

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΙΟ «ΑΣΧΗΜΟΚΟΡΙΤΣΟ»

“Ατυχή, φτωχή Λίνα!... Η φύσις της φέρθηκε σάν μητριά. Δεν της έδωσε ούτε ωραίο σώμα, ούτε πρόσωπο όμορφο. Τό μόνο καλό που της είχε δώσει ήταν ένα ζευγάρι μάτια πολύ γλυκά, πολύ έκφραστικά...”

“Όλοι φώναζαν τη Λίνα; τὸ «Άσχημοκόριτσο». Κι’ η φτωχή είχε συνθίσει πια σ’ αυτό τὸ όνομα και δεν της έκανε και τόση έντυ-
πωση.

“Όταν όμως έγινε εικοσι χρονών, τὸ «Άσχημοκόριτσο» άρχισε να λυπάται γιατί δεν ήταν όμορφη.

“Ω, δεν ήθελε να είναι και πολύ ωραία. Νά, θά της έφτανε να ήταν λίγο νόστιμη. Τότε θά της γλυκομιλούσε ὁ Έρνέστος και θά καταδεχόταν να την προσκαλῇ να χορεύει μαζί του.

“Ο Έρνέστος ήταν τόσο ωραίος ὅσο η Λίνα ήταν άσχημη. Τὸν αγαπούσε ὡς τόσο σάν Θεό! Μά ποτέ της δεν τόλμησε να όνειρευ-
τη πὼς ήταν δυνατό να τη σφίξει μέσα στην άγκαλιά του ὁ νέος αὐτός. Ποτέ!...

“Όστόσο, όταν τὸν έβλεπε κάθε τόσο να μιλάει γλυκά με καμμία νόστιμη νέα, πο-
νούσε βαθεῖα κι’ έλεγε με τὸ νου της:

“Θέε μου, γιατί μ’ έκα-
νες τόσο άσχημη;”

“Η Λίνα δεν είχε πῆ σὲ κανένα τὸ μυστικό της. Τὸ είχε κρυμμένο σὰ βάθος τῆς καρδιάς της.

“Την πρώτη φορά που έν-
ωρως πῶς αγαπάει τὸν Έρνέστο, έκλαψε πικρά. Μά σιγά - σιγά, ὁ πόνος της

μαλάκωσε. Καὶ τῆς έφτανε πεινά να τὸν βλέπει ἔστω κι’ από μακριά.

Πολλές φορές, οἱ φίλες της έβλεπαν σκεπτική τη Λίνα και την πείραζαν.

— Μήπως εἶσαι ἐρωτευ-
μένη, Λίνα; ρωτοῦσαν.

Κι’ εκείνη, κρύβοντας τὴ
ταραχή της, ἀπαντούσε:

— Τί λέτε!... Έγὼ νὰ ἐ-
ρωτευμένη; Ὁ Θεὸς νὰ φύ-
λάξη! Έγὼ τὸ «Άσχημο-
κόριτσο» νὰ ἐρωτευθῶ!...

Μιά μέρα, ξαφνικά, μιά
φίλη της, εἶπε σὴ Λίνα:

— Ξέρεις, Λίνα; Ὁ Έρ-
νέστος ἀρραβωνιάζεται.

“Η Λίνα έγινε χλωμή σάν
νεκρή, έβαλε τὸ χέρι της
στην καρδιά της, κι’ έπρεπε
κάτω λιπόθυμη.

“Όταν συνήρθε, εἶδε ἕνα
σφρό πρόσωπα μαζεμένα
γύρω της να την κυτᾶζουν
με οἴκτο.

“Όλοι αὐτοὶ εἶχαν μαντέ-
ψει τὸ μυστικό της.

Εἶχε προβοθῇ... Κι’ ὅλοι
γελοῦσαν εἰς βάρος της.

Μά πὶό πολύ γέλασε ὁ
Έρνέστος, όταν τόμαθε.

Καὶ μαζί του γέλασε κι’
ἡ μυστή του ἡ Ροζίνα. Τὸ
«Άσχημοκόριτσο» δεν άκου-
σε πια παρά εἰρωνείες. Κι’
ἡ μητέρα της ακόμα τῆς εἶ-
πε μιά μέρα:

— Εἶνε τρέλλα ν’ αγα-
πάς τὸν Έρνέστο!

“Αλήθεια ήταν τρέλλα. Μά
τί έφταιγε; Δεν μπορούσε
να νικήσῃ τὴν ἀγάπη της.

Καὶ μιά μέρα πὺ ἡ Λίνα
πήγαυε τὴν ἐξοχή, συνάν-
τησε σὸ στρίψιμο τοῦ δρό-
μου τὸν Έρνέστο.

“Η ἀνάσα της κόπηκε...

Κι’ όταν ὁ Έρνέστος στά-
θηκε κοντά της, ἡ Λίνα νό-
μισε πὼς θά λιποθυμήσῃ.
Μά δεν λιποθύμησε. Κι’ ά-
κούσε τὸν Έρνέστο να τῆς
λέη:

— Δεσποινὶς Λίνα... Για-
τί δεν ἀπαντᾶτε σὸ χαιρε-
τισμό μου; Δεν ἀκούσατε
πού σας εἶπα «καλημέρα»;

— Καλημέρα σας, ψιθύ-
ρισε ἡ Λίνα και ξεκίνησε να
φύγῃ.

Μὴ φεύγετε, τῆς εἶπε
ὁ Έρνέστος. Θέλω να μείνω
λίγη ὥρα μαζί σας. Τί ὥ-
ραία πὺ εἶνε τὰ μάτια
σας!

“Η Λίνα μέθυσε ἀπὸ χα-
ρά. Καὶ χαιροῦόλασε.

— Νά, εἶνε ὥραία τὰ
μάτια σας, εἶπε πάλι ὁ Έρ-
νέστος. Εἶνε ὥραίο και τὸ
στόμα σας... Εἶσατε πολ-
λὺ ὥραία, δεσποινὶς Λίνα!

“Η Λίνα τὴ στιγμή εκείνη
αἰσθάνθηκε ἕναν πόνο στὴν
καρδιά. Μάντεψε πὼς ὁ Έρ-
νέστος τὴν εἰρωνευόταν. Καὶ
θέλησε να φύγῃ μακριά. Μά
ἡ γοητεία τοῦ τὴν κρατοῦσε
αἰχμάλωτο.

— Λοιπόν, ἐξακολουθῆσε
ὁ Έρνέστος, γιατί δεν μου
μιλάτε; Μου εἶπαν πὼς μ’
αγαπάτε. Εἶνε ἀλήθεια;

“Αν τὸ ήξερα ἀπὸ πρῶν, ὅ-
τι μ’ αγαπάτε, δεν θά ἀρο-
δωνιάζομουν με τὴ Ροζίνα.

“Η Λίνα μεθυμένη ἀπ’
τὴ φωνή του, φώναξε:

— Νά, Σὰς αγαπῶ!...
Σὰς αγαπῶ κι’ ἄς εἶστε τό-
σο ὥραίο κι’ ἔγὼ τόσο ά-
σχημη!... Σὰς αγαπῶ κι’
ἄς με εἰρωνευθεῖτε!...

“Ετρεψε συγκορμη τὴ
στιγμὴ αὐτῇ.

Ξαφνικά ὁ Έρνέστος τὴν
πῆρε στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ
σάν να τὸν μαγνήτισε τὸ
φτωχὸ εκείνο κορμί, σάν να
έχασε τὴν άσχημία του, τὸ
έσφιξε πάνω σὸ στῆθος του
κι’ ἔσκυψε και φίλησε τὰ ά-
σχημα, μὰ δροσερά χεῖλη
της Λίνας.

Κι’ ἡ Λίνα, ξεχνώντας
κι’ αὐτὴ τὰ πάντα, τοῦ ἀν-
ταπέδωσε τὸ φίλημά του.

“Αἶφανα βήματα ἀκού-
στηκαν. Ἡ Λίνα τρομαγμέ-
νη ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὴν
άγκαλιά του Έρνέστου κι’
έφυγε ὅσο πὶό γρήγορα
μπορούσε.

— Λίνα!... Λίνα!...
φώναξε ὁ Έρνέστος βλέπον-
τας τὴν να τρέχῃ πὸς τὴ
διεῦθυνσι ἐνὸς γκρεμοῦ.

“Εκείνη όμως δεν σταμά-
τησε παρά μόνον όταν έ-
φτασε σὸ χείλος τῆς ἀβύσ-
σου. Στάθηκε εκεί, γύρισε
στὸν Έρνέστο και τοῦ φώ-
ναξε:

— “Αντίο, ἀγάπη μου!...
Σ’ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λόγια
σου, σ’ εὐχαριστῶ γιὰ τὸ
φιλί σου κι’ ἄς ἦταν ψεύτι-
κο!... Εἶμαι εὐτυχισμένη.
Σ’ αγαπῶ! Σὲ λατρεύω!...
Τοῦστεῖτε ἕνα φίλ με τὸ
χέρι της, ἕνα τελευταῖο χεί-
ρε κι’ έπρεπε σὸν γκρεμό.

“Όταν ὁ Έρνέστος έ-
φτασε ἐκεῖ και κατέβηκε με
χίλιους κινδύνους σὸ βάθος
τοῦ γκρεμοῦ, εἶδε πάνω σ’
ἕνα βράχο τὸ φτωχὸ σώμα-
τάκι της Λίνας συντριμμένο,
χωρίς πνοή ζωῆς.

Κι’ αὐτὸς ὁ σκληρὸς κο-
ροϊδευτὴς πρῶν ἀπὸ λίγη ὥ-
ρα, άρχισε να κλαίῃ σιωπη-
λά και πικρά, χωρίς να ξε-
ρη κι’ αὐτὸς καλά καλά
γιατί...

... ZANNETA LANTRE

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

“Υστερα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια ἡ Βάσω
Μανωλίδου, ἐπανερχεται σὸ βασιλι-
κό θέατρο, ὅπου ντεμπουτάρε; κι’ ἐρ-
γάσθηκε ἐπὶ δέκα συνεχῆς χρόνια.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Βάσω Μανωλίδου
ἐξασφαλίζει τὸ μεγαλύτερο μισθό, πὺ
έχει δοθῇ ὡς σήμερα ἀπ’ τὸ βασιλικό
θέατρο: 4 1/2 ἑκατομμύρια δραχμῆς μῆ-
νιαίας.

— Ἡ Ὁθωμανὶς ἡθοποιὸς Σεφκιέ
Χανούμ ἐγ’ νε δεκτὴ με θερμότερες ἐκ-
δηλώσεις ἀπὸ τὸ Ἀθηναϊκό κοινὸ κατὰ
τὴν πρώτη ἐμφάνισί της σὸ θέατρο
«Βέμπο».

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ καλλιτέχνις,
ἀπαντώντας στὰ ραγδαία «ειροκροτή-
ματα τῶν θεατῶν, εἶπε τὰ ἑξῆς: «Εἶ-
μαι πολὺ συγκινημένη γιὰ τὴν ὑπο-
δοχή σας αὐτῇ. Ἡ καρδιά μου εἶνε
γεμάτη Ἑλλάδα!...».

Τὸ ἴδιο βράδυ, τῆς προσέφεραν πολ-
λὰ κόνιστρα λουλουδιῶν, μεταξὺ τῶν
ὁποίων και ἕνα τοῦ Σωματεῖου Ἑλλή-
νων ἡθοποιῶν, στολισμένο με μιά γα-
λανόλευκη ταῖνια.

— Ἡ Κούλα Ἰνικοαΐδου, γύρισε ἀ-
πὸ τὸ Παρίσι με... παριζιάνικη ἐν-
τελὼς φόρμα: ἀνδρικό πανταλόνι, ἀ-
πὸ καπαρντίνα μπλουζάκι με γιλέκο
και μπλε μεπερεδάκι.

Χαρακτηριστικὸ σχετικῶς εἶνε και
τὸ ἑξῆς: όταν ἔφτασε σὸ Παρίσι δεν
τῆς ἔδωσαν και τὴση σημασία. Γιατί
ἀνάμεσα σὲ 51 κράτη πὺ συμμετεῖ-
χαν σὸ φεστιβάλ τῆς «Οὐνέσκο» δεν
περίμεναν και πολλὰ πράγματα ἀπὸ
τὴν Ἑλλάδα, ὅπως τῆς ἔλεγαν κατό-
πιν.

“Επειτα όμως ἀπὸ τὶς πρώτες δο-
κιμῆς ἀλλάξαν γνώμη και ἀναγνώρι-
σαν τὸ ταλέντο της.

— Τὸ θέατρο «Κυβέλης», τῆς Πλα-
τείας Συντάγματος παραχωρήθηκε γιὰ
τὸ χειμῶνα σὸ νέο θέατρο πρὸς
τοῦ σκηνοθέτου κ. Ροντήρη.

Πρωταγωνισταὶ τοῦ νέου αὐτοῦ θιά-
σου, θά εἶνε οἱ... ἀποστάται τοῦ
Βασιλικοῦ θεάτρου: ὁ Τάκης Χόρν,
ἡ Ρίτα Μυράτ και τὸ ζεῦγος Ἀρώνη!

— Ὁ Νίκος Μοσχονάς, ὁ περίφη-
μος Ἑλλην βαθύφωνος, ὕστερα ἀπὸ
300 περίπου παραστάσεις στὴν «Με-
τροπόλιταν Ὀπερα» θά ἐμφανισθῇ τῶ-
ρα και σὸν κινηματογράφο.

Προσελήφθη ἀπὸ μιά μεγάλη Ἑται-
ρία τοῦ Χόλλυγουντ και θά ἐχθῇ ἕνα
ἀπὸ τοὺς πρώτους ρόλους σὸ μουσικό
φίλμ «Ἡ ζυὴ τοῦ Καρούζου».

— Ἡ Σοφία Βέμπο μετὰ τὴν δια-
κοπὴ τῶν παραστάσεων τοῦ θερινοῦ
τῆς θεάτρου, θά κάμῃ ἕνα μεγάλο
τουρνὲ σὸ ἑσωτερικὸ τῆς Ἑλλάδος.

— Ἡ ἐξαιρετικὴ Σπανιόλα τραγου-
δίστρια Ἰσάα Περέιρα, πὺ ἔχει πα-
ρασημοφορηθῇ ἀπὸ τὸ στρατηγὸ Φράν-
κο, διαθέτει πλουσιώτατο βεστιάριο.

“Εχει τριάντα πολυτελέστατες του-
αλέττες και κάθε μέρα φορά και ἄλλη!

Μαζί με τὰ ἄλλα παθητικά τραγου-
δια τῆς πατρίδος της, τραγουδᾷ τῶ-
ρα στὰς Ἀθήνας και τὸ περίφημο Με-
ξικάνικο τραγοῦδι «Νότες ντὲ Ρόντα»,
με Ἑλληνικοὺς στίχους τοῦ συνεργά-
του μας κ. Ι. Φερμάνογλου.

— Ἀπόψε, Πέμπτη, ὁ θιάσος Λερμό
ἀνεβαίνει στὴν Καλλιθέα τὸ καινούργιο
Ἑλληνικό ἔργο ἐνὸς νέου συγγρα-
φέως τοῦ κ. Γιάννη Καμπανέλλη «Χο-
ρὸς ἐπάνω στὰ στάχυν».

“Η ἐκτελέσεις τοῦ ἔργου θά συνο-
δεύεται ἀπὸ ὑπόκρουσι με τύμπανα
και ἁρμόνιο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὰ γυναικεία τὰ μυαλά, χωρίς πολλή σοφία
δεν καταγίνονται συχνά, με τὴν ὀρθογραφία
και δεν πολυσκοτίζονται κυρίως, πρώτα - πρώτα
ἐάν μιά λέξι γράφεται με ἥτα ἢ με γιώτα.
Αὐτὰ εἶναι λούσα περιττά. Εἶναι βουνο πανώληον,
να ξέρουν ἂν χρειάζεται τὸ γιώτα ἢ τὸ ὕψιλον,
ἢ ἂν δεν θέλῃ δίφθογγο «ἐψιλον γιώτα» ἴσως
και κάνουνε πολὺ καλά
τὰ γυναικεία τὰ μυαλά.

ποὺ δείχνουν στὴν γραμματικὴ, ἕνα μεγάλο μίσος.
Δεν μᾶς ἀρκεῖ τὸ «οἰκρον», τὸ «ὠμέγα» τί γυρεύει;
Καὶ ἂν τὸ γράψῃ, θά τὴν πᾶν σὸ Κακουροδικεῖο;
Κι’ ἔτσι ἡ κυρά Γραμματικὴ, σάμπρα τρελλῇ χορεύει
σὲ γράμματα πὺ ταίραψε χεράκι γυναικείο.

Ἡ ἀδιαφορία τους ἡ φαινομενικὴ
καμμία φορά, εἰδικρινῶς, συνέχεται λιγάκι.
στὴν ἀλληλογραφία τους τὴν αἰσθηματικὴ
ποὺ τρέμουν μήπως κάνουνε, κανένα σφαλματάκι.
Γιατί «ἐκεῖνος» βέβ. ἰα, θά τὸ εἰρωνευθῇ
και, ποῖος τὸ ξέρεῖ ἄραγε, τί ἄλλο θά σκεφθῇ...
Κυττάξτε τὴν... ἐκάθισε. Θά γράψῃ σὸν καλὸ της...
Ἐπιστρατεύει βέβαια τὰ πάντα σὸ μυαλό της,
Γραμματικὴ, συντακτικὸ, παίρνει τὴν πέννα ἥδη
κι’ ἀρχίζει πια νὰ σκέπτεται: Χρυσέ μου Ἀριστείδη...
“Ὅμως ἀμέσως σταματᾷ γιὰ νὰ συλλογισθῇ:
— Τὸ «ρι» θέλει με ὕψιλον ἢ ἄραγε τὸ «στεῖ»;
Μπερδεύονται τὰ πράγματα... Καὶ τώρα τί θά γίνη;
Ποῖον νὰ ρωτήσῃ; Ἀδελφο; Δεν θέλει οὔτε τοῦμᾶ...
“Ἡ τὴν μαμά της; Μ’ ἀσφαλῶς, πὶό λίγα κι’ ἀπ’ ἐκείνη
θά ἔμαθε ἡ μαμά...

Κι’ ὁ Ἀριστείδης τί θά πῇ, ἂν ἴσως κάνῃ λάθος;
Ἰσως και τίποτε... ἀλλά... ποῖος ξέρεῖ; Κατὰ βάθος,
μπορεῖ νὰ πῇ: — Τί διάβολο; Δεν φρόντισες, κυρά μου,
να μάθης, τὸ πὼς γράφεται, οὔτε και τ’ ὀνομά μου;
Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπέλος... Μεγάλο τὸ κακό!...
Και δεν ὑπάρχει σπῆτι τους, οὐτ’ ἕνα λεξικό.
Πρέπει νὰ γράψῃ... κι’ ἀσφαλῶς θά γράψῃ. Δεν μπορεῖ
μα τί νὰ βάλῃ ἄραγε σ’ ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ «ρι»;
Φάχνει τὸ μυαλούδάκι της... τῆς ἐρχεται σάν τρέλλα
πρέπει νὰ γράψῃ, σύντομα κι’ ἀμέσως. Χρόνου Φεῖδου,
ὅταν θυμάται ξαφνικά, πὼς εἶδε μιά ταμπέλλα,
σὲ μιά ὁδο, πὺ λέγεται νομίζει «Ἀριστείδου».
Φεύγει ἀπὸ τὸ σπῆτι της γιὰ τὸ Χρηματιστήριο
— ἐκεῖ ναι ὁ δρόμος — φτάνει εὐθὺς και... λύνει τὸ μυσ-
(στήριο).

“Α, ἐπὶ τέλους!... Νά τὸ «ρι» με γιώτα, πρώτα - πρώτα
τὸ «στεῖ» βεβαίως ὕστερα μ’ ἐψιλον γιώτα.

Ἀλλὰ κορίτσια ἔχουνε μυαλό πὶό πρακτικό
και όταν ἀλληλογραφοῦν, ἔχουν και λεξικό.
Μά εἶναι ὑπόθεσις περὶ, να σταῖ ἡ πέννα μέλι...
και νὰ μὴν ξέρῃ ὁ «ἐρωτάς» τί τόνο ταχά θέλει...
Μ’ ἀνοίγοντας τὸ λεξικό, μαθαίνει ἂν ἀγαπάτε
πὼς σάν ἡ ἀγάπη ὁ ἔ ξ υ ν ε τ α ι, ὁ νοῦς της περὶ
(σ π ᾶ τ α ι).

Ὀρθογραφία, φίλες μου... Προσέχετε πολὺ
γιατί τὰ λάθη κόβουνε τὴ γυναικεία ἀξία,
προσέχετε πὺ βάχετε δασεῖα ἢ φίλη,
περισπωμένη πὺ θά μῆτῃ και πὺ θά μῆτῃ ὀξεία...
“Ὅχι τὸ κεφαλάκι σας, γεμάτο με σοφίες
γιατί θά ἦτανε αὐτό, πολὺ κουραστικό
μὰ τῆς ζωῆς, προσέχετε, τίς ἀνορθογραφίες
γιατί δεν διορθώνονται... οὔτε με λεξικό.

Εἰσογραφία
Στ. Ταβάρ
Εἰσογραφία
Στ. Ταβάρ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τὸ ντεμπουτν

Ἀνακαλύψας πρὸ τίνος ἀρκούντως και εὐρέως
ὅτι διέθετον φωνὴν μεγίστου ντιέρεως
συνέλαβον ἐν σχέδιον τρελλὸν ὁ ἐμβαγασας
δι’ οὗ θά ἐξασφαλίσουν δόξαν, γυνᾶς και μᾶσας.
Τοῦτέστιν εἰς «Βαριετὲ» μετέβην ἑπενευμένως
κι’ ἀπήτησαν ἀναφανδὸν ἢ ἄλλως ἐρωμένως
να κάμνω τὸ «ντενβουτν» μου ἀπὸ σκηνης και πλέον
να καταστῶ τὸ ἴνδαλμα συλλήδων τῶν θηλέων.
Καὶ ἀντιρρήσεως ποσῶς κι’ οὐδαμοδὸς μὴ οὔσης,
πρὸς δὲ και τῆς σαγήνης μου σεσυμπαρομαρτοῦσης
ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς σκηνης ὁρῶν θερμῶς τὰ θῆλη
κι’ ἔχων τὸ ὕφος Δὸν - Ζουάν και Μπεντζαμίν Τζίλι.
Κι’ ἐνὸς τὸ πλήθος κάτωθεν ὠρύετο δεινῶς
κι’ ἔρριπεν κι’ ἐν καρπούσιον κάποιος οὔτιδανὸς
ἐγὼ, εἰς χάριν ἄφθαστος και βλέπων τὰς Κυρίας,
ἐποίησθον τὴν ἑναρξιν μελωδῆς ἀρίας.
Πλὴν ὡς ἐπέμπεθ παρ’ ἐμοῦ, παῖδες,
(ἡ πρώτη νότα
κι’ ἀνέμενον τὸν θρίαμβον με δόξας
(και παράτας
ἐδέχθην, φεῦ!, ἐπὶ σκηνης — ὅποια
(γεγονότα! —
Πληθὺν ὁπῶρας, πέπονας και σαρρηδὸν
(νδομάτας!...
Και εἰς τὴν μοῖραν τὴν κακὴν ὁ δὺ-
(στηνος ὑπέικων
και βλέπων γύρωθεν ἐμοῦ σωροὺς ζαρ-
(ζαβατικῶν
μετέτρεψον τὸ σχέδιον και ἀγνοήσας
(τ’ ἄδικον
συνάπαντα συνέλεξον και ἡνοῖξον...
(μανάβικον!...
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ZANNETA LANTRE

Σε διάστημα είκοσι λεπτών δεν υπήρχαν παρά τὰ κόκκαλα από τὸ γουρουνόπουλο, πού πρέπει νὰ ἦ-
ταν πραγματικά πολὺ ὀρεκτικό...

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ καὶ ἡ καλοφαγία

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνομιλήτου μας κ. Κ. ΡΕΝΤΗΣ

Μίλησα στὸ προηγούμενο τεῦχος γιὰ
τοὺς καλοφαγάδες, ἀλλὰ θὰ ἀδίκουσα με-
ρικοὺς μύσας τῆς γαστρονομίας ἀν' δὲν
συνεπληρώνα τὴ σχετικὴ ἀφήγησι. Καλο-
φαγας, ὡς γνωστόν, ἦταν κι' ὁ ἀείμνη-
στος Θεμ. Σοφούλης ὡς τὴν ἡμέρα πού τὸν
βρῆκε ἡ βαρεῖα καρδιακὴ ἀρρώστεια. Γιὰ
τὸ ἐνδιαφέρουν πού ἔδειχνε σὰ πικάντικα
φαγητὰ ἐγράφεσαν ἀρκετὰ στὴ μεταθανά-
τιο ἀνεκδοτολογία τοῦ. Σήμερα θὰ σημει-
ώσω ἕνα χαρακτηριστικὸ περιστατικὸ :
Λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του, τὸν
ἐπισκέφθη στὴν Κηφισιά ὁ τότε ὑπουρ-
γὸς τῆς Δημοσίας Τάξεως κ. Κ. Ρέντης.
Ἦταν ἀπόγευμα κι' ὁ Σοφούλης ἐκάλεσε
τὸ φίλο του ὑπουργὸ νὰ καθήσουν στὴ βε-
ράντα τοῦ «Πάλλας» καὶ νὰ πάρουν κανέ-
να ὀρεκτικό, ἐνῶ θὰ συζητούσαν γιὰ τὰ πο-
λιτικά ζητήματα τῆς ἡμέρας.

Δυὸ βδομάδες πρὶν εἶχαν στείλει στὸ
Σοφούλη ἕνα κουτί θαυμάσιο χαδιάρι καὶ
ὁ μακαρίτης ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων θέ-
λοντας νὰ περιποιηθῇ τὸ φιλοξενούμενο
του, ἔστειλε καὶ τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ σπῆτι
του. Δὲν εἶνε γνωστὸ ἀν' ἡ θέα τοῦ ὀρεκτι-
κώτατου καὶ σπανίου μεζὲ συνεκίνησε τὸν
κ. Ρέντη, ἀλλὰ εἶνε γεγονός ὅτι ὁ τότε ὑ-
πουργὸς τῆς Δημοσίας Τάξεως τὸ ἐτίμη-
σε γενναίως καὶ μάλιστα περισσότερο
τοῦ δεόντος.

Ὁ Σοφούλης, βλέποντας τὴν... προθυ-
μία τοῦ φίλου του, τοῦ ὑπενθύμισε μὲ τρό-
πο τῇ γνωστῇ παροιμίᾳ τῆς ἑλῆας καὶ τοῦ
χαδιarioύ. Ὁ Ρέντης ὅμως δὲν θέλησε ν'
ἀφήσῃ νὰ περάσῃ ἀνεκμεταλλεὺς τὴ λαί-
μωρη εὐκαιρία καὶ ἐξακολούθησε νὰ... τι-
μὰ τὸ θαυμάσιο ὀρεκτικό. Ὁ Σοφούλης
τότε, ἐνδιαφερόμενος ζωηρὰ διὰ τὴν... ὑ-
γεία τοῦ φίλου του, ἐκλείσε τὸ κουτί καὶ
τὸ ἔστειλε μὲ τὸ χωροφύλακα στὸ σπῆτι
λέγοντας :

— Δὲν κάνει, Κώστα, νὰ τρώμε πολὺ
χαδιάρι. Βιάζεται. Σὲ βλέπω καὶ λιγάκι
ἀδιάθετο αὐτὲς τῆς ἡμέρας καὶ φοβοῦμαι
μὴ γίνω αἰτία καὶ πάθῃς καμμιὰ στο-
μαχικὴ διαταραχὴ. Πάντως θὰ σὲ ξανακα-
λέσω ἀν'... περισέψῃ.

Θυμῶμαι κάποιον ἄλλον ἐγκριτο καλο-
φαγὰ ὁ ὁποῖος ἔκανε ἕνα φεγγάρι καὶ ὁ
ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας.

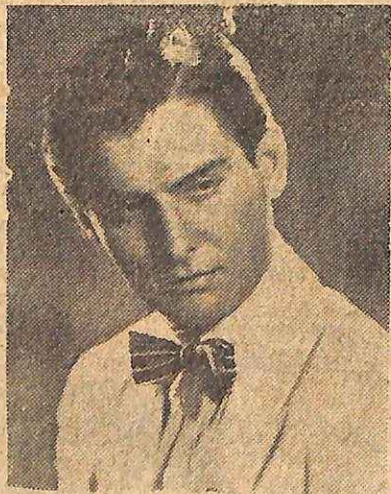
Μία μέρα τοῦ παρέθεσαν ἕνα ἐπίσημο
δεῖπνο στὴ «Μεγάλη Βρετανία» στὸ ὁ-
ποῖον εἶχαν κληθῇ καὶ μερικοὶ δημοσιο-
γράφοι. Στὴν ἀρχὴ σερβιρίστηκαν διάφορα
ὑψίστατα ὀρεκτικά, μετὰξὺ τῶν ὁποίων
καὶ χαδιάρι τοποθετημένο σὲ εἰδικὴ ζυ-
μη — σάν ἕνα εἶδος μικρῶν βολοβάν —
ἔτσι πού νὰ μπορῇ ὁ καθένας νὰ τὸ τρώ-
γῃ σὲ τέσσερες - πέντε μπουκιές. Ὁ κ. Ὑ-

φυπουργὸς ἔβλεπε αὐτὸ τὸ κατασκευάσμα
γιὰ πρώτη φορὰ καὶ μὴ φανταζόμενος ὅτι
ἡ ποσότης τοῦ χαδιarioύ ἦταν σημαντικὴ
καὶ ὅτι ἔφτανε ὡς τὸ βάθος, ἔκρινε φρό-
νιμο νὰ τὸ καταδροχθῇ ὁλόκληρο. Τὸ
ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σταθῇ τὸ χαδιάρι
κόμπος στὸ λαρύγγι του καὶ νὰ τοῦ δη-
μιουργήσῃ μιὰ φοβερὴ κατάστασι. Γούρ-
λωσαν τὰ μάτια του, τοῦ κόπηκε ἡ ἀνα-
πνὴ, κόντεψε νὰ πνιγῇ. Καὶ τὸ χειρότερο
εἶνε ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ στους
ξένους, προσπαθοῦσε μόνος του ν' ἀντι-
μετωπίσῃ τὴν περιπέτεια χωρὶς τὴ βοή-
θειά τριτῶν. Ἀλλὰ μετὰ μερικές στιγμές,
τὸ πράγμα ἔφτασε στὸ ἀπρόχωρητο καὶ
ὁ κ. ὑφυπουργὸς, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐκδη-
λωσὶ ὑπερτάτης ἀγωνίας, ἔπεσε ξερὸς στὸ
κάθισμά του.

Φυσικά, ἀναστατώθηκαν οἱ συνδαιτημέ-
νες καὶ ἔδωκε νὰ ἐπέμβουν τὰ ἐμπειρά
σ' αὐτὲς τῆς δουλειῆς γκαρσόνια καὶ νὰ
τὸν συνέφερον. Ἀς σημειωθῇ ὅτι ὁ πα-
θὼν ἦταν ὁ πρῶτος πού δοκίμασε μ' αὐτὸν
τὸν ἀδέξιο τρόπο τὸν ἐμπρηστικὸ μεζὲ καὶ
ὅτι τὴν περιπέτεια τοῦ μποροῦσε νὰ τὴν
ὑποστή καὶ οἰοσδήποτε ἄλλος, ἀπὸ τοὺς
μὴ ἐξοικειωμένους στὰ ἐπίσημα παρα-
σκευάσματα, καλεσμένους.

Καλοφαγὰς, ἀπὸ τοὺς ἀνεγνωρισμέ-
νους, ἦταν κι' ὁ μακαρίτης Ἰωάννης Με-
ταξάς. Στὰ γεύματα πού παρέθεταν πρὸς
τιμὴ του, δὲν ἄφηνε παραπονεμένους αὐ-
τοὺς πού τὸν καλοῦσαν. Ἦταν θιασώτης
τῆς ἐλληνικῆς κουζίνας καὶ δὲν ἔτρεφε με-
γάλη ἐκτίμησι στὰ εὐρωπαϊκά παρασκευά-
σματα. Δὲν ἦταν μόνον καλοφαγὰς. Κά-
ποτε παρεσύρετο στὴν πολυφαγία, ἀν' καὶ
αὐτὸ δὲν τοῦ δημιουργοῦσε σοβαρὰς ἐνο-
χλήσεις, χάρις στὴ γερὴ κράσι του. Αὐτὸ
μοῦ δόθηκε μιὰ φορὰ, ἐντελῶς τυχαία, ἡ
εὐκαιρία νὰ τὸ διαπιστώσω. Επιστρέφα
μὲ μιὰ παρέα ἀπὸ τὴ Τζιά καὶ καθήσαμε
νὰ γευματίσουμε στὸ τουριστικὸ περίπτε-
ρο τοῦ Σουνίου. Σὲ μιὰ γωνιά τῆς γεμά-
της ἀπὸ πελάτας αἰθούσης διεκρίναμε τὸ
Μεταξὰ μὲ δυὸ κυρίες. Στὴ μέση τοῦ τρα-
πέζιου ὑπῆρχε ἕνα προκλητικώτατο ψητὸ
γουρουνόπουλο πού εἶχε μεταφερθῇ ἑτοιμο
ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα καὶ τὸ τακτοποιοῦσε μέ-
σα σὲ μιὰ πιατέλα τὸ ἡκαρόνι τοῦ πε-
ριπτέρου. Οἱ δυὸ κυρίες σερβιρίστηκαν
κανονικά καὶ ἕνα μεγάλο κομμάτι ἐστάλη
στὸ σάφερ. Τὸ ὑπόλοιπο, σεβαστοῦ ὄγκου
ψητό, εἶμινε στὴ διαθέσι τοῦ Μεταξὰ ὁ
ὁποῖος τὸ ἐτίμησε μὲ μεγάλη, πρέπει νὰ
ὁμολογήσω, προθυμία. Ἐπειδὴ κατὰ σύμ-
πτωσιν ἡ παρέα μου καθόταν στὸ διπλανὸ
τραπέζι παρακολούθησα ἀκουσίως τὴ δια-
δικασία τῶν γειτόνων μου. Καὶ διεπίστω-
σα ὅτι σὲ διάστημα είκοσι περίπου λε-
πτῶν δὲν ὑπῆρχαν παρά τὰ κόκκαλα ἀπὸ
τὸ γουρουνόπουλο, πού πρέπει νὰ ἦταν πολ-
λὸ ὀρεκτικό.

Συζητούσαμε μὲ τοὺς φίλους μου τὰ

ΝΕΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Ὁ νεαρὸς ντιζέρ Τζήμης Μακούλης, ἀφοῦ κα-
τέκτησε τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ μὲ τῆς ἐμφανίσεις
τοῦ ἀπὸ διάφορα κέντρα καὶ ὁλόκληρὴν τὴν
Ἑλλάδα μὲ τοὺς δίσκους του καὶ τῆς ἀπὸ
ραδιοφώνου ἐκπομπῆς τοῦ θριαμβοῦ τῶρα
στὴ Ρόδο, ὅπου βρίσκεται ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα.

σχετικὰ μὲ τὸ γεῦμα τοῦ πολιτικοῦ ἀρχη-
γοῦ — πού δὲν εἶχε κάνει ἀκόμα τὴν 4ην
Αὐγούστου — καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδαμε
τὸ Μεταξὰ νὰ χαιρετᾷ ἕνα γνωστὸ του ὁ-
μίλο, πού μόλις εἶχε καθῆσαι σ' ἕνα τρα-
πέζι τῆς ἀπέναντι γωνίας κι' ἐτοιμαζό-
ταν νὰ παραγγεῖλῃ τὸ γεῦμα του. Ὁ μι-
κρὸς αὐτὸς ὁμίλος εἶχε μαζί του κι' ἕνα,
σεβαστῶν διαστάσεων δέμα πού, ὅπως δι-
επιστῶν λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἦταν γε-
μάτο κεφτέδες. Ἡ μυρωδιά τους, μόλις
τοὺς ἀνοῖξαν, κατέκλυσε τὴν αἰθούσα,
πράγμα πού ἔκανε ἐντύπωσι σ' ὅλους μας
καὶ φυσικά καὶ στὸ Μεταξὰ.

— Θὰ μὰς ἐπιτρέψετε, κ. Πρόεδρε, εἴ-
πε μὲ μεγάλη λεπτότητα ἕνας ἀπὸ τὸν
ὁμίλο, νὰ σὰς προσφέρουμε μερικοὺς κε-
φτέδες;

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Μεταξάς.
Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ θέσις στὸ στομά-
χι μου γιὰ συμπλήρωμα. Ἐν τούτοις δὲν
θὰ σὰς χυλάσω τὸ χатри. Δυὸ κεφτεδά-
κια μονάχα.

Δὲν ἦταν δυὸ τὰ κεφτεδάκια πού ἐστά-
λησαν. Πρέπει νὰ ἦσαν τουλάχιστον 15.
Καὶ πλὴν τεσσάρων πού δοκίμασαν αἱ ὁ-
μοτράπεζαι τοῦ προέδρου, ἔφαγε ὅλα τὰ
ἄλλα ὁ ἴδιος. Ὑστερα ἀπεσυρθῇ στὴ μο-
ναδικὴ κρεββατοκάμαρα τοῦ περιπτέρου
καὶ κοιμήθηκε μακαρίως.

Ὁ Μεταξὰς ἦταν ἕνας σπουδαῖος καλο-
φαγὰς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπερνηκῇ
αὐτὴ τοῦ τὴν ἀδυναμία. Κάποτε βρισκόταν
στὰ Καμμένα Βούρλα, ὅπου ἐπίσης ἔκα-
νε τὰ λουτρά του καὶ ὁ μακαρίτης διοι-
κητὴς τῆς Τραπεζῆς κ. Δροσόπουλος. Ὁ
τελευταῖος τὸν κάλεσε ἕνα πρωὶ σὲ μιὰ
ἀλιευτικὴ ἐκδρομὴ μὲ τὸ κόττερό του, ἡ
ὁποία ἀπέδωσε πλοῦσια τὰ ἔλη του βυ-
θοῦ. Ὡς τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης, βολ-
τάροντας στῆς γειτονικὲς ἀκτὲς εἶχαν πιά-
σει περὶ τῆς 20 ὁκάδες ἐλεγκτὸ ψάρι, ἄλ-
λὰ οὔτε λέπι μπαρμποῦνι. Ἐνῶ ἐτοιμά-
ζονταν γιὰ τὴν ἐπιστροφή, ὁ Μεταξὰς εἶ-
πε στὸ Δροσόπουλο :

— Δὲν πάμε, Γιάννη καὶ κατὰ τὴ Στυ-
λίδα;

— Εὐχαρίστως, κ. Πρόεδρε. Ἐχετε καμ-
μιὰ δουλειά;

— Ὅχι, μὰ ἔχω ἀκούσει πὼς στὴ Στυ-
λίδα ὑπάρχουν τὰ καλλίτερα μπαρμποῦνια.
Δὲν πάμε ν' αγοράσουμε μερικά νὰ... συμ-
πληρώσουμε τὴ συλλογὴ μας;

— Μὰ κ. Πρόεδρε, λέγει ὁ Δροσόπουλος,
ἔχουμε τίσιπούρες, συναγρίδες καὶ λεθρι-
νια. Τί νὰ τὰ κάνουμε τὰ μπαρμποῦνια;

— Εἴσαι καλὸς ψαράς, τοῦ εἶπε ὁ Με-
ταξὰς, ἀλλὰ φοβοῦμαι πὼς δὲν εἶσαι καὶ
ὅσο πρέπει καλοφαγὰς.

Δὲν εἶχε δίκιο ὁ Μεταξὰς. Ὁ Δροσό-
πουλος ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐ-
ξέχοντας καλοφαγάδες τῆς Ἑλλάδος. Γι'
αὐτὸ καὶ χωρὶς ἄλλη συζήτησι ὠδηγήσε τὸ
κόττερο στὴ Στυλίδα ὅπου αγοράσθηκε ἡ
πρέπουσα ποσότης μπαρμποῦνιων καὶ
συνεπληρώθη τὸ δειγματολόγιο τῶν ἐκλε-
κτῶν ψαριῶν. Καὶ ὅπως λέγουν αὐτόπται
μάρτυρες, ἔξω ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ κότ-
τερου κανεὶς ἄλλος δὲν ἔλαβε μέρος στὴν
πανδασία...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

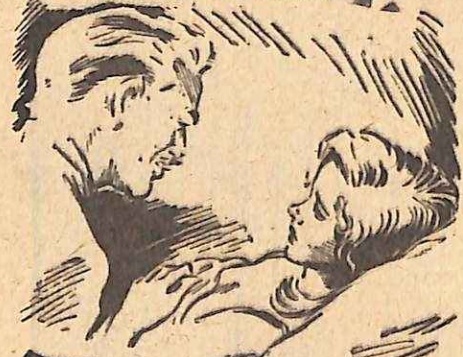
Οἱ νόμιμες κι' οἱ ἐνδιάμεσες...

Ἐνας Ἀγγλος, ὁ Τζὼν Οὐίλλιαμ Τάιη-
λορ, εἶχε καταδικασθῇ τὸ 1946 σὲ τετρα-
ετὴ φυλάκισι, ὡς πολύγαμος. Εἶχε παν-
τρευθῇ σὲ διάστημα δυὸ χρόνων πέντε γυ-
ναῖκες. Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου κή-
ρυξε ἀκύρους ὅλους τοὺς γάμους τοῦ πλὴν
τοῦ πρώτου. Ὁ Τάιηλορ, μόλις βγῆκε ἀπὸ
τὴ φυλακὴ, φρόντισε νὰ χωρίσῃ μὲ τὴν
πρῶτὴ γυναῖκα του καὶ ξαναπαντρεύθηκε
γιὰ ἕκτη φορὰ. Ἀλλὰ τῶρα τὸν διεκδικοῦν
καὶ οἱ τέσσερες «ἐνδιάμεσες» γυναῖκες του,
πού ἰσχυρίζονται κάθε μιὰ ὅτι ὁ γάμος
πού εἶχε κάνει μετὰ τὴν ἀπολύσει τοῦ πρώτου, ἦ
περιέργη αὐτῆς ὑπό-
θεσις ἔφτασε τελευταία στὰ δικαστήρια.
Καὶ τὸ ἀγγλικὸ κοινὸ περιμένει μὲ ἐνδια-
φέρον τὴν ἐκδοσὶ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως,
πού φαίνεται ὅμως, ὅτι θὰ βραδύνῃ πολὺ,
γιατὶ καμμιὰ διατάξις τῆς ἀγγλικῆς νο-
μοθεσίας δὲν μιλάει γιὰ περιπτώσεις αὐ-
τοῦ τοῦ εἶδους.

Εὐχάριστα

ΧΡ.Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το ρομάντζο μιας μικρής αρρώστης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Φθινοπωρινό βράδυ. Μέσα στο σανατόριο μία μικροσκοπική αρρώστη, η Ρίτα Πλουμίδη, αγάπια. Κά- νει αμύπητοι και φωνάζει τους αγαπημένους της... Η φτωχή αρρώστη είνε κόρη του δικαστικού κλη- τήρα Ιακώβου Πλουμίδα. Ο Πλουμίδης χρέψε και ξαναπαντρεύτηκε μία κακόψυχη γυναίκα, που γίνε- ται μετά το γάμο, ο τύραννος του άντρας της και της μικρής Ρίτας. Μα η Ρίτα έχει μια παρηγο- ρία μέσα στο σκοτάδι της. Τη φίλια του συνομή- λικου γείτονά της, του Παύλου, γυιού ενός πλού- σιου κτηματία, του κύρ Σωτήρη Στράλη. Η άδω- φιλία των δυο παιδιών δεν άργει να γίνει μία θερ- μή, μα αγνή αγάπη. Η μητέρα της Ρίτας μαθαί- νει τις σχέσεις τους και στέλνει το γέρο 'Ια- κώβο ν' αξίωση απ' τον κύρ Σωτήρη την νόμιμη ένωσι των δυο νέων. Ο γέρο Στράλης γίνεται έξω φρενών. Αυτό δά έλειπε. Να παντρεύη το γυιό του, για τον οποίο κάνει μεγάλα όνειρα, με μία κουρέλα!... Ο πατέρας της Ρίτας γυρίζει σπίτι του ντροπισμένος και μιλάει απεισισημένους στην κόρη του για την απιστία του... Η Ρίτα γίνεται έξω φρενών. Και την άλλη μέρα το απόγευμα λεί- σι στον αγαπημένο της, το συνέλθ. Ο Παύλος τρέ- χει, συναντά τον πατέρα του στην ταβέρνα και του δηλώνει πως έχει να του μιλήσει ιδιαιτέρως.

Ο πατέρας και γυιός ανταλλάσσουν σκληρά λόγια. Ο Παύλος ένοει να κάνει γυναικά του τη Ρίτα. Ο πατέρας του του δηλώνει ότι θα τον αποκλη- ρώσει. Την άλλη μέρα ο νέος συναντά την αγαπη- μένη του, της δά λέει όλα και της δηλώνει ότι τί- ποτα δεν θα τους χωρίση. Τους πιάνει μια δυνατή μπόρα κι' η Ρίτα γυρίζει σπίτι μουσική. Ο Παύ- λος, μάταια την περιμένει την άλλη μέρα. 'Αν- συχος χτυπάει την πόρτα του σπιτιού της, μα η μητριά της τον διώχνει. Βλέπει τον πατέρα της να πηγαίνει στο σπίτι α' ένα γιατρό. Περιμένει κι' όταν ξαναβγαίνει ο γέρο Πλουμίδης, τον ρωτάει για τη Ρίτα. 'Εκείνος του λέει πως είνε αρρώστη. Πε- ρνούν αρκετές μέρες και η κατάσταση της νέας κα- λυτερεύει λίγο και βγαίνει στο δρόμο.

Συναντά τον Παύλο και μιλούν για την αγάπη τους και τη θεραπεία της. Όταν γυρίζει σπίτι η Ρίτα, η μητριά της της κάνει μια τρομερή σκηνή. Την άλλη μέρα ο Παύλος συναντά τον πα- τέρα της και του δίνει χρήματα για να φροντίσει για την αρρώστη αγάπη του. Η Ρίτα παίρνει το καλύτερο. Και ξαφνικά, μία μέρα ξυπνάει ο κερσάνος...

Είχε βγί για μία στιγμή για να μιλήσει κά- τι από τη γειτονιά. Στη γωνία του σπιτιού της, εκεί που συχνά την περιμενε ο αγαπημένος της, είδε να την περιμένη βαρύς, αγριος, ο πατέρας του, ο Σωτήρης Στράλης...

Παγωμένη, η φτωχιά κοπέλλα, τον χαι- ρέτησε μ' ένα δειλό κούνημα του κεφαλιού της, κι' έκανε να προσπεράσει. Τότε όμως, η βαρεία φωνή του κυρ - Σωτήρη άκουστη- κε σαν αττίλη!

— Στάσου, σέ παρακαλώ, μία στιγμή θέλω να σου μιλήσω...

Τρέμοντας, η Ρίτα στάθηκε.

— Να μου μιλήσετε;... ρώτησε άνα- στατωμένη.

— Ναί!... 'Απαγορεύεται!...

Κι' αμέσως, μ' ένα σκληρό χαμόγελο, ο αρχοντάθρωπος από τὸ Κιάτο πρόσθεσε:

— 'Υστερ' από τόσες φορές που σου

μιλήσε ο γυιός, άστε να σου μιλήση και μία φορά ο πατέρας!...

Η Ρίτα κοκκίνισε μεμιάς, σά νάχε φάει ένα δυνατό χαστούκι... Μπορούσε όμως, με μία προσπάθεια, να επιβληθί στον έαυ- τὸ της:

— Σας άκούω, κύριε... εἶπε.

Ο Στράλης κτύπησε ένα γύρω.

— Πώς να μ' άκούσης εδώ, στη μέση του δρόμου;... Πρέπει αυτά πούχω να σου πώ να μὴ τ' άκούσουν άλλοι... Κι' ίσως, για τὸ καλὸ τὸ δικό σου...

Μ' ένα φοβερό καρδιοχτύπι, μ' ὄλο πού- νωιωσε ότι βρισκότανε μπροστά σὲ μία καινούργια, ίσως την πιο φοβερή δοκιμα- σία, η Ρίτα εἶπε ἡσυχά:

— Σας άκολουθῶ ὅπου νομίζετε...

'Αμύλητος, προχώρησε μπροστά ο Στρά- λης· και πίσω του τὸν άκολουθῶσε η Ρίτα. Η τραγική ειρωνεία της μοίρας τόφερε νά κάτσουνε στην ίδια εκείνη φτωχοταδερού- λα με τὰ καλάνια, πού τόσες φορές είχε άκούσει τούς ὄρκους τους με τὸν Παύλο...

Ο Στράλης χτύπησε τὰ χέρια του:

— Τί θα πάρης;... τὴ ρώτησε άπότομα.

— Τίποτα, σὰς εύχαριστῶ, κύριε...

Σήκωσε τούς ώμους του ο γέρος, και παράγγειλε αὐτὰς έναν καφέ. 'Υστερα, ά- ναιψε τὸ τσιγάρο του, φύσηξε απ' τὰ ρου- θούνια τὸν καπνὸ, κι' άρχισε:

— 'Άκουσε, κορίτσι μου... Ξέρω ότι ά- πὸ καιρὸ σχετίζεσαι με τὸ γυιό μου... Κι' αὐτό, χωρίς τὴ θέλησί μου...

Όσο μπορούσε πιὸ ψυχραίμα, η Ρίτα άπάντησε:

— Δὴν τὴν ήξερα τὴ θέλησί σας, κύριε...

Τὴν ήξερε ο προκομένος ο γυιός μου· τὴν ήξερε άκόμα κι' ο πατέρας σου... Τώ- ρα, πὼς δυὸ πρόσωπα πού βρίσκονται τό- σον κοντά σου και πού σὲ βλέπουνε κάθε μέρα, δὲν καταφέρναι να σὺ μάθουνε τί σκέφτομαι ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸ παιδάρισμα, εἶνε μυστήριο...

'Εσκυψε τὸ κεφάλι της χαμηλά η Ρίτα. Καταλάβαινε ότι έπρεπε νά βαλῇ ὅλα της τὰ δυνατά για νὰ υποφέρει με κάποια ά- ξιοπρέπεια τὰ χτυπήματα πού προαισθα- νόταν ότι πλησιάζαν...

— 'Ας πούμε όμως ότι έμαθες τὴ θέλη- σί μου, κι' ότι τὴν περιφρόνησες... συνέ- χισε ο κυρ - Σωτήρης, 'Υστερ' από μία ρου- φηϊά καφέ. Κι' ἐγὼ, να σου πώ, στὴ θέσι σου θάκανα τὸ ἴδιο... Τί σημασία έχει ἡ γνώμη ἐνὸς γερο - γκρινιάρη, όταν ο γυιός του εἶνε τρελλὸς για μὰς;... Σιγά - σι- γά, με τὸν καιρὸ, με τὰ λιμά θά κάνουμε καί τὸ γερο - γκρινιάρη νά πῇ τὸ εναί, και νά μὰς άνοίξη τὸ μπεζαχτά του.

.....

Τι πωλούσουν

Ο Νιόνιος ο Ζακυνθινὸς έρχεται για πρώτη φορά στην 'Αθήνα και μπεινεί σ' ένα πρακτορείο λαχείων. Ρίχνει πα- ραξενεμένους μιά ματιά γύρω του και ρωτάει τὸν καταστημάρχη:

— Δε μου λές, τζόγια μου, τί που- λᾶτε ἐδῶ μέσα;

Ο καταστημάρχης καταλαβαίνει ότι έχει μπροστά του έναν άφελῃ Ζα- κυνθινὸ και τὸ λέει για νὰ τὸν πει- ράξη:

— 'Εδῶ πουλάμε γαϊδουροκέφαλα!

Ο Νιόνιος κατάλαβε τὸ πείραγμα. Προσποιείται όμως τὸν κοῦτ. Ρίχνει πάλι μιά ματιά γύρω του, κάνει πὼς θαυμάζει και λέει στὸν καταστη- μάρχη:

— Γαϊδουροκέφαλα εἶπες πὼς που- λᾶς, τζογούλα μου;

— Γαϊδουροκέφαλα!

— Μαρὲ μπράβο! Μεγάλη ξόδεψι!

φαίνεται πὼς κάνετε. Γιατί ὅπως βλέ- πω, τζόγια μου, δὲν ἀπόμεινε δῶ μέσα παρὰ ένα μόνον γαϊδουροκέφαλο. Τῆς άφεντιάς σου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

.....

Η Ρίτα πετάχτηκε ὄρθια ἀπὸ τὴν κα- ρέκλα της:

— Ο, τιδήποτε μπορείτε νά πῆτε, κύριε, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό!... φώναξε με δύναμη. Μόνον επιχείρησι δὲν εἶν' ὁ έρωτάς μου... Παιδάρισμα ίσως, κουταμάρα μπορεί, ὡ- πολογισμός όμως ποτέ!...

Ο Στράλης τὴν έπιασε δυνατὰ ἀπὸ τὸ χέρι, και τὴν έκατσε πάλι στὴν καρέκλα της. 'Υστερα, ζύγωσε πιὸ κοντὰ τὴ δική του, και τὴ ρώτησε, κυττάζοντάς τη στὰ μάτια:

— Τότε, για πές μας, καλὸ μου κορί- τσι, πὼς δέχτηκες λεφτά τόσες φορές ἀπὸ τὸν άνθρωπο πού λές ότι αγαπᾶς χωρίς ὑπολογισμό;...

Χλωμή, παγωμένη, η Ρίτα ένοιωσε έναν κόμπο νά τῆς σφίγγη τὸ λαιμό... Δὲν βρῆκε τί ν' ἀπαντήσῃ... Δὲν είχε τί ν' ἀ- παντήσῃ σ' αὐτὴ τὴ συντριπτική μ' ἀλη- θινὴ κατηγορία...

— Δέχτηκες λεφτά, καλὸ μου, εύγενικὸ κορίτσι... συνέχισε με θυμὸ συγκρατημέ- νο ο γέρος. Και τὰ λεφτά αὐτὰ ήξερες ότι τάδινα ἐγὼ, ὁ άνθρωπος πού διαφωνόσε και διαφωνεῖ ριζικά μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία... Και τὸ ἴδιο πράμα ήξερε κι' ο πατέρας σου, μ' ὄλο πού σ' αὐτὸν εἶχα μιλήσει ά- νοιχτά, φάτσα με φάτσα, και τούχα ξεκῶ- ψει ὄρθα - κοφτά κάθε κουβέντα γι' αὐτὸ τὸν έρωτά!...

Δὲν μιλούσε η Ρίτα... Τί να πῇ... Μόνον τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε γρη- γορά... Τὰ χερᾶκια της εἶχανε γαντζώσει πάνω στὸ ὄρεμά της, σά νά θέλανε νά κρατηθῶν ἀπὸ κάτω...

— Αὐτὸ πού κάνετε, και σὺ κι' ο πατέ- ρας σου, συνέχισε πὺ δυνατὰ ο κυρ - Σω- τήρης, δείχνη ὀλοκάθαρο, πὼς πᾶτε νά τυ- λίζετε αὐτὸ τὸν κουτοπόνητο τὸ γυιό μου και νά τὸν κολλήσετε ὅλοι σας σάν βδέλ- λες για ὅλη του τὴ ζωή!... Αὐτὰς, βέ- βαια, δὲν τὸ βλέπει, γιατί ἡ βλακεία του τὸν έχει στραβώσει. Τὸ βλέπω όμως ἐγὼ, και πρέπει νά πάρω τὰ μέτρα μου, σάν έξυπνος άνθρωπος, σάν πατέρα... Ξανασάπασε ο αρχοντάθρωπος, για νὰ πάρη άνάσα, και για ν' άνάψῃ ένα και- νούργιο τσιγάρο.

— Καιρὸ τώρα, συνέχισε, παρακαλου- θᾶ με αρκετὴ ἀνυσυχία αὐτὴ τὴν κουταμά- ρα τοῦ γυιού μου... Στὴν ἀρχή, νόμισα πὼς θάτανε κέφι του, και θά περνούσε με τὸν καιρὸ. 'Αντρες εἶνε, έλεγα, ἄς παῖξῃ με τὶς γυναίκες, ὥσπου νά βαρεθῇ... 'Ε- δῶ όμως, βλέπω ότι τὸ πράμα συνεχίζεται, κι' ὑπάρχει φόβος, ἡ έξυπνάδα ἡ δική σου και ἡ πονηρία τοῦ πατέρα σου ἀπὸ τὴ μιά μεριά, κι' ἡ βλακεία τοῦ γυιού μου ἀπὸ τὴν ἄλλη, νά με φέουνε μιά μέρα κορόνα

— γράμματα... ποῖον; 'Εμένα!... Τὸ Σωτήρη τὸ Στράλη, με τ' ὄνομα!... Τὸ αὐτό, λοιπόν, ἀσφαίσια νὰ δώσω τέλος ὀριστικά σ' αὐτὴ τὴ σαχλαμάρα, πού έ- σεις τὴ λέτε έρωτα, ἐγὼ όμως τὴ λέω γιου- ρουσί στὸ πουνγί μου πού τὸ μάθατε γε- μάτο!...

Τὰ δάκρυα αὐλακώνανε τὰ μάγουλα της Ρίτας. Τὰ χείλια της τρέμανε... Δὲν ήξε- ρε τί να πῇ, δὲν είχε τί νά πῇ... 'Άκουγε μόνον... Κι' έπρεπε ν' άκούσῃ ὡς τὸ τέλος:

— Λοιπόν, κορίτσι μου, τὸ γυιό μου θά τὸν διώξῃς!... πρόσταξέ ο Στράλης. 'Α- νά, τὰ χείλια της Ρίτας κουνήθηκαν δειλά:

— Τὸν Παύλο... τὸν αγαπάω...

Γέλασε δυνατὰ ο αρχοντάθρωπος, τόσο δυνατὰ, πού κουνήθηκαν τὰ προγούλια του και οἱ κοιλίες του:

— Τὸν αγαπᾶς;... Μπράβο!... Νά σου πώ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ στὴ θέσι σου θάκανα τὸ ἴδιο...

Ξαφνικά, άγριεψε, τὰ μάτια του πετά- ξανε φωτιές:

— Ναί, μα ἐγὼ τὸ γυιό μου δὲν τὸν έχω για πέταμα, φώναξε. Δὲν τὸν μεγαλῶνω, δὲν τὸν σπουδάζω, για νὰ τὸν ρίξω στὰ σκουπίδια!...

Με μιά φοβερὴ προσπάθεια, η Ρίτα ὑπόρρεσε νά μουρμουρίσῃ:

— Γιατί, κύριε Στράλη;... Μόνον στὰ λεφτά βρίσκεται ἡ εύτυχία;... Μπορεῖ νάμαι φτωχιά, μα τὸ γυιό σας τὸν αγαπάω

πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅσο θά τὸν αγαποῦσε μιά πλούσια!...

— Τὸν αγαπᾶς;... 'Ορκίζομαι στὰ κόκκαλα

— Ναί!...

της μανούλας μου πού μ' άκούει ἀπὸ τὸν οὐρανό, ότι ο Παύλος εἶνε για μένα ἡ ζωῇ.

Τὴν κτύπησε λιγάκι παραξενεμένος ο κυρ - Σωτήρης:

— 'Αφὸ τὸν αγαπᾶς, εἶπε στὸ τέλος, πρέπει νὰ τὸν διώξῃς...

— Γιατί;

Ξέσπασε ο άρχοντας:

— Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φτώχεια σου, έχεις και τὴν ἀρρώστεια για προίκα σου, κορίτσι μου!... Δὲν ήθελα νὰ στὸ πώ, μα με ἀνάγκασες... Τί σοί νοικοκυριὸ θά

κάνῃς τοῦ λόγου σου;... 'Εσύ έχεις ἀνάγ- κη ἀπὸ γιαιτροῦς, ἀπὸ γιαιτρικά, ἀπὸ καλὸ φαί, ἀπὸ έξοχῃ... Τὴ νοσοκόμα θά σου κάνῃ ο γυιός μου;... Κι' 'Υστερα, ἐσύ δὲν ἐπιτρέπεται νά κάνῃς παιδί... Κι' ἐγὼ ὡ- νεύεσθαι νὰ σφίξω στὴν άγκαλιά μου τὸ παιδί τοῦ γυιού μου, τὸ έγγονάκι μου.

Πελιδνῇ, η Ρίτα έσκυψε πολὺ χαμηλά τὸ κεφάλι της, κι' άπάντησε:

— 'Εχετε δικιο.

Ο Στράλης έδωσε μιά θριαμβευτική γροθιά στὸ τραπέζι:

— 'Αμ, βέβαια ἐγὼ δίκιο!... Εἶδες πού τὸ λές και μόνι σου;... Μπῆς λιγάκι και στὴ θέσι μου...

Σήκωσε τὸ κεφάλι της η Ρίτα, κι' εἶπε με περιφρόνεια:

— Κύριε Στράλη, αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἡ σαχλαμάρα ὅπως λέτε, σὰς ὀρκίζομαι πὼς θά τελειώσῃ...

— Μπράβο σου... Τώρα ἀρχίζω νά σ' έχτιμῶ...

— Δὲν τὸ κάνω για νά μ' έχτιμήσετε... Κι' ίσως δὲν θά τόκανα καθόλου, ἂν δὲν μὲ θυμίζατε ότι μιά ἀρρώστη, μιά φυμα- τική σάν κι' ἐμένα, δὲν έχει τὸ δικαίωμα ν' αγαπᾶ... 'Εχετε δικιο, χίλιες φορές δίκιο, κύριε Στράλη: ἡ φτώχεια ὑποφέρει- ται, ἡ ἀρρώστεια ὀχι...

— Όταν στάλεγα...

— Ο Παύλος μπορεί νά μου συχωροῦ- σε τὸ ότι δὲν θά τοῦ πρόσφερα λεφτά. Η ἀρρώστεια μου όμως, δὲν τὸν έκανε χωρίς πάψη νά μ' αγαπᾷ...

— Κι' ἐγὼ δὲν θέλω νά πάψῃ νά μ' αγαπᾷ ποτέ...

Μιλούσε πυρετικά ἡ καύμενούλα, ἡ ἀντήλη- θε ἀπὸ τὰ ἴδια της τὰ λόγια ν' ἀντήληθε ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο θάρρος για τὴ μεγάλη ά- πόφασι. Ο Στράλης τὴν κτύπησε με έκ- πληξή.

— 'Νστε, θά τὸν διώξῃς;... τὴν ξανα- ρώτησε.

— Σας έδωσα τὸ λόγο μου... τοῦ ά- πάντησε.

— Ναί, μα δὲν πρέπει νά τοῦ πῆς ὅλ' αὐτὰ τὰ σημερινά μας, γιατί μπορεί νά τὸν πεισματώσῃς.

— Συχάστε... Δὲν θά τοῦ πῶ τίποτα.

— Πρέπει νά τοῦ πῆς ότι δὲν τὸν αγα- πᾶς... 'Ότι αγαπᾶς έναν ἄλλον...

— Αὐτό, ποτέ!

— Γιατί «ποτέ»;... Μόνον ἐτσι θά τὸν ἀναγκάσῃς νά σ' άφισῃ...

— Νά μ' άφισῃ, ναί, νά χάσω τὴν αγά- πη του, συμφωνῶ. Νά χάσω όμως και τὴν έχτιμῃσί του;...

Παρακαλοῦσε ἡ φτωχιά, με τὰ χέρια της ἐνάντια, με τὰ μάτια της πλημμυρι- σμένα δάκρυα.

— 'Αστα αὐτὰ τὰ μεγάλα λόγια... Ξέ- κανε νευρωμένος ο κυρ - Σωτήρης. Πρέπει νὰ τὸν άναγκάσῃς νά φύγῃ... Μ' έναν τρώ- ντο σίγουρο... 'Όχι με ψευτοκλάμματα και άπιδες, γιατί τότε δὲν θά φύγῃ...

— Σας παρακαλῶ, κύριε Στράλη...

— 'Απότομα, σκληρά, ο γέρος της δά- λωσε:

— 'Αν εἶσαι τίμιο κορίτσι, ὅπως λές, θά τὸν διώξῃς με τρόπο πού νά μὴν τοῦ ἐπιτρέψῃ νά ξαναγυρίσῃ... 'Αλλοιῶς, εἶ- σαι ὅπως σὲ φαντάστηκα στὴν ἀρχή...

— Σταματήστε!... τοῦ φώναξε. Θά κάνω ὅ, τι θέλετε...

— 'Εχω τὸ λόγο μου;...

— Τὸ λόγο της τῆς σου... Κι' αὐτὸ θά σὰς πείσῃ ότι εἶμαι τίμιο κορίτσι. κύ- ριε Στράλη...

— Μπράβο σου!... Και τώρα...

— 'Εδῶλα ἀπὸ τὴ τσέπη του ένα παρα- φουσκωμένο πορτοφόλι, και τράβηξε μερι- κὰ χαρτονομίσματα...

— Νά, πάρε αὐτὰ... της εἶπε άπότομα.

— 'Η Ρίτα σγκώθηκε.

— Σας εύχαριστῶ πολὺ... τοῦ εἶπε σιγά, μα ἀποφασιστικά. Δὲν χρειάζεται νά

ξοδευτῇ ἄλλο... για μένα...

— Πάρτα, για τ' αὐνά σου, για τὸ φρέ- σκο σου βούτυρο...

Κούνησε τὶς μαλαχρινές της μπούκλες:

— Δὲν έχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα πιά...

Καί, για νά κρύψῃ τούς λυγμούς της, τὸν χαιρέτησε μ' ένα κούνημα τοῦ κεφα- λιού της, κι' έφυγε τρέχοντας.

Ο Στράλης τὴν κτύπησε λίγο, 'Υστερα κούνησε τούς ὄμους του, και ξανάβαλε τὰ λεφτά στὸ πορτοφόλι του.

Η'.

Γυρίζοντας σπῆτι της ἡ Ρίτα, ένοιωσε κα- λά ότι ὅλα εἶχανε πιά ὀριστικά τελειώσει ἀνάμεσα σ' αὐτὴν και στὸν Παύλο. Δὲν τὴ νοιάζαν οὔτε οἱ βρισιές, οὔτε οἱ προσβο- λές πούχε άκούσει ἀπὸ τὸ γερο - Στράλη. Μιά φράσι μόνον ἀντηχοῦσε σκληρά, άδυ- σώπτητα μέσ' στὸ κεφάλι της: «Τὴ νοσο- κόμα θά σου κάνῃ ο γυιός μου;...». 'Ωνά, ἀρρώστη, χυδαία ίσως, ο γερο - Στράλης δὲν είχε πῆ ὡστόσο παρὰ τὴν ἀλήθεια. Αὐ- τὴ είχε ἀνάγκη ἀπὸ περιποίηση, ἀπὸ καλὸ φαί, ἀπὸ γιαιτροῦς, ἀπὸ γιαιτρικά, ἀπὸ έ- ξοχῃ... Βέβαια, κάθε ἀνθρώπος μπορεί ν' ἀρρωστήσῃ. Νάτανε παντρεμένη με τὸν Παύλο και ν' ἀρρώσταινε, τὸ πράμα θά- ταν ὑποφερό. Νά τὸν παντρευτῇ ὅμως άρ- ρωστή, νά δεχτῇ αὐτὰς νά τὴν πάρη, θέ- τανε ἀνυπόφορος ἐγωϊσμός δικός της, ά- νυπόφορη βλακεία δική του. Ο γέρος είχε δικιο. Ο έρωτας ήταν εύτυχία ἀπαγορευ- μένη για τὴ μικρὴ ἀρρώστη... Δὲν έφται- γε ο Παύλος για τὴν ἀρρώστεια τὴ δική της· και δὲν έπρεπε, δὲν ήτανε δικαιο και λογικό, νά τὴν πληρώσῃ...

Ναί, ἡ ἱστορία αὐτὴ έπρεπε νά τελειώ- σῃ... 'Όχι τόσο για νά γίνῃ τὸ κέφι ἐνὸς γέρου συμφεροντολόγου, πού πίστευε στὸ χρῆμα σὰ Θεό του, μα για νά μὴν παρα- συρθῇ ο Παύλος στὴ δίνη της δυστυχίας ἀπὸ τὶς πρώτες στιγμῆς τῆς καινούργιας τους ζωῆς, της συζυγικῆς... 'Επρεπε νά τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντά της, νά τὸν διώξῃ!... Δίκιο είχε ο γέρος. 'Επειτα νά σφίξῃ τὴν καρδιά της, και νά δείξῃ στὸν αγαπημένο της πὼς είχε ἀλλάξει, ριζικά, ἀπότομα, πὼς δὲν τὸν αγαποῦσε... Θεέ μου! Πὼς θά τὰ κατάφερνε ὅλ' αὐτὰ;... 'Επρεπε!... Η εύτυχία τοῦ αγαπημένου της κρεμότανε στὴ δική της σκληρὴ ἀπο- φασιστικότητα: 'Επρεπε νά τὸν διώξῃ!... Θά τὸν έδιωχνε...

Δὲν βγήκε τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι της. Δὲν σγκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. Δὲν τὴ βαστάγανε τὰ πόδια της. Τὸ κε- φάλι της τὸνοιωσε βαρὺ. Πυρετὸς τὴν έκαί- ...

Τὴν ἄλλη μέρα, βγαίνοντας πάλι. Βρέ- θηκε μπροστά στὸν Παύλο:

— Ριτούλα... Καλημέρα... της εἶπε. Τί έγινες; Πὼς εἶσαι;

— Καλά...

Τὸ ὄφος της έπρεπε νάναί ξερό· ἡ έξῃ- γησί τούς έπρεπε νάρθῃ φυσιολογικά...

— Πὼς δὲ βγήκες τότε τέτες;

— Βγήκα...

— 'Εκπληκτός ο Παύλος, τὴ ρώτησε:</

μέσα στα δάκρυά της την απαγορευμένη αλήθεια...

— Δέν μου άπαντας, Ριτούλα;...
— Εαφνικά, ένοιωσε πώς ή δύναμή της την άφινε...

— Με συχαρείς, Παύλο... Είμαι βιαστική... Άλλοτε τά λέμε πάλι...

Και τόν άφισε σύζυγο στη μέση του δρόμου, κι έφυγε τρέχοντας. Ο Παύλος, με την καρδιά σφιγμένη, την παρακολούθησε ν' απομακρύνεται όχι προς τη διεύθυνσι του σπιτιού της.

Τόν άπόφυγε μία βδομάδα όλόκληρη. Όποτε τόν έβλεπε, προφασίζοτανε πάντα μία δουλειά βιαστική, και τούφευγε... Τώρα, μέσ' στην καρδιά του Παύλου, είχε ριζωθεί ή πεποίθησι πώς ή άγαπημένη του κάτι σοβαρό τούκρυβε...

Κι αυτό τού «κάτι» άποφάσισε νά τού έξακριβώσει με κάθε τρόπο...

Ένα άπογεματάκι, την είδε νά γυρίζει σπίτι της. Κουρασμένη, σκοταμένη... Τη σταμάτησε στη γωνία τού σπιτιού της.

— Ρίτα, θέλω νά σου μιλήσω... της είπε σοβαρά.

— Τώρα;... Έκανε κείνη, σά νάθελε ν' άποφύγη την έξηγησι.

— Ναί, τώρα! της είπε εκείνος άποφασιστικά.

Τόν άκολούθησε μηχανικά, ως τη μικρή ταβερνούλα με τίς καλαμιές, που ήτανε για τίς φτωχιά γεμάτη τρυφερές και φοδερές άναμνήσεις... Κάτσανε αμίλητοι. Κάτι βάραινε άπάνω τους...

— Ρίτα, είπε στο τέλος ο Παύλος χωρίς νά την κυτάξει, είνε τόσες μέρες τώρα πού με άποφεύγεις... Βγαίνεις άπό τού σπίτι σου πρωί, γυρίζεις βράδυ... Πού πάς;...

Δέν τού άπάντησε.

— Πρώτα - πρώτα, συνέχισε εκείνος πιό δυνατά, ξεχνάς τί δέν πρέπει νά κουράζεσαι;... Πού γυρίζεις άφες όλόκληρες;... Πάλι δέν τού άπάντησε. Ο Παύλος άρχισε νά χάνη την ύπομονή του:

— Γιατί δέν μιλάς;... Γιατί δέν μου δικαιολογείσαι;... Δέν νομίζεις ότι μου χρωστάς μία έξηγησι;...

Κατάλαβε ή καυμενούλα ότι είχε φτάσει ή στιγμή νά δώση την οικτρή της μάχη.

— Ξέρω ότι σου χρωστάω πιό πολλά άπό μία έξηγησι. Δέν είν' ανάγκη νά μου τού θυμίζης;...

— Ριτούλα!... Πώς μου μιλάς έτσι;... Έγώ σου θυμίζω ότι μου χρωστάς τίποτα; Μά δέν μου χρωστάς παρά μόνο άγάπη;... Κι αυτήν σου ζητάω;...

Με φοδερή προσπάθεια, ή Ρίτα τού άπάντησε:

— Η άγάπη δέν δίνεται άπό ύποχρέωσι!...

— Άπό ύποχρέωσι; Τι είπες, Ριτούλα;

— Είπα ότι ή άγάπη είνε κάτι αθάνατο, κάτι πηγαίο, πού άναβλύζει άπ' την καρδιά κι' όχι άπό τη σκέψι... Κάτι πού χαρίζεται, κι' όχι πού δίνεται σάν άντάλλαγμα;...

— Έσύ την άγάπη σου μου τη δίνεις σάν άντάλλαγμα; Ριτούλα;

Με φοδερό καρδιοχτύπι, τού άποκοίθηκε, χωρίς νά τόν κυτάξει:

— Άκουσε, Παύλο, και νοιώσε με... 'Η άγάπη είνε κάτι άπιστο... Άλλάζει χωρίς λόγο, κι' όταν ρωτήσουμε την καρδιά μας για την αίτία της άλλαγής, εκείνη δέν έχει τί δικαιολογία νά μάς δώση...

— Ρώτησες και σ' την καρδιά σου γιατί πιά δέν μ' αγαπάει, Ριτούλα;...

— Ήτανε τόσο παρακλητικός ο τόνος του, τόσο βαθειά πονεμένος, πού ή καυμενούλα παρά λίγο νά μ'η κρατηθή, νά πέση στην άγκαλιά του και νά τού τά π'η όλα...

Με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια όμως μπόρεσε νά κρατηθή:

— Συχώρεσε με, Παύλο... Θέλω νάμαι ειλικρινής άπέναντί σου...

— Αυτό σου ζητάω κι' έγώ...

— Έκανες πολλά για μένα αυτόν τόν τελευταίο καιρό. Μέσα μου όμως, ένοιώσα ότι δέν είχα δικαίωμα νά δέχομαι άπό σένα τόσα πρόματα...

— Γιατί; Δέν μ' αγαπούσες πιά;

— Συχώρεσε με... Έζησα τόσο πολύ μέσ' στη δυστυχία. Ύστερα, κι' ή συνείσθησι ότι ποτέ δέν ήτανε γραφό μου νά ζήσω μαζί σου, μου δηλητηρίασε σιγά - σιγά τόν έρωτα...

Δέν φταίω μονάχα έγώ γι' αυτό πούγινε; φταίει κι' ή φτώχεια μου, κι' ή άρρώστειά μου, κι' ο πατέρας σου...

Σάν τρελλός, της έπιασε τά χέρια, της τάσφιξε μέσα σ'α δικά του:

— Ρίτα!... Πώς μπορείς και μιλάς με τόσο παγερό τρόπο για τού τέλος της άγάπης σου;... Δέν με λυπάσαι;... Δέν νοιώθεις πόσο μου κουρελιάζεις την καρδιά;...

Με τίς μικρές γροθιές της σφιγμένες και τά νύχια της χωμένα μέσ' στη σάρκα της, εκείνη άπάντησε με ψυχραιμία:

— Η λύπη δέν είνε έρωτας, Παύλο...

Δέν πιστεύω νά θες νά συνεχιστή ή ιστορία μας άπό οίκο...

Μαστιγωμένος δυνατά, εκείνος σηκώθηκε:

— Όχι, Ρίτα... Δέν ζητάω τη λύπη σου... Θάτανε κουτό, άναξιπρεπές κι' άσκοπο... Μόνο, νά ζητάω την αίτία αυτής της άπότομης άλλαγής σου... Καί, μου φαίνεται πώς τη βρήκα: Άγαπάς Έναν Άλλο!...

— Κι' αν ήταν έτσι;...

— Έπιασε ο Παύλος τού κεφάλι του με τά δυό του χέρια, σά νά φοβότανε μ'ην τού φύγη τού μυαλό...

— Άπίστευτο! Άφάνταστο! μουρμούρισε.

— Γιατί, Παύλο;... τού είπε μαλακά εκείνη. Είπαμε, ή καρδιά είνε άστατη...

— Όπως άλλάξε ή δική μου, μπορεί ν' άλλάξε και ή δική σου...

Της έπιασε τού χέρι με πυρετό:

— Ποτέ!... Άκούσε; Ποτέ!... 'Η δική μου ή καρδιά θάναί πάντα δική σου... Θάχης πάντα τύψεις ότι μ' έκανες τόν πιό δυστυχισμένο άνθρωπο σ'όν κόσμο!...

— Γιατί δέν προσπαθείς ν' άντιδράσης;... Νά πάρης μία άλλη κοπέλλα, πλούσια, όμορφη, όνι άρωσστη — μία κο...

πέλλα πού νά τη θέλη, επί τέλους, κι' ο πατέρας σου;...

Με μία εαφνική λάμψη σ'α μάτια, ο Παύλος τη ρώτησε:

— Μήπως... ο πατέρας μου;...

— Η φτώχεια είδε μπροστά της την αίστηρή μορφή τού γερο - Στράλη, κι' άκουσε τη φωνή του: «Αν είσαι τίμιο κορίτσι, όπως λές, θά τόν δώσης με τρόπο πού νά μ'ην τού έπιτρέψη νά ξαναγυρίσω...» Ου μ'ηθηκε ακόμα την ύπόσχεσί της νά κρατήση μυστική τη συνάντησι της μαζί του...

— Όχι!... Όχι!... φώναξε. Δέν έχει καμιά σχέση ο πατέρας σου μ' όλ' αυτά...

— Έσύ τού θες τού χωρισμό μας;...

Με τά χείλια σφιγμένα, σήκωσε τού κεφάλι της και τού άποκρίθηκε:

— Αγαπάω άλλον!...

— Άλλον!... Έσύ;...

— Ναί, έγώ... Κι' έπειδή ξέρεις καλά ότι είμαι τίμιο κορίτσι, δέν έπιτρέπω στην καρδιά μου νά μοιάζεται σ'α δύο... Πρέπει νά χωρίσουμε, Παύλο...

— Έπεσε στην καρέκλα τού ο Παύλος.

— Αγαπάς άλλον!... μουρμούρισε. Κι' αυτόν π'ας και βρίσκεις τόσες μέρες τώρα... Ριτούλα, έσύ;...

— Έγώ, Παύλο...

— Μπορείς νά μ' αγαπάς πιά;

— Δέν σ' αγαπώ!

— Ξέχασες τούς όρκους μας, τά όνειρά μας;...

— Οί όρκοι μου δίνονται πιά σ' άλλον τά όνειρά μου άνήκουν σ' αυτόν...

— Άποφασιστικά, σηκώθηκε ο Παύλος:

— Καλά, Ριτούλα... της είπε. Ζήσε εύτυχισμένη με την καινούργια σου άγάπη.

Με την καρδιά της κομμάτια, τούδωσε τού χέρι της, χαμογελαστή:

— Δέν μου κρατάς κακία, Παύλο;...

Π'ηρε τού χέρι της, τού πλησίασε σ'α χείλια του και τόπνιξε σ'α φιλή:

— Νά σου κρατήσω κακία;... ψιθύρισε. Μά, δέν τού καταλαβαίνει ότι σ'α λατρεύω πάντα;...

Και, εαφνικά, άφισε τού χέρι της, κι' έφυγε τρέχοντας, σάν τρελλός...

— Η Ρίτα τόν παρακολούθησε νά χάνεται. Τώρα, άφισε έλεύθερα τά δάκρυα της νά τρέξουν... Έπεσε βαρεία στην καρέκλα, άκούμπησε τού κεφάλι της άπάνω τού τραπέζι, και έξασπασε σ'ε δυνατόν λυγμούς, εκεί, στην ταβερνούλα με τίς καλαμιές...

— Έκείνο τού βράδυ ή Ρίτα, γυρίζοντας σ'α σπίτι της, έκανε την πρώτη αίμόπτυσι.

Θ'...

— Όλοι άναστατάθηκαν μέσα σ'α φτωχικό τού δικαστικού κλητήρα: Ο 'Ιακώβος γιατί έβλεπε τού αίμα, κατακόκκινο, όλόζωτανο, τού πολύτιμο αίμα της κορούλας του, νά σπαταλιέται σ'α πάτωμα...

— Η Φωτεινή γιατί ένοιωσε πιά σοβαρό τού κίνδυνου για τά δυό δικά της παιδιά...

— Ο γιατρός πούρθε, διάταξε άκνησία, πάγο, αίμοστατικά. Σ'ε έικοσιέσσερις ώρες, άκολούθησε και δεύτερη αίμόπτυσι, πιό φοδερή άπό την πρώτη...

— Η καμένη ή Ρίτα, ήτανε πιά ένα ζωντανό πτώμα: Τού πρόσωπό της χλωμό, τά μάτια της βαθυλωμένα, τά χείλια της μαδιά...

Δέν έφευγε στιγμή άπό κοντά της ο φτωχός κλητήρας. Είχε άφισε και τίς δουλειές του, κι' όλα... Κι' είχε και τη γυναίκα του πού τόν γκρίνιαζε συνεχώς:

— Πρέπει νά την πάρης άπό δώ...

— Πού νά την πάω;...

— Όπου σ'α διάολο θες... Μιά φορά, πρέπει νά φύγη άπό δώ μέσα... Θά μάς κολλήση όλους τού χτικιό!...

Τ' άκουγε αυτά ή Ρίτα, σά μέσα σ' ένα όνειρο. Δέν είχε τη δύναμη ούτε νά κουνηθή, ούτε ν' άπαντήση... Δέν την ένοιωσε πιά ούτε πού θά την π'ηγαίναν, ούτε τί θά γινότανε...

Τόν άγαπημένο της τόν είχε χάσει! είχε σημασία τώρα, αν έχανε και τη ζωή;...

Μιά βδομάδα, ή άρρωστη έμεινε σ'ε άπόλυτη άκνησία, άνασκαλα, με τά μάτια κλειστά. Μέσ' σ'α βύθισμά της, ένα πικρό παράπονο της δάγκωνε την ψυχή: Ο Παύλος, πώς δέν είχε έρθει;... Τόν είχε, βέβαια, βαθειά π'ηγάσει; μά, αν την άγαπούσε πραγματικά, όπως την είχε βεβαιώσει, δέν έπρεπε ναρ'η, νά τη δ'η, τώρα μάλιστα πού τόν είχε τόσο ανάγκη;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια...

λύ καλά τί λέω άφού έγώ ή ίδια τού δοκίμασα προσωπικά. Και νά π'ες:

» Ο άνδρας μου Μάικλ Ο' Ση κι' έγώ είχαμε πάρει την άπόφασι νά χωρίσουμε λόγω άσυμφωνίας χαρακτήρων. Ένα τυχαίο όμως γεγονός, καλλιτεχνικής φύσεως, έγινε αίτια νά χωρίσουμε για έξη μήνες πριν πάρουμε την τελική άπόφασι. Θέλετε τού άποτέλεσμα τού πρόσκαιρου αυτού χωρισμού; Πριν συμπληρωθούν άκριβώς έξη μήνες με κατάπληξι και ένδουσιασμό μαζί διαπιστώσαμε και οι δυό ότι ήμασταν... περισσότερο έρωτευμένοι άπό κάθε άλλη φορά!

» Πριν νά χωρίσουμε προσωρινά και παρά την θέλησι μας, οι σχέσεις μας είχαν φτάσει σ'ε τέτοιο σημείο δέυτητος πού δέν περνούσε ήμέρα χωρίς νά μαλώσουμε για πράγματα έντελώς άσημαντα. Κι' όμως, ύστερα άπό χωρισμό έξη μηνών είχαμε ανακαλύψει εαφνικά ότι... δέν μπορούσαμε νά ζήσουμε ο ένας χωρίς τόν άλλον! Είχαμε ανακαλύψει ακόμα ότι όλες οι άφορμές τών διαφωνιών μας και τών καυγάδων μας μπορούσαν εύκολα, με λίγη καλή θέλησι, νά λείψουν. Έτσι πήραμε τίς άποφάσεις μας:

» Η πρώτη ήταν νά μ'η μιλούμε για τίς επαγγελματικές μας άσχολίες. Ο άντρας μου δέν θά ήξερε σ'α έξης ούτε ποιά φίλμ γυρίζει, ούτε με ποίον παίζω. Έκτος αν τά έπληροφορείτο άπό τίς εφημερίδες. Τού ίδιο κι' έγώ γι' αυτόν. Δέν θά ήξερα τίποτα. Έκτος αν μου τού έλεγαν άλλοι...

Αστέρες ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Ένδιαφέρον άρθρο της σ'α Βιρτζίνια Μάγιο

» Η δεύτερη συμφωνία ήταν νά περιορίσουμε άμοιβάτως τίς βραδυνές μας εόδους και νά πάψουμε νά τρέχουμε άπό τού ένα «πάρτυ» σ'α άλλο.

» Η τρίτη ήταν νά συμφωνήσουμε ώστε σ'α έξης νά πάψουμε νά χρησιμοποιούμε τού σπίτι μας ως τόπο συγκεντρώσεως και συζητήσεως επαγγελματικών ζητημάτων. Νά πάψουμε δηλαδή νά κάνουμε τού σπίτι γραφείον ίμπρεσαρίου. Όταν θά θέλαμε νά συζητήσουμε για δουλειές θά τού κάναμε μόνο σ'α στούντιο. Η άπόφασις αυτή έσήμαινε ότι σ'α μέλλον τού σπίτι θά παρέμενε μία ήσυχη φωλιά.

» Η τέταρτη ήταν νά πάψουμε σ'α έξης νά δανείζουμε ο ένας σ'όν άλλον τ'α αυτοκίνητά του.

» Η πέμπτη ήταν νά δεχτή ο άνδρας μου νά μ'η τόν συνοδεύω πιά κάθε Κυριακή σ'α διάφορα μ'ας φούτ - μ'ωλλ, για τά όποια τρέφει πραγματικό πάθος. Θα π'ηγαίνα, βέβαια, αλλά μόνον όταν ήθελα έγώ.

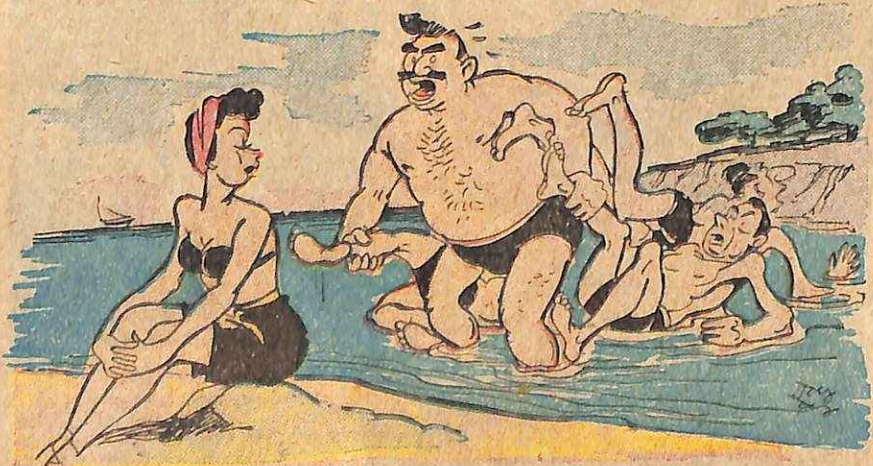
» Εφαρμόσαμε αρκετές ακόμη μικροσυμφωνίες. Π.χ. όταν γυρίζοντας άπό τού στούντιο σ'α όποια εργαζόμαστε, ήμαστε πολύ κουρασμένοι, θά ήταν καλύτερα νά π'ηγαίναμε άμέσως νά π'ηγαίναμε ο καθένας σ'α δωμάτιό του.

» Με τίς μικρές αλλά λογικές συμφωνίες αυτές, με λίγη καλή θέλησι αλλά προ πάντων με την άμοιβαία άγάπη, στοργή και κατανόηση άποφύγαμε τού διαζύγιο. Σήμερα, τρία χρόνια και κάτι άπ' τόν γάμο μας και ύστερα άπό μία βραχεία σχεδόν, αλλά πολύ έπικίνδυνη διάσπασι, είμαστε πάλι τού άγαπημένου και έρωτευμένου ζευγαριού τού 1947. Ένα βαρύ σύννεφο ήρθε νά σκιάση για λίγο την εύτυχία μας, αλλά διαλύθηκε γρήγορα, χάρις στην καλή μας θέλησι.

» Θέλετε τώρα και τού συμπέρασμα; Χωρίστε, προσωρινά για έξη μήνες, καλές μου φίλες, και σκεφθήτε καλά πούν πάρετε την τελική άπόφασι. Είμαι βέβαια ότι πριν περάσουν οι μήνες αυτοί θά ξαναγυρίσετε πιό θερμές κοντά σ'όν άντρα σας.

Μία τελευταία φωτογραφία της γοητευτικής Βιρτζίνια Μάγιο.

— Ποιός άπ' όλους αυτούς σ'ε τσίμπησε, ρε Φώφη;

(Τού Π. Παυλίδη)

Δυσκολη στιγμή

(Η σκηνή σ' ένα μάλλον καινού ιδιαίτερο διαμερισμάκι που η παραμέλησή του δείχνει πως στεγάζει από καιρό μία παλιά, ηλικιωμένη «παρανομία». Τα βάζα στέκουν μελαγχολικά, ίσως και χρόνια, περιμένοντας μάταια τη χαρούμενη επίσκεψη δυο λουλουδιών. Κι' ο ψεκαστήρας που παρφουμάριζε την αμαρτωλή ατμόσφαιρα μένει τώρα με το λαιμό στεγνό και διψασμένο, λησμονημένος στη γωνιά κάποιας μικρής τουαλετίτσας, μ' έναν καθρέφτη που «πληττει». Βλέποντας τόνον καιρό το ίδιο γυναικείο προσωπί...

ΕΚΕΙΝΗ: Λεπτή, καλοφιαγμένη, με πρόσωπο που έχει γλυκεία έκφραση, χωρίς αδρές πινελιές. Μιά κάπως μουντή, γκριζωπή χλωμάδα βάζει το φόντο του με τη σκιά κάποιου κρυφού, δειλού πόνου. Σώμα πλαστικό, χωρίς χτυπητές, εντυπωσιακές «αυθαδίες», ντυμένο με τη φτηνή και πρόχειρη κοκεταριά της βιοπάλης. Γριάντα χρόνια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γερός, νευρώδης αντρικός τύπος, με μάτια γεμάτα θέληση και ύφος βετικό ανθρώπου ως 35 χρονών).

ΕΚΕΙΝΗ (καθισμένη σε μία πολυθρόνα, καπνίζει με συγκρατημένη νευροκρίση): Λοιπόν; Λέγε, Κώστα. Σ' άκουω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όμολογώ πως δεν ξέρω πως ν' αρχίσω. Ή άραχ... είναι πάντα δύσκολη.

ΕΚΕΙΝΗ (δειχνόντας πως τ' αμνησεί όλα): Τότε ν' αρχίσω απ' το τέλος! Έτσι θα πηδήσεις απότομα τις δυσκολίες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, αλλά αυτό δεν θαταν σωστό. Όταν κανείς απολογείται για ένα έγκλημα δεν λέει απλά «σκότωσα» ή «έκλεψα». Εξηγεί πως και γιατί αναγκάστηκε να κλέψει ή να σκοτώσει.

ΕΚΕΙΝΗ: Πρόκεται λοιπόν... για έγκλημα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία ψεύτικη συντριβή που πιστεύει

ότι έχει καθήκον να τη νοιάσει): Ναι, Φανή. Για έγκλημα πρόκειται. (Σιγά και βαρειά). Παντρευομαι.

(Μεγάλη σιγή. Κι' οι δυο στέκουν ακίνητοι. Ο θεατής έχει την εντύπωση πως ο χρόνος σταμάτησε).

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχεις να μου πής τίποτε;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι!... (Σηκώνεται με την τρομακτική εκείνη μεγαλοπρέπεια που έχουν όλα τα θύματα μπροστά στο θύτη). Καποτε... θα γινόταν αυτό. Το περίμενα. (Μικρή σιγή). Αν μίξις πως θα σου κάνω καλό, μπορείς να μου πής τις δικαιολογίες σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με το κεφάλι κάτω): Πρέπει να στις πω. (Αρχίζει χαμηλά κι' ο τόνος της φωνής του ανεβαίνει λιγγο - λίγο όπως όταν «κάνοι-γο» κανείς αργά το μεγάλο φωνο)... Γνωριστήκαμε πριν δέκα χρόνια, Λίτσα. Έγώ ήμουν πολύ νέος και σύ περισσότερο... Αγαπηθήκαμε και φιάξαμε μία ζωή, που κυλούσε αχάριστη κι' αναλλοίωτη περιμένοντας να καλ-λιτερώσει... Μ' αυτή την ανωμαλία, την ατέλειωτη, ζούμε τα περισσότερα ζευγάρια στη μόνιμη «προσωρινότητα» της δυστυχίας... Περιμέναμε κι' εμείς ναρθούν «καλλίτεροι καιροί» για να παντρευτούμε να φτιάξουμε τη ζωή μας, το σπίτι μας... την ευτυχία μας. Χωρίς να χουμε το θάρρος να δεχθούμε, σε πόσο κοινές και πρόσφωτικές ελπίδες βασίζουμε τα τομάρια μας όνειρα. (Πικρό χαμόγελο). Δούλεψα για να εξασφαλίσω την παρατάση της κακομοιριάς. Ή φτώχεια σε ταπεινώνει. Γι' νερσαι δειλός, υποκρίτης και κακός... (Μικρή πύση).

ΕΚΕΙΝΗ: Ένα πρωί πήρα το κουράγιο να δώ την αλήθεια. Οάμενα πάντα ένας σσημός δικηγόρος με το πικρό μεροκάματο της αγωνίας. Μα έχω αξία. Μπορώ να κάνω επιστημονική δουλειά και ν' αναπτύξω κοινωνική δράση. Ξέρω πως αν μπω στην πολιτική, θα πετύχω. Βλέπω μπροστά μου τους δρόμους ανοιχτούς!... Μα πως να προχωρήσω;... Άλλοι τρέχουν με τ' αυτοκίνητο κι' εγώ περπατώ με γυμνά πόδια που τα πληγώνουν οι πέτρες και τ' αγκάθια!... Τι τα θέλεις; Ή ζωή δεν είναι ρομαντική. Είναι αγώνας. Προχτές πήγα να δώ τον υπομνήτο. Το κοστούμι μου ήταν τριμένο και το παντελόνι μου έκανε «γνόστο». Το ύφος μου έγινε δειλό. Πήγα να μιλήσω και κόμπιασα... Στο τέλος, έδρωσα και κοκκίνισα ώσπου

να καταφέρω να πω κείνο που ήθελα και το είπα χωρίς πειστικότητα, χωρίς επιχειρήματα, χωρίς καν μία στοιχειώδη άνεση στο λεκτικό μου. Με κύταξε με μία συμπάθεια που άγγιξε τον οίκο και μ' έκοψε μ' ένα «καλά, καλά, κατάλαβα», γεμάτο επιείκεια και κρυφή δυσφορία. Πολυλογώ. Άλλα πρέπει να καταλάβω κι' εγώ!... Είδα πως οι δυο μας είμαστε σαν ένα ζευγάρι στην έρημο με μία μπιρίτλια νερό. Αν το μοιράσουμε, δεν θα φτάσει κανείς μας στην άσση. Θα πέσουμε στο δρόμο!...

ΕΚΕΙΝΗ (απλά): Κακή παρομοίωση. Γιατί το νερό δεν μπορεί να το πω ξανά. (Πικρά). Έγώ... θα πέσω όποσδήποτε στο δρόμο. (Βαθεία, μεγάλη ανάσα). Μην κουράζεσαι, Πέτρο. Κατάλαβα!... Πρέπει να κάνεις την καριέρα σου. Και σου είμ' εμπόδιο, το ξέρω. Δεν έθευγα πρώτη, γιατί μούλειπε το παρρρρ. Μπορεί ένας άρρωστος να ξερη πως θα πεθάνει. Άλλα δεν αυτοκτονεί!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλω να χωρίσω με ησυχία, Λίτσα, χωρίς αποχαιρετισμούς, χωρίς εδάκρυα.

ΕΚΕΙΝΗ: Είπε περιέργο!... Έχω κλάψει τόσο πολύ γι' αυτή τη στιγμή πριν έρθη, και τώρα που ήρθε... δεν υπάρχουν άλλα δάκρυα! (Σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα σε φροντίζω, πάντα.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν έχεις υποχρέωση.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Δε θα ξανάρθω. (Ψιθυριστά). Ίσως σου γράψω. Θέλεις; Λιτερώσει... Μ' αυτή την ανωμαλία, την ατέλειωτη, ζούμε τα περισσότερα ζευγάρια στη μόνιμη «προσωρινότητα» της δυστυχίας... Περιμέναμε κι' εμείς ναρθούν «καλλίτεροι καιροί» για να παντρευτούμε να φτιάξουμε τη ζωή μας, το σπίτι μας... την ευτυχία μας. Χωρίς να χουμε το θάρρος να δεχθούμε, σε πόσο κοινές και πρόσφωτικές ελπίδες βασίζουμε τα τομάρια μας όνειρα. (Πικρό χαμόγελο). Δούλεψα για να εξασφαλίσω την παρατάση της κακομοιριάς. Ή φτώχεια σε ταπεινώνει. Γι' νερσαι δειλός, υποκρίτης και κακός... (Μικρή πύση).

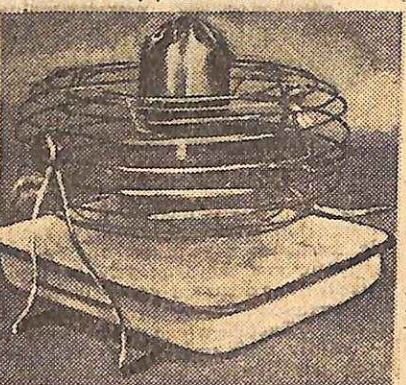
ΕΚΕΙΝΗ (γλυκά και ήρεμα): Έλα, φύγε, μην καθυστερήσεις. Δε σου λέω ούτ' εύχες ούτε λόγια τρυφερά γιατί θα μπορούσαν να μας ζηνηθούν τις αναμνήσεις και... (με φωνή που τρέμει)... δεν θα ώφελοσε σε τίποτα ν' αρχίσουμε να κλαίμε. (Γυρίζει την πλάτη προς την πόρτα). Φύγε, ν' παρακαλώ!... (Εκείνος ανοίγει, βγαίνει και κλείνει απ' έξω πολύ σιγα. Μιά βαρεία σιγή κρατάει λίγα δευτερόλεπτα. Ύστερα γυρίζει. Ψιθυριστά:) Στο καλό!... Ο Θεός μαζί σου, γλυκεία μου αγάπη... (Με λυγρό δυνατό που «σπάει» ξαφνικά στους τσέρτες χαμηλούς τόνους). Σ' ευχαριστώ για τις αμάρρες στιγμές που μου δώσαες... Και δεν πεθαίνω... για να μη σου κάνω κακό... (Παίρνει με χέρια που τρέμουν μία μικρή φωτογραφία, τη χαϊδεύει τρυφερά και καθετα μαζί της στην πολυθρόνα). Έλα τώρα να κουβεντισουμε!... Είμαστε πάλι μόνιμα!... οι δυο μας!... Και... δεν θα χωρίσουμε ποτέ!... (Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΠΟΡΤΑ ΠΟΥ ΚΛΕΙΝΕΙ ΜΕ ΜΑΓΝΗΤΗ

Μία αμερικανική εταιρία, κατασκευάζει ένα νέο τύπο ηλεκτρικού ψυγείου, που η πόρτα του δεν κλείνει με πόμολο και κασάνια, αλλά συγκρατείται με μαγνήτη.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΥΩΝΗ ΤΟ ΦΑΙ

Ο άνεμιστήρας αυτός κατασκευάσθηκε ειδικώς για να κρυώνει τα φαγητά. Άρκει να τον τοποθετήσει κανείς δυο λεπτά μόνο επάνω από ένα πιάτο με καυτό φαί για να το κρύψει.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΕΝΟΣ ΧΑΒΑΝΕΖΟΥ

Ο Χαβανέζος Γιότζι. Ός ει ε την ύπομνη να κατασκευάσει τη μικρή αυτή μοτοσυκλέττα που έχει όλα τα εξαρτήματα μίας μεγάλης Χαλφύ - Νταβίντσον. Χρειάστηκε να εργασθί γι' αυτό έντατικά έναν ολόκληρο χρόνο.

ΕΡΩΤΙΚΑ

Με το φακό του ματιού

ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ δυο χρόνια που οι αρμόδιοι. του Ι.Κ.Α., με τους Αμερικανούς ειδικούς επικεφαλής, μελετούν τ' ζήτημα της αναδιοργάνωσης του Ίδρυματος. Έν τώ μεταξύ οι συντάξεις των ασφαλισμένων του βρίσκονται σε τόσο εξευτελιστικά επίπεδα ώστε είναι πρόβλημα αν το μηνιαίο επίδομα επαρκεί για στοιχειώδη διατροφή 5 ημερών. Αποτελεί στίγμα για τις κυβερνήσεις της τελευταίας διετίας που δεν κατάρθωσαν να λύσουν ένα πρωταρχικής σημασίας κοινωνικό πρόβλημα, παρά τις φθηνές επαγγελίες τους ότι ήσκησαν κοινωνική πολιτική.

★

ΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗ η περίπτωση απειλή ότι το Κράτος θα εισαγάγει πατάτα από το εξωτερικό, σημαίνει ότι είμαστε για τα σίδερα. Η ελληνική παρατοπαγωγή υπερέπαρκε για τις εγχώριες ανάγκες. Αν το βασικό αυτό είδος εξαφανίζεται κάπου - κάπου από την αγορά, γι' αυτό εϋθύνονται τα αρμόδια όργανα του Κράτους που δεν είναι σε θέση να πατάσουν τους βρωμερούς μεσαζόντας, αυτούς που παρεμβάλλονται μεταξύ παραγωγής και καταναλώσεως. Οι μεσαζόντες αυτοί είναι μία παλιά και ανίατη δυστυχία πληγή στην οποία όφειλεται η βιωτική τραγωδία του ελληνικού λαού...

★

ΥΠΑΡΧΟΥΝ διαταγές, ίσως και Νόμοι, που εμποδίζουν τις επιχειρήσεις να χρησιμοποιούν τα αυτοκίνητα «ιδιωτικής χρήσεως» για εκδρομές του εργατικού προσωπικού ή έστω και για οϊανδήποτε χρήση, έξω απ' αυτήν που καθορίζει η άδεια. Αυτό βέβαια γίνεται για την προστασία των λεωφορείων ή των ταξί. Αφού όμως σε ώριμες ημέρες υπάρχει τέτοια κίνηση που είναι άπολύτως αδύνατον στα καθιερωμένα μεταφορικά μέσα να εξυπηρετήσουν το κοινό, δεν βλέπουμε κατά τί θα έδραπτε η χωρίς περιορισμούς χρησιμοποίησης των αυτοκινήτων «ιδιωτικής χρήσεως» και μάλιστα για τη μεταφορά εργατών και υπαλλήλων. Ο νέος Υπουργός των Μεταφορών ως επανεξετάσει τη σχετική νομοθεσία που παρουσιάζει πολλά τρωτά αντικανονικής μορφής, όπως έχει σήμερα.

★

ΚΑΛΟ ΗΤΑΝ να μη είχαν προκηρυχθεί έτσι βεβιασμένα οι δημοτικές εκλογές. Αφού όμως προκηρύχθηκαν και αφού επεστρατεύθηκαν οι εκλεκτότεροι δικαστικοί για ν' αναλάβουν καθήκοντα, προσωρινών δημοτικών αναβολές. Οι δεν επιτρέπονται νέες αναβολές. Οι δημοτικές εκλογές πρέπει να γίνουν το αργότερο κατά τις αρχές του Οκτωβρίου όπως έχει αποφασισθεί, ώστε να επιστρέψουν και οι δικαστικοί στα κύρια καθήκοντά τους. Γιατί αν καθιερωθί κι' εδώ το σύστημα των αναβολών, δεν θα ξεμπερδεψουμε ούτε μετά ένα χρόνο.

★

Ο ΔΥΝΗΡΗ εκπλήξει επροκάλεσε το γεγονός ότι ενώ έκκρεμει ακόμα το ζήτημα των συντάξεων για το οποίο είχε δοθεί κατηγορηματική διαβεβαίωση ότι θα έλυτο εντός δυο μηνών - αυτό πρό- κριπτό και παραδύστω ή αποζη-

μώσεις των Βουλευτών. Τακτοποιείται επίσης το ζήτημα της αύξησης των βουλευτικών συντάξεων. Μ' άλλα λόγια οι πατέρες του έθνους εύλογον πρώτα τα γένεια τους. Όσο γι' τους πολιτικούς και στρατιωτικούς συνταξιούχους που αντιμετώπιζουν «ρόβλημα ζωής ή θανάτου, ως φροντίση ο Ύψιστος!

★

ΑΔΙΚΩΣ πανηγυρίσαμε την ύπουρική απόφαση περί ελευθέρων εισαγωγών ύφασμάτων από το εξωτερικό, ώστε δια του συναγωνισμού, να καταδεχθούν και οι τιμές των εγχωρίων να φθάσουν ως τη δυναμικότητα της λαϊκής τσέπης. Δευτέρα και... σοφότερα σκέψις επεκράτησε. Με νέα ύπουρική απόφαση, εξαίρουται της εισαγωγής τα βαμβακερά! Έξαιρούνται τα βαμβακερά. Και ποιά απομένουν; Ίσως τα... χαρτίνα! Κατά τα άλλα η απόφασις ισχύει και οι τιμές των εγχωρίων επίσης. Μέχρις ότου ανέδουν περισσότερα.

★

ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΝΤΑΙ λοιπόν σιδηροτροχιές στην υπό κατασκευή λεωφόρο Ίλισσου για τη λειτουργία τροχιοδρομικής γραμμής! Αυτό είναι το νέο τερατούργημα που διαπράττεται εις βάρος της πολυπεθούς πρωτεύουσής της Ελλάδος. Ενώ σ' όλον τον κόσμο καταργούνται τα τράμ ως άσυγχρονα μεταφορικά μέσα, εδώ επιμένουμε να τα διατηρούμε ως ιερά κειμήλια. Η κατασκευή πάντως, τροχιοδρομικής γραμμής επί της Λεωφόρου Ίλισσου αποτελεί πρόκληση, για την οποία θα έπρεπε να εξεγερθί το περιφρονούμενο από τις διάφορες μεγαλόσχηνες Έταιρείες κοινό της πρωτεύουσας.

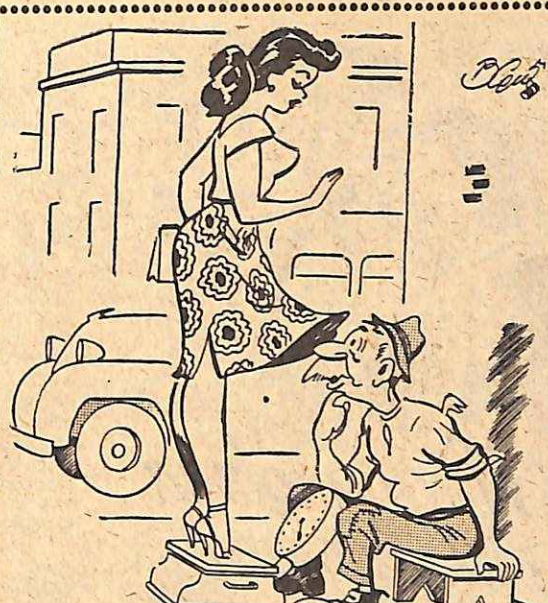
★

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ διέθεσε ποσόν δυο δεκατομμυρίων δραχμών για την άνευεργη οικήματων στα οποία θα στεγάζονται Έλληνες που έρχονται από το εξωτερικό ως πρόσφυγες, με την άφορμη των πολεμικών και άλλων γεγονότων. Δεν ένομε καμμία αντίρρηση να εξάρουμε το μέτρον, με την ελπίδα ότι δεν θα μείνη στα χαρτιά. Και με την ευκαιρία διερωτώμεθα πως είναι δυνατόν να υπάρχουν ακόμα σήμερα άστεγοι πρόσφυγες της προ 30 ετών περιπέτειας της Ελλάδος, ή πρόσφυγες που στεγάζονται σε παράγκες από γκαζοτενεκές; Ο Υπουργός της Προνοίας αν αποφασίσει να κάνει μία βόλτα ως τα Παλαιά Σφαγεία, το Πολύγωνο ή έστω στον άπέναντι του Ερυθρού Σταυρού χώρο της Λεωφόρου Κηφισιάς, θα διαπιστώσει την αλήθεια αυτών που αναφέρουμε. Και νομίζουμε ότι γι' αυτό το άπιστευτο κατόντημα θα έπρεπε να στυγματοσθούν δημοσία οι κατά τα τελευταία τριάντα χρόνια Υπουργοί της Προνοίας...

★

ΣΥΜΦΩΝΟΥΜΕ κι' εμείς με μία γνώμη που διευτώθη τελευταίως περί χαρτονομισμάτων. Έργον δημοσίας υγείας αποτελεί η αντικατάστασις των ρυπαρών αυτών κουρελόχαρτων. Άλλα και έργον διευκολύνσεως των συναλλαγών θα είναι η εκτύπωσις «χονδρών» χαρτονομισμάτων, των 50 και 100 χιλιάδων δραχμών. Το προβαλλόμενον εγχείρημα ότι η εκτύπωσις τέτοιων χαρτονομισμάτων θα δημιουργήση την ψυχολογική εντύπωση του «πληθωρισμού» είναι τούλάχιστον άφελος και άνοητο. Την εντύπωση του πληθωρισμού την προκαλεί ο όρμος των δεκαχιλιοδραχμών και τα πακέττα, που θυμίζουν κατοχή.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

— Νόρμχεσαι, κόρη μου, να ζυγιάζεσαι όποτε θέλεις. Κερνάει το κατάστημα!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

ΕΡΩΤΙΚΑ ΣΤΡΙΦΟΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

«Ici Paris»

Ηπιουμπούνια της αδάπης

Η υπηρέτριά

«Η υπηρέτρια ήταν ένα αδύνατο πλασματάκι, με κατάμαυρα έκφραστικά μάτια και φοβισμένο ύφος. Στις δουλειές ήταν πάντα πρόθυμη, μα δεν τὰ πολυκατάφερνε: κουραζόταν εύκολα, τὸ σκύψιμο στὸ σφουγγάρισμα τὴν τσάκιζε, ἡ μπουγάδα τὴν σκότωνε. Κι' ἡ κυρά της φώναζε ἀπὸ πάνω:

— Άντε, ἀγαίρευτὴ!... Νυχτώσαμε.... Κοιμάσαι ὀλόρθη!...

«Άκουγε τὶς φωνὲς ἡ Ἀθηνούλα, καὶ δόστού ἔβαζε τὰ δυνατά της... Τὸ στηθάκι της ἀνεβοκατέβαινε με ἀγωνία, τὰ χέρια της κορόντουσαν: κι' ὅμως, συνέχιζε τὶς σκληρὲς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ... Καμμιὰ φορά, ἡ πληρωμὴ της ἦταν τὸ ἔυλο... Ἡ κυρία της, ἀγανακτισμένη ἀπ' τὴν ἀργοπορία της, σήκωνε τὸ χέρι της καὶ τὴν ἄστραφε κανένα χαστούκι. Κι' ἀν τὴν Ἀθηνούλα τὴν παίρνανε τὰ κλάματα, τότε ἔτρωγε κι' ἄλλα χαστούκια, βροχή...

Τὴν εἶχανε φέρει στὴν κυρία Ἀλεξάνδρα ἀπὸ ἕνα μακρινὸ χωριὸ τῆς Πελοποννήσου. «Εἶνε ὀρφανὸ», τὴς εἶχε πῆ αὐτὴ ποῦ τὴν εἶχε φέρει, μιὰ πονετικὴ συχωρία... «Δὲν ἔχει κανέναν στὸν κόσμο...». «Ε, θὰ τὸχο ἐγὼ σὰν παιδί μου...», ἀπάντησε ἡ κυρία Ἀλεξάνδρα. «Μιὰ καὶ δὲν ἔχω παιδιά...». Καί, πραγματικὰ τὴς ἔδωσε τὴ θέσι τοῦ παιδιοῦ ποῦ τὴς ἔλειπε. Μιὰ θεσοῦλα στὴ σοφίτα πὺλ χωροῦσε ἴσα - ἴσα ἕνα μικρὸ, τόσο - δὰ ντιδανάκι, στριμωγμένο ἀνάμεσα σ' ἄπλυτα ρούχα καὶ παλιὲς καρέκλες. Ἐνα ξεροκόμματο γιὰ φαί, καὶ ἔυλο γιὰ ἐπιδόρπιο...

— Εἶσαι τεμπέλα! τὴς φώναζε. Δὲν ἀεῖζεις μιὰ δεκάρα!... Τζάμπα τρώς τὸ ψωμί μου...

Μιὰ ἄλλη στὴ θέσι τῆς Ἀθηνούλας θὰ σηκώνονταν νὰ φύγῃ. Τὸ μικρὸ ὅμως λυμφοπτικὸ πλάσμα ποῦ τὸ εἶχε στείλει στὴν ὀπέραντὴ πρωτεύουσα ἡ μακρινὴ ἐπαρχία, ἑλκίζονταν μόνο με τὴν ἰδέα ὅτι θὰ βρισκότανε μοναγὸ τοῦ στὴ μέση τῆς μεγάλης πολιτείας, ὅτι θὰ ἐκλιζότανε μέσ' στὴν ἱλιγγιώδη τῆς κίνησι, ὅτι θὰ χανότανε μέσ' στὸ λαβύρινθο τῶν δρόμων τῆς... Κι' ἔμενε, μοιρολατρικά, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς γέλιο...

Μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους, ἡ Ἀθηνούλα ἀρρώστησε. Βαρεῖες οἱ δουλειές, σκληρὴ ἡ κακοπέρασι, πὸς σκληρὲς οἱ στενοχώριες, σκάψανε τὴν ὑγεία της. Τὸ λυμφοπτικὸ κορμάκι τῆς φλογίστηκε ἀπὸ τὸν πυρετό.

— Φέμματα τὸ κάνεις, χαρματοαῖσμένι, γιὰ νὰ γλυτώσης τὶς δουλειές!... φώναζε ἡ κυρά της.

Στὸ τέλος ὅμως, φοβήθηκε καὶ φώναξε τὸ γιὰτῆρ. Ἐκείνος κούνησε σοδάρὰ τὸ κεφάλι του, ἔγραψε μερικά φάρμακα καὶ πήρε τὴν κυρία Ἀλεξάνδρα παράμερα:

— Πρέπει νὰ τὴν προσέξετε... τὴς εἶπε. Εἶνε πολὺ ἀδύνατη...
— Νὰ τὴν προσέξω;... Τί ἄλλο νὰ τὴς κάνω, γιὰτῆρ μου;... Ὅτὰ τὴν πάρω τὰ φάρμακα, θὰ τὴς κάνω τὴ νοσοκομ... Μπελάς ποῦ με βρήκε!...

— Ξέρω κι' ἐγὼ... Κάντε ὅ,τι μπορεῖτε. Μιὰ φορά, ἀρρώστησε στὰ χέρια σας. Ὑποχρέωσί σας εἶνε νὰ τὴν κυττάξετε...

— Ἐχει γούστο νὰ τὴν ἀρρώστησῃ ἐγὼ!... Αὐτὸ μάς ἔλειπε, δά!...
Σήκωσε τοὺς ὤμους τοῦ ὀ γιὰτῆρος, κι' ἔφυγε. Μόλις ἔμεινε μόνῃ της, ἡ κυρία Ἀλεξάνδρα ἐνοίωσε ἕνα πραγματικὸ μῖσος γιὰ τὴ μικρὴ υπηρέτριά. Νά, τώρα ποῦ ἔπρεπε αὐτὴ, ἡ κυρία, νὰ τὴν ὑπηρετῇ. Κι' ἀν πάθαινε τίποτα, ἦταν αὐτὴ, ἡ κυρία, ὑπεύθυνη...

Ἀνέθηκε ἔξω φρενὼν τὴν ἀνεμόσκαλα τῆς σοφίτας, κι' ἔκατσε σὲ μιὰ μισοσπασμένη καρέκλα μπροστὰ στὸ κρεβάτακι τῆς Ἀθηνούλας. Κυττάε τὸ φτωχὸ αὐτὸ πλάσμα, ποῦ ἀνάσαινε γρήγορα με τὰ μάτια κλειστά... Τόση βάτανε κοντὰ κι' ἡ κορούλα τῆς κυρίας Ἀλεξάνδρας...

Ξαφνικά, ὁ νοῦς τῆς μεσόκοπτης πληθωρικῆς γυναίκας βούλιαξε βαθεῖα στὸ παρελθόν. Γύρισε εἰκοσι χρόνια πίσω, στὴν ἐποχὴ τῆς νεότητος, τῶν πρώτων ὁνείρων, τῶν πρώτων σκιρτημάτων τῆς καρδιάς ποῦ τόσο συχνὰ γίνονται παγίδες γιὰ τὴ γυναίκα. Θυμήθηκε ἡ κυρία - Ἀλεξάνδρα τὸν παλιὸ της, τὸν πρώτο τῆς ἀγαπημένο, τὸ Νότη. Ἦτανε συχωριανοί, γειτονόπουλα. Ἀπὸ μικρὰ εἶχανε μάθει νὰ παίζουσε μαζί. Τὰ παιδικὰ τοὺς παιχνίδια γίνανε με τὸν καιρὸ πρώτα καρδιοχτύτια, ὅταν τὰ δυὸ παιδιά, μεγαλώνοντας κάπως, νοιώσανε μέσα τους σιγὰ - σιγὰ, ἀθελὰ τους, τὸν ἔρωτα νὰ γενιέται... Κι' ἕνα καλοκαιρινὸ βράδυ, ἡ Ἀλεξάνδρα ἔγυρε ἀδύναμη στὴν ἀγκαλιά τοῦ Νότη, καὶ τὸν ἄφισε νὰ τρυγήσῃ ἅπληστα ἀπὸ τὰ χεῖλιά της τὴν ἀγάπη... Σὲ λίγους μῆνες, ἐνοίωσε ἡ φτωχὴ ὅτι θὰ γινότανε μητέρα. Γονιούς δὲν εἶχε στὸ χωριὸ: μόνο μιὰ γρηά θεία. Ἐπῆρε ὅμως νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὴν κοροϊδία τῶν συχωριανῶν της. Ὁ Νότης τῆς ἔδωλε ἕνα εἰσιτήριο, καὶ τὴν ἔστειλε τρίτῃ θέσι σ' ἕνα ἄλλο χωριό. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἔστειλε λίγα λεφτά. Ὑστερα σταμάτησε. Καὶ λίγο πρὶν ἐκείνη φέρῃ στὸν κόσμῳ τὸ παιδί της, τὸ παιδί τους, ἐκείνος παντρεύτηκε στὸ χωριὸ του τὴν πιὸ πλούσια, με λαοῦτα καὶ πῖπιζες!...

Τί νὰ κάνῃ ἡ φτωχιά; Σέρνοντας τὸ παιδί της - ἕνα μελαχρινὸ κοριτσάκι με κατάμαυρα μάτια - γύριψε παντοῦ δουλεῖα.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΣΤΑΡ

Ἡ γοητευτικὴ πρωταγωνίστρια τοῦ «Ἀκροπόλ» Νίκη Ντέμις, ὑστερὰ ἀπὸ ἄπουσία λίγων μηνῶν ἐναγγέλισε στὸ θέατρο. Με τὸ μῦθό της καὶ τὴν κομψὴ τῆς εμφάνισι ἡ καλλιτέχνις αὐτὴ τοῦ ἐσφρόῦ μας θεάτρου συμβάλει σημαντικὰ στὴν ἐπιτυχία τοῦ νέου ἔργου «Ἡ γυναίκα με τὸ βέτο».

Τὴ διώσανε. Κυνηγημένη ἀπ' ὄλους σὰν ἄγριο ζῶο, πεταγμένη σὰ σκουπίδι, ἔφτασε στὴ σκληρὴ ἀπόφασιν νὰ στερηθῇ τὴν κόρη της. Καί, μιὰ νυχτὰ σκοτεινὴ, ἄφισε τὸ μικρὸ ζωντανὸ πακετάκι στὴν πόρτα ἐνὸς πλούσιου χωριατοσπιτοῦ. Κι' ἔφυγε ὑστερὰ ἀπὸ τὸ χωριό, γιὰ τὴν Ἀθήνα. Στὴν πρωτεύουσα, μπήκε υπηρέτρια σ' ἕνα γερονοικοκύρη ἀκλήρο, με πολλὰ λεφτά. Ἡ ὁμορφιά της τὸν θάμπωσε, δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Καὶ μιὰ μέρα τὴν πήρε γυναίκα του. Πλούσια τώρα, ἀνεξάρτητῃ, ἡ Ἀλεξάνδρα ἔστειλε τὴ σκέψι της στὸ κοριτσάκι της, ποῦ τὸ εἶχε ἄφισι σ' ἐκείνη τὴν πόρτα τοῦ χωριατοσπιτοῦ. Γύρισε, ὥστησε, μα δὲ βρῆκε κανέναν στὸ σπῆτι ἐκεῖνο. Οἱ γείτονες τὴν πληροφορήσαν ὅτι οἱ κάτοικοί του, - ἕνας γέρος, μιὰ γρηά - εἶχανε πεθάνει. Ὅσο γιὰ τὸ μαρὸ, τὸ εἶχε πάρει μιὰ μακρινὴ του, συγγενίσσα κι' εἶχε φύγει γι' ἀγνωστὴ διεύθυνσι... Δὲν μπόρεσε νὰ τὴ βρῇ...

Ἀπὸ τότε, τόσα χρόνια τώρα, ἡ κυρία - Ἀλεξάνδρα δὲν εἶχε καταφέρει νὰ βρῇ τὴν κορούλα της. Ὁ ἄντρας της σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε πεθάνει, ἀφίνοντάς της ὅλα του τὰ λεφτά. Ἦτανε πιά πλούσια! μα ἡ καρδιά της εἶχε σκληρύνει ἀπὸ τὴν προσωπικὴ της δυστυχία. Μισοῦσε ὅλα τὰ παιδιά, γιὰτὶ εἶχε χάσει τὸ δικό της!

Καί, νά, τώρα ποῦ ἡ τύχη τῆς εἶχε ρίξει στὰ χέρια της αὐτὸ τὸ ἀναιμικὸ πλάσματάκι, ποῦνε συγκεντρῶσει ἀπάνω του ὅλο τὸ μῖσος της... Τόση βάτανε κι' ἡ κόρη της! Ναι, μα ἡ κόρη της εἶχε χαθῇ, κι' εἶχε μείνει αὐτὸ τὸ λυμφοπτικὸ πλάσμα κοντὰ της...

Ἡ Ἀθηνούλα ἀναστένανε. Κάποιος ἐφιόλης τάραιε χωρὶς ἄλλο τὸ βαοῦ ληθαργο τοῦ πυρετοῦ της. Ἰσως νὰ ὀραματιζότανε σφουγγαρίσματα, μπουγάδες, χαστούκια... Καθὼς σήκωσε τὸ χέρι της, τὸ ποικαιμισάκι της ἀνοίξε ἐκεῖ κοντὰ στὸ λαιμό. Ξαφνικά, τὸ βλέμμα τῆς κυρίας Ἀλεξάνδρας καρφώθηκε σ' ἕνα σημάδι. Ἦταν ἕνα σκουρὸ σημάδακι, σὰν ἄστρο, ἀπάνω στὴ μελαχρινὴν σάρκα. Αὐτὸ τὸ σημάδακι!... Στὸ ἴδιο μέρος!... Ἐσκυψε ἅπληστα ἡ πληθωρικὴ γυναίκα, καὶ κυττάε με ἀγωνία τὸ κοιμισμένο κοριτσάκι. Ἀπότομα, οἱ γραμμὲς τοῦ προσώπου του τὴ γύρισαν μακρινὰ: στίς γραμμὲς τοῦ προσώπου ἐνὸς μαρὸ, ἀφισμένου στὰ σκαλιά τῆς ἐξώπορτας ἐνὸς χωριατοσπιτοῦ... Μ' ἕνα φοβερὸ κορδιοχτύπι, ἡ γυναίκα ἔναγκάστηκε τὸ σημάδακι στὸ λαιμό, σὲ σχῆμα ἄστρου. Καί, ξαφνικά, ὅλη ἡ υπέρτης της ποῦχε γίνῃ ἀπὸ τὴ στέρσι τοῦ παιδιοῦ τῆς μῖσος. Ἐξέσπασε ἀναδύλοντας ζεστὴ ἀπὸ τὴν ξεραμένη τῆς ψυχῇ!

— Κόρη μου!... Κορούλα μου!... Ἐ-σὺ εἶσαι!...

Κατὰπληκτῇ, ἡ Ἀθηνούλα ἔγυρνε στὴν ἀγκαλιά τῆς κυράς της, ποῦ τὴν κατέβασε ἀπὸ τὴ σοφίτα, τὴν πήγε στὸ δικό της κρεβάτι, καὶ ξενύχτησε στὸ προσκέφαλό της γεμάτῃ ἀγωνία, ὥσπου νὰ τὴν κάνῃ καλά...

Ποτὲ πιά ἡ κυρία Ἀλεξάνδρα δὲν κακομεταχειρίστηκε υπηρέτρια... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ἄθλοι ψαρέε

Ἡ μίς Εὐγενία Βάλκερ, κάτοικος τοῦ Νητροῦτ, ὑπέβαλε μῆνυσι ἐναντίον μερικῶν ψαρέε, ποῦ, ὅπως ἰσχυρίζεται, κατέστρεψαν τὴν ἡσυχία της κι' ἔκαμαν μαρτυρικὴ τὴ ζωὴ της, με τὶς φάρσες ποῦ σκαρώνουν κάθε τόσο εἰς βάρος της. Συγκεκριμένα, ἡ μίς Βάλκερ τοὺς κατηγορεῖ ὅτι: 1) Δηλώνουν κάθε τόσο τὸ σπῆτι της στὰ μεσιτικὰ γραφεῖα, ἄλλοτε «πρὸς πώλησιν» κι' ἄλλοτε «πρὸς ἐνοικίασιν» κι' ἡ δυστυχισμένη εἶνε υποχρεωμένη νὰ δέχεται τὶς ἐπισκέψεις διαφόρων ὑποψηφίων «ἀγοραστῶν» ἢ «ἐνοικιαστῶν». 2) Εἰδοποίησαν πολλὰ φορὲς ὡς τώρα τὴν ἀστυνομία ὅτι δῆθεν βρήκε διάφορα πολῦτιμα ἀντικείμενα δαχτυλίδια, περιδέραια κλπ. κι' ἄλλες φορές ὅτι βρῆκε σκυλιά, γατάκια ποῦ τὰ εἶχαν χάσει οἱ κύριοί των. 3) Ἐνῶ εἶνε φυτοφάγος, τὴς οἱ κύριοί των, λουκάνικα καὶ στέλνουν κάθε τόσο ἐκλεκτοὺς μεζέδες, γιὰ νὰ τὴν βάδουν σὲ πειρασμό.

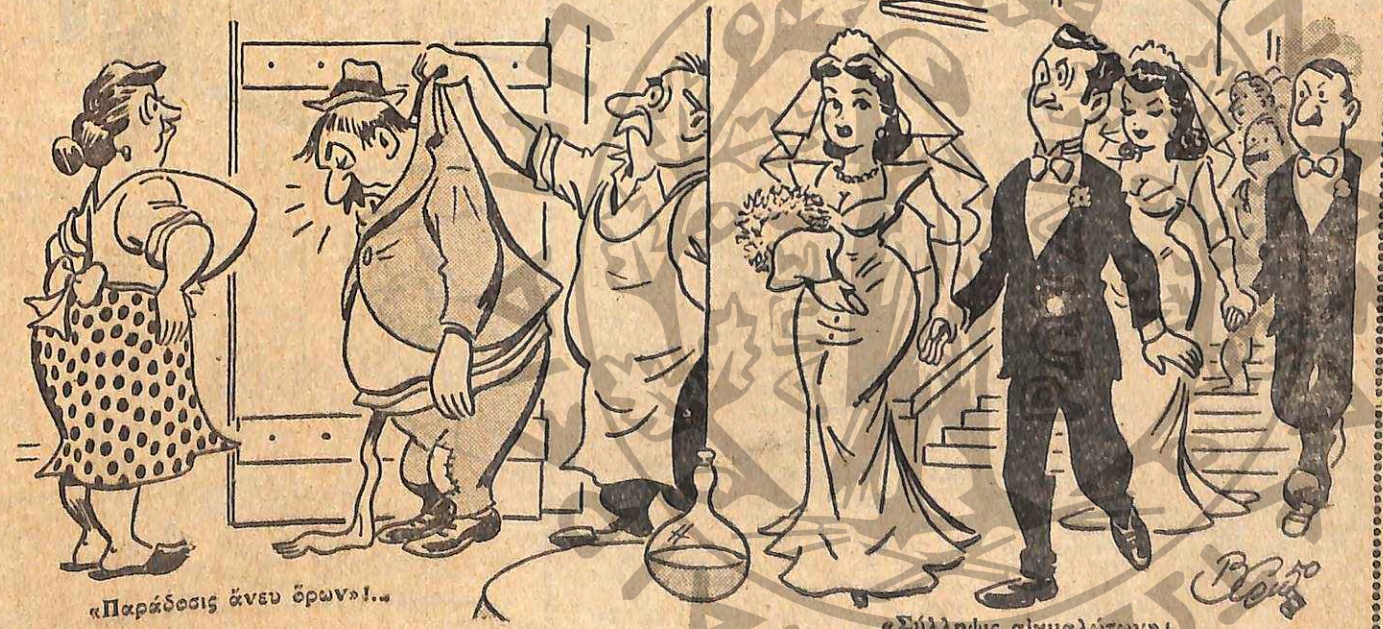
Οἱ ἄνθρωποι φαίνεται δὲν εἶχαν ἄλλη δουλεῖα.

«Εκρηξὶς ὡρολογιακῆς βόμβας»!...

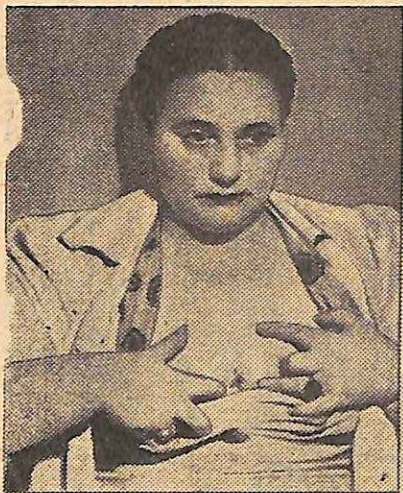

«Προέλασις ἐπὶ τὴν προστασίαν ἀμαρτῶν νύχης»!...

«Παράδοσις ἄνευ ὀρων»!...

«Σύλληψις αἰχμαλώτων»!...

Η Δοκτορέσσα Κλάρα Φόντι Ζάλ δείχνει τον καρκίνο που προκάλεσε η ίδια στο στήθος της για να αποδείξει τη θεωρία περί του καρκίνου.

Η «ήρωϊς του καρκίνου»

Η τρομερή ασθένεια είναι μεταδοτική

Ο παγκόσμιος τύπος ασχολείται κατά τις τελευταίες ημέρες με την δοκτορέσσα Κλάρα Φόντι, την «ήρωϊδα του καρκίνου», όπως έχει αποκαταστήσει.

Ο ήρωϊσμός κι' η αυτοθυσία της ανήκουν στη σφαίρα του άπιθανου, του άπιστου. Κι' όμως, αποτελούν πραγματικότητα. Η Κλάρα Φόντι είχε τό θάρρος και την τόλμη να μεταδώσει στον εαυτό της την τρομερότερη από τις ασθένειες, τον καρκίνο, για να αποδείξει, θυσιάζοντας την υγεία και τη ζωή της, τη μεταδοτικότητα του.

Η Κλάρα Φόντι είναι μια ψηλή και γεροδεμένη γυναίκα, με μαύρα μαλλιά και μεγάλα βαθυστοχαστά μάτια. Κατάγεται από την Πολωνία κι' είναι στενή συγγενής του περιφημού Βιεννέζου επιστήμονος καθηγητού Ζόλ.

Η οικογένειά της είχε έγκρατα-σταθή πολύ πρό του πολέμου στην 'Ιταλία κι' η Κλάρα μεγάλωσε εκεί. Αργότερα, σπούδασε Ιατρική στο Πανεπιστήμιο της Παδοίας κι' ήταν μεταξύ των καλύτερων μαθητιών του διασημού καθηγητού Ντονάτι. Άπληστη για μάθηση, μετά τον τεταμένο των σπουδών της στην Παδοία, πήγε στη Βιέννη, όπου σπούδασε ταυτόχρονα ψυχιατρική, φιλοσοφία, φιλοσοφία και διεθνές δίκαιο. Έπειτα γύρισε στο Μιλάνο και έπιδόθηκε με ιδιαίτερο ζήλο, στη μελέτη του καρκίνου.

Ο πόλεμος, οι περιπέτειες της κατοχής, το δράμα της μεταπολεμικής ζωής δεν μπόρεσαν να την απομακρύνουν από τις μελέτες της. Έχει διαβάσει κάθε τι που έχει γραφεί για τον καρκίνο κι' έχει επαναστάσει, για λογαριασμό της, όλα σχεδόν τα πειράματα που έγιναν κατά καιρούς από διαφόρους επιστήμονες. Έχει κάνει επίσης κι' ένα μεγάλο αριθμό δικών της πειραμάτων.

Όλες αυτές οι μελέτες την είχαν οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι ο καρκίνος ωφείλετο σε ό,τι κι' ήταν μεταδοτικός. Τις αντιλήψεις της αυτές τις έτόνισε σ' ένα υπόμνημα που υπέβαλε στην Ιταλική Ιατρική Ακαδημία. Ανεφερε σ' αυτό ότι, στις πλείστες των περιπτώσεων, ο καρκίνος εμφανίζεται στα όργανα που έρχονται σ' επαφή με τον εξωτερικό κόσμο «Δεν αρνούνται, έγραφε, ότι χρειάζεται μια κάποια προδιάθεση του ατόμου. Άλλα νομίζω πως μπορώ να βεβαιώσω ήδη ότι ο

καρκίνος είναι μεταδοτική ασθένεια». Απαριθμούσε κατόπιν διάφορες περιπτώσεις ατόμων που προσεδήθησαν από καρκίνο, γιατί συνέβη να καπνίσουν με την πίπα ενός καρκινοπαθούς, καθώς και άλλων που είχαν την ίδια τύχη, έπειτα από σεξουαλικές σχέσεις με καρκινοπαθείς.

Η Κλάρα Φόντι είχε κάνει επίσης ένα μεγάλο αριθμό πειραμάτων, που αποδείκνυναν τη μεταδοτικότητα του καρκίνου από ζώο σε ζώο.

Άλλ' η τρομερή ασθένεια ήταν το ίδιο μεταδοτική από άνθρωπο σε άνθρωπο.

Η δοκτορέσσα Φόντι έκανε τη σκέψη ότι η αμφιβολία ως προς το ζήτημα αυτό ευνούσε τη διάδοσι του καρκίνου κι' ότι κάποιος έπρεπε να θυσιάσει για να αποδείξει την αλήθεια πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Και για το τρομερό αυτό πείραμα δεν δίστασε να διαλέξει τον εαυτό της.

Στο νοσοκομείο του Μιλάνου, όπου εργαζόταν, περιποιοίταν μεταξύ πολλών άλλων ασθενών και τη σύζυγο ενός πολύ γνωστού δικηγόρου της πόλεως, που έπασχε από καρκίνο του στήθους. Στις 26 του περασμένου Ιουλίου, λοιπόν, αποφάσισε να κάνει το μεγάλο πείραμα. Για το σκοπό αυτό, γύνωσε το στήθος της και το έτριψε με δύναμη πάνω στο στήθος της ασθενούς. Έπειτα, κλείστηκε στο σπίτι της και περίμενε.

Δέκα ημέρες αργότερα, στις 5 Αυγούστου, δύο Ιταλοί καθηγητές και μερικοί άλλοι ειδικοί καρκινολόγοι την υπέβαλαν σε προσεκτική εξέταση, που απέδειξε την ύπαρξη στο στήθος της ενός καρκινώδους όγκου.

Η Κλάρα Φόντι, ακούγοντας αυτή τη διάγνωση, χλωμόλασε. Είχε θυσιάσει τον εαυτό της, αλλά, με τον τρόπο αυτό, είχε αποδείξει μια μεγάλη επιστημονική αλήθεια.

Έπειτα από μερικές μέρες, η σύζυγος του δικηγόρου πέθανε, λόγω μιας αιφνίδιας και βίαιας εξεπλάσεως του καρκίνου από τον όποιον υπέφερε.

Η Κλάρα Φόντι δεν ταραχτηκε απ' αυτή την είδηση. Συνεχίζει τουναντίον τα πειράματά της, με τον ίδιο ζήλο όπως και πριν. Άλλ' αυτή τη φορά, πάνω στον ίδιο τον εαυτό της. Για το σκοπό αυτό παρήγγειλε να της φτιάξουν ένα ειδικό μικροσκοπικό και μερικά άλλα όργανα, που της επιτρέπουν να παρακολουθήσει μέσα και νύχτα τις προόδους της ασθένειάς.

Η δοκτορέσσα Φόντι κάνει τώρα μια καινούργια σειρά πειραμάτων, που, όπως ελπίζει, θα της επιτρέψουν να απομονώσει τον ίο του καρκίνου και να βρει τα μέσα της καταπολέμησης του.

Δεν έχω καταδικάσει ακόμη τον εαυτό μου, δήλωσε τελευταία. Άλλ' αν δεν προφτάσω να συμπληρώσω το έργο μου, θα το αποτελειώσουν άλλοι. Οποιαδήποτε κι' αν πρόκειται να είναι η εξέλιξη της παθήσεώς μου, δεν θα λυπηθώ. Κατά τη γνώμη μου, έπρεπε να θυσιάσει κάποιος, για να αποδειχθεί ότι ο καρκίνος είναι ασθένεια μεταδοτική, πράγμα που η επιστήμη δίσταζε να παραδεχθεί ως σήμερα. Οι άνθρωποι που ζουν κοντά σε καρκινοπαθείς ως το έχουν, λοιπόν, υπ' όψιν τους ότι κινδυνεύουν κι' ως πάρουν τα μέτρα τους.

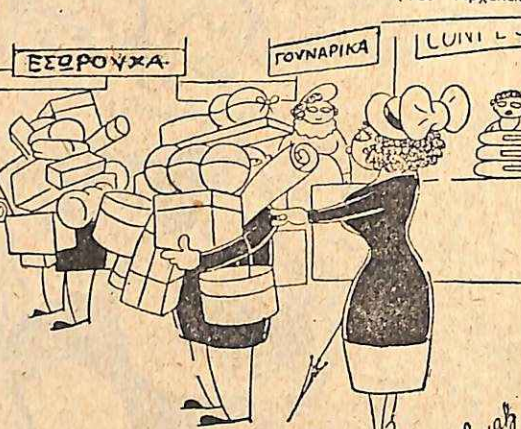
Ένα ταιριασμένο ζευγάρι...

Ο Άλσο Γκονζαλές, ηλικίας 98 χρόνων, παντρεύτηκε στο Άνερτάρο του Μεξικού τη Ζουάνα Καλδέρα, ηλικίας 95 χρόνων. Ο γαμπρός έχει παντρευτεί ως σήμερα άλλες τρεις φορές κι' η νύφη άλλες δύο. Τόσο εύαριστος ζεύγος υπολογίζει ότι θα προφτάσει να γνωρίσει μερικά χρόνια ευτυχίας...

Μπα! Τι βλέπω; Πήρες καινούργια δακτυλογράφο;

(Του Άρχελαου)

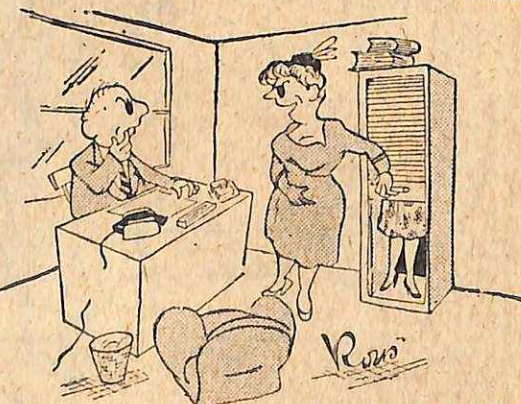
Κάνετε λάθος, κυρία μου. Ο άλλος είναι ο άντρας σας!...

(«Marius»)

Ο λογαριασμός!...

(«Presse»)

Αυτή είναι η υπόθεσις που προσπαθείς να διαλευκάνεις;

(«Presse»)

Η Μπέττυ Χάττον

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ των αστερών

Σύντομες ειδησούλες

Σε προηγούμενο τεύχος μας γράψαμε την πληροφορία πως δεν πρόκειται να ιδούμε το φιλμ «Μονομαχία στον ήλιο» με την Τζέννιφερ Τζώνς επειδή είναι πολύ ακριβό. Στο μεταξύ όμως μάθαμε πως μια νεοσύστατη εταιρία δεν δίστασε να φέρει την πραγματικά μεγάλη αυτή ταινία που τρία χρόνια τώρα δεν τολμούσαν να αγοράσουν τα δύο μεγάλα κινηματογραφικά συγκροτήματα, που διαθέτουν όλους τους μεγάλους κινηματογράφους της πρωτεύουσας. Δεν αποκλείεται το φιλμ να μπούκοταριστή και να προβληθεί σε κινηματογραφικές αίθουσες δευτέρας σειράς όπως συνέβη στο παρελθόν με τα έργα «Το μαργαριτάρι», «Τρεις καμπαλλέρος», «Οι επισκέπται της νύχτας» και πολλά άλλα. Πάντως, το γεγονός είναι πως χάρις στην νέα εταιρεία θα ιδούμε εφέτος στην Αθήνα μερικά έργα που ποτέ ιδίνα δεν θα έφταναν οι Δαλαϊάμας της ελληνικής κινηματογραφίας, παρά την πρόθεσή τους να ανεβάσουν εφέτος το είσιτήριο σε 7.000 δραχμές.

Ο Έρρολ Φλυνν βρίσκεται στη Νίκαια. Έρτασε εκεί απροσδόκητα, χωρίς να τον περιμένει κανείς. Κι' έπαυε να δίνει δημοσιογράφους την απάντησή του να παντρευτεί τη νεαρά συνάδελφό του Πατρίσια Γουάιτμωρ, από το Τέξας. Μιλώντας για την πρώην μηνστή του, ο Έρρολ, σαν τζέντλεμαν που είναι, είπε: «Η πριγκίπισσα είναι εκείνη που ζήτησε να διαλυθούν οι αρραβώνες μας. Πάντως δεν πάντα με να είμαστε πολύ καλοί φίλοι και απόδειξις ότι το πρώτο λοι και απόδειξις ότι το πρώτο της φιλμ θα το γυρίσει μαζί μου. Ο τίτλος του έργου είναι: «Η ταβέρνα της Νέας Ορλεάνης».

Ο Ζάν Μυρά, παλιά δόξα του κινηματογράφου και άλλοτε σύζυγος της Άνναμπελ, που χρόνια τώρα έμενε μακριά από τα κινηματογραφικά στούντιο, έφτασε προ ημερών στη Νέα Υόρκη, με το νέο γαλλικό υπερωκεανείο «Ελευθερία» και κατευθύνεται στο Χόλυγουντ, όπου έκληθη από μια κινηματογραφική αυτή οφείλεται πρόσκλησις από τον Τάουερ Πάουερ, στην Άννα Πάουερ, κόρη της Άνναμπελ — που είχε υιοθετηθεί από τον Τάουερ Πάουερ μετά το γάμο τους — και η όμοια έρχεται στα στούντιο της «Ρόζ» ως τεχνικός βοηθός.

Στην Άννα ανετέθη να βρει μια βίλλα στην Κιανή Άκτι για να γυριστούν εκεί τα εξωτερικά, ενός νέου φιλμ. Εκείνη σκέφτηκε τότε άμεσα το σπίτι του Ζάν τις σκηνές που του χρειάζονταν, πρόσφερε τον ιδιοκτήτη και του είπε: «Είσαθε ακριβώς ο τύπος του άνδρος που μου χρειάζεται στο φιλμ μου». Έτσι ο Ζάν Μυρά που είχε πάρει την απόφαση να απομακρυνθεί από τον κινηματογράφο, θ' άρχισε τώρα στο Χόλυγουντ μια δεύτερη περιόδο της καριέρας του, χωρίς στις φροντίδες της κόρης της άλλοτε συζύγου του.

Ο Γάλλος σεναριογράφος Άνρ Ζανσόν, παρεκλήθη από έναν παραγωγό να γράψει ένα σενάριο με βάση το μυθιστόρημα του Γκυ ντε Μωπασσάν «Υβέτα». Ο Ζανσόν το έγραψε και ζήτησε την αμοιβή του. Ο παραγωγός θέλησε να πάρει πρώτα τα χειρόγραφα με ο Ζανσόν επέμενε στην απόψή του «χέρι με χέρι». Τέλος ένα πρωί ο παραγωγός έστειλε στο σεναριογράφο ένα ποσό που αντιπροσώπευε το ήμισυ της συμφωνημένης αμοιβής. Ύστερα από λίγες ώρες ο Ζανσόν του έστειλε όλα τα χειρόγραφα του έργου του που έφταναν... Συνο αριθμό!...

Ο Άντολ Λίτβακ, ο περίφημος σκηνοθέτης του φιλμ «Ο λάκκος με τα φείδια» στρέφεται για μια ακόμα φορά προς την ψυχιατρική. Το νέο του φιλμ θα είναι μια βιογραφία του Σίγκμουντ Φρόυντ. Ο Λίτβακ θα μελετήσει προτού άρχισι το γύρισμα όλες τις προσωπικές σημειώσεις του Φρόυντ και θα μεταβη κατόπιν στο Λονδίνο για να συναντήσει την κόρη του διασημού ψυχιάτρου Άννα, καθώς και πολλούς φίλους του. Υπολογίζει πως προτού αρχισι το γύρισμα θα χρειαστή δυο χρόνια μελέτης και έρευνών.

Στις 1 Αυγούστου ο Γάλλος σκηνοθέτης Κριστιάν Ζακ έρχισε στο Παρίσι το γύρισμα της ταινίας «Ο κυανόπυγος». Το φιλμ θα είναι εγχρωμό και θα πρωταγωνιστή σ' αυτό — ποιός άλλος; — ο Μισέλ Σιμόν, που υποχρεώθηκε να δώσει ένα παράξενο χρώμα στην ώραία μαύρη γενειάδα του που χρόνια τώρα συγκέντρωνε όλες του τις φροντίδες.

Η Μπέττυ Χάττον εδύλωσε πως αυτή και ο άντρας της αποφάσισαν να συμφιλιωθούν και πάλι. Αυτή είναι η τρίτη φορά που μεταίωνεται η απόφασις του ζεύγους να πάρη διαζύγιο και η τετάρτη φορά που συμφιλιώνεται και εαναγυρίζει κάτω απ' τη συζυγική στέγη.

Η Άννα Μανιάνι θα γυρίση το προσεχές φιλμ στο Λονδίνο. Το φιλμ αυτό θα έχει θρησκευτικό θέμα και τα εξωτερικά του θα γυριστούν στην Ισπανία και στο Περού.

Ο Μπίγγκ Κρόσμπι είναι το νέο είδωλο που αποχτήσε η φυλή των Ινδιάνων Πιούμ, της Β. Νεβάδας. Ο Μπίγγκ αντιπροσωπεύεται, μεταξύ των ειδώλων τους, με ένα νέο εόανο που εστέφη κατά την διάρκεια μιας μεγαλοπρεπούς τελετής και βαφτίστηκε «Σόντ - Χο - Βί - Α - Γκούκ» που σημαίνει «Ο άνθρωπος με τα πολλά γλυκά τραγούδια».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Πέτρες, άμμος και ντομάτες

Ποτέ δεν ασχολήθηκα ιδιαίτερα με τη ντομάτα, παρά μονάχα όταν την έτρωγα, ιδίως σαλάτα, που μ' άρεσει πολύ. Έπειδή είναι κοκκινή, είχα πάντα την εντύπωση ότι δίνει καινούργιο αίμα. Άλλά, όταν περνούσα έξω από τα μαγαζιά κι' έβλεπα τις ντομάτες σωρούς στα κοφίνια και στα καφάσια, ποτέ δεν φαντάσθηκα τί ρόλο θα παίζει στη ζωή μου αυτό το είδος της κηπουρικής, που έχω την εντύπωση ότι πως εφευρέθηκε για να με βασανίση και να με φέρη στο χείλος της σχιζοφρενείας.

Οί τροφές, καθώς ξέρετε, έχουν διάφορες χημικές ουσίες. Άναμεσα σ' αυτές τις χημικές ουσίες, είναι και κάποιες που λέγονται άλατα. Καί όταν τα άλατα διοχετεύονται κανονικά, ο άνθρωπος αισθάνεται μια χαρά στην υγεία του, εκτός αν έχει άλλες αφορμές να ενωχληται. Κάποτε — κάποτε όμως ο ανθρώπινος οργανισμός έχει την ιδιοτροπία να τα μαζεύη σε ώριμα μέρη του και τότε αρχίζουν τα βόσανα. Όταν, λεί, αυτά τα άλατα μαζεύονται στις κλειδώσεις, έχουμε τα λεγόμενα αρθριτικά. Καί όταν μαζεύονται στα νεφρά, έχουμε τις «πέτρες» και την «άμμο» και τότε αρχίζουν άλλα βόσανα. Κάποις μέρα λοιπόν, σε πιάνει ξαφνικά ένας φοβερός πόνος στο νεφρό. Τί θα κάνης; Θα φωνάξης το γιατρό.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη, εδώ και λίγον καιρό. Ο γιατρός διάταξε να γίνη κάποια έρευνα.

ανάλυσι. Κι' όταν πήρε το χαρτί, είπε:

— Καθώς βλέπω, έχουμε άφθονα όξαλικά.

Είχα μεσάνυχτα απ' αυτό το ζήτημα. Ο γιατρός όμως — ο κύριος Ένσεϊνς, πολύ φίλος μου — μ' έκανε σοφό: Αυτά τα όξαλικά άλατα συγκεντρώνονται στα νεφρά και προκαλούν κρίσεις. Πρέπει να κάνουμε μια ακτινογραφία, να ιδούμε μήπως έχουμε καμιά πέτρα. Εύτυχώς δεν είχαμε.

— Άρα πρόκειται για άλλη ψαμμίασι. Δηλαδή για άμμο, που πρέπει να την καταπολέμησουμε, για να μί μας φτιάξη καμιά πέτρα.

— Καί πως θα γίνη ο πόλεμος;

— Με τη δίαιτα. Ο' αποφεύγης τις σαλτσες, τα τσιγαρίστα, τα αυγά, το πολύ κρέας, τη σοκολάτα, τα χορταρικά που αρχίζουν από «σιγμα» (άλλο τούτο πάλι) και τα οινόπνευματώδη.

Για ντομάτες δεν μου ανέφερε. Έπειδή όμως μ' άρεσουν και ήθελα την υπεύθυνη επισημονική του γνώμη, τον ώθησα εγώ.

— Ντομάτες, γιατρέ;

— Απαγορεύονται! μου τόκοψε απότομα.

— Γιατί;

— Γιατί οί ντομάτες έχουν πολλά όξαλικά άλατα. Οχάχης προσέει πως, ένας κόβης με

Ο Λοχαγός: Στα «μποζούκιας» είπαμε, παιδί μου, να εκπαιδευτής, όχι στα μπουζούκια!...

(Του Π. Παυλίδη)

τὸ μαχαίρι μιά ντομάτα, βλέπει ένα άσπρο στρώμα, σάν ψιλο χιονί. Αὐτά, λοιπόν, εἶνε ὀξάλικά άάτα. Δηλαδή, καταστροφή. Λοιπόν, αν θέλης την υγεία σου, μακριά από ντομάτες! Αποκλείονται!

Τίς ἀποκλείει, με μεγάλη μου λύπη. Έδλεπα τίς ντομάτες στά καφάσια, κόκκινες και προκλητικές, και σπάρζε ή ψυχή μου. Αλλά, άφου ήταν για την υγεία μου, τί να κάνω;

Ένα δολόκληρο μήνα δέν τίς έδωλα στο στόμα μου. Τίς έτρωγα μόνο με τά μάτια. Έτυχε όμως να μου κάνουν ὁ τραπέζι σ' ένα σπίτι και να κάθωμαι δίπλα σ' ένα γιατρό, τόν κύριο Βελόνη. Και τόν είδα να πέφτη με τά μούτρα στις ντομάτες.

Εύτυχης άνθρωπος, γιατρέ, πού είπα. Σας ζηλεύω που έχετε τὸ δικαίωμα να τρώτε ντομάτες και μάλιστα τόσο πολλές. Κι έμένα μ' άρεσουν, αλλά ὁ γιατρός μου τίς άπαγόρευσε.

Γιατί; με ρώτησε. Έχω άμμο στα νεφρά. Και μου είπε ὁ γιατρός πως οί ντομάτες έχουν πολλά ὀξάλικά άάτα.

Λάθος! γνωμάτευσε ὁ δόκτωρ Βελόνης.

Δέν έχουν;

Έχουν. Παράλλήλως όμως, έχουν και τόσα χημικά ὀξαλοδιαλυτικά στοιχεία, ώστε ὁχι μόνο διαλύουν τά ὀξάλικά τα δικά τους, αλλά και τά άλλα που έχει ὁ οργανισμός. Μπορεί να πη κανείς δηλαδή ὁτι ή ντομάτα εἶνε και φάρμακο!

Ωστε να, τρώω;

Να τρώς!

Έφαγα δώδεκα, με την άδεια της έπιστήμης.

Και ή πρώτη μου δουλειά, μόλις καθόμουν στο τραπέζι, ήταν να παραγγείλω μιά πλούσια ντοματοσαλάτα, σέ βαθύ πιατό, που την έίρωγα με ήδονη. Σ' αυτή τη θέσι με συνέλαβε έπ' αὐτοφώρω ὁ πρώτος γιατρός, ὁ δόκτωρ Ένεσίδης, που έφριξε:

Τί κάνεις εκεί; φώναξε άγρια.

Τρώω ντομάτες!

Δέν σου τίς απαγόρευσα, μωρέ;

Τόν κύτταξα εἰρωνικά και άπάντησα:

Έσύ μου τίς απαγόρευες, αλλά ὁ γιατρός Βελόνης, μου είπε πως έτσι κι έτσι. Εἶνε, λέε' σάν φάρμακο!

Δέν ξέρει τί του γίνεται, να πής του κύριος Βελόνη! Κι' ένα σου λέω μόνο: ὁτι βαδίζεις προς τόν τάφο!

Αὐτή ή κατηγορηματική δήλωσι, μουκόψε την όρεξι. Παράτησα την ύπολοιπη σαλάτα κι' έπληγα στο σπίτι μου σέ βαθεία συλλογή. Ὁ ένας λέει εἶνε φάρμακο, ὁ άλλος ὁτι βαδίζω στον τάφο. Ποίος από τους δύο, άρα γε, να είχε δίκιο;

Έπρεπε, να ρωτήσω έναν άλλο γιατρό. Και μ' όποια γνώμη συμφωνούσε αὐτός που θάβαλα κριτή, αυτή θ' άκολουθούσα, με στραβά μάτια. Ίδιως αν ήταν σύμφωνη με την όρεξι μου. Από γιατρούς, δόξα σοι ὁ Θεός. Γνωρίζω άμμο από δούτους.

Και ναμαι, λοιπόν, στο σπίτι του κυρίου Βεντουζίδη. Του είπα τά κατ' έμέ.

Να σ' εἰσάσωμε, είπε.

Δέν υπάρχει λόγος, να μπαίνετε στον κόπο. Έρχομαι συγκεκριμένα για ένα και μόνο ζήτημα: Πρόκειται για τή ντομάτα.

Επιτρέπεται; να τρώω στην περίπτωση μου, ή όχι; Γιατί, δύο γιατροί που ρώτησα ως τώρα, μου είπαν τ' αντίθετα. Ὁ ένας ὁτι ή ντομάτα βλάπτει και θα με στείλη στον τάφο, ὁ άλλος ὁτι ώφελεί και θα μου εξασφαλίση μακροβιότητα. Έσεις τί λέτε;

Και ὁ δόκτωρ Βεντουζίδης, άπάντησε:

Ούτε βλάπτει, ούτε ώφελεί. Υπό ένα όρον όμως.

Οτι, πριν φας τή ντομάτα, θα την ξεφλουδίσεις πρώτα. Ὁ φλοιός εἶνε που περιέχει πολλά έπιδολαθή στοιχεία.

Ευχαριστώ πολύ, γιατρέ. Βέβαια, ήταν μιά γνώμη κι' αὐτή, που συμφωνούσε με την άποψι που με συνέφερε. Κι' έτσι άρχισα να γδέρνω τίς ντομάτες. Και θα εξακολουθούσα να τίς γδέρνω, αν ή τύχη δέν τάφερνε να συνάψω τή γνωριμία ενός άλλου γιατρού. Ήταν ὁ δόκτωρ Μικροσκοπιάδης, που μόλις είχε γυρίσει από τή Βιέννη, όπου είχε πάει, λέει, για ανώτερες σπουδές.

Αὐτό κι' αὐτό μου είπαν, γιατρέ μου, για τίς ντομάτες. Η δική σας γνώμη ποιά εἶνε ἐπὶ τοῦ προκειμένου; Να τίς τρώω, να μην τίς τρώω, ή να τίς τρώω ξεφλουδισμένες;

Τί λές, παιδί μου! άποφάνθηκε ὁ δόκτωρ Μικροσκοπιάδης. Αμ όλες οί βιταμίνες της ντομάτας εἶνε στο φλοιό! Εγώ μάλιστα αν ήταν δυνατόν, θα σου συνιστούσα να πετάς τὸ, από μέσα και να τρώς τὸ φλοιό. Εἶνε ή λεγομένη φλουδοθεραπεία, ή τελευταία λέξις της διαιτητικής!

Και για τά άάτα, τί λέτε;

Τά έξουδετερώνει ὁ φλοιός!

Μά...

Δέν έχει μά, αγαπητέ μου. Επὶ τέλους τί σπουδάζαμε στη Βιέννη τέσσερα χρόνια;

Με συγχωρεῖτε!

Κι' αν πάω καμιά δουλειά;

Καλύτερα να πᾶς χορτάτος παρά νηστικός!

Αἰνιτε να βρῆς άκρη! Μου έτυχε κι' άλλτοι να μπλέξω με γιατρούς και να τους δώω διαφώνων. Αλλά για σοβαρώτερα θέματα. Όχι για μιά ντομάτα! Κόντευα να τρελλαθώ. Κύτταξα μιά όμορφη και σφιχτή ντομάτα και τότε έδλεπα στη γυαλιστερή της έπιφάνεια μιά κοπέλλα να μου γλυκοχαμογελά μ' αἰσιοδοξία και ποτε μιά νεκροκεφαλή να τρίξη τά δόντια της άπαίσια.

Τί να κάνω; Δέν μένει παρά ένα ιατρικό συμβούλιο. Να καλέσω όλους τους γιατρούς στο σπίτι και να καταλήξουν σέ μιά οριστική άπόφασι. Να ξέρω τί θα γίνη ἐπὶ τέλους, με τὸ ζήτημα της ντομάτας.

Και τους καλέσα. Μαζεύτηκαν όλοι. Ένεσίδης, Βελόνης, Βεντουζίδης, Μικροσκοπιάδης, Διαιτόπουλος, Αποστειρωμένος, Βιταμίνης, Κινίνος, Σουπερμής, Βακιλλόπουλος, τὸ όλον δόκτορες δέκα. Εἶχα κι' ένα καλὸ με ντομάτες, στη μέση του δωματίου. Τίς έδειξα και τους είπα γιατί τους κάλεσα!

Θα σας άμείψω για τόν κόπο σας, κύριοι γιατροί, αλλά θέλω να συμφωνήσετε στο ζήτημα της ντομάτας. Αν όχι όλοι, τουλάχιστον δύο άπαραιτήτως. Να τρώω ή να μην τρώω; Και αν κάνω να τρώω, άγούρες ή γινωμένες; Με τὸ φλοιό ή ξεφλουδιστες; Μεγάλες ή μικρές; Τὸ άπόξω ή τ' άπό μέσα; Σας άφήνω να συνεδριάσετε και περιμένω δίπλα την άπόφασί σας.

Τους έκλεισα την πόρτα και τους άφησα με τίς ντομάτες, για ναχουν τὸ αντικείμενο ὑπ' όψη τους. Κάθισα σέ μιά πολυθρόνα, περίμενα και έσπασα αὐτή ν' άκούσω. Στην αρχή μιλούσαν σιγά και ήρεμα, ύστερα οί φωνές δυνάμωσαν. Εἶχαμε φτάσει σέ δέξια διαφώνια.

Η ντομάτα έχει ὀξάλικά! φώναζε ὁ ένας.

Υπερισχύουν τά ὀξαλοδιαλυτικά! άπαντούσε ὁ άλλος.

Αὐτή εἶνε παλαιά θεωρία, κύριε συνάδελφε!

Οί παλαιές θεωρίες έπανέρχονται, κύριε συνάδελφε! Εἶνε ὁ νεοϊπποκρατισμός!

Έχετε άδικο και οί δύο. Ὁ φλοιός τῆς ντομάτας εἶνε πλήρης βιταμινών!

Που τὸ εἶδατε γραμμένο ὁτι οί φλοιόι έχουν βιταμίνες;

Τὸ άνεκάλυθα εγώ, κύριε συνάδελφε! Εἶμαι ὁ πρώτος άνακαλύψας!

Αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστο!

Και από λόγο σέ λόγο, τὰ χοντρήνανε τὰ πράματα και φτάσανε σέ βαρειές κουβέντες:

Εἶσαι νέος και πρέπει να σέβεσαι τους παλαιότερους!

Εσεις οί παλαιοί έχετε μεσάνυχτα από τίς προόδους της έπιστήμης!

Εσπουδάσα στη Βιέννη, κύριε συνάδελφε!

Να βρασώ τή Βιέννη σας!

Να μιλάς καλύτερα, βρέ!

Εἶσαι άνηδής!

Εἶσαι άνοήσιος κίνδυνος!

Εἶσαι ξυλοσχίστης!

Για μιά στιγμή σιωπή. Κι' ύστερα άκούω ένα «χλάπ» και θόρυβο. Κι' έπειτα πολλά «χλάπ», καρέκλες ν' αναποδυρίζωνται και άλλα «χλάπ» και φωνές και σαματά. Ανοίγω την πόρτα και τί να ιδώ. Οί δέκα δόκτορες είχαν άνοίξει ντοματοπόλεμο. Πέταγε ὁ ένας, έσκυβε ὁ άλλος, την έτρωγε στα μούτρα ὁ άλλος. Ὁ δόκτωρ Βεντουζίδης εἶχε τὸ μάτι του κόκκινο. Από τή φαλάκρα του δόκτορα Ένεσίδη έτρεχαν ζουμιά. Ὁ δόκτωρ Διαιτόπουλος εἶχε πασαλειφτῆ στο σέεργο. Μου ήρθε και μένα μιά στη φάτσα.

Ετσι διαλύθηκε τὸ ιατρικό συμβούλιο. Οί δόκτορες άπεχώρησαν ένας - ένας σέ κακή κατάστασι, πασαλειμένοι με ντομάτες και φωνάζοντας μεταξύ τους:

Θα σας άναφέρω στον Ιατρικό Σύλλογο!

Κι' έμεινα μόνος. Τὸ δωμάτιο ήταν σέ άθλια κατάστασι, γεμάτο σκασμένες ντομάτες. Δυο μέρες χρειάστηκαν για να καθαριστῆ. Και τὸ πρόβλημα έμεινε αὐτο και θα μείνη εφ' όσον θα υπάρχουν ντομάτες και γιατροί.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Δέν έχω παρά να σας ευχαριστήσω, δεσποινίς. Μάδατε κολύμπι, έλε το τάγμα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Δέν απαγορεύονται καθόλου οί ντομάτες! Αλλά να εἶνε πολύ γινωμένες και κόκκινες.

Γιατί;

Γιατί τά ὀξάλικά έχουν διαλυθῆ πιά, λόγω της ώριμάνσεως. Οί άγούρες εἶνε καταστροφή!

Αὐτὸ τὸ ζήτημα της ντομάτας, άρχισε να με διασκεδάζει. Τὸ πήρα για σπόρ. Έβαλα σκοπό μου πιά να βρώ δύο γιατρούς να συμφωνήσουν μεταξύ τους. Την ίδια έπιστήμη σπουδάσανε, πού να πάρη ὁ διάολος. Και πήρα γραμμή κι' άλλους. Ὁ δόκτωρ Βιταμίνης μου είπε να τρώω, αλλά πολύ μεγάλες, ίσα μ' ένατό δράμια ή μιά. Οί μικρές εἶνε βλαβερές. Ὁ δόκτωρ Κινίνος, αντίθετα: Να τρώω πολύ μικρές, τὸ πολύ ως ένα καρδί ή μεγαλύτερη. Ὁ δόκτωρ Σουπερμής, ένας ήλικιωμένος με σουρωμένο μούτρο και κατάσπρα μαλλιά από την πολλή μελέτη, με σάστισε. Αὐτός μου είπε:

Υπάρχουν δύο διαιτητικές σχολές. Η μιά ὑποστηρίζει ὁτι ή ντομάτα βλάπτει στις παθήσεις των νεφρών, ὁτι εἶνε θάνατος. Η άλλη ὁτι ὁχι μόνο δέν βλάπτει, αλλά και ὁτι ώφελεί. Μάλιστα, τή συνιστά κι' άλλς. Και γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα γίνονται πειράματα και παρατηρήσεις πενήντα χρόνια τώρα!

Και ποιά άποψι έχει έπικρατήσει;

Για την ώρα τὸ ζήτημα έχει μείνει αὐτο!

Ευχαριστώ πολύ, γιατρέ! Με φωτίσες!

Και ὁ δόκτωρ Βακιλλόπουλος, ένας τύπος πολύ καλόκαρδος και πολύ παχύς, μου έδωσε την πιο ευχάριστη γνώμη:

Εγώ δέν παραδέχομαι καμμία διαιτητική θεωρία, μου είπε. Εγώ ὑποστηρίζω ὁτι ὁ οργανισμός μας χρειάζεται ὁπ' όλα και βρίσκει τρόπο να τὰ κανονίση. Και ὁτι ὁ άνθρωπος πρέπει να τρώη ὁτι του άρέσει! Τρώγε, λοιπόν και μη σε νοιάζει για τίποτα!

Κι' αν πάω καμιά δουλειά;

Καλύτερα να πᾶς χορτάτος παρά νηστικός!

Αἰνιτε να βρῆς άκρη! Μου έτυχε κι' άλλτοι να μπλέξω με γιατρούς και να τους δώω διαφώνων. Αλλά για σοβαρώτερα θέματα. Όχι για μιά ντομάτα! Κόντευα να τρελλαθώ. Κύτταξα μιά όμορφη και σφιχτή ντομάτα και τότε έδλεπα στη γυαλιστερή της έπιφάνεια μιά κοπέλλα να μου γλυκοχαμογελά μ' αἰσιοδοξία και ποτε μιά νεκροκεφαλή να τρίξη τά δόντια της άπαίσια.

Τί να κάνω; Δέν μένει παρά ένα ιατρικό συμβούλιο. Να καλέσω όλους τους γιατρούς στο σπίτι και να καταλήξουν σέ μιά οριστική άπόφασι. Να ξέρω τί θα γίνη ἐπὶ τέλους, με τὸ ζήτημα της ντομάτας.

Και τους καλέσα. Μαζεύτηκαν όλοι. Ένεσίδης, Βελόνης, Βεντουζίδης, Μικροσκοπιάδης, Διαιτόπουλος, Αποστειρωμένος, Βιταμίνης, Κινίνος, Σουπερμής, Βακιλλόπουλος, τὸ όλον δόκτορες δέκα. Εἶχα κι' ένα καλὸ με ντομάτες, στη μέση του δωματίου. Τίς έδειξα και τους είπα γιατί τους κάλεσα!

Θα σας άμείψω για τόν κόπο σας, κύριοι γιατροί, αλλά θέλω να συμφωνήσετε στο ζήτημα της ντομάτας. Αν όχι όλοι, τουλάχιστον δύο άπαραιτήτως. Να τρώω ή να μην τρώω; Και αν κάνω να τρώω, άγούρες ή γινωμένες; Με τὸ φλοιό ή ξεφλουδιστες; Μεγάλες ή μικρές; Τὸ άπόξω ή τ' άπό μέσα; Σας άφήνω να συνεδριάσετε και περιμένω δίπλα την άπόφασί σας.

Τους έκλεισα την πόρτα και τους άφησα με τίς ντομάτες, για ναχουν τὸ αντικείμενο ὑπ' όψη τους. Κάθισα σέ μιά πολυθρόνα, περίμενα και έσπασα αὐτή ν' άκούσω. Στην αρχή μιλούσαν σιγά και ήρεμα, ύστερα οί φωνές δυνάμωσαν. Εἶχαμε φτάσει σέ δέξια διαφώνια.

Η ντομάτα έχει ὀξάλικά! φώναζε ὁ ένας.

Υπερισχύουν τά ὀξαλοδιαλυτικά! άπαντούσε ὁ άλλος.

Αὐτή εἶνε παλαιά θεωρία, κύριε συνάδελφε!

Οί παλαιές θεωρίες έπανέρχονται, κύριε συνάδελφε! Εἶνε ὁ νεοϊπποκρατισμός!

Έχετε άδικο και οί δύο. Ὁ φλοιός τῆς ντομάτας εἶνε πλήρης βιταμινών!

Που τὸ εἶδατε γραμμένο ὁτι οί φλοιόι έχουν βιταμίνες;

Τὸ άνεκάλυθα εγώ, κύριε συνάδελφε! Εἶμαι ὁ πρώτος άνακαλύψας!

Αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστο!

Και από λόγο σέ λόγο, τὰ χοντρήνανε τὰ πράματα και φτάσανε σέ βαρειές κουβέντες:

Εἶσαι νέος και πρέπει να σέβεσαι τους παλαιότερους!

Εσεις οί παλαιοί έχετε μεσάνυχτα από τίς προόδους της έπιστήμης!

Εσπουδάσα στη Βιέννη, κύριε συνάδελφε!

Να βρασώ τή Βιέννη σας!

Να μιλάς καλύτερα, βρέ!

Εἶσαι άνηδής!

Εἶσαι άνοήσιος κίνδυνος!

Εἶσαι ξυλοσχίστης!

Για μιά στιγμή σιωπή. Κι' ύστερα άκούω ένα «χλάπ» και θόρυβο. Κι' έπειτα πολλά «χλάπ», καρέκλες ν' αναποδυρίζωνται και άλλα «χλάπ» και φωνές και σαματά. Ανοίγω την πόρτα και τί να ιδώ. Οί δέκα δόκτορες είχαν άνοίξει ντοματοπόλεμο. Πέταγε ὁ ένας, έσκυβε ὁ άλλος, την έτρωγε στα μούτρα ὁ άλλος. Ὁ δόκτωρ Βεντουζίδης εἶχε τὸ μάτι του κόκκινο. Από τή φαλάκρα του δόκτορα Ένεσίδη έτρεχαν ζουμιά. Ὁ δόκτωρ Διαιτόπουλος εἶχε πασαλειφτῆ στο σέεργο. Μου ήρθε και μένα μιά στη φάτσα.

Ετσι διαλύθηκε τὸ ιατρικό συμβούλιο. Οί δόκτορες άπεχώρησαν ένας - ένας σέ κακή κατάστασι, πασαλειμένοι με ντομάτες και φωνάζοντας μεταξύ τους:

Θα σας άναφέρω στον Ιατρικό Σύλλογο!

Κι' έμεινα μόνος. Τὸ δωμάτιο ήταν σέ άθλια κατάστασι, γεμάτο σκασμένες ντομάτες. Δυο μέρες χρειάστηκαν για να καθαριστῆ. Και τὸ πρόβλημα έμεινε αὐτο και θα μείνη εφ' όσον θα υπάρχουν ντομάτες και γιατροί.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Δέν έχω παρά να σας ευχαριστήσω, δεσποινίς. Μάδατε κολύμπι, έλε το τάγμα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Δέν απαγορεύονται καθόλου οί ντομάτες! Αλλά να εἶνε πολύ γινωμένες και κόκκινες.

Γιατί;

Γιατί τά ὀξάλικά έχουν διαλυθῆ πιά, λόγω της ώριμάνσεως. Οί άγούρες εἶνε καταστροφή!

Αὐτὸ τὸ ζήτημα της ντομάτας, άρχισε να με διασκεδάζει. Τὸ πήρα για σπόρ. Έβαλα σκοπό μου πιά να βρώ δύο γιατρούς να συμφωνήσουν μεταξύ τους. Την ίδια έπιστήμη σπουδάσανε, πού να πάρη ὁ διάολος. Και πήρα γραμμή κι' άλλους. Ὁ δόκτωρ Βιταμίνης μου είπε να τρώω, αλλά πολύ μεγάλες, ίσα μ' ένατό δράμια ή μιά. Οί μικρές εἶνε βλαβερές. Ὁ δόκτωρ Κινίνος, αντίθετα: Να τρώω πολύ μικρές, τὸ πολύ ως ένα καρδί ή μεγαλύτερη. Ὁ δόκτωρ Σουπερμής, ένας ήλικιωμένος με σουρωμένο μούτρο και κατάσπρα μαλλιά από την πολλή μελέτη, με σάστισε. Αὐτός μου είπε:

Υπάρχουν δύο διαιτητικές σχολές. Η μιά ὑποστηρίζει ὁτι ή ντομάτα βλάπτει στις παθήσεις των νεφρών, ὁτι εἶνε θάνατος. Η άλλη ὁτι ὁχι μόνο δέν βλάπτει, αλλά και ὁτι ώφελεί. Μάλιστα, τή συνιστά κι' άλλς. Και γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα γίνονται πειράματα και παρατηρήσεις πενήντα χρόνια τώρα!

Και ποιά άποψι έχει έπικρατήσει;

Για την ώρα τὸ ζήτημα έχει μείνει αὐτο!

Ευχαριστώ πολύ, γιατρέ! Με φωτίσες!

Και ὁ δόκτωρ Βακιλλόπουλος, ένας τύπος πολύ καλόκαρδος και πολύ παχύς, μου έδωσε την πιο ευχάριστη γνώμη:

Εγώ δέν παραδέχομαι καμμία διαιτητική θεωρία, μου είπε. Εγώ ὑποστηρίζω ὁτι ὁ οργανισμός μας χρειάζεται ὁπ' όλα και βρίσκει τρόπο να τὰ κανονίση. Και ὁτι ὁ άνθρωπος πρέπει να τρώη ὁτι του άρέσει! Τρώγε, λοιπόν και μη σε νοιάζει για τίποτα!

Κι' αν πάω καμιά δουλειά;

Καλύτερα να πᾶς χορτάτος παρά νηστικός!

Αἰνιτε να βρῆς άκρη! Μου έτυχε κι' άλλτοι να μπλέξω με γιατρούς και να τους δώω διαφώνων. Αλλά για σοβαρώτερα θέματα. Όχι για μιά ντομάτα! Κόντευα να τρελλαθώ. Κύτταξα μιά όμορφη και σφιχτή ντομάτα και τότε έδλεπα στη γυαλιστερή της έπιφάνεια μιά κοπέλλα να μου γλυκοχαμογελά μ' αἰσιοδοξία και ποτε μιά νεκροκεφαλή να τρίξη τά δόντια της άπαίσια.

Τί να κάνω; Δέν μένει παρά ένα ιατρικό συμβούλιο. Να καλέσω όλους τους γιατρούς στο σπίτι και να καταλήξουν σέ μιά οριστική άπόφασι. Να ξέρω τί θα γίνη ἐπὶ τέλους, με τὸ ζήτημα της ντομάτας.

Και τους καλέσα. Μαζεύτηκαν όλοι. Ένεσίδης, Βελόνης, Βεντουζίδης, Μικροσκοπιάδης, Διαιτόπουλος, Αποστειρωμένος, Βιταμίνης, Κινίνος, Σουπερμής, Βακιλλόπουλος, τὸ όλον δόκτορες δέκα. Εἶχα κι' ένα καλὸ με ντομάτες, στη μέση του δωματίου. Τίς έδειξα και τους είπα γιατί τους κάλεσα!

Θα σας άμείψω για τόν κόπο σας, κύριοι γιατροί, αλλά θέλω να συμφωνήσετε στο ζήτημα της ντομάτας. Αν όχι όλοι, τουλάχιστον δύο άπαραιτήτως. Να τρώω ή να μην τρώω; Και αν κάνω να τρώω, άγούρες ή γινωμένες; Με τὸ φλοιό ή ξεφλουδιστες; Μεγάλες ή μικρές; Τὸ άπόξω ή τ' άπό μέσα; Σας άφήνω να συνεδριάσετε και περιμένω δίπλα την άπόφασί σας.

Τους έκλεισα την πόρτα και τους άφησα με τίς ντομάτες, για ναχουν τὸ αντικείμενο ὑπ' όψη τους. Κάθισα σέ μιά πολυθρόνα, περίμενα και έσπασα αὐτή ν' άκούσω. Στην αρχή μιλούσαν σιγά και ήρεμα, ύστερα οί φωνές δυνάμωσαν. Εἶχαμε φτάσει σέ δέξια διαφώνια.

Η ντομάτα έχει ὀξάλικά! φώναζε ὁ ένας.

Υπερισχύουν τά ὀξαλοδιαλυτικά! άπαντούσε ὁ άλλος.

Αὐτή εἶνε παλαιά θεωρία, κύριε συνάδελφε!

Οί παλαιές θεωρίες έπανέρχονται, κύριε συνάδελφε! Εἶνε ὁ νεοϊπποκρατισμός!

Έχετε άδικο και οί δύο. Ὁ φλοιός τῆς ντομάτας εἶνε πλήρης βιταμινών!

Που τὸ εἶδατε γραμμένο ὁτι οί φλοιόι έχουν βιταμίνες;

Τὸ άνεκάλυθα εγώ, κύριε συνάδελφε! Εἶμαι ὁ πρώτος άνακαλύψας!

Αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστο!

Και από λόγο σέ λόγο, τὰ χοντρήνανε τὰ πράματα και φτάσανε σέ βαρειές κουβέντες:

Εἶσαι νέος και πρέπει να σέβεσαι τους παλαιότερους!

Εσεις οί παλαιοί έχετε μεσάνυχτα από τίς προόδους της έπιστήμης!

Εσπουδάσα στη Βιέννη, κύριε συνάδελφε!

Να βρασώ τή Βιέννη σας!

Να μιλάς καλύτερα, βρέ!

Εἶσαι άνηδής!

Εἶσαι άνοήσιος κίνδυνος!

Εἶσαι ξυλοσχίστης!

Για μιά στιγμή σιωπή. Κι' ύστερα άκούω ένα «χλάπ» και θόρυβο. Κι' έπειτα πολλά «χλάπ», καρέκλες ν' αναποδυρίζωνται και άλλα «χλάπ» και φωνές και σαματά. Ανοίγω την πόρτα και τί να ιδώ. Οί δέκα δόκτορες είχαν άνοίξει ντοματοπόλεμο. Πέταγε ὁ ένας, έσκυβε ὁ άλλος, την έτρωγε στα μούτρα ὁ άλλος. Ὁ δόκτωρ Βεντουζίδης εἶχε τὸ μάτι του κόκκινο. Από τή φαλάκρα του δόκτορα Ένεσίδη έτρεχαν ζουμιά. Ὁ δόκτωρ Διαιτόπουλος εἶχε πασαλειφτῆ στο σέεργο. Μου ήρθε και μένα μιά στη φάτσα.

Ετσι διαλύθηκε τὸ ιατρικό συμβούλιο. Οί δόκτορες άπεχώρησαν ένας - ένας σέ κακή κατάστασι, πασαλειμένοι με ντομάτες και φωνάζοντας μεταξύ τους:

Θα σας άναφέρω στον Ιατρικό Σύλλογο!

Κι' έμεινα μόνος. Τὸ δωμάτιο ήταν σέ άθλια κατάστασι, γεμάτο σκασμένες ντομάτες. Δυο μέρες χρειάστηκαν για να καθαριστῆ. Και τὸ πρόβλημα έμεινε αὐτο και θα μείνη εφ' όσον θα υπάρχουν ντομάτες και γιατροί.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Δέν έχω παρά να σας ευχαριστήσω, δεσποινίς. Μάδατε κολύμπι

Η ΔΡΑΣΙΣ

των Δεληγιανναίων

Οι μεγάλες δυσίες τους για την ελευθερία

Επί Βελή πασά του Μωριά, γιου του 'Αλή πασά των 'Ιωαννίνων, οι Δεληγιανναίοι, όπως και οι Λονταίοι, άποχτήσανε δύναμι μεγαλύτερη κι' απ' τους πιο έπίσημους Μωραίτες μπέντες, έχοντας υπερασπιστή τους το Βελή. Ο λαός όμως περνούσε άδάστατη ζωή από τους άρπαχτικούς φόρους του πασά. Μία μέρα ο Οθωμανός Δεληγιάννης, ο πρώτος από τ' άγόρια του γέρο Γιάννη Δεληγιάνη, δέν κρατήθηκε και πήγε και είπε του πασά:

— Μή τις βαρείς φορολογίες και με τα κάθε λογής άδικα που κάνεις στο ραγιά, πασά μου, δέν του άφες παρ'ά να στάλα αίμα, και καλλίτερα να του το πάρης κι' αυτό για να τόν γλυτώσης από τα καθημερινά του βάσανα!

Ο πασάς θύωσε για τα λόγια αυτά τ' άπρεπα του γιου του γέρο Δεληγιάνη, τού φίλου του. Και παράγγειλε να φέρουν άμέσως ένα κοφίνι άχυρα γεμάτο που το στήσανε μπροστά στο Οθωμανό. Μ' αυτό ήθελε να πη ο τύραννος:

— Ο ραγιάς είναι ζωντανό άξιο να τρώη άχυρα, κι' οι κόποι του είναι για να παχαίνουν τόν άφέντη του...

Στην Τρίπολι, πριν άρχισή η 'Επανάσταση, στα 1821, ο Οθωμανός Δεληγιάννης, προχόντας από τα Λαγκαδά της Γορτυνίας, είχε φυλακισθή μαζί με πολλούς άλλους έπίσημους, κληρικούς και λαϊκούς. 'Υστερα άρχισε το ντουφεκί των ξεσηκωμένων 'Ελλήνων. Παλλοί τότε είχαν πη πως τ' άλλα τ' αδελφία του φυλακισμένου Οθωμανού δέν θα παίρνανε μέρος στην 'Επανάσταση από φόβο μή σκοτώσουν οι Τούρκοι τόν κρατούμενο άδερφό τους.

Όταν ο άλλος άδερφός, ο Κανέλλος Δεληγιάνης, έμαθε αυτό το λόγο, είπε:

— Οι Δεληγιανναίοι είνε τόσο πολλοί, που και να σκοτώσων καμπόσους οι έχθροί μας, πάλι θα μείνουν άρκετοί για να πολεμήσουν! *

Κι' αλήθεια όταν άρχισε το ντουφεκίδι πρώτος — πρώτος, με δικό του σώμα στρατιωτικό, βγήκε στο κλαρί ο Κανέλλος Δεληγιάνης. Οι Τούρκοι μανιασμένοι φοβέριζαν και κοροϊδεύαν:

— Μάζεξε ο Κανέλλος, έλεγον τους κλέφτες, τους τσοπάνηδες και τους ζευγολάτες και γυρεύει να χάση την Τουρκιά!... Ο Οθωμανός άκούγοντας τα αυτά μέσα στη φυλακή του έλεγε στους άλλους φυλακισμένους:

— Αν έβγω από τη φυλακή, θα πάω κοντά μου όσους μπορώ και θα πάω να σμιέω τόν Κανέλλο και θα βάλω ντουφεκί στους βασανιστές μας. Πριν άκούη παρή ή Τρίπολι πέθανε από τα βασανιστήρια στη φυλακή του. *

«Ο Γέρος»! Αυτό ήταν τ' όνομα που έδωσε ο λαός του Μωριά στο Σοφιστό Δεληγιάνη έπίσημο Κοτζάμπασα και

Μωράγιανη (γενικό όημο- γέροντα του Μωριά) πριν από τα 1821.

«Γερντόσπιτο» λέγανε το σπίτι του και τα παιδιά του «Γερντόπαιδα».

* Όταν έφθασε ο Παπαφλέσας, τέλη του 1820, στα σπίτια των Δεληγιανναίων και τους παρακινούσε ν' άρχίσουν τόν πόλεμο, ο Κανέλλος τόν πήρε από το χέρι, τόν έφερε σ' ένα δωμάτιο και τού έδειξε ένα μέρος στον τοίχο.

— Βλέπεις, τού είπε, αυτό το αίμα πάνω στον ασδέστη; Είνε το αίμα του πατέρα μας, του Γέρο — Γιάννη Ντεληγιάννη, και το φυλάμε σαν τ' άγια των άγιων. 'Απάνω σ' αυτό ώρκίζαμε τους Φίλικούς κι' ώρκιστήκαμε και μείς...

Οι Δεληγιανναίοι στα Λαγκαδά της Γορτυνίας, είχαν πρίν το 21 ένα γάιδαρο για να τους κουβαλάη το νερό στο σπίτι. Τόν έλεγαν 'Ιμάμη.

Ακόμα και μπροστά στον Τούρκο 'Ιμάμη τού τούτου τόν κράζανε με τ' όνομά του.

— 'Ιμάμη! 'Ιμάμη! Τόση δύναμη είχαν.

Στα 1821, ένω οι 'Ελληνες πολιορκούσαν την Τρίπολι, ένας Αναγνώστης Στάγκας Λαγκαδίτης πήγε στον Κανέλλο Δεληγιάνη και παραπονιόταν:

— Γιατί δέν μ' άφίνετε να χαρίσω στο 'Εθνος το κοπάδι μου με τα βώδια;

— Κανένας δέν έχει το δικαίωμα να σ' έμποδισή! τού είπε ο Κανέλλος.

— Να μου ζήσης! φώναξε ο 'Ανέστος Δεληγιάνης, άδερφός του Κανέλλου. Να δώσουμε όλο το βίος μας, και μεις κι' οι άλλοι, να λευτερωθούμε, κι' άς βγάινουμε ύστερα με το μαχαίρι λάχανα για να περάσουμε εμείς με τα παιδιά μας!

Γράφει στ' άπομνημονεύματά του ο Δ. Δ.:

«Έν τή άναρχία του 1832, ο Γενναίος Κολοκοτρώνης (Καποδιστριακός) συνέλαβε τόν αντίπαλόν του έν τή έπαρχία Καρυστινής Κανέλλου Δεληγιάνη (άντικυβερνητικό), έν έδηγήσας είνε τήν οίκίαν του το έσπέρας διέταξε τήν σύζυγόν του να πλύνη τούς πόδας του Δεληγιάνη και συνάμα τόν περιποιήθ' ως ένα τόν στενωτέρων του φίλων. Τούτο ιδών ο Δεληγιάνης έζήτησε να συνδιαλλαγ' και μετά τού Γέρο — Κολοκοτρώνη. Τήν πρωϊάν απήλθον άμφότεροι δια Τριπόλεως είνε 'Αργος, όπου εύρίσκετο ο Θ. Κολοκοτρώνης, πρὸς έν άνηγγέλη ή πρὸς τόν Κανέλλου περιποίησις τού υιού του Γενναίου και ή εκεί έπικειμένη έλευσις άμφότερων, όπερ έπηνέσεν ο Γέρος... Καί ούτως ήσυχασεν έν τή άναρχική εκείνη έποχή ή Καρυστιναια και ή Τρίπολις...». Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Οι Δεληγιανναίοι είνε τόσο πολλοί, που και να σκοτώσων καμπόσους οι έχθροί μας, πάλι θα μείνουν άρκετοί για να πολεμήσουν! *

Κι' αλήθεια όταν άρχισε το ντουφεκίδι πρώτος — πρώτος, με δικό του σώμα στρατιωτικό, βγήκε στο κλαρί ο Κανέλλος Δεληγιάνης. Οι Τούρκοι μανιασμένοι φοβέριζαν και κοροϊδεύαν:

— Μάζεξε ο Κανέλλος, έλεγον τους κλέφτες, τους τσοπάνηδες και τους ζευγολάτες και γυρεύει να χάση την Τουρκιά!... Ο Οθωμανός άκούγοντας τα αυτά μέσα στη φυλακή του έλεγε στους άλλους φυλακισμένους:

— Αν έβγω από τη φυλακή, θα πάω κοντά μου όσους μπορώ και θα πάω να σμιέω τόν Κανέλλο και θα βάλω ντουφεκί στους βασανιστές μας. Πριν άκούη παρή ή Τρίπολι πέθανε από τα βασανιστήρια στη φυλακή του. *

«Ο Γέρος»! Αυτό ήταν τ' όνομα που έδωσε ο λαός του Μωριά στο Σοφιστό Δεληγιάνη έπίσημο Κοτζάμπασα και

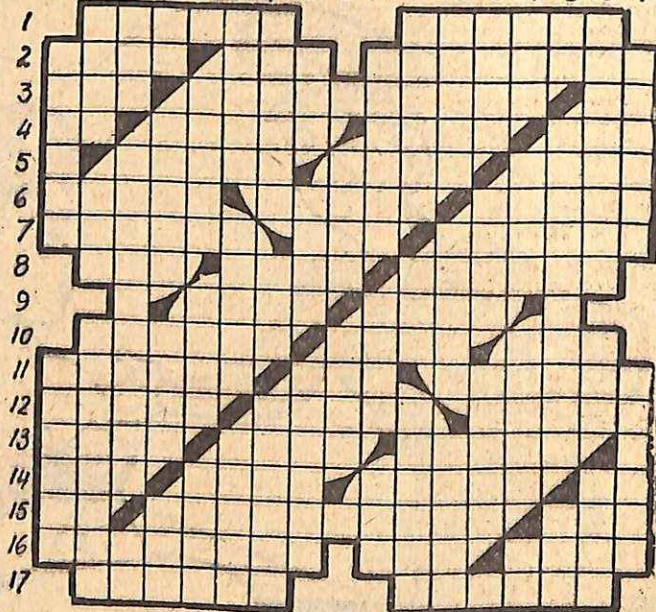
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 293

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Μεγάλος Γερμανός ποιητής. — Μικρός στην ηλικία.
- 2) Κρανίο. — Πρόθεσις. — Μεγάλη πρωτεύουσα της Ευρώπης.
- 3) Αναφορική άντανυμία (θελ.). — Η περιουσία του... ταξιδεύει. — 508
- 4) Το λέμε δείχνοντας. — Λέξις που άκούγεται συχνά στις ψηφοφορίες της Βουλής. — Πρόθεσις και

- 5) Φαγητό που προσφέρεται σε λαϊκά έστιατόρια (θελ.).
- 6) Υπάρχουν τέσσερες. — Χρονικό ή τοπικό επίρρημα. — Το μέρος όπου γεννηθήκαμε.
- 7) Άνοιγμα. — Κάθισμα. — Μία από τις κόρες του Δανου.
- 8) Αποσπασμα από όπερα. — Ανατολίτικο καπέλλο.
- 9) Γεωργικό εργαλείο. — Πολυτελέστατο πλοίο.
- 10) Είς διπλουν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- άρθρο (δημ.). — Σημείο του ορίζοντος (γαλ.).
- 5) Διαφέρουν στο μέγεθος (αυδ.). — Άντιστροφή. — Μοχθηρή.
 - 6) Τόπος κατάλληλος για ταυρομαχίες. — Άσπερμένος στο Οδό.
 - 7) Καίμενο έύλο (δημ.).
 - 8) Απαραιτήτ' σ' ένα ραδιόφωνο. — Ποσειδών (γελ.).
 - 9) Πανηγυρική συνοδεία (γελ.).
 - 10) Σχηματίζονται στο έύλο. — Έλλην λόγιος και φιλόσοφος (ετών.).
 - 11) Δέν μπορείς να τα κατηγορήσεις για τίποτα. — Θρηπτικό ύγρο.
 - 12) Σύνδεση δύο ή περισσότερων προσώπων. — Πράγμα εκλεκτής ποιότητας (δημ.). — Χρονικό επίρρημα.
 - 13) Η κρίσις του λαμβάνεται ύπνιν. — Χρειάζομαι (άρχ.). — Γοφός.
 - 14) Άνθος. — Βρίσκεται στα λαχαροπλαστικά. — Απαραιτήτ' σ' ένα κινηματογράφο.
 - 15) Ο δος γυνός του 'Ιακώβ. — Όταν είνε διπλό σημαίνει άπενταρία.
 - 16) Η τελευταία κατοικία (αίτ.).
 - 17) Έρωτική άντανυμία. — Πρόθεσις. — Μέρος. — Σύμφωνο.
 - 18) Ή και κινείται. — Μείωσις έντάσεως. — Άκούγεται συχνά στο θέατρο.
 - 19) Θα βρήτε εκεί πολλά θαυτατικά άποτυπώματα. — Δημιούργημα της 4ης Αυγούστου. — Όροπέδιο της 'Ασίας.
 - 20) Πυκνή ομάδα δέντρων. — Μέρος του ναού.

- μας δίνει μια τρομερή μυγιά.
- 11) Έπίστροφή στην πατρίδα (άρχ.). — Έλαττωματικός σύνδεσμος. — Άνθρωπος.
 - 12) Τοπικό επίρρημα. — Περιοχές της γής. — Έχουν σκληρή καρδιά (αυδ.).
 - 13) Κοινώς λέγεται γλυκάδι. — Δέρμα ζώου. — Ξέρε πολλά.
 - 14) Όργανο αίσθήσεως. — Έπικίνδυνο μαχαίρι. — Βάρος. — 19.
 - 15) Τόν όποιον. — Απ' εκεί... ξεκινούν όλα τα πλοία. — Βουβά.
 - 16) Το μικρό ένομα 'Ελλήνος πολιτικού. — Άνθος. — Ξεκινάει ένα τάξι.
 - 17) Θα τήν βρήτε στη μυθολογία και στα παραμύθια (καθ.). — Μωρό.
- Κ. Φ. ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ

Η λύσις του 292ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ — ΘΥΜΕΛΗ.
- 2) ΚΙΜΩΛΟΣ — ΑΠΑΛΑ.
- 3) ΑΡΟΝ — ΗΜΕΡΑ.
- 4) ΡΣ — ΕΡΙΣ.
- 5) ΧΛΩΡΙΣ — ΑΤΟΝΙΑ — ΙΝ.
- 6) ΑΜΜΑ — 6) ΣΕΛΑΣ — ΚΘ.
- 7) ΑΙΝ — 7) ΥΦΟΣ — ΜΑ — ΟΙΟΣ.
- 8) ΑΑ — 8) ΔΙΣ — ΦΟΣ — ΛΟΦΙΑ.
- 9) ΕΣ — ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ — ΑΧ.
- 10) ΠΑΡΟΝ — ΣΗΣ — ΑΡΜ.
- 11) ΛΙ — ΚΑΤΙ — ΙΣ — ΑΣΚΙ.
- 12) ΟΔΕ — ΟΑ — ΑΛΑΤΑ.
- 13) ΣΕΝΤ — ΑΝ — ΘΡΟΝΟΣ.
- 14) ΕΡΑΝΟΣ — ΣΥΜΗ — ΣΙ.
- 15) ΣΑΛΟΣ — ΙΕΡΑ.
- 16) ΣΙΝΑΙ — ΑΝΙΑΤΟΣ.
- 17) ΒΑΣΑΝΑ — ΣΤΑΣΙΑΣΤΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΠΟΤΩΝ. — Όργανωμένη πολιτεία.
- 2) Θεά των άρχαίων. — Πιόνι στο σκάκι. — Έλλην ποιητής.
- 3) Κραυγή πουλιού. — Λεπτός ως άριον. — Σύμφωνο.
- 4) Χαρακτηρίζουν εκλεκτή ποιότητα. — Άρχιερέας των 'Ιουδαίων στα χρόνια του Χριστού. — Μπαίνει στο παράθυρο και προφυλάσσει από τόν ήλιο. — Προσωπική άντανυμία (α' πρ. πληθ.).
- 5) Μερικές (άρχ.). — Τέλος προσευχής. — Τζιν Άγγλίζα στή.
- 6) Τρομερή έρρασεία. — Στολί-ΣΙΣ.

Αθηναϊκά Εδίκαιρα

Συμβούλιον ασφαλείας

Λοιπόν, είνε το Συμβούλιον... άς πούμε «Άσφα- (λείας)»

έσχάτως διεπίστωσα πολλές άνωμαλίας. Μιλήσανε μ' ύφος δού και ταραχην μεγάλην τόν Τρούμαν έξυβρίσανε, τόν Άττλη και το Στάλιν!

Κι' όπως τηλεγραφήσανε τα ξένα πρακτορεία θα τσακωθούνε πιο πολύ σε πρώτη εύκαιρία κι' ίσως στα χέρια να πιαστούν, κι' ίσως ύπάρ- (ζουν θύματα.

Απ' τη δική μας τη Βουλή, θα πήρανε μαθήματα!

«ΕΚΕΙΝΟΣ ΞΕΝ ΑΠΛΗΤΗΣΕ.»

Για τις συντάξεις ρώτησαν τόν κύριο Ζαίμη έάν τυχόν θα ρυθμισθούν ή μήπως είνε φήμη κι' επί του θέματος αυτού πού θλιβερό κατήντησε... Εκείνος δέν άπήντησε!

Μά, βρέ παιδιά, δέν άπορώ. Είνε γνωστόν από καιρό πώς έστω κι' άν ο ύπουργός τήν έχει βρή τη λύσι, άφου Ζ α ί μ η ς λέγεται... πο τ ε δ ε ν (θ α μ ι λ ή σ η!

Η έκρηξις της Όμνοίας

Μία έκρηξις πρωτοφανής και στα δικά μας χρόνια συντάραξε πρό ήμερών έξαίωνης τήν Όμνοια. Εκεί, είνε το «Βυζάντιον» — γνωστό ξενοδοχείο, είχε, λέει, άποθηκευθή έκρηκτικό στοιχείο, όπερ και άρπάξε φωτιά, άνευ γνωστού αίτιου, κι' έπήλθεν ή κατάρρευσις έτσι τού... «Βυζαν- (τίου).

Η ύλη δέ ή έκρηκτική, ήτο, τή αλήθεια, ύλη πού χρησιμοποιούν στον άρτου τη νοθεία! Κι' έχει τήν ιδιότητα — το χλωριούχον κάλι — ένα κατάμαυρο ψωμί, κάτασπρο να τό βγάλη! Κι' έτσι, φρατζόλα παίρνοντας, στο φούρνο μας (λευκή.

τρώμε, άνυποψίαστα, βόμβα... άτομική! Σπρουδαία ύλη πράγματι. Πολλά λεφτά άξίζει γιατί άσπρίζει το ψωμί και... κίτρια γκρεμίζει!

Το είσιτήριο

Χωρίς προειδοποίησι κι' άνευ άλλης όχλήσεως, αλλά και άνευ κρατικής, θεβαίως, άντιρρήσεως, τών τράμ θα είσιτήρια, μες στον κορσι τή ζάλη, κατά δραχμάς πενήντα πύσηθησαν και πάλι

Ευχάριστος ή αύξησης, μάς έγινε για χάρι! Γιατί θα λείψη ο καυγάς δια το «πενήνταρι». Ατόφιο πιά θα δίνουμε ένα πεντακοσάριο. Και τώρα πιά πλησιάζει πάμε για το χιλιάριο!

Θά μπη;

Απ' το παρατιθέμενον τής έξουσίας κέκ, θα λάβη τη μερίδα της, έν τέλει, ή «Επέκ», Ο Βενιζέλος διάζεται ναρρή κι' αυτή μαζί του. Να μπου Πλαστήρας, Τσουδερός μες στην κυβέρ- (νησί του, κι' απ' έξω να μη μένουνε, γεμάτοι ύπεροψία, πράγμα πού δικαιοσύνη τόν βάζει σε ύποψία. Γιατί φοβάται ο Σοφοκλής, μ' άνησυχία μεγάλη, τόν πού τούς σκάρωσε, μην τού το φτιάσουν οι (άλλοι!

Τά κοπνο

Ο Τσουδερός πού ειδικώς νομίζω άγρυπνά για να πλάσση έκλεκτά έλληνικά καπνά μες είνε πώς το πέτυχε, με δήλωσι ρητή κι' από το στόμα του, λοιπόν και στού Θεού τ' αυτή.

Έκαμε διαφήμισι είνε τήν 'Αμερική — πολύ τα προπαγάνδισε — όρκο μωρό να πάρω — άλλα θυμάστε, βρέ παιδιά, μία γκάφα τραγική; Έδηλωσε στο «Θησαυρό»... π ώ ς β λ ά π τ ε ι (τ ό τ σ ι γ ά ρ ο !... ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ο γάμος

Τής Κρητικής τής λεμονιάς εύδιασά λουλούδια και μαντινάδες λυρικές, — τού τόπου τα τραγού- (δια — δώσανε τέλος όμορφο στών 'Ανωγειών τόν μέρος και μέσ' τα δύο κόμματα... ένίκησε ο 'Ερως!

Στών Κρητικών μας τών βουνών τη δοξασμένη ράχη σαν πη ο 'Ερωτας «εμπρός!» και «θέλει ή νύφη κι' ό γαμπρός» «μωρέ τσέ ή Πολιτική, αίντες και τύφλα νάχη»!

Σεπτέμβριος

Πρίν δέκα μέρες είχαμε μελέτεια τρομερά κι' είχε δροσίσει σχετικά μ' ή στιγμή έπέστη πού τα μελέτεια παψανε κι' άκόμη μία φορά έφούντωσε ή ζέστη. Ξανάρθαν άδυσάπητες οι κόφες τού ήλιου ο κόσμος τσουρουφλίζεται χωρίς να πη, μιλάει κι' άφου περνά ο Σεπτέμβριος με ζέστες 'Ιουλίου ίσως να δούμε 'Οκτώβριο καμμία πρωταπριλιά.

Κρασοπεριοδεία

Αυτοί, λοιπόν, οι Σύμβουροι τού «Οίνουσυνεδρίου» πού έχουν, όπως φαίνεται, τήν άντοχην θηρίου, μετά από τόν συνέδριο, ήνε περνάν κοτσάνι. Όλη τη χώρα συνεχώς, τη φέρουνε σεργιάνι. Κρήτη και Πελοπόννησο, νησιά, Μακεδονία, και δέν θα παραλείψουνε της χώρας μας γωνία. Παντού γυρνούν άκούραστα και πίνουνε απ' όλα. Ρετσίνα, μαύρο, τσικουδιά, σαμιώτικο, ρομπόλα, ώστε ιδέα να πάρουνε σαφή για τα κρασιά μας, πού τα τραβούν εύχάρια και πίνουν στην ύγεια (μας. Γι' αυτό και είμαι βέβαιος — θα ζήσω να τούς δώ — τó άλλο τόν συνέδριο πώς θα τούς εύρη εδώ!

Τα χωριστά τμήματα

Τμήματα έκλογικά έκάτον τριάντα κι' ένα έν όλω καθωρίσθησαν, σαφώς και μετρημένα, όπου οι γυναίκες ειδικώς θα πάνε να ψηφίσουν, και ποιος θάναι δημάρχος κι' αυτές ν' αποφασίσουν. Μ' αυτόν, λοιπόν, το χωρισμό, μάς κόβεται ο βήξ. Οι έκλογες, νομίζαμε, ότι θα ήταν «μείζ». Κι' ώραία θα περνάγαμε απ' έξω απ' τα Τμήματα, με κόρτε στο συνωστισμό και άλλα... άσχηματα. Όχι. Οι γυναίκες χωριστά για ψηφο θ' αρριβάρουν. Να ιδούμε στα έκλογικά τ' ή τα καπνο φουμάρουν. Και άν δημάρχους θέλουνε άνδρας πού σπουδαίους, ή μήπως θα ψηφίσουνε μονάχα τούς ώραιούς!

Οί φόροι

Φόροι πολλοί μάς πνίγουνε και άλλοι θα έπιβληθούν είνε βάρος πάντα φυσικά, τών άφελών και χάνων κι' όλοι ξανά κι' απ' τήν άρχή θα φορολογηθούν πλην τών τράνων «καρχαριών» κι' έφτά βιομηχά- (νων!

Αλλ' άν στενάξη ο Λαός κι' αυτοί τα τράνε όλα «Κράτος Δικαίου» θάνα πιά μία κενή παρόλα, κι' αντί να γίνη ή χώρα μας, «χώρα της Ε υ φ ο ς» (ρ ε ί α ς) θα μείνη πιά ιστορική... «χώρα της Ε φ ο ς» (ρ ε ί α ς)!

Συνέδριο

Συνέδριο συνέχεται στη Χάγη για τα Ζώα για να προστατευθούν κι' αυτά τα πλάσματα τ' ά- (θάα) κι' υπάρχουν άντιπρόσωποι, εκεί, όλων τών τοπων πού άντιπροσωπεύουνε... τη ζούγκλα τών ανθρώ- (πων!

Θα προστατεύσουν τόν σκυλί, τήν τίγρι και τόν βόα, να τα εξημερώσουνε θα βρουνε χίλιους τρόπους. Κ' έν τούτοις να συνέλθουνε θα έπρεπε τα Ζώα για να εξημερώσουνε... εκείνα τούς Άνθρώπους! Χ.

Τὸ μυστήριον τῆς ἀποστολῆς «Λόκσμιθ»

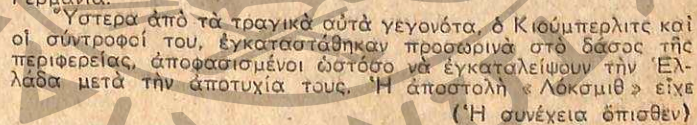
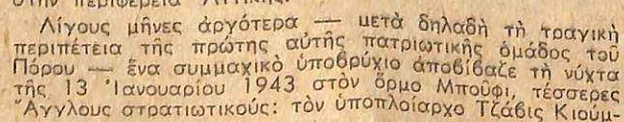
Ἡ κατάδοσις ἔγινε ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Γκρόμαν, γερμανικῆς καταγωγῆς — πού ζοῦσε ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὸν Πόρο — καὶ ἀπὸ τοὺς συνεργάτες τοὺς Γεώργιον Δ. Σέγκον, Ἰωάννην Κοῦρ-
νιαν καὶ Γεώργιον Κλεάνθη. Ἀπὸ τὸν Πόρο, οἱ συλληφθέντες
μεταφερθῆκαν στὸν Πειραιά ὅπου ἄρχισαν ἀμέσως οἱ ἀνακρίσεις.
Ἐπὶ μιᾷ δολοκλήρ βδομάδᾳ οἱ Ἕλληνες πατριῶτες πέρασαν ἀπὸ
τὰ πιδ φοικτὰ βασανιστήρια γιὰ νὰ ἀπολογηθῶν πὺ κρυβῶνται
οἱ Βρεταννοί. Ἀπὸ κανέναν ὁμως δὲν κατῶρῶσαν νὰ πᾶρουν
λέξι. Καὶ στίς 30 Νοεμβρίου πὺ ἔγινε ἡ δίκη τους στὸν «Πα-
ναρσὸ» ὅλοι ἀνεξαιρέτως δικάστηκαν σὲ βαρύτερους ποινές. Κα-
τῶρῶσαν ὥστόσο νὰ ζήσουν οἱ περισσότεροί καὶ νὰ χαροῦν

Ο Γερμανός αναγνώρισε το δίκιο τους και τους άφισε ήσυχους. Δεν έγκάταλειψε όμως και την υπόθεσι. Ή πρώτη του δουλειά μόλις γυρίσε στον Πόρο ήταν να γράψη μία πολυσελίδη αναφορά προς την 'Αντικατασκοπεία της 'Αθήνας και να της έκθεσι τα γεγονότα. 'Αντίσσο ο Τζάνις Κιούμπερλιτς, μόλις έγκαταστάθηκε στην καλύθα του μαζί με τους τρεις συντρόφους του, έστειλε μήνυμα στο «Μίδα» ζητώντας να του στείλουν έμπιστα πρόσωπα για να παραλάβουν τα «μηχανήματα» και να κατατοπιστούν στις τεχνικές οδηγίες για τη χρησιμοποίησή τους. 'Άλ-

το δικό τους και τους άφισε ήσυ-
χά την ύποθεσι. Ή πρώτη του δου-
λειά να γράφει μία πολυσέλιδη ανά-
στα της Αθήνας και να της έκθεση
στις Κιούμπερλιτς, μόλις έγκατα-
λείψει με τους τρεις συντρόφους του,
απλώντας να του στείλουν έμπιστά
τά «μηχανήματα» και να κατα-
στή για τη χρησιμοποίησή τους. Αλ-

Μετά την άποτυχία τους για την
 ξυμφορά του 'Ισθμού, το Βενζινό-
 πλοίο ξαναγύρισε στον Πειραιά.
 Ο Κιούμπερλις με τον Στήλ έ-
 φυγαν ποδαρόδρομο για το Δαμα-
 λά, όπου κατάρθωσαν να φτάσουν
 στις 25 Μαρτίου. Οι περιπέτειες
 που τους έτυχαν στη διαδρομή
 τους είναι αφάνταστες. Περνών-
 τας οι δυο Βρετανοί από ένα χω-
 ρίο της Κορινθίας, το Σοφικό, ζή-
 τησαν από κάποιο άγκρεκτη λίγο

Επιχείρησαν τότε να επιστρέψουν στην καλύβα, μα δεν κατάφεραν ούτε καν να την πλησιάσουν. Ο Γερμανός καιροφυλακτούσαν με την ελπίδα να τους συλλάβουν. Τότε όμως ένας χωρικός, ο Σταύρος

Καί τοὺς πῆραν ἀπὸ κυνήγι ἐξωπίσω μὲ ξύλα καὶ πέτρες. Οἱ
δυὸ ἄγγυλοι ἐφύγαν τρεχάλα γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν πετροπόλεμο
παῦρμπορο νάχη κι' ἄλλες σοβαροφάνες συντεχνίες. Στὸ με-
ταξύ οἱ δυὸ συντροφοὶ τοὺς ποὺ εἶχαν μείνει στὸ Δαυαλά, ὁ
Χάντλει καὶ ὁ Κότtram, εἶχαν μετακινηθῇ μετὰ τὴν ἀποσκευὴν καὶ
τὸν ἀσφράμιτο τοὺς σὲ ἄλλη καλύβα, ποῦ τὴν ἐφτιαχάν μόνοι τους.
Στὴν περιφέρειαν εἶχαν παρουσιάσῃ Ἱταλίη τῆς Τσι — Ἔσσε
καὶ ὁ φόβος ἤμψαν ἀνακαλυφθῶν τοὺς ἔκανε νὰ μετακινήσωνται
συνεχῶς. Τότε ἐφτιαχάν καὶ μιὰ τρίτη καλύβα στὸ χῆμα Σαμ-
πάνη κι' ὁ Κιούμπερλιτς μετὰ τὸν Χάντλει ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ.
Δυὸ καὶ δυὸ. Μεταξὺ τοὺς δὲν εἶχαν καμμίαν ἐπαφὴν τὴν ἡμέρα
γιὰ λόγους ἀσφαλείας. Μονάχα τὴν νύχτα συναντιόντουσαν σ' ἓνα
φιγωμένο σημεῖο καὶ κατέστρωναν τὰ σχέδιά τους. Ὁ Κιούμπ-
ερλιτς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν Ἰσθμό. Εἶχε

Συνέχειο έκ .ης προηγούμενης σελίδος)

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι οἱ τέσσερις Βρεταννοὶ, ὅσοι καιρὸ ἔμειναν στὴν Ἑλλάδα, δὲν ἔπαιρναν σχεδὸν κανένα μέτρο ἀσφαλείας.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο υδραυλικός αυτός ανυψωτήρας που τοποθετείται: επάνω απ' τη μπανιέρα βοηθάει τους υπερήλικες και τα μικρά παιδιά να παίρνουν το μπάνιο τους χωρίς να βυθίζονται ολοκληρωρί μέσα στο νερό, πράγμα επικίνδυνο για την ηλικία τους.

Ἀπανγήσεις ἐπιστολῶν

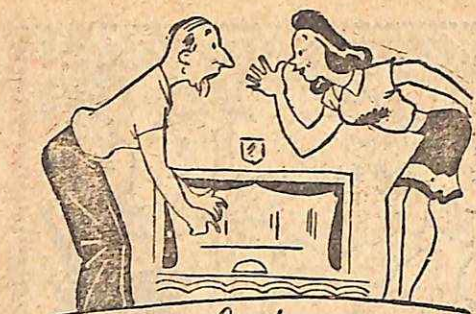
Ο Β. Λ. σ' α κ α ρ ί δ η ν & Σία. 'Ενταύθα: Δέν
έχει κερμία σημασία, άγανάκτηή μου φίλοι. 'Η ά-
γάπη καί τό ενδιαφέρον σας μού φταίνει. Οί «Κα-
τασκοποι» δά συνεχίσουν. Μήν άκούε τί σάς
λένε. Το περίοδιο τούτο έχει λόγους να «κοιτομυ-
πολέυη» γιατί πού ερήνηκα ή συνεργασία μου.
Δ ή μ ή τ ρ ι ο ν Κουτρουβέλλη ν, Σαντο-
ρίνη: Γιά τών «ήρώων» σας έγραφα πολλές φορές,
άλλα δέν έχετε τίποτε καινούργια στοιχεία να μού
τά στείλετε. Πάντως δέν πιστεύω να έρεστε πολλά
πράγματα. Κί' όσα μού στείλατε είνε δέν γεμάτα
λαθεή. Καί τό σπουδαιότερο: 'Ο Π. Ν. δέν τυ-
φεκίστηκε τό Σκοπευτήριό ής Καισαριανής ή μάλ-
λον δέν τουρεκίστηκε όόλοιο. Στό 1942 πιστώθηκε
από ή Γκεστάπο, άλλα κατόρθωσε να δραστηρευέ-
ται. Στό 1943 ξαναπιστώθηκε πάλι από τά «Ές-
Ές» καί τών έστειλεν τίς Γερμανία. 'Εμεινε στά διά-
φορα στρατόπεδα ώς τό 1945, όποτε τών έλευθε-
ρώσαν τά αμερικανικά στρατεύματα. Σήμερα ή κ
βασιλεύει. 'Ιωάννη ν Τράντ ο ν, Κηρίσια:
Λοιπούμαι πολύ άλλα δέν μπορεί να γίνη άπολύτως
τίποτε. Οί ίδέες σας άρκετά σοβαρές, άλλα δέν
είνε δυνατό να πραγματοποιηθούν πρós τό παρον.
Πάντως χαιρομαι πού μιλάτε σάν «Έλληνας καί πού
δέν μ' έβριζε». Δυστυχώς τό υβρεολόγιο είνε χα-
ρακτηριστικό όλων αυτών πού προσπαθείτε να δικαιο-
λογήσετε. Αίκατερίνη ν Μ. Ρόδον: 'Αφού υ-
πάρχει συνδέσμος καί «Άντες Λάσων» θα γνω-
ρίζετε άρκετά πράγματα από ή δράση του στά
Δωδεκάνησα. Γιατί λοιπόν αμφιβάλλετε γι' αύτά
πού γράφω; 'Η μήπως δέν τά λέω σωστά; Πάντως
ό,τι έχω γράφει μέχρι σήμερα γιά τό Δανό αυτών
ήρσα είνε άπολύτως εξακριβώματα καί κανείς δέν
μπορεί να μ' διαμαρτυρή. Τίς πληροφορίες όλες τίς
πήρα από έπίσημες πηγές καί είμαι σέ θέσι να
σας τό αποδείξω όποια ώρα θέλήσετε. Γιά τό καλε-
σας λόγια εύχαριστώ. 'Ιωάννη ν Άνδρ έ-
σουλ ο ν, φορμακοποιόν, 'Ανδρόν: Πολύ εύχαρι-
στώ. Δέχομαι να «μελετήσω» τό ιστορικό σας καί
άν δέν τό βρω καλό να σας τό στείλω πίσω. Δ ή μ-
ή τ ρ ι ο ν Ν ο ύ ν ε σ σ η ν, Μαντούκι, Κέρκυρα:
Γιατί δέν μού γράψατε; Ξεχάσατε, λοιπόν, τών πα-
λιό σας φίλο; Κί' όμως υπερέβαλε μαζί στην
αερόπορη. Δ ι ο ν ύ σ ι ο ν Κ α λ ο κ ρ ο ν ε-
σ η ν, Πάτρας: Γιά ή Μακεδάνια Χατζόπουλο καί
τήν Λεοντό Κοβαράκη έγραφα καί θα ξαναγράψω,
γιατί ή Ιστορία τους είνε μεγάλη καί πολύπλευρη.
'Ουφεικίστηκαν καί οι δύο τών ίδια μέρα στό Δα-
φνί, μαζί μ' έδωκον τόνπεντε άλλους πατριώτες. 'Η
ήμερομιά ής εκτελέσεώς τους είνε 8 Σεπτεμ-
βρίου 1944. Γιά τά καλά σας λόγια ένταύθα:
Β α σ ί λ ε ι ο ν Μ ι χ ο λ ο γ ο ύ ρ ο ν, Ένταύθα:
Δέν είνε σωστό να έπανερχόμεθα σέ πρόσφατα
πράγματα, όταν έκονταυτάδες άγωνιστές, ζωντανά
καί νεκροί, περιμένουν να άδρουν τί σείαίτε τους.
Πάντως, ά έχετε τίποτε καινούργια στοιχεία να
μού τά στείλετε. 'Αν είνε τόσο πολύ ενδιαφέροντα,
όπως μού γράφετε, μπεινέ να τά χρησιμοποιήσω.
Σ τ έ ρ ι ο ν Κ α λ ο κ ρ ο δ ή μ ο ν, Άρταν: Τι μ-
πορεί να κάνη ή Ελλάδα, ή μικρή μας 'Ελλάδα,
μπροστά σέ τόσα προβλήματα; Μή ξεχνάτε πώς μέ-
ρη πρò όλίγου άκόμη πολέμουσ εναντίον τών εχ-
θρών της. Πρέπει λοιπόν να κάνετε λίγη υπομονή
καί όλα θα πάνε καλά. Δέν πρόκειται ποτέ να ξε-
χάσω τό τιμημένο παιδί της. 'Α ν τ ώ ν ι ο ν Σ α λ-
α μ π ι κ ι ο ν, Ένταύθα: 'Η όργάνωσι αύτή αν
καί όχι έπίσημη, έκανε άρκετά πράγματα. 'Η όρ-
γή της έφτασε στό κατοκρόνηρο τό 1944, μή τότε
ακριβώς πιστώθηκαν κι' οι περισσότεροι στό μεγάλο
σμηματόσ του Τσιτοίου. 'Οπόσο δέν ξέρω σέ τί
σημεία να σας χρησιμοποιή τό χαρτί πού ζητάτε.
'Εφ' όσον δέν ήταν έπίσημη όργάνωσι νομίζω
πώς δέν έχει δικαίωμα να εκδώση πιστοποιητικό
«εξαιρέτων πράξεων». Σ ο φ ί α Κ α λ υ β ί τ ο υ
Πειραιά: 'Ο κ. Παναγιώτης Τσουτάκος είνε συμ-
πολίτης σας πού μπορεί να σας διευκολύνη άμέσως.
Έξερ πρόσφατα καί πράγματα. Να τών πάρете σπόν
αριθμό τηλεφώνου 44-423. Γιά τά εύγενικά σας
αίσθηματα χίλια εύχαριστώ. Μέ συγκίνησαν πολύ.
Τ έ β α ν η ν Π ο ρ φ ο ρ ί ο υ, Β.Ν.Κ. 103:
Θά ήθελα πολύ να σας εύχαριστήσω, άλλα δυστυ-
χώς δέν είνε δυνατό να παραθέσω εδώ όλόκληρο
τών νομοματικό κατάλογο τών άστυριστών πού
έργαστήκαν στην 'Ελλάδα καί στην Κατοχή. 'Ε-
πειδή όμως καί πολλοί άλλοι άναγνώστες μας μού
τό ζητούν μ' γράμμάτια τους, γράφω τά όνόματα
μόνο τών εκτελεσθέντων, αυτών δηλαδή πού ήρθαν
από ή Μ. Ανατολή: 'Ανδρόνικος Ματθαίος, 'Αβα-
στός Παν. 'Επτανήτης 'Ιωάν., Ευαγγελίου
'Απ., Ζουγανέλης Φλώρος, Ζωϊδάκης 'Αντ., Θω-
μάς Νικ., Καλογερόπουλος Γεώργ., Κατσούγκης
Χαράλ., Καπάτος Νικ., Κρυουθασκής Στυλ., Λι-
αδάς Θεόδ., Μιχαλάς Δημ., Μαστρογιαννάκης Θεοφ.,
Μαθιουδάκης Χαράλ., Νοβίδας Α., Παναγιώτης 'Αλ-
κίτην, Περσάκης Γεώργ., Παπαγιάννης Κωνσ., Σαλ-
κός 'Αναστ., Σάββας Νικ., Τσαγαράκης 'Ιωάν.,
Αυτομάρη πού δέ μπορώ να συνεχίσω, άλλα ίσως
γράψω τών υπολοίπων άλλη φορά. Χ α λ κ ή Μ π α λ-
τ α κ έ ς, Θεσσαλονίκη: Δέν έχετε έβουρη, όπως
'Ισραηλίτες τών άγαπώ καί τους 'Ελληνες. Θάρρη
άγαπώ καί σέβομαι κάθε τίμιο 'Ελλάσσοποιό
πού πολύ σύντομα ή σειρά τους. Οί «κατασκοποί» δά
συνεχιστούν. Γιά τά εύγενικά σας αίσθηματα χί-
λια εύχαριστώ. 'Ι α κ ο β ο ν Ρ ι ζ ο π ο υ λ ή ν,
Αίολία: Τό ρεπορτάζ ή «Κατάσκοποι». Τά
'Εφ' όργησι μολίς τελειώσουν οι «κατάσκοποι»
στοιχεία πού μού στείλατε εξαιρετικά ενδιαφέροντα
καί σας εύχαριστώ. Θά τά χρησιμοποιήσω πολύ
I. Β. I.

.....

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Η κομωδούλα μας

«ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, ΕΥΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΟΣ...»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΟΖΙΤΑ: Χοριτωμένη, δροσερή, πεταχτή, γοητευτική. Λαστιχένιο κορμάκι, πονηρά μπλέ ματάκια και χρυσά μεταξωτά μαλλιά. 24 χρονών.
ΒΕΡΑ: Σώμα πλαστικό, βλέμμα ηλεκτρικό, δερμα βελουδένιο, στόμα θελκτικό. 25 χρονών.
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: (Θα τον γνωρίσετε αργότερα).
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: (Επίσης).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο της Τραπεζής. Το εκνευριστικό τσάκ-τσάκ των μηχανών άκουγαν την αξιοπρεπή ρουτίνα των γραφειώδων).

ΡΟΖΙΤΑ: Ούφ!... Πονέσανε πιά τα χέρια μου στη γραφομηχανή!...

ΒΕΡΑ: Δεν έχεις άδικο. Κι' εγώ θα προτιμούσα να παίζω πιάνο! (Συνεχίζει τη δουλειά της).

ΡΟΖΙΤΑ: ...Και να μη μπορείς, βρέ παιδί μου, να κάνεις ένα φουστάνι... να πάρεις μία τσάντα της προκοπής! Έσο ως τόσο δεν φαίνεσαι να στενοχωριέσαι καθόλου.

ΒΕΡΑ: Γιατί, απλούστατα, έχω λύσει το πρόβλημα.

ΡΟΖΙΤΑ: Της ζωής;

ΒΕΡΑ: Σχεδόν. Της καλής εμφάνισης! Προς το παρόν αυτό είναι αρκετό. Γιατί άμα είσαι τόσο νόστιμη και μπορείς να σεβρίσεις τόν έαυτό σου με καλή γανιτούρα, είναι σίγουρο πως θα βρής και τη ναυπη.

ΡΟΖΙΤΑ: Το ίδιο λέω κι' εγώ. Άλλα πως έλυσες το πρόβλημα;... Με κανένα πιστωτικό οίκο;

ΒΕΡΑ: "Όχι δά! Άν είναι να πάρω με δόσεις «τερεβόλ», το πληρώνω και μαζεμένο. Θα ντυθώ ακριβά. Στις μεγαλύτερες μοδίστρες! Θα πάρω τα πιο κομψά πα-

πούτσια, τα πιο έκλεκτα άρώματα!... (Εμπιστευτικά). Είναι το σχέδιο μιας φίλης μου που το έφάρμοσε και το πέτυχε στην εντέλεια. Πρόσεξε: Βάζεις μια αγγελία στην εφημερίδα: «Δεσποινίς ευπαρουσίαστος, νεαρά, νόστιμη και μορφωμένη, ζητεί σύζυγον σοβάρων και ευκατάστατον. Δεν ενδιαφέρεται διά την ηλικίαν».

ΒΕΡΑ: Και παντρεύεσαι κανέναν παλιόγερο;

ΡΟΖΙΤΑ: Μη βιάζεσαι. Υπάρχουν πολλοί γέροι που θέλουν να παντρευτούν νεαρές. Λοιπόν, γνωρίζεις έναν απ' αυτούς, σε γεμίζει δώρα, σε ντυνει σε παπουτσώνει, σε στολίζει κι' ύστερα του λές «άμ σόρυ, χρυσό μου, αλλά δεν συμφωνούν οι χαρακτήρες μας». Η Πιπίτσα — η φίλη μου που σου λέγα — γνώρισε ως τώρα έξη τέτοιους. Τώρα έχει τον έβδομο κι' οι άλλοι μένοντες φίλοι της χωρίς ναχουν δυσαρεστηθεί καθόλου!...

ΡΟΖΙΤΑ: ...Όραίο το σχέδιο... αλλά... νομίζω πως η φίλη σου θα ήταν όπωσδήποτε αναγκασμένη... να εκφράση την ευγνωμοσύνη της για τα δώρα.

ΒΕΡΑ (ζωηρά): Λάθος κάνεις! Έκτός από μερικά χαμογελά δεν εισέπραξαν τίποτε άλλο οι προσωρινοί μνηστήρες!

ΡΟΖΙΤΑ (έπειτ' από μικρή σιγή): Το ξέρεις πως κοντεύεις να με πείσης;

ΒΕΡΑ: Τι «κοντεύω»; Δεν σ' έπεισα ακόμα;

ΣΚΗΝΗ 2α

(Σ' ένα κομψό βαρύ σαλόνι εργένικης άμαρτωλής στέγης).

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (καλοζωισμένος εξητάρης): Αυτά που λές, αγαπητέ Αριστείδη, βαρέθηκα πιά τις ελαφρές κυρίες που ξέρω πως έχουν μοναδικό σκοπό να μου μαθήσουν το πορτοφόλι. Αηδίασα. Τώρα με γοητεύουν τα σοβαρά και αξιοπρεπή νεάτα! Μια καθώς πρέπει δεσποινίς, είναι ό,τι μου χρειάζεται!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (κρονόληρος μέχρι σχολαστικότητας, περιπονημένος: Μασέλες, κοιλιά, φαλάκρα, τριχωτή μύτη, προγουλιά, ρυτίδες...): Ναι, πώς!... Η «καθώς πρέπει» δεσποινίς δεν θα σε ήθελε, φιλαράκο μου, ούτε για παππού της!

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (θριαμβευτικά): Διάβασε εδώ και μετά θα σου πω το σχέδιό μου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (διαβάζει δυνατά): ...«Δεσποινίς ευπαρουσίαστος, νόστιμη, μορφωμένη, νεαρά, και άλλη φίλη της, έπίσης πολύ νόστιμη και χαριτωμένη, ζητούν, εί δυνατόν, δύο συζύγους, σοβαρούς, άδιαφόρους ηλικίας...»

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σε όχτω μέρες μέσα, σε μία πολυτελή κούρσα).

ΒΕΡΑ: Εύχαριστώ για το γούνινο παλτό.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Μα τί λές αγάπη μου; Σπουδαίο πράμα!

ΡΟΖΙΤΑ: Κι' εγώ για το βραχιόλι.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Ένα μικρό δώρο, χρυσό μου. Δεν αξίζει τον κόπο!...

(Το «άμξι» καταδρομικής χιλιόμετρα κι' οι σιωπηλές σκέψεις μεγαχολούν τις δύο νεαρές υπάρξεις).

ΡΟΖΙΤΑ (στη Βέρα): Τι σκέπτεσαι;

ΒΕΡΑ: "Ό,τι κι' εσύ!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Τα βλέπεις, Γεράσιμη; Τα νεάτα συνεννοούνται μεταξύ τους... Ξία της μεταβίβασως της σκέψης!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στη σάλα του Καραδήμα στη Βαρυποπή. Ψυχρό βράδυ).

ΡΟΖΙΤΑ: ...Όραία είν' εδώ!

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Περίφημα!...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Υποθέτω πως άποψε έχουμε να πούμε κάτι σοβαρό.

ΡΟΖΙΤΑ (κυττάζει φοβισμένα τη Βέρα): Δεν άφηνουμε καλλίτερα τις σοβαρότητες; (Από μέσα της). «Νωρίς για να τους διαξουμε!». (Νατά). Θέλω ευθυμες κουβέντες άποψε!

ΒΕΡΑ (που «είσπράττει» κάθε σκέψη της Ροζίτας με το «κρανάρ» της γυναικείας διαίσθησως). «Α, κι' εγώ!»

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (πίνει μία γουλιά κρασί): Δυστυχώς είναι το μόνο κατήρι που δεν μπορούμε να σάς κάνουμε! (Ελαφρά μελαγχολικά). Και ή εθιμία, όπως τη νοιώθετε σείς, άνηκε στη νεάτα. Είναι δικό τους προνόμιο. Εγώ, αν πιά δεύτερο ποτήρι κρασί θάγαυ αμύριο πόνο στο σηκότι... Λο, πόν! (Μισοεπίσημα): Μας κανατε παρέα όχτω μέρες. Μας χαρίσατε μία βδομάδα ευτυχία. Είμαστε γεμάτοι ευγνωμοσύνη για το άπροσδόκητο αυτό δι-άλειμμα χαράς στη θλιμμένη δύση της ζωής μας...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Ποτέ σου δεν ξεχνάς ότι φοιτήτης έγγραφες πεζοτράγουδα.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Θα προτιμούσα να λείψουν οι χιουμοριστικές διακοπές. Συνεχίζω. Χρυσά μου κορίτσια: "Ο σκοπός που σάς γράψαμε όταν διαβάσαμε την αγγελία σας ήταν να πάρουμε δύο νεαρές νοσηκόμες με την εγγορά της νομίμου συμβί-ωσως. Και να τους σκληδώσουμε τη δροσερή τους νεότη μέσα στο πολυτελές και καλοθερμασμένο δεσμητήριο της άρδριτικής χλιδής πούχουμε να προσφέρουμε!... "Ηταν άνηθικ! Στο μεταξύ το καταλάβαμε. Γιατί σάς γνωρίσαμε και σάς αγαπήσαμε, χρυσά μου κορίτσια!... Άπ' αυτή τη στιγμή είμαστε έλεύθερες. Και θάχετε από μας μία καλή προίκα μόλις βρήςτε δυο χαριτωμένους νέους να σάς παντρευτούν... Θα είναι μία άραια πράξη που θα κάνουν δυο άμαρτωλοί γέροι...

ΒΕΡΑ (Βουρκωμένη): Πάψε σε παρακαλώ!

ΡΟΖΙΤΑ (άφήνοντας ένα κομψό δάκρυ να της στάξει άπάνω στον άστακό): Σα-χλαμάρες!... Έχουμε για σάς άπειρη στοργή και τρυφερότητα!... Και θα παντρευτούμε μόνο με σάς! «Ε, Βέρα;

ΒΕΡΑ (πίνοντας κρασί άλαστιχώς άπ' την ύγρη άλμυρα των γοητευτικών της ματιών): Φυσικά!... (Λυγμός).

ΣΚΗΝΗ 5η (Τηλεφωνικώς)

ΒΕΡΑ: ...Ναι, παιδί μου, αυτό είναι. Είμαστε κοπέλλες αισθηματικές εμείς! Δεν άντεχα τα συγκινητικά λόγια; πούλεγε! Κι' έπειτα, χρυσό μου, που θα βρής τόσο αγάπη, τόσο προστασία, τόσο άνεσι και ασφάλεια στη ζωή; Νά τους βράσω τους νεαρούς!

ΡΟΖΙΤΑ: Συμφωνώ. Είμαστε βλέπεις πολύ ρωμαντικές. Μην κυττάς τη φίλη σου την Πιπίτσα.

ΒΕΡΑ: Πάει κι' αυτή! Παντρεύτηκε τον έβδομο γέρο της έπειδή της έστειλε λουλούδια στα γενέθλια της που κανείς δεν τα θυμότανε ποτέ!...

ΣΚΗΝΗ 6η (Στο μπάρ)

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (πίνει ούϊσκυ): Άντίο, έλεύθερη ζωή!... Σε πέντε μέρες παντρεύομαστε!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Την πάθαμε σαν άγράμματοι! Πήγαμε για μάλλα!... (Χαϊδεύει τη φαλάκρα του)... Μαρέ άλήθεια! Αύριο θα πάω στο Λαδά... δώ μήπως ξερεί κανένα φάρμακο που νά βγαίνουν μαλλιά!

(Αύλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Τα κοντά μάλλον καλοκαιρινά φορέματα δεν έχουν βέβαια την επισημότητα των μακρικών χειμωνιάτικων. Το μειονέκτημά τους αυτό αντισταθμίζεται μ' ένα επιτυχημένο γαρνίρισμα ή ένα αξεσουάρ, όχι υπερβολικό: ένα κολλιέ, ένα κλιπ στο λαμό, ένα λουλούδι κορφοτσουμένο στη μέση, ένα κέντημα με χρώμα «κοντράστ»... Διαλέξετε ένα απ' αυτά. "Όχι — προς Θεού! — όλα μαζί, γιατί τότε θα καταντούσατε... κινητή βιτρίνα!

Τα παπούτσια σας πρέπει νάνε καθαρά και καλά έπι-

Η κομψότης στο χορό και τα κόκκινα χέρια

σκευασμένα, αν είχαν κάποια βλάβη. Οι κάλτσες σας καλά τεντωμένες. "Αν δεν φοράτε κάλτσες, τα νύχια των ποδιών σας θάνε βαμμένα με το ίδιο χρώμα των νυχιών των χεριών. Και το κραγιόν των χειλιών σας θα ταιριάζει επίσης μ' αυτό.

Για να μη σκάψι και να μη φεύγυ το κραγιόν απ' τα χείλη σας όλο το βράδυ, τ' αλείφετε από πάνω μ' ένα ειδικό ύγρο, που σχηματίζει ένα προστατευτικό στρώμα. "Ετσι, δεν θ' αφίνετε τά... άποτυπώματά σας πάνω στα τσιγάρα και στα ποτήρια.

Για τα μάγουλα, χρησιμοποιήστε καλλίτερα ένα ύγρο ρούζ, που εφαρμόζεται εύκολα και ταιριάζει καλλίτερα με το χρώμα του δέρματος.

Ένα άλλο ύγρο, χρησιμοποιούμενο πριν απ' την πούδρα δεν άφνει να γίνη γυαλιστερό το μακιγιάζ σας απ' τη ζέση στα μάγουλα και στη μύτη και σάς άπαλλάσσει απ' τον κόπο να το διορθώνετε κάθε τόσο στην τουαλέτα.

Τέλος, ύπάρχει ένα ύγρο φόν-ντέ-νέν, ειδικό για τους καλοκαιρινούς χορούς, που διατηρεί το μακιγιάζ κι' είναι συγχρόνως ελαφρά στυπτικό κι' αντισηπτικό.

★

"Αν, παρ' όλη την περιποίηση που τους κάνετε, τα χέρια σας είναι λίγο κοκκινωπά, το αντισηπτικό αυτό ελαττωμα όφειλεται σε κακή κυκλοφορία του αίματος. Ένα μασάζ με κρέμα καλλιεργεί αρκετά την κατάσταση. Γίνεται με τις ίδιες κινήσεις που κάνετε όταν φοράτε καινούργια πέσινα γάντια. Ένα-ένα δάχτυλο. "Υστερα άπομιμείθε τις κινήσεις του άπουνίσματος των χεριών.

Μην άφίνετε ποτέ να κρέμονται τα χέρια σας στα πλεύρα σας. Έχετε δη ποτέ την αντισηπτική αυτή στάσι, στις φωτογραφίες των μοντέλων ή των στάσι που δημοσιεύονται στα περιοδικά; "Όχι, βέβαια! Κρατάτε λοιπόν με τα δυο σας χέρια κάτι τι — μία μικρή τσάντα, ένα ζευγάρι γάντια, ένα βιβλίο — υμόν, και υμόν για να δικαιολογήτε το ότι τήχετε λυγισμένα, από ύψος των άγκώνων. Όταν κάθεστε, τ' άκουμπάτε ελαφρά στα γόνατά σας, πάντοτε υμός με φυσικότητα.

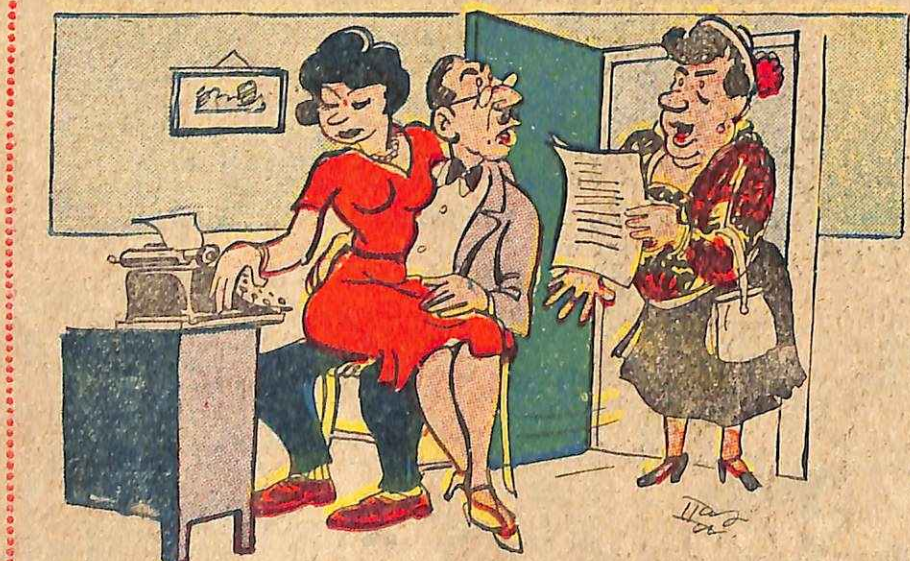
Το καλοκαίρι, μεταχειρίζεσθε για τα κόκκινα χέρια ένα μακιγιάζ με χρώμα σοδακινί, γιατί το ρόζ ή το άνοιχτόχρωμο δεν ταιριάζει με το κοκκίνισμα, ούτε και το κρύβει.

Πολλές φορές με άπλά μέσα επιτυγχάνονται άποτελέσματα πολύ πιο άποδοτικά απ' εκείνα που προκύπτουν από πολυσύνθετες και πολυδάπανες σκευασίες.

Αν, παρ' όλη την περιποίηση που τους κάνετε, τα χέρια σας είναι λίγο κοκκινωπά, το αντισηπτικό αυτό ελαττωμα όφειλεται σε κακή κυκλοφορία του αίματος.

Ένα μασάζ με κρέμα καλλιεργεί αρκετά την κατάσταση. Γίνεται με τις ίδιες κινήσεις που κάνετε όταν φοράτε καινούργια πέσινα γάντια. Ένα-ένα δάχτυλο. "Υστερα άπομιμείθε τις κινήσεις του άπουνίσματος των χεριών.

Η σύζυγος: Και τώρα, Κώστα, πές στην προκομμένη τη δακτυλογράφου να μου γράψη στη μηχανή μία αίτηση διαζυγίου!...

(Του Π. Παυλίδη)

Ὁ Ρισελιὸς βλέπει στο μεταξύ τὸ βασιλεῖα καὶ τοὺ ἀποκλυστικὰ τὴ νέα συνομοσία. Εἰσάγει καὶ τὸν Λουδοβίκο πρὸ βασιδαίνε καὶ πάντα. Ὁ βασιλεὺς γίνεται ἔξω φρενὸν. Ἡ συγκέντρωσις στοὺς Φερνὰ ἀποτυγχάνει. Οἱ τέσσαρες ἱππότες τῆς Ἀνατολῆς ἐπιτίθενται κατὰ τὸν Τραγκολὰ γιὰ νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση. Ὁ Εἰσφορὰ μὲς μὲς τοὺς χτυπᾷ καὶ τοὺς δαπνᾷ κατὰ, τὸν ἕνα ὑπερὶ ἀπὸ τὸν ἄλλο. Στὸ γραφεῖο τοὺ βασιλεῖς μπαίνει ὁ νῦν Ἀνζού. Τὸν κατηγοροῦν γιὰ τὴ συνομοσία, τὰ χρεὶ καὶ μορτηρεῖ ἀνδράρας καὶ πάντα. Ὁ Ρισελιὸς θρῆμβεται καὶ παίρνει ἀπὸ τὸ βασιλεῖα ἕνα γραμμα, ποὺ τοῦ ἀνοθετεῖ νὰ ἐνεργή ἐλευθερά γιὰ τὸ καλὸ τῆς Γαλλίας.

— Πολύ καλά, εκπαιδευτή.
 Ἄπο τώρα πάντως να εἰσθε προσεχτικώ-
 τερος... Διπλοσάστε τους φρουρούς σας
 κι' ὁ Θεὸς καὶ σας!...

— Ναι, Μεγαλειότης. Μὲ τὴ βοήθεια
 τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ μετὰ τὴ δική σας, σᾶς
 δίνω τὸ λόγο μου, ὅτι θὰ καταρθῶσα πολ-
 λὰ κι' ὅτι ἡ ἱστορία θὰ γράψῃ πολλὰ γιὰ
 τὴν ἔνδοξη βασιλεία τοῦ Λουδοβίκου Γ΄.

Ἐφυγε κατόπιν ὁ Ριζελί, κι' ὁ Βα-
 σιλεύς, ποῦ ἔνοιωσε τὸν ἑαυτοῦ του πολὺ
 κουρασμένο ἐξέλκυσε στὴν πολυθρόνα του.

Ἡ δοῦκισσα ντὲ Σεβρεῶν περίμενε στὸ μέγαρό της, νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τῶν φίλων της. Εἶχε λάβει ὅλα της τὰ μέτρα σὲ περίπτωση ἀποτυχίας τῆς συνωμοσίας. Τὸ ἀμάξι ἦταν στὴν αὐλὴ καὶ ἡ ἴδια εἶχε φορέσει σκουρά ρούχα γιὰ νὰ ὑπὸν ἀναγνωρίζεται εὐκόλα.

— Μεσημέρι! ψιθύρισε. Αυτή την ώρα
το «λιοντάρι» μου σηκώνει τ' άσπαλένια
νύχια του για να ξεσκήσει και να σπαράξει
το συκαμένο κτήνος!... Νοιώθω ότι έλευ-
θερώνομαι από την άπαισία θέα του Καρ-
δινάλιου. Ωά κυλιέται τώρα κάτω και θά
ξεψυχά!...

«Πληροφόρησα τὸν Καρδινάλιο γιὰ ὅσα
θα γίνοντοσαν ἐναντίον του. Οἱ σωματο-
φύλακες τοῦ Βασιλέως βρίσκονται στὸ
Φλέρι. Τὴ στιγμή πού θά διαβάσεις τὴ
γραμμά μου αὐτό, ὁ ἑρσότης σας, ἀν δὲ,
θὰ εἶνε αἰχμάλωτος τοῦ Καρδινάλιου. Κρί-
νετε λοιπὸν πόσο πολὺ σας ἀγαπᾶ, ἀφοῦ
κατέφυγα καὶ σὲ προδοσία ἀκόμη, γιὰ νὰ
ἐξοτιώσω αὐτόν, πού μοῦ κλεβει τὴν ἀγά-
πη σας!»

28

.....

αὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὴ δουκίσσα ντε Ζεφρες.
 Ἀν δὲν τὴν βρῇς θὰ τρέξῃς στὴν ἄκρη

Πραγματικά, ο Τραγκάβελ αποστράφηκε.
Είχε φύγει από το σπίτι της δουκίσσης

.....

29

Ο Ιάπων Κινεζιστά μακονισός της παλαιάς Δάσκασαϊν, για να μπορέσει ν' ανταπεξέλθει στη κρίση της στήγης που βέσκολαυε να βαστήξει την Αγγλία, διευθώρισε το αυτοκίνητο να στρέφεται στ' αριστερά άνωτο σπιτακι. Έγινε από το μοτέρ, κάτω από το καπό, έχει τοποθετήσει όλα τα σκεύη της κομψίνας. Στην πίσω πόρτα, εσωτερικώς, έχει εγκαταστήσει μια προχείρη τουαλέττα που διπλώνει και κρύβεται στο κουσώμι της. Με μία κινιστή τα καθίσματα γίνονται άνωτο διπλό κρεβάτι. Ο κ. Κινεζιστά ισχυρίζεται πως το αυτοκίνητο του θα χρησιμοποιούσε ως μοντέλλο στους έρωτικους σπένες που η έλλειψις στήγης δεν άφαινε να ένωθούν.

Το μουσείο του αίματος

Η ιστορία μιας ξιφολόγης

Στο Έγκληματολογικό Μουσείο υπάρχουν πολλά πιστήρια σοβαρών αδικημάτων και φόνων που έχουν γίνει από παιδιά. Πολλά από αυτά τα παιδιά όμως, δεν είχαν συνείδηση του κακού που διέπραξαν. Σκότωσαν για ν' αστειευθούν. Στέρησαν τη ζωή ενός ανθρώπου καθώς έπαιζαν μ' ένα όπλο. Ένα τέτοιο όπλο, ένα παιγνίδι, φυλάγεται στο Μουσείο του Αίματος. Μ' αυτό, καθώς έπαιζαν τον «πόλεμο», ένα παιδί σκότωσε στις 10 Σεπτεμβρίου 1947, στη Μαγκουφάνα, ένα άλλο μικρό, το Θεοφύλακτο Δρακόπουλο.

Η νομοθεσία μας κρίνει με πολλή επιείκεια τα παιδιά που έγκληματούν γιατί πιστεύεται ότι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν το καλό από το κακό. Πολλοί έγκληματολόγοι ωστόσο υποστηρίζουν ότι ο κύριος συντελεστής της εγκληματικότητας των παιδιών δεν είναι το ότι δεν έχει αναπτυχθεί ακόμη το μυαλό τους αλλά το ότι έχουν ανεπτυγμένο το αίσθημα της μίμησης του κακού και τους είναι αδύνατο να πειθαρχήσουν γιατί έχουν ακόμη αδύνατο χαρακτήρα και επηρεάζονται αφάνταστα. Προκειμένου να ικανοποιήσουν μια επιθυμία τους, ν' αγοράσουν κάτι που θέλουν, να πραγματοποιήσουν ένα όνειρό τους, κάνουν πράγματα που είναι αδύνατο κανείς να φαντασθή. Και το κακό μεγαλώνει όταν τα παιδιά βαρύνονται από αμαρτίες των γονέων τους: Ακατονόμαστες αρώσσεις, αλκοολισμός, διεφθαρμένο οικογενειακό περιβάλλον, κλπ.

Υπάρχει μια χαρακτηριστική περίπτωση εγκλήματος δύο παιδιών που δολοφόνησαν άγρια τους εγγεγυμένους τους με τη σέφι να τους παρώνουν τα λεφτά τους κι ύστερα να κάνουν ένα μακρινό ταξίδι για να γνωρίσουν τον κόσμο. Θα σας την αναφέρουμε γιατί είναι πραγματικά εκπληκτική:

Σήμερα απ' όλη αυτή την αίματη ιστορία δεν σώζεται παρά μια ξιφολόγη, το μοιραίο φονικό όργανο που πήρε τη ζωή δύο αγαθών ανθρώπων. Το φοβερό αυτό έγκλημα έγινε στη Χίο. Στο μυροβόλο νησί με τους αγαθούς κατοίκους, τους πολυταξιδεμένους ναυτικούς και τις πεντάμορφες γυναίκες. Θύματα ήταν ένας γέρος 82 χρονών ο Παν. Ζετπος κι η γυναίκα του Μαρία, ηλικίας 75 χρονών!...

Την υπόθεση αυτή τη διεφώτισε ο τότε αστυνομικός της Σημόνσας κ. Παπαδημητρίου, έπειτα από μια διέξουχτική ανάκριση που είχε κάνει ο τότε πρωτοδίκης Χίου κ. Μν.

τσενίγκος. Και να πώς ακριβώς έγινε το έγκλημα:

Στις αρχές του 1938, μέσα στο σπίτι τους, στο υπνοδωμάτιο τους βρέθηκαν κρεουργημένοι κυριολεκτικά ο Π. Ζετπος και η γυναίκα του. Τα πτώματά τους, βουτηγμένα στο αίμα, τα είχαν βρή τα δυο θετά και λατρευτά παιδιά τους, 'Ο Αντρέας κι 'Ο Στάμος Κωστόνης. Έντρομα και με δάκρυα στα μάτια τα μικρά είχαν τρέξει στην Αστυνομία για να καταγγείλουν το έγκλημα. Οι αστυνομικοί έσπευσαν φυσικά επί τόπου. Είδαν τα πτώματα και τους έκανε εντύπωση η αγριότητα του δολοφόνου. Οι δυο γέροι είχαν σκοτωθεί στο κρεβάτι τους, με μια μεγάλη ξιφολόγη, την οποία όμως είχαν εξαφανίσει ο δολοφόνος. Το δωμάτιο ήταν άνω κάτω. Ο δολοφόνος είχε ψάξει προσεκτικά παντού, ασφαλώς για να βρή χρήματα. Μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο υπήρχε κι ένα μεγάλο βάζο με γλυκό.

Ο άπαισιος δολοφόνος, μετά το έγκλημά του, κι αφού έφαγε παντού, μη βρίσκοντας χρήματα έφαγε το γλυκό του βάζου κι έφυγε ήσυχος! Αυτό έκανε εντύπωση στους αστυνομικούς.

Οι έρευνές τους ώστόσο δεν έφεραν σε φως τίποτε το σημαντικό. Οι γέροι δεν είχαν εχθρούς. Όλοι τους αγαπούσαν. Πριν από λίγα χρόνια είχαν κάνει, μάλιστα, κι ένα καλό για την ψυχή τους: Είχαν υιοθετήσει τα παιδιά ενός φτωχού συγγενούς τους που είχε πεθάνει και τα είχε αφήσει στους πέντε δρόμους. Αυτά τα δυο αγόρια ήταν το καμάρι τους. Ξόδευαν για να τους ικανοποιούν κάθε επιθυμία, όλες τις οικονομίες τους.

Και τα παιδιά φαίνεται πως τους αγαπούσαν, γιατί τώρα που τους έχασαν έκλαιγαν διαρκώς. Την ημέρα μάλιστα της κηδείας παρακάλεσαν να βοηθήσουν και να σηκώσουν κι αυτά τα φέρετρα. Και οι δυο τραγικοί γέροι ετάφισαν πλάι-πλάι.

Οι αστυνομικοί συνέχισαν τις έρευνές τους. Το μόνο συμπέρασμα που είχαν βγάλει ήταν το ότι ο έγκληματίας θα έπρεπε να ξέρει όλες τις συνήθειες των γέρον και τα κατατόπια του σπιτιού. Ο αστυνόμος Παπαδημητρίου πρότεινε ώστόσο ότι στο γυάλινο βάζο με το γλυκό υπήρχαν δακτυλικά αποτυπώματα. Τα φωτογράφησε κι ύστερα είχε την εμπνευστή να παρη τα δακτυλικά αποτυπώματα όλων των συγγενών του ζευγαριού των γέρον, ακόμη και των δυο μικρών παιδιών. Όταν κατόπιν τα αποτυπώματα αυτά εξετάσθηκαν με προσοχή οι αστυνομικοί είδαν ότι τα δακτυλικά αποτυπώματα ανήκαν στους δυο θετούς γιους.

Η ανακάλυψις ήταν εκπληκτική, μα δεν χωρούσε καμιά αμφισβήτηση. Οι δυο μικροί συνελήφθησαν αμέσως, υποβλήθηκαν σε αυστηρή ανάκριση και τέλος ομολόγησαν το φοβερό έγκλημά τους.

—Θέλαμε, είπαν, να φύγουμε μακριά. Ξέραμε ότι οι γέροι είχαν κρυμένα χρήματα. Προμηθευθήκαμε λοιπόν μια ξιφολόγη από ένα παλαιπωλείο, αφήσαμε να περάσει κάμποσος καιρός κι ένα βράδυ που κοιμόντουσαν τους σκοτώσαμε. Έπειτα ψάξαμε για λεφτά, μα δεν βρήκαμε τίποτε. Τότε φάγαμε το βάζο με το γλυκό και συνεννοηθήκαμε να πάμε το πρωί στην αστυνομία και να πούμε ότι βρήκαμε σκοτωμένους τους θετούς γονείς μας. Τη ξιφολόγη τη θαλάμαμε στον κήπο του σπιτιού.

Κι, αλήθεια, δεν άργησε να βρεθεί η αίματοςταξη ξιφολόγη.

Οι δυο μικροί εγκληματίες προφυλακίστηκαν. Μετά ένα χρόνο έγινε η δίκη τους και κλείστηκαν στη φυλακή, ποιη πολύ μικρή για το έγκλημά τους.

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

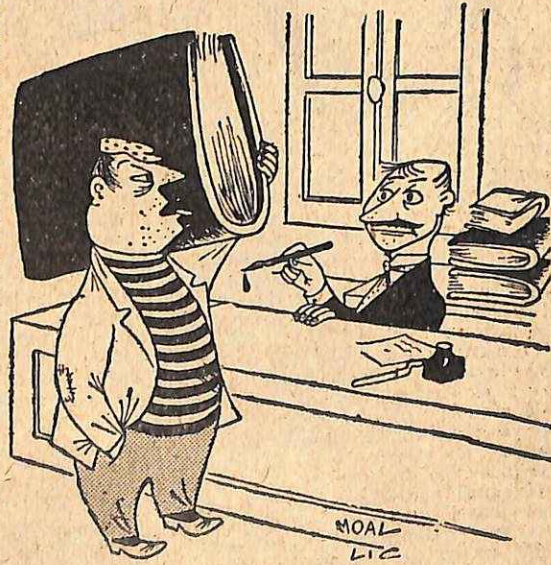
—Μπα, πότε βάλαμε... άσσανσέρ στο σπίτι; (Του 'Αρχέλαου)

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ

—'Εδώ τουλάχιστον είμαστε ήσυχοι... από ένοχλητικούς γείτονες...

«Idi Paris»

—Σας φέρνω κι' ένα αντίγραφο του ποινικού μου μητρώου!...

«Idi Paris»

ΤΟ «ΚΛΕΨΙΜΟ ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΙΑΣ»

Κρητικά έθιμα

Προαιώνια έφευρεσι του 'Ερωτα η απαγωγή. Αποτέλεσμα ρωμαντικής απογνώσεως αλλά και δείγμα λεβέντικου ανδρισμού. Δεν λέμε, φυσικά, για τις απαγωγές που γίνονται με ταπεινά ελατήρια προικοθηρίας, μα για τις αγνές αληθινές αγάπες που η ευλογία τους απ' τον παπά σκοντάφτει σ' εμπόδια ρεαλιστικών αντιλήψεων. Τις περισσότερες φορές, βέβαια, οι γονείς απ' τη σκοπιά τους έχουνε δικίον. 'Ο γαμπρός είναι νέος, άσημο, ουρητός. 'Η νύφη μικρή κι «άπλητο» ακόμα το μυαλό της. 'Υστερα κάθε μάνα — ανθρώπινος νόμος ακατάλυτος — θέλει για την κόρη της «το βασιλόπουλο του παρამυθίου» και για το γιο της την «πριγκηποπούλα»...

Έτσι ο 'Ερωτας, μαχητής δυναμικός και τις πιο πολλές φορές αήττητος, αναγκάζεται να διεκδικήσει τα δικαιώματά του με την ανταρσία της 'Αγάπης: Την απαγωγή.

Σκεφθήτε τώρα, σε τόπους που η λεβεντιά είναι ιερή παράδοση και το φλότμο θρησκείας, — όπως συμβαίνει και στην ηρωική μας Κρήτη, «πατρίδα της παλληκαριάς» σύμφωνα με το χαρακτηρισμό του Γιούλιου του Ψηλορείτη — πόσο είν' εύκολο να ριχθώ στις καρδιές του λαού και το αίσθημα της «ανταρσίας» στον 'Ερωτα. «Στο κλαρί για την ένωση με την Πατρίδα!» «Στο κλαρί γιατί μάς μόλυνε το χόμα μας αντιστά των Γερμανών». «Στο κλαρί και για την κοπελλιά που διαλάμα να γίνη αύριο η μάνα των παιδιών μας». «Στο κλαρί και σ' άρματα»!

Νατή με λίγα περιληπτικά λόγια η Κρητική ψυχολογία, η ποτισμένη με τον ιδιότυπο, μα αιωνόβιο πολιτισμό της τιμής και της παλληκαριάς.

Λίγο να μη κανείς στο νόημα της, δεν θα δυσκολευτή να καταλάβει πως έφτασε να εξελιχθή σε δραματική περιπέτεια, η απαγωγή της Τασούλας Πετρακογιώργη.

Κεφαλογιάννης και Πετρακογιώργηδες είναι δυο παλιές Κρητικές φαμίλιες απ' τους άρρεντάδες της 'Ιστορικής μεγαλονήσου. Πάππου προς πάππου, ήταν προχόντες και κατενανοί σε κάθε κίνηση πολεμική κι ειρηνική. Μπρός αυτού, πίσω οι άλλοι. 'Οπαδοί φα-

Μικρά - Μικρά

★ 'Η Γη δονείται 85 φορές την ημέρα. Οι περισσότερες όμως από αυτές τις δονήσεις είναι μικρές και δεν τις σημειώνουν οι σεισμογράφοι.

★ 'Η μεγάλη Κινέζικη 'Εγκυκλοπαίδεια που δημοσίευσε ο αυτοκράτορας Κένγκ-Χέι το 1726 αποτελείται από 5.020 τόμους.

★ Στο βουνό της Σέρα ντά 'Εντραδά της Πορτογαλίας είναι τέλεια σμιλεμένο από τον φύσι το κεφάλι ενός ανθρώπου, 20.000 χρόνια πριν ο άνθρωπος εμφανισθή στη Γη.

★ Στην Αυστραλία δυο λίρες. Το ίδιο πληρώνει πρόστιμο δύο λίρες. Το ίδιο συμβαίνει και στο Βέλγιο.

★ Όλοι οι μαργαίτοι έχουν τον ένα όμο ύψιστο και τον άλλο χαμηλότερο εξ αίτιας της στάσεως που παίρνουν όταν πλανίζουν.

★ Στη Νέα Υόρκη που οι κάτοικοι της φτάνουν τα 8.000.000 βρίσκονται της φτώχειας 'Ιρλανδοί απ' όσους κατοικούν στην πρωτεύουσα της 'Εβραίοι της (500.000), περισσότεροι (2.000.000) και από την Παλαιστίνη (2.000.000) και περισσότεροι 'Ιταλοί από τους κατοίκους της Ρώμης (1.095.000). Οι 'Ελληνες ανέρχονται σε 53.000.

φαινοί ακολουθούσαν και τους δυο. 'Όταν κινδύνευε η Πατρίδα, ενώμενοι. 'Όταν έρχοταν η πολιτική περίοδος, αντίπαλοι. Με σεβασμό και με τιμή ο ένας για τον άλλο. Κρητικοί κι' οι δυο, για την Κρήτη μοχλούσαν. Μα ήταν αντίθετοι στα πολιτικά κι' ο φανατισμός σε τέτοια μέρη που δεν τάχει νοθείει το έτερόκλητο μωσαϊκό των μεγαλοπόλεων, κρατιέται πάντα στο επίπεδο μιας αγέρωχης περηφάνειας και μιας βαθείας ψυχρότητας. 'Ο Κρητικός χτυπάει τον αντίπαλο, μα προσέχει μην τον βίξει προσωπικά. Γιατί τότε η προσβολή, μόνο με το αίμα πλένεται. Σ' αυτή την ατιμωσφαίρα, ανάμεσα στις δυο πολιτικές οικογένειες, μπήκε ξαφνικός κι' απρόσκλητος συμφιλίωτης ο Ερωτας.

Αγάπησε παράφορα ο Κεφαλογιάννης την Τασούλα. Είδε πως δε θα το 'ήταν έδιαν. Κι' ήρθε η ανταρσία της 'Αγάπης! Την Τασούλα και στο κλαρί!... Επανάστασι στο νησί! 'Ανάστατες οι δυο οικογένειες! 'Οργη στο πατρικό σπίτι της κοπέλλας. Πείσμα στ' άρχοντικό του γαμπρού. «Στ' άρματα» κι' οι όπαδοί! 'Ανάψανε τα αίματα και τρίζανε τα δόντια.

—Θα του την πάρωμε την κοπελλιά.

Μα αυτό δεν μπορεί να γίνη στην Κρήτη. 'Αμα «του την πάρουνε» «φυλάει ένα βόλι» για τον εαυτό του. Μόνον ο πατέρας μπορεί να δώσει την ευχή του, χωρίς αυτό να ναι προσβολή, φτάνει το κορίτσι να το γυρίση πίσω α φίλητο, το παλληκαρί.

Κι' α φίλητη την κράταγε μέρες και νύχτες στο κρησφύγετό της την Τασούλα, ο νέος που τη λατρεψε.

Μα το πείσμα συνεχιζόταν: «Ζωντανή ή πεθαμένη, την θέλω πίσω» έλεγε ο πατέρας.

Κι' η σύγχρονη έρωτική τραγωδία που θυμίζει πολύ τους Μοντέγους και τους Καπουλέτους στο «Ρωμαιο και 'Ιουλιέττα» του Σαίξπηρ, και που κάθε άνθρωπος αίσθηματικός την παρακολουθούσε με βαθεία συγκίνηση, κόντευε να γίνη και τραγωδία εθνική. 'Απειλήθηκε να χυθή ποτάμι το πολύτιμο Κρητικό αίμα. 'Ολόκληρες περιοχές ανάστατες. 'Εμφύλιος πόλεμος, αληθινός.

Έτσι, αναγκάστηκε — και πολύ σωστά — να επέμβη πια και το Κράτος για να μη θρηνησουμε άπειρα θύματα. Και μια ήταν όλων μας η ευχή: Να συμβιδαστούνε φιλικά οι δυο οικογένειες και να τελειώσει με τον 'Υμέναιο και τα λουλούδια της κρητικής πορτοκαλλιάς, το είδύλλιο του νεαρού ζευγαριού. Και να ξεανατραγουδήση ολ' η Κρήτη τη γνώριμη γλυκειά μαντινάδα της 'Αγάπης:

«Μάθια μου, μάθια, μάθια μου των όμμαθιών μου μάθια που μέσα σας χωρέσασι και τ' ουρανού τα πλατεία μάθια μου, μάθια, μάθια μου των όμμαθιών μου μάθια κάποιαν καρδιά που άντεχεν εκάμασι κομμάτια...»

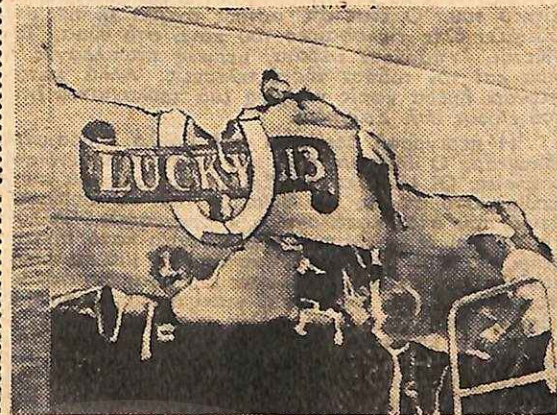
Αφού λοιπόν, τη λεβέντικη καρδιά που «άντεχεν» σε πολέμους, σε βόλια και σ' αντάρτες, την «έκαμασι κομμάτια» τα παντοδύναμα «έκείνα όρματα του 'Ερωτα, τα γλυκά «μάθια» της όμορφης Τασούλας, μπήκε στη μέση κι ο Θεός και βοηθήσε να ενωθή το ζευγάρι και να σφίξουν τα χέρια οι Κρητικοί λεβέντες που αποτελούν τις δυο οικογένειες.

Καλορίζικα!... ο γαμπρός αψηφίση τον πεθερό στις έρχομενες εκλογές! Κι' ας χάση... Ένα «σταυρό» ο αδερφός του! Σ' αυτό, πρέπει να συμφωνήσουν και τα δυο κομμάτια!

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΙΕΤ

Η διαλεχτή πρωταγωνίστρια του έλαφρου μας θεάτρου και θιασάρχης του «Ροντάρ» Καίτη Ντιριντάσα και ο εκλεκτός κωμικός του συγκρητάτος Κώστας Χατζηρήσος δίνουν την τιμητική τους την Πέμπτη 14 Σεπτεμβρίου. Στην παραστασι θα συμμετάσχουν πολλοί εκλεκτοί συνάδελφοι των δύο καλλιτεχνών.

ΤΟ «ΤΥΧΕΡΟ 13»

Τώρα με τον πόλεμο της Κορέας η RAF, έβγαλε από τη «ναββαλίνα», πολλά βομβαρδιστικά τύπου B. 29 για να τα στείλη στην Κορέα. Στη φωτογραφία μας, ένα «επαγγελματικό» υπερφονικό B. 29, την ώρα που του βγάζουν το περιτύλιγμα. Οι βετεράνοι πιλότοι του τελευταίου πολέμου, είχαν δώσει στο βομβαρδιστικό αυτό το όνομα «Το τυχερό 13». Θα είναι και αυτή τη φορά τυχερό και θα γυρίση αώο: Το εύχασατε.

ΝΕΑΡΟΙ ΑΝΕΤΙΑ

Η νεαρά Λουσιέν Κοβιλλιέ, περισσότερο γνωστή στους παρισινούς κύκλους ως «Λουλού η ανθρωπιά», βρήκε μαζί με τους δυο φίλους της Ζακ Κεφλίν και Ρομπέρ Καγιά ένα νέο κόσμο για να λησχει αθάνατος νέους. Τους παρέσυρε με την γοητεία της στα βάθη του δάσους της Βουλώνης κι' εκεί τους παρέλάβαν οι δυο συνένοχοι της οι οποίοι τους ξελάφυραν από το περιεχόμενο του πορτοφολιού τους και απ' ό,τι άλλο πολύτιμο έφεραν μαζί τους. Στη φωτογραφία μας, οι τρεις νεαροί κακοποιοί κατά την σύλληψή τους. Η γυναίκα βλέπετε καταχτά τη ζωή σ' όλα της τα επίπεδα.

A black and white portrait of a woman, likely a member of the Khasi or Jaintia tribes, wearing a traditional headscarf and a beaded necklace. She is smiling slightly and looking towards the camera. The background is a plain, light-colored wall.

Γυναίκα του Τογκίνου με τη χαρακτηριστική ένδυμασία.

Τογκινέζος τῆς φυλῆς τῶν
Μάν - Ταϊ - Φάου.

Στὴ θέσι αὐτὴ θὰ μείνῃ δυὸ ὥρες, τρεῖς καὶ κάποτε περισσότερο.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, ἡ μητέρα ρωτᾷ τὴν κόρη της τί ἐντύπωσι τῆς ἔκαμε ὁ ἐπισκέπτης. "Αν ἡ νέα συμφωνῇ, θ' ἀπαντήσῃ:

«Εἶμαι ὑπάκρη κόρη καὶ θὰ πάω ὅπου μὲ στείλουν οἱ γονεῖς μου».

Διαφορετικὰ θὰ πῇ:
«Εἶμαι ἀκόμη ἄπειρη ἀπὸ τῇ ζωῇ καὶ δὲν θέλω νὰ φύγω
ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου».

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, ὁ ὑποψήφιος γαυ-
πρός στέλνει στὴ νέα ἐνα τετραγώνου ψωμί «ποῦ ἔχει τὸ σχῆμα
τῆς γῆς» — σύμφωνα με τὴν ἀντίληψι τῶν Ἀναμνιτῶν ἡ γῆ εἶνε
τετραγώνη — μιὰ καρδιά ἰσοδοφίονικος καὶ μερικὰ φύλλα «βή-
τελ», τοῦ φυτοῦ ποὺ ἀναφέρεται παραπάνω. Ἀν ἡ νέα τα δέ-
χθῃ, ἡ συμφωνία θεωρεῖται «λεισμένη καὶ δὲν ὑπολείπεται τίποτε
ἄλλο ἀπὸ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου.

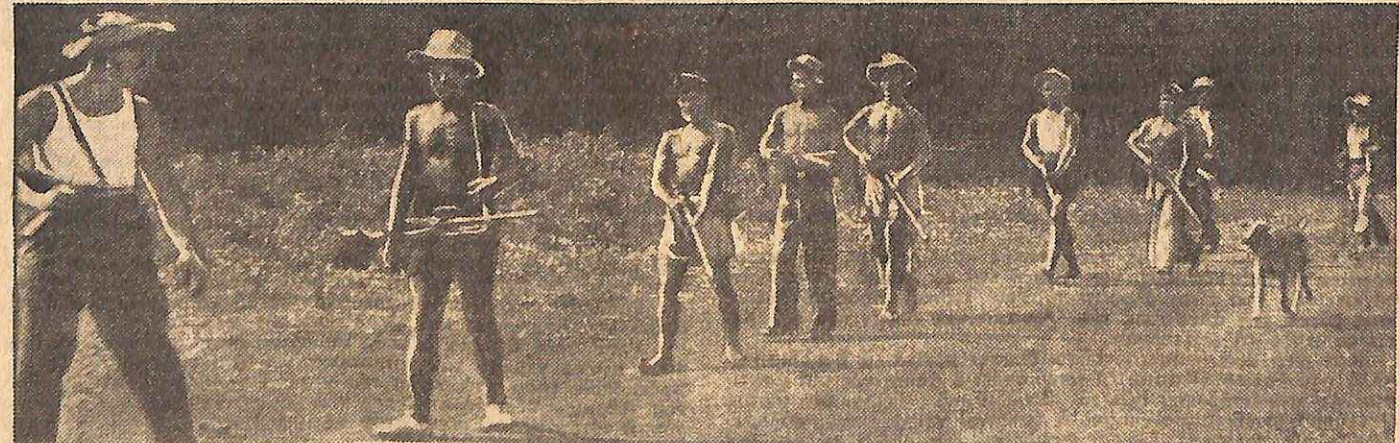
"Αλλα ἔδιμα τοῦ Ἀννὸμ

Οι κάτοικοι του Άννα, άντρες και γυναίκες, διακρίνονται για την ανιασμένη που δείχνουν στον πόνο και που είναι απά-
τελεσμα θελήσεως κι' επιβολής. Άντρες και γυναίκες προπο-
νούνται από παιδιά να ανέχουν στον πόνο. Τρυπούν το σώμα
τους με αιχμηρά όργανα, κρεμούνται με τα χέρια από ένα δει-
τρο και μένουν σ' αυτή τη θέση ως που να σωριαστούν αναίσθη-
τοι, στέκουν ατέλειωτες ώρες γονατιστές ως που να πλησιάσουν
τα γόνατά τους κτλ.

Στο 'Αννάμ, οι άνθρωποι αυτοκτονούν πολύ συχνά. 'Αλλ' οι λόγοι που τους ώθουν στην αυτοκτονία είναι διάτρετα διαφορετικοί από κείνους που έξωμε στή Δύση. Γιά τους 'Ανναμίτες η αυτοκτονία είναι ένα μέσον έκδίκησης. Προτού αυτοκτονήσουν, φροντίζουν να κάμουν γνωστό ότι αϊτία τών θανάτουν των είναι τό τάδε πρόσωπο. Σέ πολλές περιπτώσεις, μάλιστα, τρυπώνουν κρυφά μέσα στο σπίτι των και αυτοκτονούν πάνω σ'ό κρεβάτι του ή χρησιμοποιούν γι' αυτό τό σκοπό κάποιο αντικείμενο που του εϊνε προσφιλέι π.χ. ένα έγχειρίδιο, μιά καρφίτσα γιά τά μαλλιά, άν πρόκειται γιά γυναίκα κτλ. Μ' αυτό τόν τρόπο, έλπίζουν ότι τό πρόσωπο που μισούν θά τούς ακολουθήση σ'όν τάφο. Καί, σύμφωνα μέ μιά γαλλική στατιστική, αυτό συμβαίει έφτά φορές στίς δέκα.

Καμιά άπειλή, κανένα βασανιστήριο δέν μπορεί νά κάη
 τών Άναμίτη νά πή κάτι πού δέν θέλει. Χαρακτηριστική είνε μιά
 περίπτωση, πού αναφέρει ο Γάλλος συγγραφέας Κάρολ Α. Κόρ,
 στό βιβλίο του «Έγκληματική έθνογραφία».

Έπρόκειτο γιά κάποιον Τράνυλ - Νκυγιέν Δόρο, πού δέν ή-
 θελε νά μαρτυρήσει κάποιον συμπατριώτη του, πού είχε σκοτώ-

σει έναν ανώτερο Γάλλο υπάλληλο. Για να διαμαρτυρηθεί έναντι των πιέσεων που του έκαναν, ο Κάο έγκασε μία μέρα τα νύχια του στον άβαλο του και τόν ξερξίωσε. 'Αλλ' οι πιέσεις συνεχίστηκαν. Και τότε ο Κάο έκαμε μία δεύτερη πράξη διαμαρτυρίας. Έκοψε με τα δόντια του τη γλώσσα του. 'Αλλά δεν σταμάτησε σ' αυτό. Έπειτα από μερικές μέρες, έδγαλε με τα χέρια του τα μάτια του. Τόν μετέφρασαν τότε σ' ένα νοσοκομείο για να περιποιηθί τις πληγές του. Κι' εκεί ο φανατικός Άνω-μίτης έκαμε μία τελευταία πράξη διαμαρτυρίας που τόν στοίχισε τη ζωή. Έδεσε με την άκρη του σεντονιού του τα γεννητικά του όργανα, πέρασε την άλλη άκρη από τα κάγκελλα του κρεβατιού κι' άρχισε να τραβάει μ' όλη του τη δύναμη. Μαζί με τα γεννητικά του όργανα αποσπάστηκε κι' ένα μεγάλο μέρος από το δέρμα της κοιλιάς του. Ή βίαιη αυτή απόσπασις προκάλεσε μία ακατάσχετη αιμορραγία, που έπέφερε έπειτα από μερικά λεπτά το θάνατό του.

A black and white photograph showing a group of men in a fenced-in area, possibly a training ground or a game field. In the background, there is a large, two-story building with a porch. The men are wearing hats and light-colored clothing. Some are standing, while others are in motion, possibly playing a game or practicing a sport. The area is enclosed by a low wall and a fence.

Πίσω από ένα πρόχειρο φράγμα από μπαμπού δυαίνονται κάθε βράδυ οι 800 Ισραηλινές γυναίκες και οι 25 Ευρωπαίοι που εργάζονται στην φυτεία του Κεζαν Λόι, τη μεγαλύτερη φυτεία καυσιούκας της Ήνδοκίνας. Οι άγριτοι αυτοί φρουροί είναι διαρκώς έτοιμοι να αντιμετωπίσουν ενδεχόμενη επίθεση των σπαδών του Χό - Χι - Μιχ.

περιπτώσεις, ἀποκόπτεται. (Ἡ ἀποκοπή γίνεται ἀπὸ τὸν καρπὸν, ἀπὸ τὸν ἀγκώνα ἢ ἀπὸ τὸν ὦμον, ἀνάλογα μὲ τὴν σοβαρότητα τῆς κλοπῆς. Σὲ ἐλαφρότερες περιπτώσεις, ἀρκεῖ ἡ ἀποκοπή ἐνός ἢ περισσοτέρων δακτύλων). Ἡ κατακοπήσις μιᾶς νέας, ἐφ' ὅσον ὁ δρᾶστις δὲν σπεύδῃ νὰ τὴν παντρευθῇ ἢ δὲν τὴν πληρώσῃ μὲ ἀποζημίωσιν ἀνάλογον μὲ τὴν κοινωνικὴν τῆς θέσι, τιμωρεῖται μὲ ἀποκοπὴν τῶν ὀργάνων ἀναπαγωγῆς.

Τὰ βαρύτερα ἐγκλήματα εἶνε ἑκείνα ποὺ στρέφονται ἐναντίον τοῦ βασιλείου ἢ τῶν υπηρετῶν του, τῶν ἱερῶν, οἱ λεγόμενες ἡ ὁ ἐμπορησμοὶ αὐτῶν κτλ. Ὁ δρόμος τιμωρεῖται τότε μὴ μίαν σειρὰ ἀνατριχιαστικῶν μαρτυριῶν, ποὺ εἶνε ἀνάλογα μετὰ τῆς σεβαρότητος τῆς πράξεως του. Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Μουσὸς ἀναφέρει σχετικά τὰ ἑξῆς:

«Ὁ δῆμιός κι' οἱ βοηθοὶ τοῦ σπᾶζουν πρῶτα-πρῶτα τὰ κεφάλι τοῦ δράστου, σὲ τρόπον ὥστε τὸ αἷμα ν' ἀναπληρῇ πρὸς τὰ ἔξω, προσέχουν, ὁμως, ὥστε τὸ χτύπημα νὰ μὴ εἶνε θανατηφόρο. Κατόπιν καίνε μ' ἕνα σίδερο κοκκινισμένον στὴ φωτιά τὴν σάρκα τοῦ κρανίου ὡς πού νὰ φανοῦν τὰ κόκκαλα. Ὑστερα, τοὺς ἀναγκάζουν ν' ἀνοιξοῦν τὸ στομάχι του, χύνουν μέσα λαδί καὶ ἀβύθρον μέσα σ' αὐτὸ ἕνα φυτλί. Ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια, τὸν γδέρνουν ὡς τὴ μέση, τοῦ σπᾶζουν μὲ προσοχὴ ὅλα τὰ κόκκαλα καί, τοῦ τέλος, τὸν καρφώνουν στὴ γῆ μ' ἕνα ἐν γὰλο καρφεὶ ποῦ τὸ πρὸς τὸν ἀπὸ τ' αὐτὰ του».

Σε άλλες περιπτώσεις, τον κλείνουν μέσα σ' ένα σιδερένιο κλουβί μαζί με άγρια σκυλιά, που τα έχουν αφήσει έπιτηδες νηυστικά. Τα πεινασμένα αυτά τετράποδα ριχνόντο τότε πάνω του και το κοιματίζουν...

«Ο άντρας στο Καμπότι μπορεί να πάρει τρεις σουβλές ζύγους. Η πρώτη, η «μεγάλη σύζυγος», είναι ανώτερη από τις δυο άλλες που υποχρεούνται να την υπηρετούν.

Ὁ σύζυγος πού θύ-
συλλάβη τή γυναίκα τῆς
μ' ἔναν ἄλλον ἀντρα ἔχε-
ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ γή-
μεταταξέ στήν τάξι τῶν
ὕπηρετριῶν. Ὅσο γιὰ τὸ
φίλο της, ὑποχρεοῦνται
στήν πληρωμὴ μίας ἀντά-
ζημιώσεως, πού εἶνε ἀντά-
λογι μὲ τὴ θέσι τοῦ ἀν-
θρώπου πού προσέβαλε.
Ἄν ἀρνηθῇ ἡ δὲν εἶνε οὐ-
θέσι νὰ τὸ πληρώσῃ, τότε
ὁ ἀπατηθεὶς σύζυγος ἔχει
τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κάμῃ
δούλο του μέχρις οὔτου ἡ-
συχασθῇ τὸ γένος του.

Προκειμένου για την άπαιτη σύζυγο, ο κώδικς τῶν Καπυτῶν ἀναγνωρίζη στὸν ἀντρα τῆς τὸ δικαίωμα τῆς ἀπορριπτικῆς, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὸ ἀν τῆς ἐπέβαλε ὁ ἀνὴρ ὅλην τὴν

‘Η διαπόμπη πένσις διαρκεί τρεῖς ἡμέρες. Περνοῦν στο λαιμό τῆς ἀπίστης ἕνα στεφάνι ἀπὸ κόκκινα λουλούδια καὶ τὴν περιφέρονν στους δρόμους ὑπὸ τοὺς ἥχους τοῦ τὰμ - τὰμ. ‘Η πρώτη σταματᾷ κάθε τόσο κι’ ἡ ἀπίστη φωνάζει δυνατὰ τὸ ἐγκλημα τῆς καὶ προτρέπει τὶς ἄλλες γυναῖκες νὰ μὴ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τῆς.

Ἡ ἐφημερίδα τῶν κατοίκων τοῦ Τονκίνου

Ὅπως παρατηρεῖ ἓνας Γάλλος συγγραφεὺς, οἱ κάτοικοι τοῦ Τονκίνου ἔχουν πάρει ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν Κινέζων, μὲ τους ὁποίους συνορεύουν, καὶ κανένα ἀπὸ τὰ πλεονήματα τους. Εἶνε βίαιοι, φιλόδοξοι καὶ ἀποικιοφίλοι στὶς ἐκδικήσεις τους.

Παρά τις έκπολιτιστικές προσπάθειες των Γάλλων, η πειροχή ακμάει πάντοτε στην περιοχή αυτή. Ίδιαίτερη προτίμηση οι πειρατές τρέφουν προς τις γέες και ώριμες γυναίκες. Τis απαγάγουν κατά κοπάδια και κατοπιn τις πουλουν στο νότιον Αίγαίο πλοιοπώλιν Άσιατών. Τis ηλικιμένες τις μεταφέρουν σέ μακρινές περιοχές και τις βάζουν νά δουλεύουν στο χωράφι του ρυζιού.

Σε κάποια περίπτωση, μία ομάδα πειρατών άφηγανε από το Βαν - Χάϊ 126 γυναίκες, που οι περισσότερες απ' αυτές ήταν νεες και πολύ όμορφες και τις μετέφερε στη ύπαιθρο της Γαλλίας. Μία γαλλική δύναμις πολιορκήσε αμέσως αυτή τη ύπαιθρο κι έπειτα από πολλές προσπάθειες, καθόρισε ν' αποβιβάσει κι αυτή. Αλλά οι Γάλλοι στρατιώτες δεν βρήκαν τίποτε άλλο εκτός από 126 πτώματα γυναικών που είχαν αφανισθεί με τόν αμείωτο τρόπο. Όσο για τους πειρατές είχαν διαφύγει κολυμπώντας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ ἐξωτικὸ Βασίλειο τοῦ Σιάμ

Ὁ ποινικός κώδιξ τοῦ Κομπότ

Τὸ ἴδιο πνεῦμα αὐστηρότητος καὶ θηριωδίας χαρακτηρίζει τὸν ποινικό κώδικα τοῦ Καμπότζ. Ἡ βασιεῖα ἀρχή του εἶπε ὅτι «πρέπει νὰ τιμωρῇ τὸ ὄργανο καὶ μὴ ἀμάχητον». Προκειμένου π.χ. γιὰ φόνο, ὁ δήμιος κόβει τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ δράστου καὶ σὲ ὀρισμένους περιπτώσεις καὶ τὰ δύο καὶ καθιστῶν γάμον ἐνα κερφί. Μέσα στὸ μυαλό του, ποὺ διανοήθηκε τὴν ἐγκληματικὴν πράξη, μέσᾳ στὸ μυαλό του, ποὺ διανοήθηκε τὴν ἐγκληματικὴν πράξη, μέσᾳ στὸ μυαλό του, ποὺ διανοήθηκε τὴν ἐγκληματικὴν πράξη,

Τὸ χέρι ποὺ ἐκλεψε ἐξαγνίζεται μετὰ τὴ φωτιά καὶ σὲ βαρύτερες

Ευθύμα ένσταντανέ

Κηφισιά.
Το ζευγαράκι — νεαρό, τρυφερό, χαριτωμένο και σοφιστισμένο — κατεβαίνει απ' το λεωφορείο στον «Πλάτανο» και μπαίνει σ' ένα μόνιπο, ν' απολαύσει τη γραφικότητα των κηφισιακών δενδροστοιχιών.
— Κεφαλάρι; ρωτάει ο άμαξας.
— Όχι, περίπατο.
— Με την ώρα;
— Τί έννοεις με την ώρα;
— Είκοσι χιλιάδες! με-

ταφράζει ο ιδιοκτήτης της έρωτικής συγκοινωνίας.
— Τράδα!
— Να πάω για Κοκκιναρά;

— Αχ! Θαύμα! πετάγεται ή δεσποινίς.
— Αχ! πηγαίνει! λέει και ο Ρωμαίος!

— Άργα και «ντέέέεε», με το κατάκοπο αλογάκι, φάνουνε σέ εικόσι λεπτά στο γραφικό Κοκκιναρά όπου ξανα φιλόξενο κέντρο προσφέρει άσυλο — άσυλο... κουβέντας έννοείται! — μεζέδες, κρασί, μπύρα και ό,τι άλλο παθεί ή ψυχή σας και άντρεί με το ποταφόλι σας...

Μιά μπύρα, δύο μπύρες, τρεϊ μπύρες, τέσσερες μπύρες, πέντε μπύρες, και έπειδή ή μπύρα, ως γνωστόν, είναι τό... ευγενέστερον ποτόν έπε και μερικά «παρντόν» ή δεσποινίς άλλα και ο κύριος! Και μετά κάθε «παρντόν», συνέχεια οι μπύρες, συνέχεια το «σορόπι» συνέχεια ή ρομαντική άγόμενσις του νεαρού!

... Μιά ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

— Ένα είκοσάρι μου είπες! πετιέται ο νεαρός.
— Την ώρα!
— Δεν μου είπες «ώρα»! Τον κυττάει ο άμαξας:
— Φοράς και γυαλιά «Μάκ Άρθουρ» και ντρέπομαι για λογαριασμό σου!

Συνέρχεται ο Ρωμαίος:
— Κύριε άστυνόμε μου, έκάτο έχω όλες κι' όλες! Ο

έρωτας, όπως ξέρετε, δεν καταλαβαίνει από ώρες! Όπως λέει και το τραγούδι... «μακριά της οι στιγμές περνούν σα χρόνια και δίπλα της οι ώρες σαν στιγμές!»... Συγγνώμη! Πάρτε τις έκάτο κι' αύριο θα φέρω τις ύπολοιπες. Καί... δανείστε με κι' ένα τάλληρο για τ' α ναύλα! Μειδιάματα καί... «μέτρα έπικείας»!
— Έν τάξει! Πηγαίνει!
— Δεν ήθελα να ρεζιλινωτώ στο κορίτσι!
— Καταλάβαμε! Άντε! Καί ο άμαξας... «έκλεισε την αλυσίδα»!
— Άνα ξαναπάρω άγώϊ τον έρωτα, θα του λέω «ένα είκοσάρι... το δευτερόλεπτο»! Γιατί έτσι μετράνε τις ώρες οι έρωτευμένοι!

Ψυγεία! Ηλεκτρικά ψυγεία!
Γενικός πάθος και όνειρο ασύλληπτο του «μέσου άνθρώπου»!

Ο άνθρωπος που σ'άς παρουσιάζουμε, βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο αυτόφωρο.

— Τί έκανε αυτός;
— Μάλωσε με τον κύριο που πουλάει ηλεκτρικά ψυγεία, πληροφορεί ένας άστυφύλαξ.

— Γιατί;
— Να σ'άς πω όλη την ιστορία;

— Ναι, Λέγε.
— Πηγαίνει σ' ένα μαγαζί, έπαιρν' ένα ψυγείο, το κράταγε πέντ' έξη μέρες «δοκιμαστικός» κι' ύστερα έλεγε «δεν μ' άρέσει!» Την ίδια μέρα έπαιρνε άλλο!... Και ούτω καθεξής!... Αυτό το βιολι κράτησε πολύ ως φαίνεται και ο ένας πωλητής ψυγείων το είχε πη στον άλλο. Έφτασε και σ' ένα μαγαζί που έφτανε και τη μηχανή και τ' όνομά του. «Δέ σου δίνουμε» του δηλόσανε. Αυτός άγρίεψε και τους είπε άπατεώνες!...

— Καλά, κατάλαβα. Έ-

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

— Ένα είκοσάρι μου είπες! πετιέται ο νεαρός.
— Την ώρα!
— Δεν μου είπες «ώρα»! Τον κυττάει ο άμαξας:
— Φοράς και γυαλιά «Μάκ Άρθουρ» και ντρέπομαι για λογαριασμό σου!

Συνέρχεται ο Ρωμαίος:
— Κύριε άστυνόμε μου, έκάτο έχω όλες κι' όλες! Ο

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

— Ένα είκοσάρι μου είπες! πετιέται ο νεαρός.
— Την ώρα!
— Δεν μου είπες «ώρα»! Τον κυττάει ο άμαξας:
— Φοράς και γυαλιά «Μάκ Άρθουρ» και ντρέπομαι για λογαριασμό σου!

Συνέρχεται ο Ρωμαίος:
— Κύριε άστυνόμε μου, έκάτο έχω όλες κι' όλες! Ο

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

— Ένα είκοσάρι μου είπες! πετιέται ο νεαρός.
— Την ώρα!
— Δεν μου είπες «ώρα»! Τον κυττάει ο άμαξας:
— Φοράς και γυαλιά «Μάκ Άρθουρ» και ντρέπομαι για λογαριασμό σου!

Συνέρχεται ο Ρωμαίος:
— Κύριε άστυνόμε μου, έκάτο έχω όλες κι' όλες! Ο

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

— Ένα είκοσάρι μου είπες! πετιέται ο νεαρός.
— Την ώρα!
— Δεν μου είπες «ώρα»! Τον κυττάει ο άμαξας:
— Φοράς και γυαλιά «Μάκ Άρθουρ» και ντρέπομαι για λογαριασμό σου!

«Η λόγω... ευφύιας, όπως θέλετε το παίνοτε. Πάντως ο δικαστής θα ειχε... κα ή από τη ζέστη. Η μάλλον από... τον πάγο!»...

Ένα διαμέρισμα κοντά στο Κολωναίκι. Χτυπά ή πόρτα.

— Την κυρία Π.
— Τί τη θέλετε;
— Είμαι υπάλληλος του κυρίου Π.

— Περάστε.
Ο νεαρός, σεμνός, φτωχοντυμένος και συμπαθητικός έπισκέπτης, μπαίνει στο σαλόνι. Παρουσιάζεται ή κυρία Π.

— Τά σέβη μου, λέει ο νεαρός. Ο κύριος Π. μου έδωσε να σας δώσω αυτή την έπιταγή του κ. Μποδοσάκη και σας παρακαλεί να του στείλετε τις βαλίτσες του, έτοιμες με δύο — τρία κοστούμια κι' ό,τι άλλο χρειάζεται γιατί φεύγει με το άεροπλάνο για το έξωτερικό και δεν έχει καιρό να ρηθ έ-

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

... Μια ώρα, δύο ώρες, τρείς ώρες, πέντε ώρες και μισή! διηγείται τώρα πλέον στο άστυνομικό τμήμα ο άμαξηλάτης! Με πήρανε στις έφτά κι' όταν βήκανε ήτανε δωδεκάμισή!... Τους πάω ξανά στον «Πλάτανο», παγαίνει μία. «Τί θέλεις;» μ' άρωται ο κύριος. Λέω «δύο οι έξη δώδεκα, το όλον έκάτον είκοσι χιλιάδες!»... «Τί λές;» μου λέει. «Αυτό που λέω»... του λέω!

Χιούμορ

Ένα απ' τ'ά δύο

Ένας δικαστής κοιμάται την ώρα που άγορεύει ένας δικηγόρος. Ο τελευταίος τ' αντιλαμβάνεται, διακόπτει την άγορεύσι του και λέει στον πρόεδρο:

— Συγγνώμη, κύριε πρόεδρε, θα έξακολουθώ την άγορεύσι μου, όταν ζυγνήση ο κύριος δικαστής.

— Ξέρω κι' εγώ τί να σας πώ! του άπαντά ο πρόεδρος. Πιθανόν ο κύριος δικαστής να περιμένη να τελειώσετε την άγορεύσι σας για να ζυγνήση!...

Μέσα στο βαγόνι:
Η κυρία: Μά, κύριε, άπαγορεύεται, άν δεν άπατάμαι, το κάπνισμα εδώ μέσα. Με γεμίσατε καπνούς!
Ο κύριος (που είναι άπελπιστικά ρωμαντικός): Ένομιμα, κυρία μου, ότι ένας άγγελος σαν κι' έσας, πρέπει να βρίσκαται μέσα στα σύννεφα!...

Ο πρόεδρος: Είπες, κατηγορούμενε, ότι όταν έλκεδες κανένα πορτοφόλι, είχες κάποια συγκίνησι, κάποιο φόβο. Τί έννοεις μ' αυτό;
Ο κατηγορούμενος: Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Είχα το φόβο μήπως είναι... άδειο!...

Δεν μου λές, σμφέρ, πόσο θα γράψη το ταξί σου άν με π'άς από δω ως το σιδηροδρομικό σταθμό;
Καμμία τριανταριά χιλιάδες κύριε. Όριστε, άνεθετή!

Όχι. Άπλάς ρώτησα για να δω τί θα γλυτώσω... πηγαίνοντας με τα πόδια!...

Η εύσπλαχνη κυρία στον τυφλό ζητιάνο:
Γιατί δεν πηγαίνεις στη Μεγαλόχαρη στην Τήνη; Η Χάρι της ίσως σε θεραπεύση.

Τί λέτε, κυρία μου; Θέλετε δηλαδή να χάσω το ψωμί μου;

Η πεθερά άσθενεί βαρειά κι' οι δύο γαμπροί της συζητούν για την κατάστασι:
Τί λές, να πάρουμε κι' άλλους γιατρούς;
Δεν χρειάζονται, καλέ... Θα πεθάνη πιστευω και με τον ένα...

Πολύ άτακτος ο γυιός σου, Έλπινίκη μου... Που χτύπησε πάλι το μάτι του;
Του το μαύρισε ο... φρόνιμος ο δικός σου!

Ένας έπιχειρηματίας είπε μια μέρα σ' ένα φίλο του:
Αυτή ή ζωή είναι μια άτελειωτη σειρά από σκοτούρες. Θα δοκιμάσω όμως ένα σχέδιο πρωτότυπο για ν' άπαλλαγώ από αυτές. Προσέλαβα έναν νεαρό κι' όποιαδήποτε στενοχώρια κι' άν έχω θα τη φορτώνω άπάνω του.

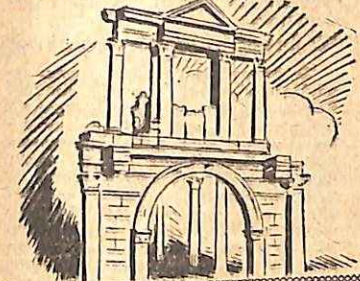
Πολύ καλή αυτή ή ιδέα! είπε ο άλλος. Και τί θα τον πληρώνης;
Έκατό λίρες το χρόνο.

Τί λές; Έσύ παραπονείσαι ότι οι δουλειές σου δεν πηγαίνουν καλά και θα πληρώνης έναν άνθρωπο έκάτο λίρες το χρόνο για να φορτώνεται τις στενοχώριές σου; Που θα τ'ά βρης ά λεπτά για να τον πληρώσης;
Αυτή θα είναι... ή πρώτη στενοχώρια που θα του φορτώσω!...

Ο κ. Τζιμ που πέθανε προχθές, άφησε ό,τι είχε και δεν είχε στο Όρφανοτροφείο.

Μπα, και πόσα άφησε;
Δώδεκα παιδιά!...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ με τη Λουΐζα Άρμανσπεργκ

Την έποχή που έγκατέστηθ, για πρώτη φορά (1834), ο βασιλεύς Όθων στας Άθήνας, την όριστική πρωτεύουσα της νεωτέρας Ελλάδας, ήταν μόλις 17 χρόνων.

Το πολυεπίδο άναμνηστικό τεύχος που βγήκε στο Μόναχο όταν γιορτάστηκαν τα έκατόχρονα του (1933) έχει μεταξύ των άλλων και την αυθεντική εικόνα της έφηβικής του εκείνης ηλικίας, της έποχής δηλαδή που έννοιωσε και το πρώτο σκίτημα της καρδιάς του, τη πρώτη συμπάθεια του προς το μεγαλύτερο και όραιότερο κορίτσι του προέδρου της Άντιβασιλείας κόμητος Άρμανσπεργκ: Τη 19 έτιδα κόμησης Λουΐζα Άρμανσπεργκ.

Ο έφηβος τότε βασιλιάς, καθώς έγράφω και στο προηγούμενο σημείωμά μας, ήταν έμπιστευμένος από τους γονείς του στην οικόγνεσι Άρμανσπεργκ. Γι' αυτό, αφού τ'ά βασιλικά καθήκοντα έτι ένα διάστημα ώσπου να ενηλικιωθ τ'ά χειρίσζετο ή τριμελής βασιρική αντιβασιλεία, αυτός περνούσε τις περισσότερες άπογευματινές και βραδυνές ώρες του στο σπίτι του Άρμανσπεργκ που έγινε, τότε, και το πρώτο κέντρο της κοινωνικής κινήσεως της νέας πρωτεύουσας.

Τό σπίτι αυτό, ήταν στην όδον Πειραιώς. Ήσαν μάλλον δύο συνεχόμενες κατοικίες που άνήκαν στον παλιό Άθηναίο Δ. Βλαχούτη και περιήλθαν άργότερα στην ιδιοκτησία Κ. Σπηλιωτάκη—άπέναντι στο σημερινό Ωδείο Αθηνών.

Στη μία άπ' τις δύο αυτές κατοικίες έγκατεστάσαν και τ'ά γραφεία της αντιβασιλείας του Όθωνος, ούτως ώστε ο πρόεδρος είχε και το έπίσημο γραφείο του σχεδόν μέσα στο σπίτι του.

Η Λουΐζα ήταν δύο χρόνια μεγαλύτερη άπ' τον Όθωνα. Άλλ' όπως ο Όθων ήταν ένας εξαιρετικά άραιος έφηβος, έτσι κι' αυτή ήταν άραιότατη κοπέλλα, ψηλή, μελαχροινή με γοιφευτικά μάτια, πολύ μορφωμένη με έξοκλητικά γλυκεία και εύγενικούς τρόπους και σπουδαία καθα-λίσσια.

Από το Ναύπλιον ο Όθων, είχε δείξει ιδιαίτερη προτίησι στη συντροφιά της Λουΐζας. Την κα-

σωνε, επίσης, όταν εδύαινε με τ' αλογό της, περίπατο μαζί του.

Τόσο εκεί, όσο και στας Άθήνας, όταν τ'ό σπίτι των Άρμανσπεργκ γέμιζεν από έκλεκτο κόσμο, ο νεαρός βασιλεύς πρόσχε περισσότερο από κάθε άλλο πρόσωπο τη γοιφευτική κόρη, αλλά κι' εκείνη δεν κατόρθωνε να κρύβη τη συμπάθεια της για τον όραίο έστεμμένο έφηβο. Όρες όλόκληρες μιλούσαν μαζί.

Μά τί όλο λέτε με τ'ά βασιλέα; τη ρώτησε ένα βράδυ στοργικά ή μάνα της που είχε προσέξει το χαοίτωμένο αυτό τέτ α τέτ, και δεν την δυσαρστούσε καθόλου.

Πολλά και τίποτε το σπουδαίο! της άπάντησε ή Λουΐζα χαριτωμένα και άόριστα, με την κοριτσι-στική νοοτροπία.

Φυσικά, δεν είχε και τίποτε περισσότερο ή Λουΐζα να πη στη μάνα της. Γιατί πραγματικά, στις νεανικές κουβεντούλες με τον Όθωνα, έ-νε υπήρχε πραγματική έλξι μεταξύ των δύο παιδιών, δεν είχε είπωθή τίποτε σοβαρό, από αίσθηματική πλευρά.

Ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος τόλμησαν να μιλήσουν γι' άγάπη. Μάνο πρόσχαρες συζητήσεις έκαναν στις όποιες όμως διακρινόταν ή άυσι-βαία συμπάθεια των δύο νέων.

Τ'άλλα δύο κορίτσια του Άρμανσπεργκ — γιατί το τέταρτο ήταν μικρό — προτιμούσαν ν' άφίνουν ά-νενοχλητή την συντροφιά του νεαρού βασιλέως με την άδελφή τους.

Η κόμησης Άρμανσπεργκ, έ-ζητη και πρακτική γυναίκα καθώς ήταν, ήνείχετο μόν αυτήν την τιμητική συμπάθεια του Όθωνος προς την κόρη της, αλλά δεν περιέμενε βέβαια και κανένα πρακτικό αποτέλεσμα άπ' αυτή, όσον άφορά το μέλλον του κοριτσιού της.

Έγνώριζε πολύ καλά, άπ' τη φίλη της βασιλίσσα Θερεσία, τη μητέρα του Όθωνος, ότι οι γονείς του είχαν σκοπο, μετά την ενηλικίωσί του, να τον παντρέψουν με πριγκίπισσα συμπατριώτισσά του, της έ-κλογής του πατέρα του ή το πολύ, της προτιμήσεως της δικής του.

Και γι' αυτό, ως μάνα, δεν έδινε περισσότερη σημασία στο νεανικό φλερτ του Όθωνος, για το όποιο όταν γινότανε λόγος έλεγε στις φίλες της:

— Έ, παιδιά είναι! Ευχαριστού-ται να μιλούν μεταξύ τους!

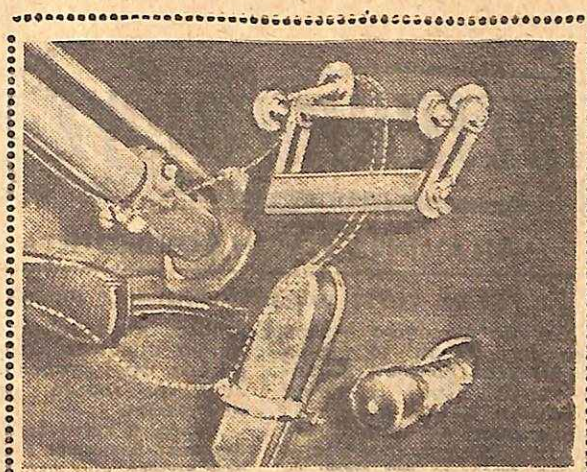
Κι' όταν καμιά περίεργη κυρία έπέμενε στη συζήτησι για την προτίησι του νεαρού Όθωνος, ή κόμησης Άρμανσπεργκ τη διακόπτε λέγοντας:

— Αυτά είναι άνοησίες! Άφήστε τ'ά παιδιά ήσυχά!

Στο μεταξύ, ή κόμησης, είχε και το νου της για να βρή καλούς γαμπρούς για τ'ά κορίτσια της. Γαμπρούς, δηλαδή, όχι για άσκοπες επιδείξεις, αλλά για την πραγματική άποκατάστασι των κοριτσιών της που καθώς έλεγαν προτιμούσαν να παντρευτούν στην Άνατολή που τους άρεσεν υπερβολικά.

Τό νεανικό είδωλο του Όθωνος διεκόπη το χειμώνα του 1834, όταν στις συναναστροφές των Άρμανσπεργκ, μπήκαν δύο όμοιοι και νεαροί Έλληνες οι άδελφοί πρίγκηπες Καντακουζηνόι που είχαν φτάσει την έποχή εκείνη άπ' τη Βλαχία στας Άθήνας με το σκοπό να έγκατασταθούν στη νέα πρωτεύουσα.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Στις μακρινές διαδρομές οι όδηγοί των αυτοκινήτων, κουράζονται να ποτύν συνεχώς το πόδι τους στο γκαζί. Γι' αυτό το λόγο μία άμερικανική εταιρία έχει έπνοα και κάτω από το γκαζί από ένα άναπαυτήρα. Όταν κουρασθή κανείς να πατά το γκαζί με τη μύτη

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΟΛΟΥΣ

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΟΝΙΜΟΤΗΤΑ

Τί να τρώτε για να αποκτήσετε παιδιά

Ένα νέο ανδρόγυνο 'Αμερικανών ζήτησαν απ' το γιατρό τους να τους βοηθήσει να κάνουν παιδί. Είχαν 3 χρόνια παντρεμένοι, αλλά ο γάμος τους έμεινε στείρος, κι' αυτό συνέβησε την ευτυχία τους. 'Η εξέταση απέδειξε ότι ήταν υπεύθυνο κατά πάσαν πιθανότητα ο σύζυγος, γιατί τα γεννητικά του κύτταρα υστερούσαν σε βιταμίνη C. 'Ηταν γνωστό εξ' άλλου, από πειράματα σε ζώα, ότι η αρσενική γονιμότητα αυξάνει με ενέσεις αυτής της βιταμίνης.

Υπέβαλε λοιπόν ο γιατρός το σύζυγο σε ειδική βιταμινο-θεραπεία, με μισό γραμμαρίο ασκορβικού οξυ (καθαρή βιταμίνη C) την ημέρα. 'Επειτα από κάμποσες βδομάδες, η γυναίκα του αντέληψε πως επρόκειτο να γίνει μητέρα. 'Η βιταμίνη είχε θαυματουργήσει.

'Η νέα αυτή μέθοδος εφαρμόζεται ήδη από διακεκριμένους γιατρούς, σαν τον δόκτορα Κάρλ Χέλλερ, της 'Ιατρικής Σχολής του 'Ορεγκόν. 'Ωστόσο το ποσοστό των επιτυχιών δεν είναι ακόμη τέτοιο, ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ως ασφαλής θεραπεία της ανδρικής στειρότητας. Χρειάζονται κι' άλλα πειράματα, έρευνες και τελειοποιήσεις.

Πάντως, όλοι παραδέχονται ότι η διατροφή επηρεάζει τη γονιμότητα ανδρών και γυναικών. 'Η έλλειψη πρωτεΐνων, μεταλλικών αλάτων και βιταμινών επιδρά βλαβερά στους αδένες που παράγουν ορμόνες — και μεταξύ των άλλων στους γεννητικούς. 'Η συνθιγμένη κατανάλωση μεγάλων ποσοτήτων ζαχαρώδων, αμυλώδων και λιπαρών τροφίμων ελαττώνει τις ζωτικές λειτουργίες του σώματος, και προάγει την γονιμότητα. Αυτό απέδειξαν οι έρευνες του καθηγητού 'Αντον Κάρλσον, του Πανεπιστημίου του Σικάγου.

'Ο καθηγητής πειραματίστηκε με τρεις ομάδες ποντικών. Διέτρεφε την πρώτη ομάδα με τροφές αμυλούχους και λιπαρές, όχι ογκώδεις. 'Η τροφή της δεύτερης ομάδας ήταν πληρέστερη σε θρεπτικές ουσίες, με την προσθήκη φυτικών σπόρων που την έκαναν πιο ογκώδη. Τα ποντίκια της τρίτης ομάδας υποβάλλονταν σε δίαιτα φτωχή σ' όλα τα βασικά θρεπτικά συστατικά — πρωτεΐνες, άλατα και βιταμίνες — αλλά ογκώδη σχεδόν όσο και της δεύτερης ομάδας.

Οι πρώτοι λοιπόν ποντικοί γέννησαν τα λιγώτερα ποντικάκια. Θα μπορούσαν να παραβληθούν με άντρες και γυναίκες που τρώνε συνήθως λιπαρά φαγητά, πολύ άσπρο ψωμί, ζυμαρικά, πάστες, πτηνές, κι' ελάχιστα μόνο λαχανικά, φρούτα και γάλα.

Τα ποντίκια της δεύτερης ομάδας, τα γονιμότερα απ' όλα, αντιπροσώπευαν με ανθρώπους που τρώνε κυρίως κρέατα όχι

λιπαρά, πρωτεϊνούχα τρόφιμα, μετρία ποσότητα ζαχαρώδους και αμύλου, ψωμί σταρμένο, άφθονα λαχανικά, καρότα, μήλα και πορτοκάλια.

Τέλος, η τρίτη ομάδα, με τις όχι πολύ θρεπτικές αλλά ογκώδεις τροφές, είχε περισσότερους απογόνους απ' την πρώτη και λιγώτερους απ' τη δεύτερη.

«'Αν θέλετε να διατηρήσετε τη γονιμότητά σας — συμπεριλάβετε ο δόκτωρ Κάρλσον — ακολουθήστε μια δίαιτα ισορροπημένη, με τροφή ογκώδη, δίχως πολλή ζαχαρή και αμύλου. Γενικώς, μην παρατρέχετε».

'Η ισορροπημένη αυτή δίαιτα πρέπει να περιέχει μόνο τις απολύτως απαραίτητες ζαχαρούχους και αμυλώδεις τροφές, αρκετές πρωτεΐνες (κρέας, ψαρι, αυγά, τυρί, γάλα), ζεθόνες βιταμίνες και μεταλλικά άλατα και κυτταρίνη που της δίνει όγκο (και που υπάρχει στα λαχανικά, στα φρούτα και στο μαύρο ψωμί). 'Η ίδια δίαιτα παρατηρεί τη ζωή και διατηρεί τη ζωτικότητα. 'Όταν υπάρχει έλλειψη ώριμης βιταμίνης, άλατος, πρωτεΐνης ή ορμόνης, πρέπει να χορηγηθούν συστηματικά οι ουσίες αυτές που λείπουν, για ν' αυξηθεί η γονιμότητα ανδρών και γυναικών.

Πολλές φορές, ένα ανδρόγυνο στείρο αποκτά επιτέλους παιδιά, όταν γίνει ημερωμένη η ζωή του, χωρίς ισχυρές συγκινήσεις και νευρικές διαταραχές. Συνεπώς, και μια κατάλληλη ψυχιατρική θεραπεία μπορεί να χαρίσει παιδιά σε πολλά άτεκνα ανδρόγυνα.

Εξ' άλλου, οι δόκτορες Φάρρις και Χέλλερ, στο Πόρτλαντ της 'Αμερικής, δοκίμασαν μ' επιτυχία σε ζώα μια ώριμη ορμόνη του πιτυοειδούς αδένος για την αύξηση της γονιμότητας. Προσπαθούν δε τώρα να κάμουν αποτελεσματική και για τους ανθρώπους την ορμόνη αυτή, που τη βγάζουν από αδένες ζώων.

'Η αύξηση της γονιμότητας μ' επιστημονικές μεθόδους επιτυγχάνεται ευκολότερα στους άντρες, παρά στις γυναίκες. Πάντως, πρόκειται για μια θεραπεία, που πρέπει να γίνεται από εξαιρετικά ειδικευμένο γιατρό.

Κατά τις στατιστικές του δόκτορος Φάρρις, τα 30 — 40 % των ανδρών έχουν ελαττωμένη γονιμότητα, που μπορεί όμως ν' αυξηθεί. Για ένα άλλο ποσοστό 15 — 20 % δεν υπάρχει έλπις θεραπείας. Οι αριθμοί αυτοί αφορούν την 'Αμερική, ασφαλώς όμως θα ισχύουν και για τις άλλες χώρες.

Εκανεμειώνει το δέρμα

Μια εϊδησις που ενδιαφέρει εξαιρετικά τις ηλικιωμένες γυναίκες: 'Αποδείχθηκε με πειράματα ότι το μασάζ του δέρματος τους με θηλυκές γεννητικές ορμόνες διατεταμένες σε λάδι του ξανθοειδούς καπνός της χαμένης ελαστικότητά του. Δεν φαίνεται όμως να έχουν το ίδιο αποτέλεσμα κι' οι

αρσενικές ορμόνες στο δέρμα των ανδρών. Πάντως, χρειάζονται πολλές ακόμη έρευνες, πριν οι επιστήμονες καταλήξουν σε θετικά συμπεράσματα γι' αυτό το ζήτημα.

Εκτομύρια νεύρα

Τα νεύρα που συνδέουν τα αισθητήρια όργανα με τον εγκέφαλο, μεταδίδουν τους εξωτερικούς ερεθισμούς ως τα αντίστοιχα εγκεφαλικά κέντρα. Οι νευρολόγοι υπολογίζουν ότι ξεκινούν απ' το ατί 80.000 νευρικές ίνες, 1.000.000 απ' το μάτι και 10-100 εκατομύρια απ' τη μύτη.

'Ανακαλύφθηκε ο ιός της λευχαιμίας

'Ο καθηγητής Σαρλ 'Ομπερλιγκ ανακοίνωσε τελευταία ότι, εξετάζοντας με το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο το αίμα ασθενών που έπασχαν από λευχαιμία, ανακάλυψε μέσα σ' αυτό κάτι που ονόμαζε με ιό.

'Η βακτηριακή θεραπεία της γάγγραινας

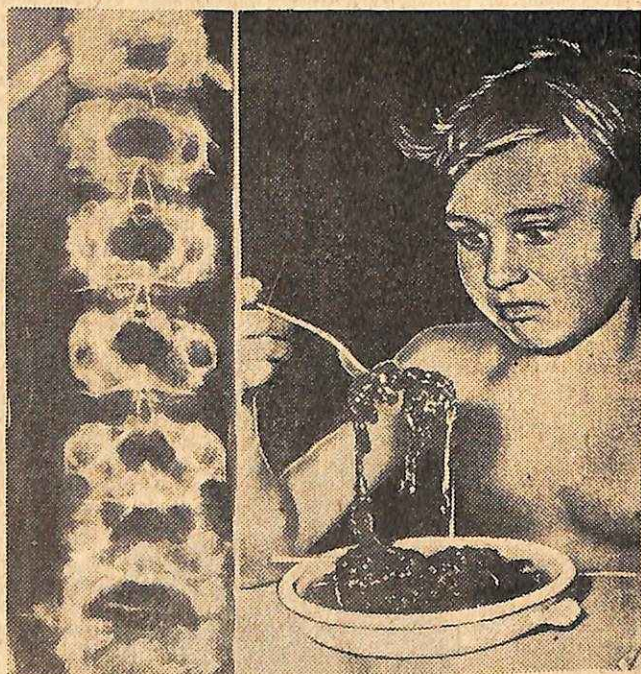
Πειράματα που έγιναν στο νοσοκομείο του Σαιν - Λιούις ('Ηνωμένες Πολιτείες) απέδειξαν ότι η βακτηρίωση, που, ως γνωστόν, είναι ένα από τα ισχυρότερα ανακαλυφθέντα αντιβιοτικά, θεραπεύει αποτελεσματικά την γάγγραινα. Πέντε ασθενείς στους οποίους δοκιμάστηκε το νέο φάρμακο θεραπεύθηκαν τελείως σε διάστημα 11-30 ημερών.

Τα αντιισταμινικά φάρμακα

'Η 'Επιτροπή φαρμακευτικών και χημικών μελετών της 'Αμερικανικής 'Ιατρικής 'Εταιρίας, σε μια τελευταία έκθεσή της, τονίζει ότι κινδυνεύει η σιγή των επιπτώσεων των αντιισταμινικών φαρμάκων που μπορούν να προκαλέσουν ή να θεραπεύσουν το συνάχι.

Το τρεμουλιασμά των βλεφάρων

Θέλετε να μάθετε αν ένας άνθρωπος κοιμάται πραγματικά ή κάνει τον κοιμισμένο; Κατά τον δόκτορα Ρόμπερτ Λάσον, του πανεπιστημίου του Σέρφκλιφ, για να το εξακριβώσετε, δεν έχετε να κάμει τίποτε άλλο από το να κυττάξετε τα βλεφάρά του. 'Ο άνθρωπος που δεν κοιμάται, κουνάει το κεφάλι του με τη μέθοδο της ηλεκτροπληξίας.

ΤΟΝ ΕΙΣΩΣΑΝ ΤΑ ΣΠΑΝΑΚΙΑ

'Ο νεαρός Κόρμπυ Κίττερμαν από το Λος 'Αντζελες, ηλικίας 10 χρόνων, κατάπιε ενώ έπαιζε με μερικούς φίλους τον μιά μεγάλη κορφίτσα και συνέχισε το παιχνίδι χωρίς να πει τίποτε σε κανένα. Για να τον σώσουν οι γιατροί τον υπέβαλαν σε άσπρη δίαιτα και δεν του επέτρεψαν να τρώει παρά μονάχα σπανάκια. Στη φωτογραφία μας, δεξιά, απεικονίζεται η φωτογραφία του Κόρμπυ και αριστερά ο άπειρος πτος πιστοφόρος που έφαγε από τα σπανάκια πιάτα σπανάκι που του έδωσαν τη ζωή βοηθώντας την κορφίτσα να βγει χωρίς να του τρυπήσει το στομάχι.

ση τελείως άκινητα. Το ελαφρύ τους τρεμουλιασμά δείχνει ότι κάνει τον κοιμισμένο.

'Ο ύπνος γιατρεύει το έλκος

'Ο παρατεταμένος ύπνος χρησιμοποίησε μ' αρκετή επιτυχία απ' τους Ρώσους γιατρούς για τη θεραπεία έλκων του στομάχου, επίμονων κι' ανθεκτικών σε κάθε άλλη θεραπευτική μέθοδο. Χορηγήθηκαν δηλαδή στους αρρώστους επανειλημμένες δόσεις υπνωτικών φαρμάκων, για να κοιμούνται 18-20 ώρες την ημέρα. 'Η πρωτότυπη αυτή θεραπεία συνεχίστηκε επί 18-23 ημέρες. Οι αρρώστοι που είχαν την περισσότερη ωφέλεια, ήταν οι νεότεροι κι' όσοι παρουσίαζαν συναισθηματική αστάθεια. Σε περιπτώσεις παλαιότερων έλκων, σ' ανθρώπους ηλικιωμένους, ο ύπνος δεν έφερε καμία βελτίωση. Μετά τη θεραπεία, οι μισοί περίπου απ' τους αρρώστους δεν υπέφεραν πια από πόνους και δυσπεπτικά συμπτώματα.

'Η βαικίνη και τα μάτια

'Η βαικίνη (βιταμίνη Β) βοηθεί τους ιστούς του ματιού να ανέχονται με λιγώτερο κόπο τις απότομες μεταβολές της απόστασης και της έντασης του φωτισμού. 'Η ανακάλυψη αυτή είναι καινούρια. 'Ωστόσο, οι γιατροί ήξεραν από χρόνια ότι χρειάζεται μια ποσότητα βαικίνης, για να προλαμβάνει την κόπωση των νευρικών μηχανισμών του σώματος.

'Επικίνδυνες έληες

Οι έληες σκούρου χρώματος παρουσιάζουν μια τάση να εξαλειφθούν σι κοκοήσεις ογκών (καρκινώματα) όταν υποβάλλονται σ' επανειλημμένους ερεθισμούς. Αυτό ισχύει ιδίως για τις έληες που βρίσκονται γύρω απ' τη μύτη, στα γεννητικά όργανα, στις κνήμες και στα πόδια. 'Ενας παράγον που κάνει τις έληες αυτές ν' εξαφανίζονται γρήγορα, είναι ίσως ο ορμόνης του πιτυοειδούς, των επινεφριδίων και των γεννητικών αδένων. Άντρες που τους έχουν αφαιρεθεί οι γεννητικοί αδένες δεν διατρέχουν τέτοιο κίνδυνο, ενώ αντίθετως στις έγκυες γυναίκες είναι συχνή μια τέτοια δυσάρεστη εξέλιξη. Οι έληες που παρουσιάζουν φανερά σημεία μεταβολής, πρέπει ν' αφαιρούνται το ταχύτερο — κατά προτίμηση με τη μέθοδο της ηλεκτροπληξίας.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΕΤΑΝΟΣ

'Ο θάνατος από μια μικρή πληγή

'Ο τέτανος είναι μια αρρώστια γνωστή στην ανθρωπότητα από 20 αιώνες. 'Ως τα τελευταία χρόνια, θέριζε τους πληγωμένους στον πόλεμο, προκαλώντας περισσότερους θανάτους από κάθε άλλη αιτία, ακόμη κι' απ' τις σφαίρες και τις οβίδες.

'Οφείλεται σ' ένα ειδικό μικρόβιο, που εισχωρεί στο σώμα από μια «λυσί της συνεχείας» του δέρματος. Το μικρόβιο αυτό ζει και πολλαπλασιάζεται στο χρώμα και στη σκόνη, ιδίως δε κοντά στους σταύλους. Να γιατί φέρνουν συχνότερα τέτανο οι πληγές που έχουν μολυνθεί από χρώμα και σκόνη.

Ακόμη κι' η ελαφρότερη γρατζουνιά είναι αρκετή για να περάσει το μικρόβιο του τεταίνου. Συνήθως όμως η μόλυνση αυτή επέρχεται σε πληγές κάπως μεγάλες, προπάντων δε σ' εκείνες που φτάνουν βαθιά μέσα στη σάρκα.

'Αν μείνει μέσα στην πληγή το ξένο σώμα που την προκάλεσε, π.χ. μια σφαίρα ή μια σκληρή, υπάρχει μεγαλύτερος κίνδυνος ν' αναπτυχθεί τέτανος. 'Αφού πιά το μικρόβιο εγκατασταθεί μέσα στην πληγή, πολλαπλασιάζεται και παράγει ένα δηλητήριο, που απλώνεται σ' όλο το σώμα και επιδρά στα νεύρα που διευθύνουν τις κινήσεις των μυών. Τα νεύρα αυτά γίνονται τότε τόσο ευαίσθητα, ώστε με την παραμικρή επαφή προκαλούν έντονους σπασμούς σταυς αντίστοιχους μύς.

Συνήθως περνούν 4 — 5 ημέρες, απ' όπου μολύνθηκε η πληγή, ως που να εκδηλωθούν τα πρώτα συμπτώματά του τεταίνου. Στο διάστημα όλης αυτής της «περιόδου της επώασης», δεν υπάρχει κανένα σημάδι που να δείχνει την παρουσία του μικροβίου του τεταίνου μέσα στην πληγή.

Το πρώτο χαρακτηριστικό σύμπτωμα είναι μια ακαμψία των μυών, που βρίσκονται γύρω απ' το μέρος της πληγής. 'Υστερα ο αρρώστος αρχίζει να δυσκολεύεται ν' ανοίξει το στόμα του, γιατί έχουν πάθει ακαμψία οι μύς των σιαγόνων.

'Επακολουθούν σπασμοί των άλλων μυών του προσώπου, που δίνουν στη φυσιογνωμία μια χαρακτηριστική έκφραση που ονομάζεται στην ιατρική «σασμόνι γέλως».

Κατόπιν η ακαμψία επεκτείνεται στους μύς του στήθους, της πλάτης, των χεριών και των ποδιών. Δεν είναι συνεχής, αλλά εναλλάσσεται με μική χαλάρωση και με σπασμούς.

'Η παραμικρότερη άφορη μπορεί να κάνει ν' αρχίσουν οι σπασμοί — ακόμη κι' ο κρότος του κλεισίματος μιας πόρτας ή ένα δυνατό φως.

'Αν η ακαμψία προσβάλει και τους αναπνευστικούς μύς, η πρόγνωση είναι πια εξαιρετικά βλαβερή. Είτε δηλαδή σχεδόν βέβαιο ότι θα πεθάνει ο αρρώστος.

Γενικώς άλλωστε, ο τέτανος θεωρείται μια απ' τις σοβαρότερες ασθένειες. Οι πιθανότε-

τες θεραπείες αυξάνουν τόσο περισσότερο, όσο γρηγορότερα γίνεται ένεσις αντιτετανικού ορού.

Το δραματικότερο είναι ότι ο ασθενής διατηρεί απόλυτη πνευματική διαύγεια ως το τέλος του, κι' έπειτα από κάθε κρίσι στιγμή πότε θ' αρχίσει η έπομένη.

'Η βάση της θεραπείας του τεταίνου είναι — επαναλαμβάνομε — η χορήγηση αντιτετανικού ορού όσο το δυνατόν γρηγορότερα μετά τον τραυματισμό, πάντως δε πριν αρχίσει η ακαμψία. Αυτό σημαίνει ότι, οσάκις υπάρχει μια πληγή που μπορεί να μολυνθεί με χρώμα, με σκόνη του δρόμου ή με ακαθαρσίες σταύλων, πρέπει να γίνεται προληπτικά μια ένεσις ορού. 'Η δόσις αυτή αρκεί για να εμποδίσει την εκδήλωση τεταίνου. 'Αν όμως ο ορός αρχίσει να χρησιμοποιείται μετά την εμφάνιση των πρώτων συμπτωμάτων της ασθένειας, χρειάζονται πολύ μεγαλύτερες δόσεις, και τα αποτελέσματα δεν είναι πια τόσο βέβαια.

Για την ελάττωση των σπασμών χορηγούνται καταπραυντικά φάρμακα, χλωροφόρμιο ή αιθέρ. Τα φάρμακα αυτά έχουν επίδραση μόνο στα συμπτώματα της ασθένειας, αλλά δεν τη θεραπεύουν.

Είτε απαραίτητο εξ' άλλου να μείνει ο αρρώστος σ' ένα δωμάτιο σχεδόν σκοτεινό, τελείως ησυχος και μακριά από κάθε θορυβο.

'Ο κίβηρ στη θεραπεία των διανοητικών ασθενειών

Στο Ψυχιατρικό 'Ινστιτούτο της Νέας 'Υόρκης έγιναν επιτυχή πειράματα θεραπείας διαφόρων διανοητικών ασθενειών με ενδοφλέβιες ενέσεις μιας διαλύσεως αιθέρος. Τα αποτελέσματα είναι όμοια με εκείνα του «ηλεκτροσώου». 'Η θεραπεία διαρκεί 10-27 ημέρες. 'Εκείνοι που υποβάλλονται σ' αυτή δεν χάνουν ούτε τη μνήμη ούτε τη συνείδησή τους. Δεν παρουσιάζουν, εξ' άλλου, δυσάρεστες, όπως συμβαίνει στο «ηλεκτροσώο».

Επί 40 ασθενών, στους οποίους έγιναν ενέσεις αιθέρος, οι 21 παρουσίασαν τόσο σημαντική καλύτερευση, που μπορούν να θεωρηθούν ως θεραπευθέντες. Σε άλλους 10 η καλύτερευση ήταν κάπως μικρότερη. 'Η κατάσταση των υπολοίπων 9 παρέμεινε στάσιμη.

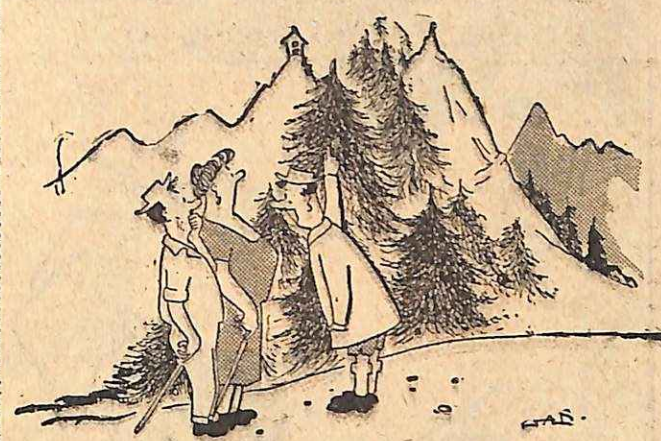
Το βάρος της γήινης ατμόσφαιρας

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του δόκτορος Μωφίφ, του Γεωφυσικού 'Ινστιτούτου των 'Ηνωμένων Πολιτειών, το βάρος της γήινης ατμόσφαιρας σε τόνους είναι το γινόμενο 65000 επί 10 στη δεκάτη δύναμη. 'Η ατμόσφαιρα αυτή είναι κατανεμημένη εξ' ίσου περίπου στα δύο ημισφαίρια. 'Η άνοδος ή η πτώσις της βαρομετρικής πίεσης στο ένα ημισφαίριο αντιστοιχείται από αντίστοιχη πτώσις ή άνοδο στο άλλο. Κατά το χειμώνα π.χ., η ατμοσφαιρική πίεσις είναι υψηλή στο βόρειο ημισφαίριο και χαμηλή στο νότιο. Κατά το καλοκαίρι, αντίθετα, είναι χαμηλή στο βόρειο και υψηλή στο νότιο.

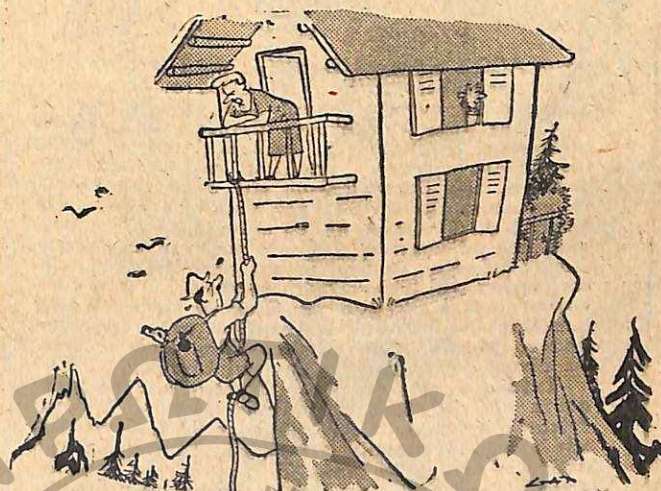
'Ενα νέο φάρμακο εναντίον της στηθάγχης

Στο παθολογικό 'Ινστιτούτο της Φιλαδέλφειας δοκιμάστηκε σε τριάντα ασθενείς, που έπασχαν από στηθάγχη, ένα νέο φάρμακο, η «κελλίνη», που βγαίνει από ένα φυτό, που ονομάζεται στις χώρες της Μέσης 'Ανατολής. Οι δεκαπέντε απ' αυτούς έθεραπεύθηκαν τελείως και άλλοι δέκα παρουσιάζουν μια αισθητή καλύτερευση. Στους υπολοίπους τρεις το φάρμακο δεν είχε επίδραση.

Τελωτοθεραπεία

— 'Η γυναίκα μου θα ευχαριστηθώ πολύ αν έρθετε να πάρετε το τσάι μαζί μας...

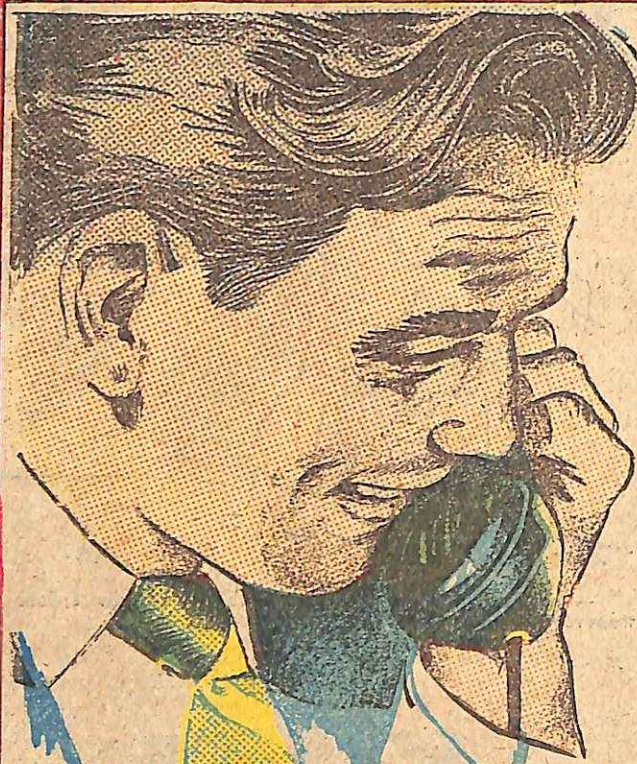

— Γιωργάκη μου, ξέχασα να σου πω να πάρης και λίγο αλάτι!...

— 'Ηταν ανάγκη να διαλέξετε αυτό το μέρος για να βρικόμαστε πάλι κοντά στους Περδικόγλου!...

«Idi Pans»

Αισθηματικό διήγημα

φείο μας στο σημειωματάριό του. Βγήκε ύστερα μια στιγμή απ' το γραφείο και σε λίγο ξαναγύρισε, κρατώντας μιά ωραία ανθοδέσμη από γαρδένιες. Μου τις πρόσφερε χαμογελώντας.

— Ω! Κίρκ, είνε θαύμα! του είπα.

— Όχι, πιά ωραίες από ό,τι είσαι σύ, Τζέννη.

— Κίρκ, του είπα, είσαι τόσο ευγενικός, τόσο καλός. Σ' αγαπώ!

— Τζέννη, αλήθεια υ' αγαπας; Είσαι σίγουρη γι' αυτό;

— Ω! Κίρκ! Ήσουνά τόσον καιρό τυφλός κι' αδιάφορος. Σου πρόσφερα την καρδιά μου, μα σύ δεν με κατάλαβες.

— Μα δεν το μούσα να ελπίζω... Είμαι ξέρεις, τόσο δειλός...

Με κτύπησε σά να μ' έδλεπε γιά πρώτη φορά, έπειτα μ' έσφιξε δυνατά στην άγκαλιά του και τ'α χείλη του κόλλησαν στα δικά μου. Ή ζωή μας άλλαξε με μιάς από κείνη τη στιγμή. Ο Κίρκ μ' αγαπούσε και ήμασταν κι' οί δυο ευτυχισμένοι. Σε λίγο θά παντρευόμαστε.

Μα ένα βράδυ, αφού φάγαμε μαζί, ο Κίρκ μου είπε πως θα φύγε για το μέτωπο. Αρχισα να κλαίω.

— Κίρκ, τον ρώτησα, δεν θέλεις να παντρευτούμε πριν φύγεις;

— Όχι, αγάπη μου. Γιατί να σε δεσμεύσω; Αν σκοτωθώ;... Όχι, άς περιμένουμε να τελειώση ο πόλεμος.

Λυπημένη, τον είδα σε λίγες μέρες να φύγει...

— Δεν ξέρω τί θα γίνονται δίχως την αφοσίωσή σου, είπα ένα βράδυ στο Μπράντ. Θα φοβόμουν τη ζωή.

— Τζέννη, Τζέννη, αγάπη μου, θέλεις να παντρευτούμε;... μου απάντησε. Αφσέ με να σε κάνω ευτυχισμένη! Σ' αγαπώ τόσο πολύ.

Δεν τον αγαπούσα, μα ένοιωθα στοργή γι' αυτόν. Ο Κίρκ έξ' άλλου έλειπε έξ' μήνες τώρα. Ήμουν τόσο απελτισμένη!...

Ο Μπράντ κι' εγώ παντρευτήκαμε μιά βδομάδα αργότερα και η ζωή μου μαζί του κυλούσε αμέριμνα. Με λάτρευε.

Πέρασε ένας μήνας ακόμα κι' έλαβα το πρώτο γράμμα του Κίρκ, ένα γράμμα φλογερό και συγκινημένο. Θαρόχταν με άδεια σε λίγες μέρες. Αναλύθηκα σε δάκρυα. Τι θάκανα τώρα;

Ήρθε στο γραφείο μου μιά βδομάδα αργότερα κι' ήταν έτοιμος να μ' αγκαλιάσει, μα τον έμποδισε...

— Τζέννη, με ρώτησε μ' αγωνία, γιατί αυτή ή ύποδοχη;

— Κίρκ, του απάντησα με πνιγμένη φωνή, παντρευτήκα το Μπράντ. Ήβαν, λίγους μήνες μετά απ' την αναχώρησή σου.

— Έκανες τέτοιο πράγμα; Ξέχασες την αγάπη μας, Τζέννη; Δεν είχαμε υποσχεθί ο ένας στον άλλον πώς θα παντρευόμαστε, όταν γυρίζα;

— Όταν αρνήθηκες να με παντρευτείς, του απάντησα, πείστηκε πως δεν μ' αγαπούσες. Ω! Κίρκ, απογοητεύηκα τόσο! Ο Μπράντ μούδειξε αφοσίωσι κι' όταν ζήτησε να γίνω γυναίκα του...

Δεν μπόρεσα να συνεχίσω. Τα δάκρυα μ' έπνιγαν.

— Θα φύγω μακριά απ' τη ζωή σου, είπε ο Κίρκ, πρέπει να είμαστε λογικοί.

Ή πόρτα σε λίγο έκλεισε πίσω του. Ο Κίρκ είχε φύγει...

Όταν γύρισα σπίτι βρήκα τον άντρα μου ξαπλωμένο στο ντιβάνι. Συχνά γυρίζε τα βράδια με πονοκέφαλο και τα μάτια του πονούσαν.

— Το άλλο απόγευμα, πήγαμ...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΜΟΥ

...το γιατρό. Κι' έμ' εκεί την τρομερή αλήθεια.

— Ο άντρας σας έμ' είπε ιδιαίτερος ο όφθαλμολόγος, έχει προχωρήσει το γλαύκωμα και, καταλαβαίνετε, πως με το αϊρά...

— Θα τυφλωθώ, τρέ;...

— Ο γιατρός κουνή το κεφάλι του λυπημένα.

— Σε πόσον καιρό γίνετα γεμάτη αγωνία.

— Τι να σας πω, έφυγα διόλου απ' το πλευρό του άντρας μου. Ήερα πώς ήταν καταδικασμένος. Τον χαίδεσα φιλώντας, τούλεγα τα πιο τρυφερά λόγια, δίνον του κουράγιο.

— Το ωραίο σου σώμα... το χαμόγελό σου... μούλεγε με μεγάλη γκίνησι, θέλω να τ'α κρύψω βαθιά στην ψυχή...

— Τ'α μάτια μου γέμν δάκρυα...

Πέρασαν αρκετοί μήνες. Άλλοίμονο! ο καλός μου Μπράντ είχε τυφλωθ...

— Μα συγχωρείς, έρχασα να σου αγα...

— Άγάπη μου, ε...

— Δεν πειράζει.

— Όχι, Μπράντ...

— Μη φοβάσαι...

— Σε λίγο ντύθηκα...

— Καί βρέθηκα στο δρ...

— Τότε μου...

— Είδα...

— Με μιάς τί είχε συμβή...

— Ο Μπράντ ήταν νεκρός...

— Ο ξαφνικός και...

— Μπράντ με είχε βυθ...

— Είχα κοντά μου τον...

— Μου σπών ώμο του...

— Ανακουφιστώ...

Πέρασαν τέσσερις...

— Τηλεφώνησα απ' την...

— Μ'έκανα χέρια σηκώ...

— Ταν ο Κίρκ! Τά μα...

— Τα δάκρυα όταν ακο...

— Του. Με πληροφορήσε...

— Δεία την άλλη μέρα...

— Ποαγματικά την ο...

— Σταθμό και σε λίγο...

— Τας από χαρά, στην...

— Σε λίγο καιρό, π...

— Ξακκλήσι, και ύστε...

— Χτήμα του Κίρκ, γι...

— Τό μήνα του μέλιτος...

— Τίποτα πιά δε...

— Απ' έμ' έμ' έμ' έμ'...

— Ενώ με φιλούσε με...

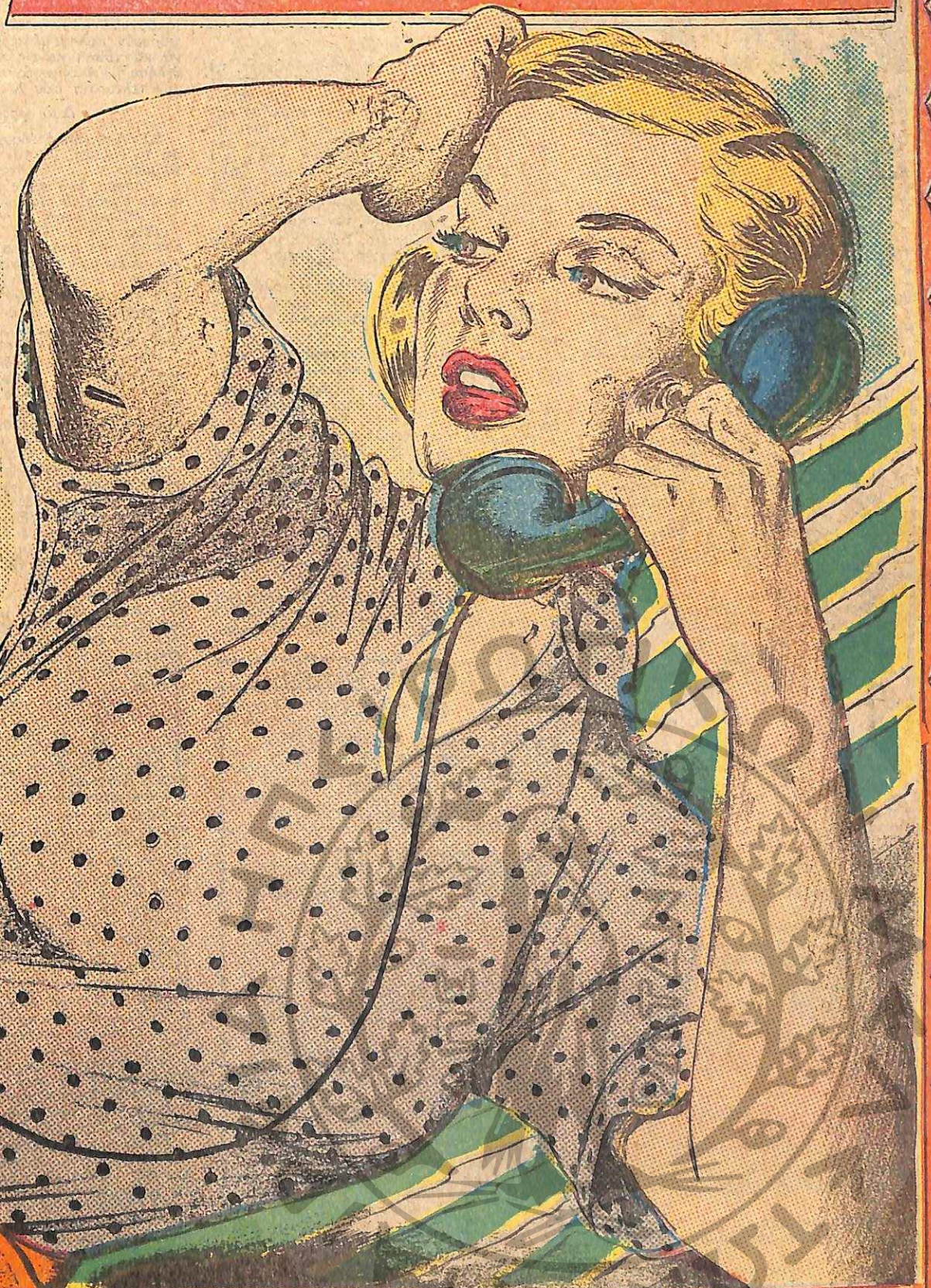
— Ζωή είνε τόσο ωραία...

— Τόσο σύντομη...

— Αφέθηκα στην γκα...

— Του ευτυχισμένη...

ΚΑΘΡΙΝ ΦΟΤΕΡ

ΑΘΩΣ... πνήγαν, εκείνο τὸ πρωὶ στὸ γραφεῖο μου συναντήσα τὸν Κίρκ. Θάταν δύσκολο νὰ σὰς τὸν περιγράψω. Δὲν μοιάζει καθόλου με τοὺς «μοιραίους» ἄντρες τῶν ἐρωτικῶν ρομάντσων. Εἶνε ψηλὸς κι' αἰδύνατος, καὶ τὰ μαῦρα τοῦ μαλλιά περτοῦν παράνενα στὸ μέτωπό του. Ὡστόσο, εἶνε συμπαθητικὸς καὶ ὅταν χαμογελᾷ, τὸ πρόσωπό του παίρνει μιά παράξενη λάμψη. Ἐπειτα ἡ φωνὴ του εἶνε θερμὴ καὶ μελωδική, σὰ μουσικὴ πού σε γοητεύει. Δουλεύει ὡς τότε πέντε χρόνια σὲ διάφορες ἐφημερίδες καὶ εἶχε ἀποκτήσει ἀρκετὴ πείρα. Ο Κίρκ εἶχε τὸ γραφεῖο του στὸ Χόλλυγουντ καὶ ἡ ἀσφάλεια του ἦταν νὰ λανσάρη ὅσες κοπέλλες ἐνδιαφέρονταν νὰ παίξουν στὸν κινηματογράφο. Ἡ πελατεία του ἦταν λίγη. Μοῦ πρότεινε νὰ ἐργαστῶ ὅτὸ γραφεῖο πῦ καὶ δέχτηκα.

Σκεφτήκα τὸ πὺς στὴ δουλειά μας θὰ μποροῦσε νὰ μὰς βοηθήσῃ πολὺ ὁ Μπράντ. Ἦβαν, ἦταν ἕνας ὑψηλὸς, ξανθὸς, ὠραίος νέος, συντάκτης τῆς κινηματογραφικῆς στήλης σὲ μιά ἀπ' τὶς πιο σοβαρὲς ἐφημερίδες τοῦ Χόλλυγουντ. Τὰ σημεῖα-μάτα του τὰ διάβαζαν ὅλοι οἱ φανατικοὶ τοῦ κινηματογράφου. Ἀν πότε - πότε ἀναφερόντο στὸ γραφεῖο μας στὴ στήλη του, ἡ ἐπιτυχία τῆς δουλειᾶς μας ἦταν ἐξασφαλισμένη.

Ὁ Μπράντ με συμπαθοῦσε καὶ μοῦστελνε λουλούδια, γλυκὰ, βιβλία. Μοῦκανε ἀγριο κόρτε. Ἐνα πρωῒνο λοιπὸν ἀποφάσισα νὰ πᾶω νὰ τὸν βρῶ καὶ τὸ εἶπα στὸν Κίρκ.

Ὅταν μπήκα στὸ γραφεῖο του ὁ Μπράντ, μοῦ εἶπε:

— Παράνενο ἀλήθεια, Τζέννη, νῆρθς ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ στιγμή. Σε σκεφτόμουν.

— Μπᾶ; Καὶ τί σκεπτόσουν;

— Μπορεῖς νὰ γελάσῃς ὅσο θέλεις, Τζέννη, μα σκεφτόμουν πόσο θὰ ἦμουν εὐτυχισμένος ἂν σε παντρευόμουν. Γιατί νὰ στὸ κρύψω; συνέχισε λίγο συγκινημένος, σ' ἀγάπησα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή πού σε εἶδα.

— Μὰ δὲν ξέρεις τίποτα γιὰ μένα τοῦ ἀπάντησα.

— Δὲν θέλες νὰ βλέπομαστε πότε - πότε; με ρώτησε ὁ Μπράντ με φωνὴ πού ἔτρεμε.

Τότε θυμήθηκα τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου. Χαμογέλασα, τοῦπιασα τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπα:

— Θέλεις νὰ φάμε μαζί, ἀπόψε;

— Σ' ἀγαπῶ, Τζέννη, εἶπε καὶ τὸ πρόσωπό του ἔσπινε ἀπὸ εὐτυχία. Τὸ ξέρω πὺς ἐσύ δὲν μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα, μα ἴσως, με τὸν καιρό...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Κίρκ ἐνθουσιαστήκε ὅταν τοῦ εἶπα πὺς ὁ Μπράντ θαγόραφε συχνά γιὰ τὸ γρα-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
 Η Εὐγενία υποπτεύεται ότι κάτι συμβαίνει γύρω της. Τι όμως; Η Άντασία της λέει ότι ο Ραβίό την αγαπάει. Μα η νέα μένει ασυγκίνητη. Αντίθετος, η μητέρα της που είναι ένα νεύροσπαστο στα χέρια της κ. Φουρνιέ συγκινείται, δέχεται την πρότασι γάμου του Ραβίό και μιλάει σχετικά στην κόρη της. Η Εὐγενία αρνείται κατηγορηματικά.

23ον
 Τα μάτια της νέας άστραψαν. — Άν φτάσετε σ' αυτό το σημείο, μητέρα μου, είπε, θ' άπειθήσω. Έχει κι' η ύποκοη τα όριά της. Άν με διατάζατε να κάνω καμιά ατιμία, κανένα έγκλημα, θα ήμουν υποχρεωμένη να υπακούσω; Όχι βέβαια. Άρα, αν με διατάζατε να παντρευτώ τον κύριο Ραβίό, που δεν τον αγαπώ, που δεν τον θέλω με κανένα τρόπο, θα θεωρήσω τη διαταγή σας αυτήν σά να μου δινάταν για να κάνω μια κακή πράξι, και δεν θα σας υπακούσω.

— Αυτό είναι τρέλλα!
 — Όπως θέλετε, μητέρα μου. Άλλα φτάνει πιά, άς σταματήσουμε άς έδω.

Η Άντασία παρακολουθούσε, κρυφά κουνώντας έξω από την πόρτα, όλη αυτή τη συζήτηση. Έκρινε λοιπόν τη στιγμή κατάλληλη για να κάνει την εμφάνισή της.

Χτύπησε την πόρτα, την άνοιξε άμέσως, χωρίς να περιμένη απάντησι, και μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Το μέτωπο της Εὐγενίας σκοτείνιασε. Σηκώθηκε, και, καταλαβαίνοντας πως η κυρία Φουρνιέ είχε έρθει για να υποστηρίξει τη μητέρα της, πήρε ένα ύφος αύστηρό.

— Άγαπητή μου, είμαι πολύ δυστυχισμένη, της είπε η κυρία Λυρώ.

— Τι συμβαίνει λοιπόν; Σας βλέπω και τις δυό άναστατωμένες. Θάλεγε κανείς ότι μαλλώνετε.

— Η Εὐγενία κι' εγώ δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε.

— Είναι δυνατόν;

— Της είπα για την πρότασι του κυρίου Ραβίό, και δεν δέχεται. Είναι η πρώτη φορά που με παρακούει.

— Αυτό με παραξενεύει, γιατί η Εὐγενία έφτει πολύ καλά ότι τα παιδιά πρέπει να υπακούνε στους γονείς των.

— Ναί, αλλά μέχρις ενός όρίου, κυρία, απάντησε ψυχρά η νέα. Το είπα στη μητέρα μου και τό έαναλώω μπροστά σας: Δεν θέλω να παντρευτώ.

— Όταν πρόκειται για την ευτυχία σου, άγαπητή μου, δεν πρέπει να θέλεις παρά εκείνο που θέλει κι' η μητέρα σου. Αυτή δεν σκέφτεται παρά πως να έξασφαλίστ το μέλλον σου.

— Τα λόγια σας δεν με παραξενεύουν, κυρία μου, γιατί ήξερα πως είστε εναντίον μου.

— Εὐγενία πρόσεξε...

— Γιατί, κυρία; ρώτησε με ύφος περήφανο η νέα.

— Πρόσεξε, για να μη σε καταραστή ή μητέρα σου, μη σε καταραστή ο Θεός!

Η Εὐγενία έγινε κατακόκκινη.

Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

— Τρέω δλόκληρη από την ταραχή μου! ψιθύρισε η κυρία Λυρώ.

— Δεν πρέπει να τρουάξης για τόσο μικρό πράγμα, της είπε η Άντασία. Υπάρχουν πολλά μέσα με τα όποια μπορεί να καταβάλη κανείς και τις πιο ισχυρές θέλησεις. Άκόμα, άγαπητή μου, δεν είπες την τελευταία σου λέξι...

Δυό γράμματα

Ο Άμβρόσιος Μουριλλόν είχε φύγει από το Παρίσι, με την σάντα του γεμάτη χρήματα.

Ύστερα από τρεις μέρες, ο κόμης Ντεσολέρ έλαβε το ακόλουθο γράμμα του:

«Κύριε κόμη,

Έίχα δικίο: Όταν η Κλάρα Γκερέν παρουσιάστηκε στο Βρεφοκομείο του Πουατιέ για να ζητήσει το κοριτάκι της, της είπαν ότι το παιδί της είχε πεθάνει. Άλλά το κοριτάκι της ήταν πολύ καλά στην ύγεια του, σύμφωνα με τις εκθέσεις του γιατρού, που τις βρήκα, και τις διάβασα.

Η Κλάρα Γκερέν θα μπορούσε να ήταν μια ευτυχισμένη μητέρα, αν της έδιναν το παιδί της. Έξ αιτίας όμως της άπρεσξίας ή της ηλιθιότητας ενός υπαλλήλου του Βρεφοκομείου, η δυστυχισμένη αυτή γυνίκα καταδικάστηκε να υποφέρει σ' όλη της τη ζωή.

Η Διονυσία Μορέλ έχει εξαιρετική μνήμη. Όσα μας είπε ότι της διηγήθηκε η φίλη της, εξακριβώσα ότι ήταν άπολύτως αληθίνα. Εκείνα που δεν ήξερε, και που τα έμαθα εγώ, είνε τά εξής: Η μικρή Βιργινία - Ούρσουλα δρόθηκε σε μια τροφή, που την έλεγαν Λουστέ. Όταν έγινε δώδεκα χρονών, μπήκε σ' ένα αγρόκτημα του Μπερζερέ, όπου εργάστηκε επί έξη χρόνια. Έπειτα μπήκε υπηρέτρια σ' ένα γειτονικό χωριό, και βρισκόταν ακόμα εκεί, όταν ενηλικιώθηκε. Από τότε, το Βρεφοκομείο έπαψε να ενδιαφέρεται γι' αυτήν. Δεν μπορούσε λοιπόν να με πληροφορήσουν τί άπέγινε.

Ο υπάλληλος, που μου έδωσε αυτές τις πληροφορίες, μου είπε ότι υπήρχε κι' ένα γράμμα της Βιργινίας - Ούρσουλας, αλλά, μ' όλο που έψαξε, δεν μπόρεσε να το βρή, και υποθέτει ότι κάπου έχει πασάψει, ή ότι το κατάστρεψαν, άς άχρηστο.

Δυσχερестήθηκα πολύ γι' αυτό.

Μου είπε κατόπιν ότι, πριν από λίγον καιρό, είχε πάει κάποιος στο γραφείο του και ζήτησε πληροφορίες για τη Βιργινία - Ούρσουλα. Κι' ο υπάλληλος θυμόταν ότι του είχε δείξει το γράμμα της, αλλά δεν ήταν βέβαιος αν ο άγνωστος το είχε πάρει μαζί του, ή αν είχε παρατήσει.

Μου περιέγραψε τον άγνωστο; Ήταν κοντόχοντρος, πενήνταρθε περίπου, κι' έλεγε πως ήταν φίλος του γιατρού Βαρέ από το Μπλουά. Μ' όλο που ποτέ μου δεν έχω ίδη τον Ζοζέφ Ραβίό, άμέσως μάντεψα πως ήταν εκείνος. Άπ' όσα είχε πη ο γιατρός, ο Ραβίό έμαθε για τη γέννησι του παιδιού, κι' έσπευσε να συγκεντρώσει πληροφορίες. Του είπαν — όπως είπαν και σε μένα — πως η Βιργινία - Ούρσουλα ζή, και τώρα θα τρέχη να την βρή, εκτός αν σκέφτηκε ότι, επειδή η κόρη άγνοούσε το όνομα της μητέρας της, δεν έχει τίποτα να φοβηθή άπ' αυτήν.

Από τον υπάλληλο του Βρεφοκομείου έμαθα πως στο γράμμα της εκείνου, που χάθηκε, η κόρη της Κλάρας Γκερέν ζητούσε ληξιαρχική πράξι της γέννησός της, γιατί επρόκειτο να παντρευτή. Το γράμμα είχε σταλή από τη Νεβέρ.

Τώρα, που έξοουμε όλα αυτά, έχουμε κάθε δικαίωμα να πιστεύουμε ότι η Βιργινία - Ούρσουλα ζή ακόμα, ότι παντρεύτηκε, κι' ότι έχει ίσως και παιδιά.

Αύριο, θα πάω στο Μπερζερέ, για να

συνεχίσω τις έρευνές μου. Σε τρεις μέρες θα σας ξαναγράψω, κι' ελπίζω να είμαι σε θέση να σας υποδείξω που θα μπόρεσετε να βρήτε την κληρονομία του Ζοραμί.

Φιλικάτατα

Άμβρόσιος Μουριλλόν».

Ο κόμης διάβασε το γράμμα του γηραιού φίλου του, με ζωηρή συγκίνησι. Δεν περίμενε τόσο ευχάριστες ειδήσεις, γιατί δεν συμμεριζόταν την άισιοδοξία του.

— Δόξα σοι ο Θεός! ψιθύρισε. Έχουμε επί τέλους το δικαίωμα να ελπίζουμε. Τώρα δεν άμφιβάλλω πιά. Η κόρη του Ζοραμί κι' της Κλάρας Γκερέν ζή και θα την άνακαλύψουμε.

Διπλώσε το γράμμα, τόβαλε μέσα στο φάκελλο, και τόκρυψε μέσα στο συρτάρι του γραφείου του, όπου φύλαγε το γράμμα του Ζοραμί, κι' άλλα χαρτιά, σχετικά με την κληρονομία.

*

Σε λίγες μέρες, έλαβε και δεύτερο γράμμα από τον Μουριλλόν, που του έγραφε τά εξής:

«Δεν είμαι ευχαριστημένος, γιατί δεν έμαθα τίποτα στο Μπερζερέ.

Ήταν νέος, άλλ' είχε καλή φήμη. Έξέτασε τον άρρωστο, διέγνωσε άρχη συμφορήσως, διάταξε ώρισμένα φάρμακα, κι' έφυγε.

Την άλλη μέρα, ο Μουριλλόν προσεβλήθη από δυνατό πυρετό, που τον βασάνισε επί εννιά μέρες.

Ο γιατρός έρχόταν δυο φορές την ήμέρα. Τέλος ο πυρετός άρχισε να πέφτι, άλλ' ή κοίσι πέρασε μόνο ύστερα από τρεις βδομάδες. Ο Μουριλλόν ήταν άπαρηγόρητος για τον καιρό αυτόν, που πήγε χαμένος.

Ο κόμης κι' ο γιατρός

Τέλος, ένα πρωί, ο κόμης Ντεσολέρ, που άνησυχούσε για την παρατεινόμενη σιωπή του Μουριλλόν, πήρε ένα γράμμα του:

«Κύριε κόμη,

Βρίσκομαι στο Ταναί, σ' ένα ξενοδοχείο. Ήμουν άρρωστος, και λίγο έλειψε να φύγω για τον άλλον κόσμο! Ευτυχώς, δεν μου έδωσαν διαβατήριο. Ήδη ο κίνδυνος πέρασε και ξαναβρήκα σχεδόν, τις δυνάμεις μου.

Σκέπτομαι, μετά τρεις - τέσσερις μέρες, να ξαναρχίσω τις αναζητήσεις μου, μ' όλο που ο γιατρός διαμαρτυρείται.

Θα σας γράψω νεώτερα, ότγ' έχω.

Φιλικάτατα

Άμβρόσιος Μουριλλόν».

Παίρνοντας αυτό το γράμμα, ο κόμης Ντεσολέρ ήσυχασε.

Αποφάσισε όμως να πάη στο Ταναί, για ν' άνταμώνη τις αναζητήσεις του.

Ο Μουριλλόν άρχισε να κλαίη από τη χαρά του, μόλις τον είδε να μπαίνει στο δωμάτιό του, στο ξενοδοχείο.

— Για μένα ήρθατε; τον ρώτησε κατάπληκτος.

— Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς, ά-

γαπητέ μου, απάντησε ο κόμης. Είχα άνησυχήσει πολύ. Τώρα όμως, που εύτυχώς έγινες καλά, άς μη μιλάμε πιά γι' αυτό.

— Ναί, κύριε κόμη, άς μη μιλάμε. Άύριο ξαναρχίζω τις αναζητήσεις μου.

— Όχι. Σε δυό - τρεις μέρες ξαναγυρίζουμε μαζί στο Παρίσι.

— Όστόσο, πρέπει να βρούμε τη Βιργινία - Ούρσουλα.

— Ασφαλώς.

— Λοιπόν;

— Όπως και νάναι, δεν σου επιτρέπω να εξακολουθήσεις τα ταξίδια σου, αν δεν περάσουν δυό - τρεις μήνες. Πρέπει πρώτα ν' αναλάβης έντελώς. Δεν είμαστε πιά νέοι, άγαπητέ μου Μουριλλόν, και, στην ηλικία μας, δεν πρέπει να βασίζώμαστε πολύ στις δυνάμεις μας.

— Κύριε κόμη, πιστεύετε ότι είμαι πιά άπόμαχος;

— Πιστεύω, φίλε μου, ότι μπορείς πολλά ακόμα να κάνης, και γι' αυτό άκούδώς σε συμβουλεύω να προσέξεις την ύγεια σου.

Κι' ο γιατρός που τον ρώτησαν ήταν της ίδιαις γνώμης: Ο Μουριλλόν έπρεπε ν' άποφύγη, επί ένα διάστημα, κάθε κορούσι.

— Μπορεί να επιστρέψη στο Παρίσι; τον ρώτησε ο κόμης Ντεσολέρ.

— Ναί, απάντησε ο γιατρός. Άλλ' έπειδή είνε ακόμα αδύνατος, καλύτερα θα ήταν να μείνη δυό μέρες έδω, κι' έπειτα να φύγη.

— Σύμφωνοι, είπε ο κόμης.

Πήρε κι' αυτός ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο, πλάι στο δωμάτιο του Μουριλλόν.

Την άλλη μέρα, ο κόμης Ντεσολέρ αποφάσισε να πάη στο Μπλουά.

— Θέλω να ιδώ το γιατρό Βαρέ, έξηγησε στο γηραιό φίλο του. Θα γυρίσω αύριο, και, φεύγουμε μαζί για το Παρίσι.

*

Ο κόμης βρήκε το γιατρό στο σπίτι του. — Κύριε Βαρέ, του είπε είμαι ο κόμης Ντεσολέρ, από το Παρίσι.

Ο γιατρός τον κίτταξε και χλώμιασε.

— Το όνομά σας δεν μου είνε άγνωστο, είπε. Έχω φίλους, που συχνά μου μίλησαν για σας.

— Φίλους, που τους ξέρω; ρώτησε παραξενεμένος ο κόμης.

— Πιστεύω, ... Ένας άπ' αυτούς είνε ο Ζάκ Γκραντέν, που τον γνώρισα ως άξιωματικό στα 1870. Τώρα είνε ίατρος.

Γνώρισα επίσης τρεις φίλους του, που έγιναν και δικοί μου φίλοι: Τον κόμητα Ζάν Ντεσμαράν, τον βαρώνο Ραούλ Ντεσιμέζ και τον δόν Πέδρο Καστόρ.

— Μα τότε, γιατρέ, ξέρετε άρκετους γνωστούς μου.

— Συναντηθήκαμε και άλλοτε, κύριε κόμη.

— Πού, κύριε Βαρέ;

— Στο σαλόνι της κομησας Ντεσμαράν.

— Πρό πολλού;

— Πριν από τρία χρόνια.

ΤΟ ΔΙΟΡΟΦΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

Το άγγλικό αυτό λεωφορείο, θεωρείται ένα από τα καλύτερα του κόσμου. Είνε διόροφο και επιτρέπει στους επιβάτες και των δύο πατωμάτων ν' απολαμβάνουν τη θέα των τοπίων. Προορίζεται για υπεραστικές γραμμές. Πρό ήμερών άρχισε η έξαγωγή του στην Ευρώπη και την Αμερική.

37

Ο Ρόμπερτ Μπέρτ ζαπλώνει στα γόνατά του την Τζίν Κέντ και της τις βρέχει...

Η λογοκρισία στα φιλμ

Ξύλο μετά μουσικής και αγελάδες με σουτιέν

Καταδικάστηκε, τελευταίως σε θάνατο κι' απαγορεύθηκε ένας νεαρός Άγγλος 20 ετών, γιατί είχε σκοτώσει ένα κοσμηματοπώλη. Στην ανάκριση λοιπόν ωμολόγησε, ότι λάτρευε τα γκανγκστερικά φιλμ κι' ότι είχε θελήσει να μιμηθεί τους ήρωές τους. Συγκεκριμένα οι φίλοι του τούχαν πη πως έμοιαζε με τον Άλαν Λάντ. Ντυνόταν λοιπόν σαν το Λάντ, έμαθε να μιλάει όπως αυτός — δίχως να κουνάει τα χείλη του — κι' έπειθ' ο Λάντ στην οδών κρατάει πάντα πιστόλι, ο μιμητής του δι-έρρηξε ένα όπλο-παιδί κι' έκλεψε ένα ρεβόλβερ. Έτσι πήρε τον κακό έρ-μο και κατέληξε στην άγκυλη.

Το περιστατικό αυτό αποτελεί μια άκρη απ' τει-ξι ότι τα σπέρν' να φιλμ παρουσιάζουν τους γκανγκστερικούς ήρωες τους, όπως νεαρούς. Ο Λάντ, ο Μπόγκαρτ, ο Κάρβεν, που μετα-εμφανίζονται συνεχώς τις γραβίες και το πιστόλι, έ-πηρεάζουν εύκολα και διε-γείρουν τη νεανική συντα-σία. Βέβαια, στα φιλμ α-τά ο έγκληματίας τιμωρεί-ται τελικά, όπως απαιτεί η ήθικη. Στο μεταξύ όμως, κάνει τέτοια επιδεικτικά κατορθώματα, ώστε είναι φυ-σικό να βρεθούν πολλοί ά-νοητοι που φιλοδοξούν ν' ά-κολουθήσουν τα ίχνη του.

Θεωρητικά, το καλλίτερο «φάρμακο» βάταν ν' απαγο-ρευθ' να βλέπουν τέτοιου είδους ταινίες παιδιά άνη-λικά, κάτω των 16 ετών. Καί πραγματικά, έχουν θε-σπισθ' τέτοιες απαγο-εύ-

σεις, αλλά δεν εφαρμόζον-ται στην πράξη. Άλλωστε, δεν επηρεάζονται μόνον τα παιδιά, αλλά και πολλοί έ-νήλικοι, άδύνατοι πνευμα-τικά, δίχως γερές ήθικες βάσεις. Συγχρόνως, κι' ο θηλυκόκοσμος υφίσταται τη βλαβερή επίδραση των τύ-πων που δημιουργούν ή Λώ-ρη Μπακάλ ή η Άϊντα Λουπίνο, ως συντρόφισσες των γκανγκστερικών και βο-ηθ' των έγκλημάτων τους.

Το άνησυχαστικό αυτό πρόβλημα άπασχολεί ιδίως τους Άγγλους. Παραπο-νοούνται δέ ότι, ενώ η λο-γοκρισία του φιλμ δείχνει υπερβολική αυστηρότητα βάζοντας «φαλλίδι» στις κάπως τολμηρές έρωτικές σκηνές ή στα γυμνά, άφι-νει να παίζονται ελεύθερα και... με την ευχή της τα γκανγκστερικά φιλμ.

Είμε η αλήθεια ότι η λο-γοκρισία αυτή, στην Άγ-γλία, δεν άκολουθεί ώρι-σμένους σταθερούς κανόνες στην κρίση της. Δεν άποτε-λεί άλλωστε καμμία έπίση-μη έξουσία, με δικαίωμα άπαγορεύσεως της προ-βολής ώρισμένων φιλμ. Την έχουν δημιουργήσει οι Άγ-γλοι παραγωγοί του κινη-ματογράφου κι' άκολουθούν έκουσία τις υποδείξεις της, για νάνε σίγουροι ότι οι συντηρητικοί βεσται δεν θα σκανδαλισθ'.

Συχνά, ο λογοκριτής έ-πιβάλλει τις πιο περίεργες άπόψεις, που του πέρασαν άπ' το μυαλό. Σ' ένα νέο κωμικό φιλμ π.χ. υπάρχει μια σκηνή όπου ο Ρόμπερτ Μπέρτ ζαπλώνει πάνω στα γόνατά του τη Τζίν Κέντ και της τις βρέχει... στα

ψαχνά. Ο λογοκριτής λοι-πόν υπέδειξε ν' αφαιρεθ' απ' την ταινία οι χαρακτη-ριστικοί ήχοι του ξυλοκο-πήματος και τα ουρλιάσμα-τα της Τζίν Κέντ, και ν' αντικατασταθ'... με μια μουσική υπόκρουση! Έτσι, οι θεαταί θα βλέπουν τη Τζίν να τρώει... ξύλο μετά μουσικής, χωρίς να βγά-ζει τσιμουδιά!

Οι τοπικές άρχες κάθε πόλεως, που έχουν δικαίω-μα ν' απαγορεύουν να παι-χθ' ένα φιλμ, θεωρούν συ-νήθως άρκετη έγγυηση τη γνώμη της λογοκρισίας. Αν αυτή τ' όχη βρή κατάλ-ληλο, δεν διαφανα' μαζί της — έκτος σπανίων έ-ξαιρέσεων. Αυτό συνέβη και πρό 20 ετών, με το πε-ρίφημο, τσεχολοδακικό φιλμ «Έστά», που παίχθη-κε στην Άγγλία έλαφρώμε-νο από ώρισμένες τολμηρές σκηνές, σύμφωνα με τις ύ-ποδείξεις της λογοκρισίας. Δεν είχαν άλλωστε άδικο οι Άγγλοι λογοκριταί, έφ-σον ο ίδιος ο σύζυγος της πρωταγωνιστριάς, της Χέν-τυ Λαμάρ, έδωσε κατόπιν τα μαλλιά της κεφαλής του για ν' αγοράσ' όλα τα άν-τίτυπα αυτού του φιλμ, στο όποιο η γυναίκα του παρου-σιάζονταν σκανδαλωδώς γυ-μνή!

Συχνά, υπάρχει διαφωνία μεταξύ άγγλικής κι' άμερι-κανικής λογοκρισίας — γιατί υπάρχει και στο Χό-λυγουντ τέτοια υπηρεσία έ-λέγχου των φιλμ. Στην ται-νία «Η Διεφθαρμένη» π.χ., τα πολύ... άποκαλυπτικά φορέματα της Μάργκαρετ Λόκουντ και της Πατρί-τσια Ρόκ θεωρήθηκαν άπ' τους Άγγλους λογοκριτάς σύμφωνα με το όλο περι-βάλλον του φιλμ και την έ-ποχή στην όποια εξέλιζε-ται. Οι Άμερικανοί όμως άπαίτησαν ν' αντικαταστα-θ' άρισμένες σκηνές, για νά εμφανίζονται σεμνότερα ντυμένες οι δυο ήθοισοί.

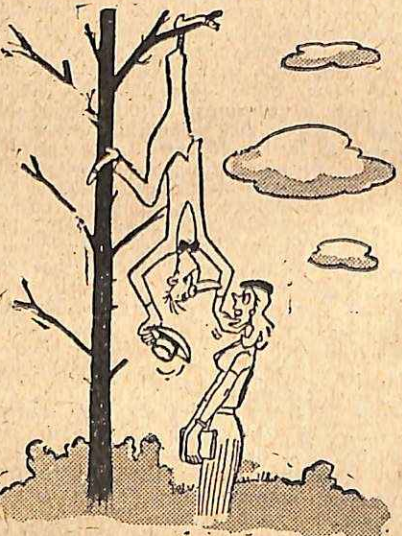
Άκόμη και τα φιλμ Μί-κυ Μάους βρίσκουν κάποτε το μπελά τους με τη λογο-κρισία. Σε μερικά άπ' αυ-τά, εμφανίζονταν μια γελά-δα με πλούσια μαστόρια. Άλλά οι λογοκριταί θεωρή-σαν λίγο... άνήθικο αυτό το θέαμα! Οι παραγωγοί δοκίμασαν τότε να έφοδιά-σουν τη γελάδα τους μ' ένα είδος... κωμικού σουτιέν.

Η άμερικανική λογοκρι-σία, αντίθετα προς την άγ-γλική, έχει καταρτίσει ο-λόκληρο κώδικα, με συγκεκρι-μένους κανόνες. Νά με-ρικοί άπ' αυτούς: Δεν έ-πιτρέπεται νά παρουσιάζ-εται στην οδών ένα διπλό κρεβάτι, έκτος αν βρίσκε-ται πάνω σ' αυτό ένα μόνο πρόσωπο. Το γυναικείο στή-θος δεν πρέπει νά επιδει-κνύεται πολύ. Οι έρωτι-κές σκηνές πρέπει νάνε έ-τσι παιγμένες, ώστε νά μη διεγείρουν τα ταπεινότερα ένστικτα των θεατών. Σκη-νές γδυσίματος ή βαναυσό-τητας έπιτρέπονται μόνον έφόσον είναι άπαραίτητες για την πλοκή του φιλμ. Άπαγορεύονται έπίσης τα έσώρρονα με νταντέλλες, τα ναρκωτικά, τα όπλοπο-λυδολά και τα «πεισιτά» πτώματα.

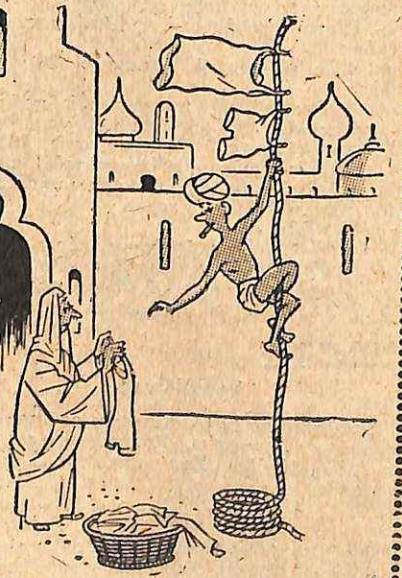
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Μου έκανε γλυκά μάτια, γι' αυ-τό... του τα βούλωσα!...

— Κούκου!... Νόμιζες πως ήρθες πρώτη;

Ο φακίρης: Δώσε μου ένα μαντηλάκι ακόμα!...

Α ταξιδεύουμε σήμερα στο Λίντς, την υποδειγματική άγγλική πόλη, με την πρότυπη υγιεινή όργάνωση της και την άκμαία υφαντουργική βιο-μηχανία της. Έκτη σέ έκτασι πόλις της Μεγάλης Βρετανίας έχει πληθυσμό 500.000 κατοίκους. Άρμονικά ξαπλωμέ-νη στους μαγευτικούς λόφους και τις καταπράσινες πλαγιές του Δυτικού Γιορκσάιρ έχει πανάρχαια ιστορία αν και έχει εμφάνισι έντελως μοντέρνα. Γνωστή ως «Λόιντς» άπ' τα άγγλοσα-ξωνικά χρόνια προκάλεσε το ενδιαφέρον Έδουάρδου του Γ'. Έται με σκοπό τη δική του έξυπνέτησι και όχι βέβαια από φιλανθρωπικούς λόγους, έκάλεσε Φλαμανδούς υφαντουργούς κι' έκανε το Λίντς κέντρο της υ-φαντουργικής βιομηχανίας της χώρας.

Με το πέρασμα των χρόνων το Λίντς έγινε σπουδαίο δια-μετακομιστικό κέντρο. Άπ' αυτό περνούν τα άγαθά της βορεινής Βρετανίας, τα κάρ-θουνο του Γιορκσάιρ. Άπ' εκεί ξεκινούν οι περίφημες σιδηρο-δρομικές άτμομηχανές, οι λι-νοτυπικές μηχανές, οι υφαν-τουργικές μηχανές και τα πασίγνωστα «έτοιμα ραδ'α» του Λίντς για νά ταξιδέψουν στα πέρατα του κόσμου.

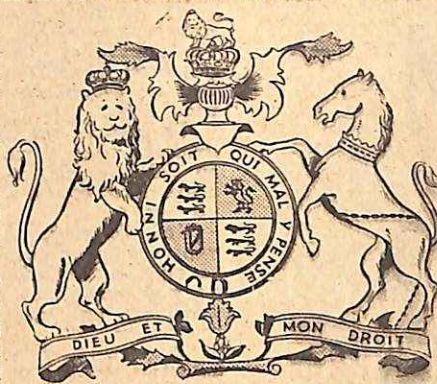
Το Πανεπιστήμιο του Λίντς, είνε κράμα Πανεπιστη-μίου, Πολυτεχνείου και Άνωτάτης Έμπορικής. Έχει Σχο-λές νομικής, ιατρικής, θεολογίας, χημείας, μαθηματικών και οδοντιατρικής, αλλά και μηχανικής, βαφικής, ύφαν-τουργικής, βυρσοδεφικής, γεωπονικής. Άκόμη έχει σχο-λές έμπορίου, μουσικής και καλών τεχνών.

Οι Βιβλιοθήκες του Λίντς, η Κεντρική με 150.000 τό-μους, η Έπιστημονική και Τεχνολογική με 30.000 και η Δανειστική Βιβλιοθήκη με 64.000 τόμους, είνε πάντα γε-μάτες από κόσμο κάθε κοινωνικής τάξεως, που διψάει για μόρφωσι.

Ξεκινάμε για ένα γύρο στην πόλη. Έκτινάμε τις προσπάθειες της Δημοτι-κής άρχης για την πρότυ-πη εργατική πολυκατοικία με 2.000 στεγασμένους εργάτες, την ιδεώδη κα-ταστροφή των σκουπιδιών με χημικές οδούς, το 'ιν-στιτούτον Τυφλών, τα μον-τέρνα Νοσοκομεία και τα ύπεροχα πάρκα με τις τε-χνήτες λίμνες, τα άθλητι-κά και ψυχολογικά κέν-τρα, τα υπαίθρια θέατρα, τις λαϊκές κολυμβητικές δεξαμενές και τους όλαν-θιστους κήπους. Έκεί θ-μως που προκαλείται το ενδιαφέρον μας ζωηρότε-ρο είνε η πρόνοια για τη μ'ητέρα και το παιδί.

Η Μεγάλη Βρετανία διαιρείται σε Περιφέρειες, Κοινοτείες, Νομαρχίες, νά πο'με, και κάθε Νομαρ-χία έχει το Κεντρικό Υ-γειονομικό της Κέντρο. Το διαμέρισμα του Σί-πλεϋ, στα περίχωρα του Λίντς, έλέγχει υγειονομι-κά και έποπτεύει 32.000 κατοίκους της περιφε-ρείας. Διαιρείται δέ σε έσσερα μικρότερα κέντρα, αί σε 32 σταθμούς.

Ένας υγειονομικός δι-ευθυντής του κέντρου κα-τευθύνει την όλη υγιεινή, γίδα των νηπιαγωγών, καθόντι παύα ήμχα στα παιδικά κοιμισατα και τρα-πέζια. Οι τοιοι είνε στολισμένοι με τους τόσο άγχαητους στους μικρούς «ήμρες» του Ντίσνεϋ.

Τιά νά γνωρίσουμε ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥΣ

Το «Λίιντς» και η πρόνοια για τη μη-τέρα και το παιδί

θάψεως. Η μάνα πρό παντός έχει άμέριστη στοργή του κράτους, και της άγγλικής κοινωνίας.

Έγκυος άκόμη μπορεί νά έπισκεφθ' το μαιευτήρα-γυ-ναϊκόλογο του υγειονομικού κέντρου για δωρεάν ταχτική παρακολούθησι. Θάχη πρώτα — πρώτα άμέσως αδεήσει των τροφίμων της. Όταν γεννήσ' κι' αν άκόμη είνε μέσης άστικής τάξεως, δεν θα πληρώσ' στο Μαιευτήριο. Το νεο-γέννητο θα τύχ' έξαιρετικών περιποιήσεων και φροντίδων. Όταν βγ' άπ' την Κλινική θα το παρακολουθ' το 'Ιδρυ-μα μέχρις ότου περάσ' τον πρώτο χρόνο. Το σωματικό βάρος, η υγιεινή του κατάστασις, η διατροφή του θα έλέγ-χονται άπ' το κέντρο.

Υπάρχουν φυσικά και μητέρες που εργάζονται στα έρ-γοστάσια. Αυτές πώς με-γαλώνουν τα νήπια τους; Το πρωί περνά το κρα-τικό αυτοκίνητο άπ' τα σπί-τια τους, τα παίρνει και τα πηγαίνει στο «Βρεφοκομι-κό Σταθμό». Και το βρά-δυ τα ξαναγυρίζει πάλι στην άγκαλιά της μάνας τους.

Το Νηπιαγωγείο θα διαδεχθ' το Βρεφοκομικό Σταθμό, όταν το νήπιο περάσ' την παιδική ήλι-κία. Τότε δοκιμασμένες και στοργικές ειδικευμέ-νες δασκάλες, νηπιαγω-γοί θ' αναλάβουν το έθνη-κό και κοινωνικό έργο της άνατροφής του παιδιού. Στα πρότυπα άγγλικά νη-πιαγωγεία με μεγάλη έμ-πιστοσύνη αφήνουν οι μη-τέρες, πρό παντός οι έρ-γαζόμενες, τα παιδιά τους γιατί πιστεύουν πως έκει μέσα το τρυφερό βλαστά-ρι τους δεν νοιώθει τόσο πολύ την άπουσία τους.

Είδαμε στο Λίντς Βρε-φοκομικό Σταθμό και στο Λονδίνο Νηπιαγωγείο και καταλάβαμε πόσο πρέ-πει νά φροντίζ' το κράτος άν θ' έλ' ν' ανόστησ' τη νέα γενιά, και νά την κη-φ καλύτερη άπ' την προ-γούμενη.

Ένα μικρό δείγμα του άγγλικού πολιτισμού! Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Στην αίθουσα ενός άγγλικού πρότυπου νηπιαγωγείου παιδάκια και κοριτσάκια, που τάχουν άφήσει για όλη την ήμερα οι εργάζόμενες μητέρες τους στη φρον-τίδα των νηπιαγωγών, καθόντι παύα ήμχα στα παιδικά κοιμισατα και τρα-πέζια. Οι τοιοι είνε στολισμένοι με τους τόσο άγχαητους στους μικρούς «ήμρες» του Ντίσνεϋ.

και εσύ Κούλα..
νά χαλίζεις τα θαυούτεια
σας με ΚΑΜΕΛ

ῥάνευαν ἀπ' αὐτόν.
 Ἡ Ἀσπασία ἀκούγε σὰν ἡ
 πνωτισμένη. Αὐτός, λοιπόν, ἦ-
 ταν ὁ μεγάλος Περικλῆς; Τῆς
 φαινόταν πῶς ἐβλέπε μπροστὰ
 τῆς μιά ἐνσάρκωσι τοῦ Ὀλύμ-
 πιου Δία...
 Τὰ μάτια τῆς νέας εἶχαν
 σπηλωθῇ τώρα πάνω στο μέγα-
 λο Ἀθηναίο. Ὁ θαυμασμός κί-
 ῃ ἐκστασις εὐμειγαν στο βλέμ-
 μα τῆς.
 Καί, ξαφνικά, ὁ Περικλῆς
 γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς, σὰν
 νὰ εἶχε νοιώσει αὐτὸ τὸ βλέμ-
 μα πού στηριζόταν μ' ἐπιμονὴ
 πάνω του καὶ τὸν παρακολού-

Ἡ Ἀσπασία κύτταζε τὸ θῶκο τοῦ
 ἀπλωγόναν μπροστὰ τῆς, σὰν θυ-
 σμένη σὲ ὄνειρο...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ENOMENI TIA TANTAI

Σύμφωνα με μία ανακοίνωση του докторος Τζον Γκόφμαν, του πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, η ανεύρεση μέσα στο αίμα γιγαντιαίων κυττάρων αποτελεί το χαρακτηριστικό γνώρισμα της αρτηριοσκλήρωσης. Παρόμοια κύτταρα μπορεί να βρίσκονται μέσα στο αίμα προτού καν εμφανισθούν οραστά, αλλά συμπτώματα της ασθένειας. Για το λόγο αυτό, η προτεινόμενη από τον докторό Γκόφμαν μέθοδος μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μέσον διαγνώσεως της αρτηριοσκλήρωσης.

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ του Ζαν Σιμπέρ πήγαινε διαδοχικά από τη γυναικεία φωτογραφία που, εδώ και πέντε λεπτά, σκόλιαζε το γραφείο του, στο επίκεντρο που μόλις του είχε φέρει ο καμαριέρης του Ζακ. Φαινόταν αναποφασιστός. Τέλος, με μια γρήγορη κίνηση, γύρισε τη φωτογραφία από την ανάποδη, είπε στον καμαριέρη να οδηγήσει τον επισκέπτη μέσα και μισάνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του.

Ο Σιμπέρ άρπαξε το πιστόλι του και πυροβόλησε...
...φορές!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το έλκεδρο τηλεφώνημα

έβγαλε από την τσέπη του ένα βιβλίο και το πέταξε μπροστά στο Σιμπέρ.

—Το αναγνωρίζετε αυτό; ρώτησε. Διαβάστε την αφιέρωση.

Ήταν μια κομψή συλλογή ποιημάτων. Τα τελευταία ποιήματα που είχε τυπώσει ο Σιμπέρ και που τον είχαν κάνει διάσημο. Πήρε το βιβλίο και διάβασε την αφιέρωση: «Στην αγαπημένη μου Μαρί, που, σαν μια όμορφη ζωγραφιά πάνω σ' ένα βαρόμετρο, δείχνει για μένα τις μέρες τις βροχερές και τις μέρες τις ήλιουσες».

—Λοιπόν; ρώτησε πάλι ο Ρούς, σκύβοντας με απειλητικό ύφος πάνω από το γραφείο. Τι λέτε τώρα; Η γυναίκα μου που ισχυρίζεται ότι δεν την γνωρίζετε, λέγεται Μαρί και το βιβλίο αυτό βρέθηκε μέσα στο συρτάρι της. Μου χρειάζεται κάποια εξήγηση, κύριε.

Με ύφος ήρεμο, ο Σιμπέρ έσπρωξε αδιαφορικά το βιβλίο προς τον επισκέπτη του.

—Γιατί δε ρωτάτε τη γυναίκα σας που βρήκε το βιβλίο; είπε ψυχρά.

Ο Ρούς άναψε.

—Οι περισσότεροι απατημένοι σύζυγοι τα βάζουν με τη γυναίκα τους, φώναξε. Άλλοι όμως, προτιμούν να τιμωρούν τον εραστή. Εγώ ανήκω στη δεύτερη κατηγορία.

—Πολύ ενδιαφέρον! είπε ο Σιμπέρ. Μόνο που φοβάμαι ότι στην περίπτωση αυτή χάνετε όλη την ώρα και τον δικό μου. Δεν έχω ιδέα ποτέ την ώρα που παραμόνι από μακριά και, το μόνο που ξέρω γι' αυτή, είναι ότι το μπλε χρώμα της πάει πολύ όμορφα.

—Ναί! "Οχι όμως και η γυναίκα μου! Αυτή είναι μόνον δική μου, φώναξε αγριεμένα ο Ρούς, χτυπώντας την παλάμη του επάνω στο γραφείο. Σηκώθηκε κατόπιν όρθιος.

—δηλαδή, αρνείσθε ότι της χάρισατε το βιβλίο αυτό; Μα αφού είναι δική σας η αφιέρωση!

—Δυστυχώς, είναι δική μου, ομολόγησε ο Σιμπέρ, με ύφος όνειροπολό, ξαπλώνοντας στην πολυθρόνα του. Λέω, δυστυχώς, γιατί βλέπω πόσο λίγη σημασία δίνουν μερικές γυναίκες στις όμορφες αναμνήσεις...

Σώπασε για μια στιγμή και κατόπιν πρόσθεσε:

—Θα πάρετε ένα ποτό, δεν είν' έτσι;

Και χτύπησε το κουδούνι.

—Ούϊσκυ! διτάξε τον υπηρέτη του, το Ζακ που μπήκε στο δωμάτιο.

Και, μόλις εκείνος βγήκε πάλι έξω, συνέχισε τις εξηγήσεις του. Διηγείτο πως γνώρισε τη «δική του» Μαρί, πως συνδέθηκε μαζί της και πως όλα διαλύθηκαν αργότερα.

—Πέρασαν δυο χρόνια από τότε, είπε μελαγχολικά.

Τη στιγμή αυτή ο Ζακ έφερε τα ποτήρια και τη μπουκάλα με το ποτό.

—Καλά όλα αυτά... αλλά η αφιέρωση;... Δεν καταλαβαίνω τίποτα, άρχισε να λέει ο Ρούς με δυσπιστό ύφος.

—Εννοώ, αρνείσθε ότι της χάρισατε το βιβλίο αυτό; Μα αφού είναι δική σας η αφιέρωση!

—Δυστυχώς, είναι δική μου, ομολόγησε ο Σιμπέρ, με ύφος όνειροπολό, ξαπλώνοντας στην πολυθρόνα του. Λέω, δυστυχώς, γιατί βλέπω πόσο λίγη σημασία δίνουν μερικές γυναίκες στις όμορφες αναμνήσεις...

Σώπασε για μια στιγμή και κατόπιν πρόσθεσε:

—Θα πάρετε ένα ποτό, δεν είν' έτσι;

Και χτύπησε το κουδούνι.

—Ούϊσκυ! διτάξε τον υπηρέτη του, το Ζακ που μπήκε στο δωμάτιο.

Και, μόλις εκείνος βγήκε πάλι έξω, συνέχισε τις εξηγήσεις του. Διηγείτο πως γνώρισε τη «δική του» Μαρί, πως συνδέθηκε μαζί της και πως όλα διαλύθηκαν αργότερα.

—Πέρασαν δυο χρόνια από τότε, είπε μελαγχολικά.

Τη στιγμή αυτή ο Ζακ έφερε τα ποτήρια και τη μπουκάλα με το ποτό.

—Καλά όλα αυτά... αλλά η αφιέρωση;... Δεν καταλαβαίνω τίποτα, άρχισε να λέει ο Ρούς με δυσπιστό ύφος.

—Εννοώ, αρνείσθε ότι της χάρισατε το βιβλίο αυτό; Μα αφού είναι δική σας η αφιέρωση!

—Δυστυχώς, είναι δική μου, ομολόγησε ο Σιμπέρ, με ύφος όνειροπολό, ξαπλώνοντας στην πολυθρόνα του. Λέω, δυστυχώς, γιατί βλέπω πόσο λίγη σημασία δίνουν μερικές γυναίκες στις όμορφες αναμνήσεις...

Σώπασε για μια στιγμή και κατόπιν πρόσθεσε:

—Θα πάρετε ένα ποτό, δεν είν' έτσι;

Και χτύπησε το κουδούνι.

—Ούϊσκυ! διτάξε τον υπηρέτη του, το Ζακ που μπήκε στο δωμάτιο.

Και, μόλις εκείνος βγήκε πάλι έξω, συνέχισε τις εξηγήσεις του. Διηγείτο πως γνώρισε τη «δική του» Μαρί, πως συνδέθηκε μαζί της και πως όλα διαλύθηκαν αργότερα.

—Πέρασαν δυο χρόνια από τότε, είπε μελαγχολικά.

Τη στιγμή αυτή ο Ζακ έφερε τα ποτήρια και τη μπουκάλα με το ποτό.

—Καλά όλα αυτά... αλλά η αφιέρωση;... Δεν καταλαβαίνω τίποτα, άρχισε να λέει ο Ρούς με δυσπιστό ύφος.

—Εννοώ, αρνείσθε ότι της χάρισατε το βιβλίο αυτό; Μα αφού είναι δική σας η αφιέρωση!

—Δυστυχώς, είναι δική μου, ομολόγησε ο Σιμπέρ, με ύφος όνειροπολό, ξαπλώνοντας στην πολυθρόνα του. Λέω, δυστυχώς, γιατί βλέπω πόσο λίγη σημασία δίνουν μερικές γυναίκες στις όμορφες αναμνήσεις...

Σώπασε για μια στιγμή και κατόπιν πρόσθεσε:

—Θα πάρετε ένα ποτό, δεν είν' έτσι;

—δηλαδή, αρνείσθε ότι της χάρισατε το βιβλίο αυτό; Μα αφού είναι δική σας η αφιέρωση!

—Δυστυχώς, είναι δική μου, ομολόγησε ο Σιμπέρ, με ύφος όνειροπολό, ξαπλώνοντας στην πολυθρόνα του. Λέω, δυστυχώς, γιατί βλέπω πόσο λίγη σημασία δίνουν μερικές γυναίκες στις όμορφες αναμνήσεις...

Σώπασε για μια στιγμή και κατόπιν πρόσθεσε:

—Θα πάρετε ένα ποτό, δεν είν' έτσι;

Και χτύπησε το κουδούνι.

—Ούϊσκυ! διτάξε τον υπηρέτη του, το Ζακ που μπήκε στο δωμάτιο.

Και, μόλις εκείνος βγήκε πάλι έξω, συνέχισε τις εξηγήσεις του. Διηγείτο πως γνώρισε τη «δική του» Μαρί, πως συνδέθηκε μαζί της και πως όλα διαλύθηκαν αργότερα.

—Πέρασαν δυο χρόνια από τότε, είπε μελαγχολικά.

Τη στιγμή αυτή ο Ζακ έφερε τα ποτήρια και τη μπουκάλα με το ποτό.

—Καλά όλα αυτά... αλλά η αφιέρωση;... Δεν καταλαβαίνω τίποτα, άρχισε να λέει ο Ρούς με δυσπιστό ύφος.

—Εννοώ, αρνείσθε ότι της χάρισατε το βιβλίο αυτό; Μα αφού είναι δική σας η αφιέρωση!

—Δυστυχώς, είναι δική μου, ομολόγησε ο Σιμπέρ, με ύφος όνειροπολό, ξαπλώνοντας στην πολυθρόνα του. Λέω, δυστυχώς, γιατί βλέπω πόσο λίγη σημασία δίνουν μερικές γυναίκες στις όμορφες αναμνήσεις...

Σώπασε για μια στιγμή και κατόπιν πρόσθεσε:

—Θα πάρετε ένα ποτό, δεν είν' έτσι;

Και χτύπησε το κουδούνι.

—Ούϊσκυ! διτάξε τον υπηρέτη του, το Ζακ που μπήκε στο δωμάτιο.

Και, μόλις εκείνος βγήκε πάλι έξω, συνέχισε τις εξηγήσεις του. Διηγείτο πως γνώρισε τη «δική του» Μαρί, πως συνδέθηκε μαζί της και πως όλα διαλύθηκαν αργότερα.

—Πέρασαν δυο χρόνια από τότε, είπε μελαγχολικά.

Τη στιγμή αυτή ο Ζακ έφερε τα ποτήρια και τη μπουκάλα με το ποτό.

—Καλά όλα αυτά... αλλά η αφιέρωση;... Δεν καταλαβαίνω τίποτα, άρχισε να λέει ο Ρούς με δυσπιστό ύφος.

—Εννοώ, αρνείσθε ότι της χάρισατε το βιβλίο αυτό; Μα αφού είναι δική σας η αφιέρωση!

—Δυστυχώς, είναι δική μου, ομολόγησε ο Σιμπέρ, με ύφος όνειροπολό, ξαπλώνοντας στην πολυθρόνα του. Λέω, δυστυχώς, γιατί βλέπω πόσο λίγη σημασία δίνουν μερικές γυναίκες στις όμορφες αναμνήσεις...

Σώπασε για μια στιγμή και κατόπιν πρόσθεσε:

—Θα πάρετε ένα ποτό, δεν είν' έτσι;

Και χτύπησε το κουδούνι.

—Ούϊσκυ! διτάξε τον υπηρέτη του, το Ζακ που μπήκε στο δωμάτιο.

Και, μόλις εκείνος βγήκε πάλι έξω, συνέχισε τις εξηγήσεις του. Διηγείτο πως γνώρισε τη «δική του» Μαρί, πως συνδέθηκε μαζί της και πως όλα διαλύθηκαν αργότερα.

—Πέρασαν δυο χρόνια από τότε, είπε μελαγχολικά.

Τη στιγμή αυτή ο Ζακ έφερε τα ποτήρια και τη μπουκάλα με το ποτό.

—Καλά όλα αυτά... αλλά η αφιέρωση;... Δεν καταλαβαίνω τίποτα, άρχισε να λέει ο Ρούς με δυσπιστό ύφος.

—Εννοώ, αρνείσθε ότι της χάρισατε το βιβλίο αυτό; Μα αφού είναι δική σας η αφιέρωση!

—Δυστυχώς, είναι δική μου, ομολόγησε ο Σιμπέρ, με ύφος όνειροπολό, ξαπλώνοντας στην πολυθρόνα του. Λέω, δυστυχώς, γιατί βλέπω πόσο λίγη σημασία δίνουν μερικές γυναίκες στις όμορφες αναμνήσεις...

Σώπασε για μια στιγμή και κατόπιν πρόσθεσε:

—Θα πάρετε ένα ποτό, δεν είν' έτσι;

Η γυμναστική παιδείση των Έλλήνων γινόταν στις παλαιότερες και στα γυμνάσια, που ήταν γυμναστικά ιδρύματα από την εποχή της πολιτείας. Η λέξη «παλαιότερα» κυρίως σημαίνει τόπο πάλης. Στην πρώτη γένεσι της ήταν απλώς πλατεία, που είχε ένα μέρος

Οι νόμοι του Σόλωνα για τα γυμναστικά ιδρύματα

του εδάφους ανασκαμμένο και μαλακό για να παλεύουν οι νέοι. Ύστερα η παλαιότερα εξέλιχθηκε σε οικοδόμημα και φαίνεται πως στην αρχή ήταν μέρος του γυμνασίου.

Η «παλαιότερα» είχε διάφορες κατά καιρούς ονομασίες. Πολλές φορές συγχέεται και από τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς με το «γυμνάσιον».

Η λέξη «γυμνάσιον» σημαίνει «άσκησις» κατά την οποία ο άσκούμενος είναι γυμνός. Έχρησιμοποιείτο κατ' αυτό τον τρόπο στον πληθυντικό και ύστερα στον ενικό και σημαίνει μια θέση που γινόταν η άσκηση.

Ο απαραίτητος για το γυμνάσιο χώρος ήταν ο δρόμος. Στην αρχή δεν ήταν αυτό το ιδρυμα, αλλά ένα αθλητικό γήπεδο. Μεταγενέστερα εξέλιχθηκε σε οικοδόμημα ευρύχωρο, έκτεταμένο και πολυτελές.

Ο 'Ηρόδοτος πρώτος αναφέρει πως ο Κλεισθένης ο Σικυνώιος οικοδόμησε δρόμο και παλαιάστρα. Και τα δυο, προσέθεμα και παλαιάστρα, με το κοινό όνομα «παλαιάστρα».

Στάς 'Αθήνας όμως υπήρχαν παλαιάστρες, που καθ' ολοκληρίαν διεκρίνοντο από τα γυμνάσια, όπως θα είδαμε παρακάτω.

Μία σκηνή από αρχαία ελληνική παλαιάστρα. Ένας έφηβος εφαρμόζει σ' έναν αντίπαλό του μια παλαιστική λαβή, που δεν διαφέρει καθόλου απ' εκείνες των συγχρόνων μας παλαιστών.

Ίσχυρίσθηκαν πως «οι παλαιότερες» στάς 'Αθήνας ήταν για χρήση των γυμνικών ασκήσεων των παιδών και μεираκών, τα δε γυμνάσια για χρήση των ανδρών. Αποδείχθηκε όμως τελευταία πως η διακρίσις αυτή δεν είναι σωστή, αν και φαίνεται πως υπήρχαν μερικοί χώροι αποκλειστικά για τα παιδιά και τα μεираκια. Ότι τα παιδιά έγυμνάζοντο στα γυμνάσια γίνεται φανερό από πολλούς αρχαίους συγγραφείς, καθώς και πως οι άνδρες πήγαιναν στις παλαιότερες.

Οι παλαιότερες ήταν δημόσια ιδρύματα, όπως στην 'Ολυμπία και στην 'Ηλιδα, όπου προπονούντο οι αθληταί. Οι περισσότερες όμως απ' τις παλαιότερες ανήκαν σε ιδιώτες, συνήθως σε δασκάλους.

Δάσκαλοι με λίγους μονάχα μαθητάς μπορούσαν να τους διδάσκουν στα σπίτια τους και νοίκιαζαν μια παλαιάστρα για τη σωματική αγωγή τους. Ένώ όσοι είχαν μεγαλύτερα σχολεία είχαν και ιδιαίτερες παλαιάστρες όπου τους διαπαιδαγγούσαν.

Όταν η παλαιάστρα δεν προωριζέτο για σχολικούς σκοπούς, χρησιμοποιείτο από μεγαλύτερους στην ηλικία μαθητάς και ακόμη από άνδρες. Άρκετοι από τους διαλόγους του Πλάτωνος διεξήχθησαν σε παλαιάστρες.

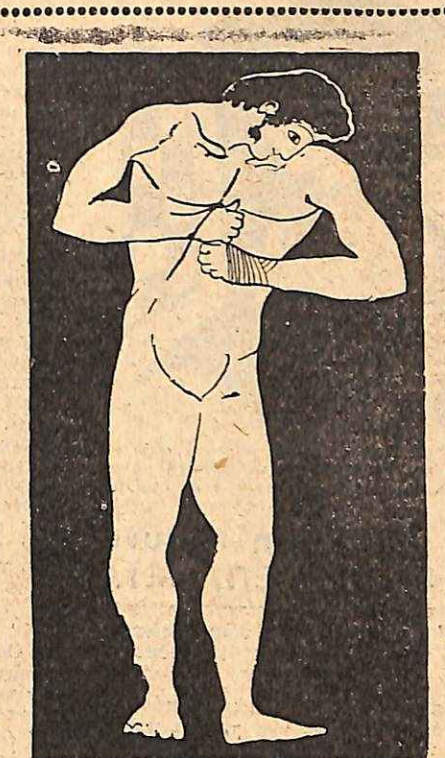
Η παλαιάστρα, κατά το πλείστον, ήταν μέσα στην πόλη.

Το γυμνάσιο όμως ήταν ένα αθλητικό γήπεδο και συνήθως έξω απ' την πόλη. Ήταν δημόσιο ίδρυμα και ανοιχτό για όλους τους πολίτες. Νεαρά παιδιά ωδηγούντο εκεί για δρόμο ή ακοντισμό, ασκήσεις για τις οποίες δεν υπήρχε θέσις στην παλαιάστρα.

Ειδικά όμως το γυμνάσιο χρησίμευε, ως ασηπτήριο των εφήβων. Εκεί οι αθληταί έπροπονούντο για τους δημοσίους αγώνες, αλλά και οι κάθε ηλικίας άντρες μπορούσαν ν' ασκούνται.

Πραγματικά λοιπόν στις παλαιάστρες και στα γυμνάσια δεν κατέφευγαν όσοι επιθυμούσαν να γυμνασθούν, αλλά και όσοι ήθελαν να επιδείξουν τις γνώσεις τους, όπως λ.χ. ο Σωκράτης, που περνούσε τον καιρό του στην παλαιάστρα του Ταυρέου και στο Λύκειον. Πρόδικος ο Κείος, που φοιτούσε στο Λύκειον, ο 'Αριστοτέλης, που συνήθιζε να διδάσκη ή να διηγήτο περπατώντας στο Λύκειον, γι' αυτό και οι μαθηταί του ονομάσθηκαν «Λύκειοι Περιπατητικοί».

Ο Πλάτων έδίδασκε στην 'Ακαδημία και ο 'Αντισθένης στο Κυνόσαργες. Άλλοι

Νεαρός πυγμάχος ενώ στερεώνει τους «πυκτικούς ιμάντες», τα πυγμαχικά λουριά, πριν αρχίση την άσκησιν του στην πυγμαχία.

Λα και ο Θεμιστοκλής σύναζε στο Κυνόσαργες.

Στην παλαιάστρα του Σιδυρτίου φοιτούσαν ο 'Αλκιβιάδης. Στην παλαιάστρα του 'Ιπποκράτη πέθανε ο 'Ιπποκράτης, όταν έμαθε την καταστροφή της Χαιρώνειας. Στην παλαιάστρα του Μίκου έγινε ο διάλογος του Πλάτωνος «Λύσις». Και στην παλαιάστρα του Ταυρέου ο «Χαρμίδης».

Τα γυμναστικά αυτά οικοδομήματα έβωροντο τόσον απαραίτητα στις ελληνικές πόλεις, που ο Πανσυνάσιος αναφέροντας τους Πανοντες της Φωκίδος αμφιβάλλει αν πρέπει να ονομάση πόλη την πατρίδα τους, που έστερείτο, έκτος απ' τ' άλλα, και γυμνασίου και θεάτρου και αγοράς.

Ο Εύριπίδης για να δείξη πόσον κοσμούσε μια πόλη ένα ωραίο στάδιο της δίνει την χαρακτηριστική προσωνυμία «καλλιστάδιος».

Οι νόμοι του Σόλωνα καθόριζαν πως τα γυμναστικά αυτά ιδρύματα έπρεπε να μην ανοίγουν πριν ανατείλη ο ήλιος και να κλείνουν πριν δύση. Απαγορεύαν την παινή θανάτου για τον παραβάτη, την είσοδο κατά τις ώρες άσκήσεως των παιδών, στον καθένα που είχε ξεπεράσει την παιδική ηλικία. Έκαναν εξαίρεσι για το γυμνίο του δασκάλου της σχολής, τον αδελφό του και το γαμπρό του.

Απαγορεύαν ακόμη στο γυμνασίαρχη να επιτρέπη κατά την τέλεσι της παιδικής γυμναστικής έορτής των 'Ερμιαίων στάς 'Αθήνας, να παρευρίσκονται ενήλικοι στο γυμνάσιο.

Τα παιδιά που γεννιόντουσαν από 'Αθηναίο πολίτη και ξένη δεν ήταν δεκτά παρα στο γυμνάσιο Κυνόσαργες.

Γυναίκες παντρεμένες και άνυπαντρες αποκλείοντο από τα γυμνάσια και στάς 'Αθήνας και σ' όλες τις 'Ιωνικές πόλεις. Στη Σπάρτη όμως και σε μερικές άλλες Δωρικές πόλεις οι κόρες, ντυμένες με κοντό χιτώνα, όχι μονάχα έμπαιναν ανεμπόδιστα στα γυμνάσια για να παρακολουθήσουν τις ασκήσεις, αλλά και γυμνάζονταν μαζί με τα παιδιά. Οι παντρεμένες όμως δεν φοιτούσαν καθόλου σ' αυτά.

Για τους 'Αθηναίους ήταν αυτό μεγάλη ντροπή και προσβολή των ήθων.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΪΟΥ

Ο Βαν Ντάμ στεκόταν μπροστά στον πίνακα και προσπαθούσε να μαντέψει το τετραγώνιο που είχαν διαλέξει οι πειραματιστές.

Η έπιστήμη έρευνά ΤΗΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ

Απ' το μαντείο των Δελφών ως τις σημερινές μεταδόσεις εικόνων

Υπάρχει πραγματικά τηλεπάθεια; Όποιοι πίστευαν ένα τέτοιο πράγμα, πριν από 50 χρόνια, έθεωρείτο απατεώνας ή τρελλός! Σήμερα όμως, ακόμη κι' οι πιο σκεπτικιστές παραδέχονται την ύπαρξη κάποιας μυστηριώδους ψυχικής δυνάμεως.

Για πρώτη φορά στην ιστορία, αναφέρεται απ' τον Ηρόδοτο μία περίπτωση τηλεπαθείας. Ο βασιλεύς Κροίσος έστειλε κάποτε ανθρώπους του σε επτά διάφορα μαντεία, για να υποβάλουν την ερώτηση: «Τι κάνει ο βασιλιάς μας αυτή τη στιγμή?»

Ο Κροίσος έδραζε, την ώρα εκείνη, κομμάτια από χελώνα κι' από άρνι μέσα σ' ένα χάλκινο τέντζερ. Πριν λοιπόν ακόμη μιλήσει ο απεσταλμένος του, η Πυθία του μαντείου των Δελφών περιέγραψε με στίχους το μαγειρικό σκεύος και το περιεχόμενό του.

Αν αυτή η περίπτωση δεν μπορεί να εξακριβωθεί, έπειτα από τόσον καιρό, δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με διάφορα νεώτερα περιστατικά, του περασμένου αιώνα. Μπαίνοντας π.χ. στο Λούβρο, ο Άλφρε ντε Μυσσέ άκουσε μία μυστηριώδη φωνή να λέει «Με σκοτώνουν» και ν' αναστρέφει ώριστη όδη και αριθμό. Ο Μυσσέ πήγε άμέσως εκεί και βρήκε ένα πτώμα.

Ενώ ταξείδευε για το Γιβραλτάρ, ο λόρδος Τσάρλ Μπέρσεφορντ άνοιξε την πόρτα μίας καμπίνας

ΗΡΑ
Αι τελειότεραι
ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
Μ. Δ. ΝΙΚΑΤΣΙΟΣ
Ανθίμου Γαλή 11 — Αθήναι

κι' είδε τον πατέρα του μέσα σ' ένα φέρετρο, την ίδια ώρα που γινόταν η κηδεία του στην Αγγλία δίχως να το ξέρει ο λόρδος. Αυτές, κι' άλλες ακόμη παράμοιες περιπτώσεις, εξηγούνται μόνο με την τηλεπάθεια και τη διάρασι, που μεταδίδουν από μακριά εικόνες ή ήχους σε άτομα ξυπνήτα ή κοιμισμένα. Είναι δε τόσο πολλές και με τόσες λεπτομέρειες, ώστε φαίνεται άπίθανο να προκεινται για συμπτώσεις.

Τα πρώτα συστηματικά έπιστημονικά πειράματα τηλεπαθείας, έγιναν στο Γκρόνινγκαν, το 1920. Ο νέος Όλλανδός Βαν Ντάμ στεκόταν μπροστά σ' ένα πίνακα με 48 τετραγώνια και προσπαθούσε να μαντέψει ποιά τετραγώνια είχαν διαλέξει κάθε φορά οι πειραματιστές. Το πείραμα επανελήφθη 184 φορές. Κατά τη θεωρία των πιθανοτήτων, έπρεπε να σημειώσει μόνο 4 έπιτυχίες. Κι' όμως έπέτυχε τις 60 φορές. Το ίδιο αποτέλεσμα σημείωσε κι' όταν οι πειραματιστές ήσαν κλεισμένοι σε χωριστό δωμάτιο, για ν' αποκλείεται το ότι μπορούσε να καθοδηγηθεί ο Βαν Ντάμ απ' τις ακούσιες μεταβολές του ρυθμού της αναπνοής τους.

Όταν ο Βαν Ντάμ έπαιρνε λίγο βρωμιούχο, είχε περισσότερες έπιτυχίες, κι' ακόμη πιο πολλές όταν έπινε μετρία ποσότητα αλκοόλ.

Πάντα έπετύχχανε τα καλύτερα αποτελέσματα στην αρχή των πειραμάτων, κι' ύστερα οι έπιτυχίες του λιγόστευαν σιγά - σιγά.

Τα πειράματα αυτά απέδειξαν: 1) Ότι ύπάρχει τηλεπάθεια, 2) ότι κουράζει εύκολα και 3) ότι έκδηλώνεται περισσότερο όταν το μυαλό είναι λίγο ναρκωμένο με φάρμακα.

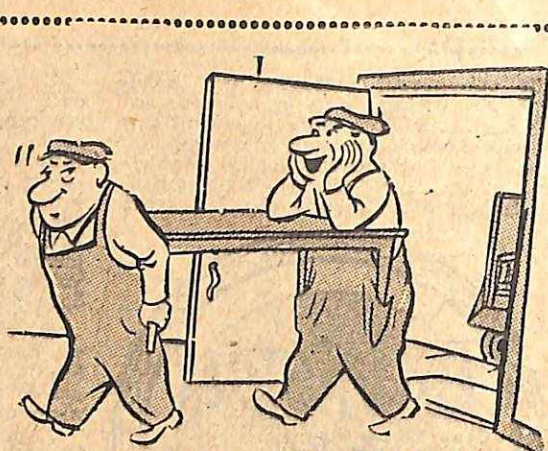
Εξαιτίας ένδιαφέροντα ήσαν και τα πειράματα του Αμερικανού καθηγητού της ψυχολογίας Ράιν — για τα οποία γράψαμε άλλοτε λεπτομερώς. Χρησιμοποιήθηκε γι' αυτά μία ειδική τράπουλα από 25 χαρτιά, που παρίσταναν ανά 5 τα έξι σύμβολα: σταυρό, άστρο, τετραγώνιο, κύκλο και τεθλασμένες γραμμές. Ένα μηχανήμα άνακτούσε τα χαρτιά και τ' άφινε πάνω στο τραπέζι, ανάποδα. Ύστερα οι φοιτηταί, που λάβαιναν μέρος στο πείραμα, προσπαθούσαν να τα μαντέψουν ένα-ένα. Οι μαθηματικές πιθανότητες περιόριζαν τις σωστές απαντήσεις τους σ' ένα ποσοστό 20%. Κι' όμως μερικοί απ' αυτούς σημείωσαν πολύ περισσότερες έπιτυχίες.

Γενικώς, οι πειραματιστές πήραν όλα τα ανθρωπίνως δυνατά προληπτικά μέτρα, ώστε να εξασφαλισθεί η γνησιότητα των αποτελεσμάτων. Και πάλι λοιπόν οι έπιτυχίες ώρισμένων φοιτητών απέδειξαν ότι ύπάρχει τηλεπάθεια.

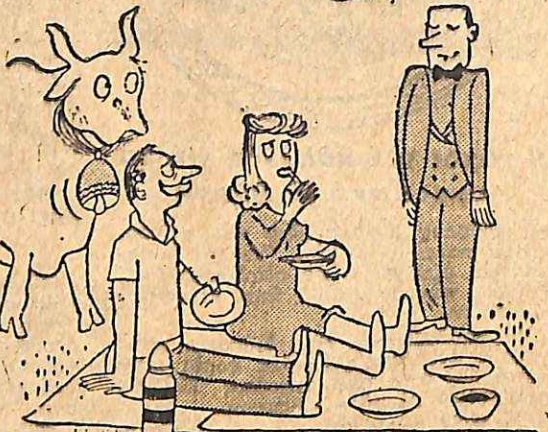
Περιεργότατα είναι επίσης και τα πειράματα τηλεπαθητικής μεταδόσεως ολοκληρών εικόνων, που γίνονται μεταξύ των έταιρειών ψυχικών έρευνών διαφόρων χωρών (και της Ελλάδος ακόμη). Οι εικόνες παραμορφώνονται κάπως απ' τους «δέκτες», τις περισσότερες φορές. Η μετάδοση είναι καθαρώτερη, όταν γίνεται άπρόσπτα, χωρίς ένταση της βελήσεως του «πομπού» ή του «δέκτου». Η άπόστασις και τα ύλικά εμπόδια δεν την επηρεάζουν καθόλου.

Έχει παρατηρηθεί έξ άλλου ότι οι μύτερες έχουν μία τηλεπαθητική σύνδεσι με τα παιδιά τους, που διαρκεί, πολλές φορές σ' όλη τους τη ζωή. Επίσης συμβαίνει το ίδιο με τους ανθρώπους που σχετίζονται στενά εργάζονται μαζί.

Γενικώς, η τηλεπαθητική ικανότης είναι πολύ διαδεδομένη, σ' άλλους έντονότερη και σ' άλλους ασθενέστερη.

Ο Έξυπνος και το κορόιδο.
«France Dimanche»

Ο κύριος χτύπησε το κουδούνι.
«Rouge et Noir»

Καθίστε, κύριε, για λίγο στη θέση μου. Εγώ πάω να κάνω μία βόλτα!...
«Presse»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ
«Rouge et Noir»

Ο Αμερικανός «ΜΠΡΟΥΜΕΛ»

Δεν φέρεσε δυο φορές το ίδιο κοστούμι

Για να διατηρήσει τη φήμη του πιο καλοντυμένου ανθρώπου του κόσμου, ο «ώραίος Μπρούμελ», ο βασιλιάς αυτός των δανδήζων, ξόδεψε 150.000 λίρες. Τα πουκάμισά του κόστιζαν 10 λίρες το ένα, και τα πετούσε αφού τα φορούσε τρεις φορές. Κάποτε, έμεινε στο κρεβάτι ολόκληρη βδομάδα, συντετριμένος απ' την ταπεινότητα γιατί... δεν είχε καλή εφαρμογή ένα κολλάρο του!

Κι' όμως η δόξα του Μπρούμελ χωρίς μπροστά σ' εκείνη που απέκτησε ένας μεγαλοεπιχειρηματίας κρέατος, στο Σικάγο, ο Σίλας Κήν. Στις αρχές του αιώνα μας, ο Κήν έτυχε να διαβάσει την ιστορία του Μπρούμελ κι' αποφάσισε άμέσως να καταρρίψει τα ρεκόρ του στο άθλο του ντύσιμου.

Μόλις έγινε γνωστή η άπόφασί του, το γραφείο του γέμισε από πλασιέ, που ζητούσαν να του πουλήσουν κοστούμια, πουκάμισα, λαιμοδέτες, κάλτσες, τυράντες, κι' ό,τι άλλο χρειάζεται ένας άνδρας για να καλοντυθεί. Καθένας απ' αυτούς τούδινε πρόθυμα συμβουλές για το ντύσιμό του, φροντίζοντας βεβαίως να επαινέσει με κατηχητά δικά του είδη και να κατηγορήσει τους ανταγωνιστάς...

Βλέποντας πως είχε πιά πελαγώσει ανάμεσα τους, και μη θέλοντας έξ άλλου να πέσει θύμα των έπιτηδεών, ο Κήν δημοσίευσε στις έφημερίδες μίαν άγγελία ότι ζητούσε «ραπτικούς συμβούλους». Έκείνο που

Τα έργοστάσια ύφασμάτων ζητούσαν τις συμβουλές του και τις καλοπλήρωναν. Γιατί πρέπει να προσθέσουμε ότι ο Κήν είχε πιά διδαχθεί πολλά απ' τους συμβούλους του κι' είχε γίνει καλλίτερός τους!

Διάφοροι θεατρικοί επιχειρηματίες τον καλούσαν στα θέατρα τους για να κρίνει το ντύσιμο των ηθοποιών. Πληρωνόταν 100.000 δολάρια, για να επιτρέψει να χρησιμοποιηθεί το όνομά του ως μάρκα για λαιμοδέτες.

Πολλοί έφευγεται είδων λιποτισμού ζητούσαν τις συμβουλές του. Κι' ο ίδιος άλλωστε είχε έφευρει ένα έξαρτημα για το στερώμα του κολλάρου.

Όταν δεν του έφαινε μία καινούργια φορεσιά που είχε παραγγείλει, δεν τη φορούσε καθόλου, αλλά τη χάριζε στους φτωχούς.

Όταν πέθανε, το 1917, άφισε μεγάλη περιουσία. Γιατί τα έσοδά του απ' τη χρησιμοποίηση του ονόματός του για διαφημιστικούς σκοπούς ήσαν μεγαλύτερα απ' τα τεράστια ποσά που ξόδεψε για το ντύσιμό του.

Διακόσιοι ράφτες παρακολούθησαν με συγκίνηση την κηδεία του, και δεκάδες πουκάμισα έχυσαν πικρά δάκρυα πάνω στον τάφο του. Μία ένωση ύποδηματοποιών μάλιστα έστειλε ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα με σχήμα παπουτσιού.

Ο Σίλας Κήν έμεινε άυπαντρος, γιατί — όπως έλεγε κάποιος απ' τους θαυμαστές του — θάταν άδύνατο να βρει γυναίκα άνταξία του σε κομψότητα.

Πρωτοφανής κενοδοξία για έναν άντρα...

του χρειάζονταν — έξηγοούσε — ήταν ένας άνδρας με έξαιρετικό γούστο, ικανός να δημιουργήσει έναν καινούργιο Μπρούμελ.

Αφού μελέτησε τις 40 άπαντήσεις που έλαβε, αποφάσισε να μην περιοριστεί σ' ένα μόνο σύμβολο, αλλά να συστήσει μία τριμελή έπιτροπή, από ένα Γάλλο, ένα Άγγλο κι' ένα Αμερικανό, για να τον καθοδηγή στα ζητήματα της μόδας και της άνδρικής κομψότητας.

Έτσι, άπόκτησε σε λίγο την τελειότερη γκαρνταρόμπα. Έξη δωμάτια του σπιτιού του είχαν διατεθεί για τα 31 κοστούμια του (ένα για κάθε μέρα της βδομάδας) και τα άνάλογα ζευγάρια παπούτσια, μαζί με τις 4 βραδυνές φορεσίες του, 5 σμόκιν, 12 ρόμπ - ντε - σάμπρ και άροκέτα καπέλλα κάθε είδους. Δύο καμαριέρηδες είχαν αναλάβει άποκλειστικά τη φροντίδα όλου αυτού του ρουχισμού, που άνανεωνόταν συνεχώς.

Ο Σίλας είχε αποφασίσει να μη φορέσει ποτέ δυο φορές το ίδιο κοστούμι ή το ίδιο ζευγάρι παπούτσια. Άλλάζε πουκάμισο 6 - 7 φορές την ημέρα. Τη νύχτα, στόν ύπνο του, δεν φορούσε πυτζάμες, αλλά νυχτικό, ταιριασμένο πάντα με το χρώμα του δωματίου, με τη ρόμπ - ντε - σάμπρ και με τις παντόφλες του.

Το ντύσιμό του τον άπασχολούσε τόσο, ώστε άναγκάστηκε να έγκαταλείψει τελείως τις δουλειές του. Κι' όμως, έγινε τότε πιο πολυσύχναστος από πριν!

Τα έργοστάσια ύφασμάτων ζητούσαν τις συμβουλές του και τις καλοπλήρωναν. Γιατί πρέπει να προσθέσουμε ότι ο Κήν είχε πιά διδαχθεί πολλά απ' τους συμβούλους του κι' είχε γίνει καλλίτερός τους!

Διάφοροι θεατρικοί επιχειρηματίες τον καλούσαν στα θέατρα τους για να κρίνει το ντύσιμο των ηθοποιών. Πληρωνόταν 100.000 δολάρια, για να επιτρέψει να χρησιμοποιηθεί το όνομά του ως μάρκα για λαιμοδέτες.

Πολλοί έφευγεται είδων λιποτισμού ζητούσαν τις συμβουλές του. Κι' ο ίδιος άλλωστε είχε έφευρει ένα έξαρτημα για το στερώμα του κολλάρου.

Όταν δεν του έφαινε μία καινούργια φορεσιά που είχε παραγγείλει, δεν τη φορούσε καθόλου, αλλά τη χάριζε στους φτωχούς.

Όταν πέθανε, το 1917, άφισε μεγάλη περιουσία. Γιατί τα έσοδά του απ' τη χρησιμοποίηση του ονόματός του για διαφημιστικούς σκοπούς ήσαν μεγαλύτερα απ' τα τεράστια ποσά που ξόδεψε για το ντύσιμό του.

Διακόσιοι ράφτες παρακολούθησαν με συγκίνηση την κηδεία του, και δεκάδες πουκάμισα έχυσαν πικρά δάκρυα πάνω στον τάφο του. Μία ένωση ύποδηματοποιών μάλιστα έστειλε ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα με σχήμα παπουτσιού.

Ο Σίλας Κήν έμεινε άυπαντρος, γιατί — όπως έλεγε κάποιος απ' τους θαυμαστές του — θάταν άδύνατο να βρει γυναίκα άνταξία του σε κομψότητα.

Πρωτοφανής κενοδοξία για έναν άντρα...

Η νύφη της Κατοχής!

Χωρίς να είναι γόνος γαλαζοαίματης οικογένειας, ή μανία του από τα μικρά του χρόνια ήταν να δανδίζει και ν' άριστοκρατίσει. Ακόμη και τ' όνομά του που ήταν Παναγιώτης Σκουμπής, το είχε αλλάξει και το είχε κάνει Πάνος Σκουμπουρδής χωρίς νύχη, φυσικά, καμμία σχέση με τους Σκουμπουρδές.

Σπούδασε νομικά. Μά δεν τ' άτέλειωσε. Έμαθε γαλλικά. Μά όχι καλά. Έτσι ενώ δεν ήταν άγρομάτος δεν είχε και κανένα έφοδιο για τη ζωή κανένα όπλο χειροπισιστό για ν' άποκτήσει επάγγελμα. Κι' ή μόνη λύσι πια — το λιμάνι των ήμιμαθών και των άποτυχημένων — ήταν οι «δουλειές του ποδαριού».

Δεν είναι ακριβώς του ποδαριού. Είναι και «του χεριού» και «του ματιού», και... της γλώσσας. Πρό παντός της γλώσσας! Τρέχεις βέβαια, μά έκτος απ' τα τρεχάματα πρέπει να δουλεύη το χέρι, να παίξη το μάτι και να μη σταματά ή γλώσσα! Πάρλα νυχθημερον! Πάρλα με πειθώ, μ' ευφράδεια, μ' επιχειρήματα.

Η εμφάνιση τον βοηθούσε: Κομψός, με μονόκλ, με ύψος, έπειθε τους πάντας ευχερόστατα μέχρι της στιγμής... που έπρόκειτο να βάλουν το χέρι στην τσέπη! Μόλις έρχόταν ή εύλογη μνην ώρα να δώσουνε παραδάκι, ή εμπόρευμα ζητάγαν «έγγυήσεις». Κι' αυτοί πάλι που μπορούσαν να δώσουνε τις «έγγυήσεις» ζητάγαν παραδάκι... ή εμπόρευμα!

Έτσι δουλειά δεν τέλειωνε καμμία. Όσπου ήρθε ή άτιμη ή Κατοχή, και τον σφίξανε ά-

Τέλος ήρθε ή άπελευθέρωσι, μίλησε για «την έγκατάστασι των καινούργιων γραφείων του» ο γαμπρός — γιατί τ' αληθ... τάχην καταστρέψει οι Γερμανοί — και μετά πολλά βάσανα κατάφερε να του ξεκολλήσει έκαστο «κομμάτι».

Ήρθε στην Αθήνα... και φυσικά σε λίγο τ' άφάνησε! Ένα γραφειάκι κάπου στον Πειραιά που είχε πιάσει μ' έναν άλλο κομψό πατήρ ή Πάνος, έλεγε απ' έξω: «Π. Σκουμπουρδής και Σία. Έξυπνητής» — Μεσιτείται — Αντιπροσώπειαν. Άλλά δε σταυρώνανε δεκάρα.

«Όσπου ήρθε ή άτιμη ή Κατοχή, και τον σφίξανε ά-

Τέλος ήρθε ή άπελευθέρωσι, μίλησε για «την έγκατάστασι των καινούργιων γραφείων του» ο γαμπρός — γιατί τ' αληθ... τάχην καταστρέψει οι Γερμανοί — και μετά πολλά βάσανα κατάφερε να του ξεκολλήσει έκαστο «κομμάτι».

Ήρθε στην Αθήνα... και φυσικά σε λίγο τ' άφάνησε! Ένα γραφειάκι κάπου στον Πειραιά που είχε πιάσει μ' έναν άλλο κομψό πατήρ ή Πάνος, έλεγε απ' έξω: «Π. Σκουμπουρδής και Σία. Έξυπνητής» — Μεσιτείται — Αντιπροσώπειαν. Άλλά δε σταυρώνανε δεκάρα.

«Όσπου ήρθε ή άτιμη ή Κατοχή, και τον σφίξανε ά-

Τέλος ήρθε ή άπελευθέρωσι, μίλησε για «την έγκατάστασι των καινούργιων γραφείων του» ο γαμπρός — γιατί τ' αληθ... τάχην καταστρέψει οι Γερμανοί — και μετά πολλά βάσανα κατάφερε να του ξεκολλήσει έκαστο «κομμάτι».

Ήρθε στην Αθήνα... και φυσικά σε λίγο τ' άφάνησε! Ένα γραφειάκι κάπου στον Πειραιά που είχε πιάσει μ' έναν άλλο κομψό πατήρ ή Πάνος, έλεγε απ' έξω: «Π. Σκουμπουρδής και Σία. Έξυπνητής» — Μεσιτείται — Αντιπροσώπειαν. Άλλά δε σταυρώνανε δεκάρα.

«Όσπου ήρθε ή άτιμη ή Κατοχή, και τον σφίξανε ά-

γίες πείνες τον Πάνο! Τότε πήγε μ' ένα φίλο του στο χωριό να βρη κανένα τρόφιμο και να κάνει καμμία «ψευτομαύρη» κι' επί τέλους εκεί... «πέτυχε την καλή»!

Γνώρισε τον Κίτσο το Λεβενταρέα, παραλή βλαχοδήμαρχο «πούχε την όμορφη μοναχοκόρη» την Κατερίνα.

Η κοπελλίτσα ή καυμένη δεν ήταν όμορφη. Χοντρά πόδια, χοντρά μπράτσα, χοντρά μούτρα, κόκκινα μάγουλα. Όα τούκανε ίσως για παραμάννα ή μαγειρίτσα, μά ποτέ δεν θ' άσκεφτόταν να την πάρη. Άλλά κείνη την εποχή, φυσικά, τ' άσκεφτηκε. Και θάμπωσε και τον πατέρα και την κορη με τις γνώσεις, με τα δικηγορικά, με τα μονόκλ, έγινε μία μέρα παταγώδης κι' άρχοντοπρεπέστατος ο γάμος!

Όσπου να τελείωση ή Κατοχή, ο γέρος τον κράτησε στο χωριό, δέσμιος!

Κάτσε δώ και τρώγε και πίνε! Κάτω στην Αθήνα γίνονται «μπλόκα».

Είχε τρελλαθεί στην πληγή ο φουκαράς ο Πάνος, άλλα τό νάκανε; Παραδάκι δεν είνι ο Κίτσος!

Τέλος ήρθε ή άπελευθέρωσι, μίλησε για «την έγκατάστασι των καινούργιων γραφείων του» ο γαμπρός — γιατί τ' αληθ... τάχην καταστρέψει οι Γερμανοί — και μετά πολλά βάσανα κατάφερε να του ξεκολλήσει έκαστο «κομμάτι».

Ήρθε στην Αθήνα... και φυσικά σε λίγο τ' άφάνησε! Ένα γραφειάκι κάπου στον Πειραιά που είχε πιάσει μ' έναν άλλο κομψό πατήρ ή Πάνος, έλεγε απ' έξω: «Π. Σκουμπουρδής και Σία. Έξυπνητής» — Μεσιτείται — Αντιπροσώπειαν. Άλλά δε σταυρώνανε δεκάρα.

«Όσπου ήρθε ή άτιμη ή Κατοχή, και τον σφίξανε ά-

Τέλος ήρθε ή άπελευθέρωσι, μίλησε για «την έγκατάστασι των καινούργιων γραφείων του» ο γαμπρός — γιατί τ' αληθ... τάχην καταστρέψει οι Γερμανοί — και μετά πολλά βάσανα κατάφερε να του ξεκολλήσει έκαστο «κομμάτι».

Ήρθε στην Αθήνα... και φυσικά σε λίγο τ' άφάνησε! Ένα γραφειάκι κάπου στον Πειραιά που είχε πιάσει μ' έναν άλλο κομψό πατήρ ή Πάνος, έλεγε απ' έξω: «Π. Σκουμπουρδής και Σία. Έξυπνητής» — Μεσιτείται — Αντιπροσώπειαν. Άλλά δε σταυρώνανε δεκάρα.

«Όσπου ήρθε ή άτιμη ή Κατοχή, και τον σφίξανε ά-

Τέλος ήρθε ή άπελευθέρωσι, μίλησε για «την έγκατάστασι των καινούργιων γραφείων του» ο γαμπρός — γιατί τ' αληθ... τάχην καταστρέψει οι Γερμανοί — και μετά πολλά βάσανα κατάφερε να του ξεκολλήσει έκαστο «κομμάτι».

Ήρθε στην Αθήνα... και φυσικά σε λίγο τ' άφάνησε! Ένα γραφειάκι κάπου στον Πειραιά που είχε πιάσει μ' έναν άλλο κομψό πατήρ ή Πάνος, έλεγε απ' έξω: «Π. Σκουμπουρδής και Σία. Έξυπνητής» — Μεσιτείται — Αντιπροσώπειαν. Άλλά δε σταυρώνανε δεκάρα.

«Όσπου ήρθε ή άτιμη ή Κατοχή, και τον σφίξανε ά-

Τέλος ήρθε ή άπελευθέρωσι, μίλησε για «την έγκατάστασι των καινούργιων γραφείων του» ο γαμπρός — γιατί τ' αληθ... τάχην καταστρέψει οι Γερμανοί — και μετά πολλά βάσανα κατάφερε να του ξεκολλήσει έκαστο «κομμάτι».

«Όσπου ήρθε ή άτιμη ή Κατοχή, και τον σφίξανε ά-

57

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντούλες

Αγαπητή μου φίλη, μου γράφετε ότι ο αδελφικός φίλος του άντρας σας σας έκανε ερωτική εξομολόγηση και δεν βέλετε ούτε να τον προσβάλετε ούτε να μιλήσετε στον άντρα σας, γιατί θα σας λυπούσε πολύ αν γινόσα- στε αφορμή να ψυχραθούν μεταξύ τους.

Όμολογώ ότι είναι κάπως δύσκολη η θέση σας, αφού καθώς μου λέτε, ο φίλος αυτός έρχεται πολύ συχνά στο σπίτι σας και έχει πολλή οικειότητα. Αλλά, εξ άλλου, σας βεβαιώνω πως υπάρχει τρόπος να βάλετε το φίλο του άντρας σας στη θέση του δίνοντάς του να καταλάβει ότι δεν είστε δικ- τευμένη να επιτρέψετε το παραι- κρό. Πρέπει όμως το ύφος σας να είναι καθησυχαστικό. Αν παρ' όλα αυτά επιμένει να σας ενοχλεί θα του πείτε καθαρά ότι θα μιλήσετε στον άντρα σας. Τότε ασφαλώς, όσο ανα- δης και αν είναι, θα σας άρνηση ή- συχη και όταν συνέλθει θα σας ευ- γνώμων ασφαλώς που κρατήσατε το μυαλό του.

Μόνο σε έκτακτη ανάγκη ν' ανα- κατέψετε τον άντρα σας γιατί κά- τέτοια ζητήματα καταλήγουν άσχημα, κάποτε δε και τραγικά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μέδα

Πριν μπούμε ακόμη στη χειμωνιά- τική σαιζόν μπορούμε να χορούμε τις ποικίλες επινοήσεις της μόδας, που λανσάρουν στο μεταξύ, οι διάφο- ροι Παρισίνοί Οίκοι.

Ζακέττες ριχτές, κάπες, μπολερό είναι τα μοντέλα με τα οποία θα πλου- τίσουν την γκαρνταρόμπα της κάθε κομψή γυναίκα, πριν αποφασίσει να σκεφθεί για χειμωνιάτικο ντύσιμο.

Ας μιλήσουμε, πρώτα απ' όλα, για τις ζακέττες για να δούμε πως θα μάς τις παρουσιάσει έφετος η μόδα.

Έχουμε τη γνωστή ριχτή ζακέττα, που έχει ρεγκλάν μανίκια, ώμους, ρι- χτούς και μικρό όρθιο γιακά και που μπορεί να γίνει από μονοκόμμο ή- φασμα ή ύφασμα φανταζι καρεδάτο ή πτε ντε που ή διαγονάκι.

Η έκλογη του ύφασματος, όσον ά- φορά το είδος και το χρώμα, εξα- ρτάται από το πως θα χρησιμοποιή- σωμε τη ζακέττα: για καθημερινό ντύσιμο, για πιο λουσάτο κτλ.

Τα χρώματα που είναι της μόδας για τις τωρινές ζακέττες, είναι μάλ- λον σκοτεινόχρωμα εν αντιθέσει πρὸς τις ζακέττες του καλοκαιριού που εί- χαν ζωνηρά χρώματα.

Οι τσέπες με κοπκία σ' αυτές τις ζακέττες είναι το απαραίτητο και μο- ναδικό στολισμό.

Οι ζακέττες αυτές όπως και οι κα- λοκαιρινές ακολουθούν τον ίδιο κα- νόνα: Φοριούνται με φούστες μονό- χρωμες αν είναι φανταζι και με φού- στες φανταζι αν είναι μονόχρωμες.

Μετά τις ριχτές ζακέττες έχουμε και άλλα μοντέλα. Αυτές είναι εφαρμο- στές στη μέση, με μανίκια μακριά κιμονό, που φοριούνται πιο πολύ κά- τα. Ένα άμπεριαν που αρχίζει από τους ώμους συνεχίζεται σε όλο το μή- κος της ζακέττας, λοξοδύναμη εμπρός, για να σχηματίσει δύο τσέπες. Έ- χουν στενόγυλο γυριστό γιακά και το τελείωμα τους κάτω εμπρός είναι στρογγυλό. Για κλείσιμο έχουν ένα φιογκό από κορδέλλα, κομμένη με το ίδιο ύφασμα και άλλος ένας ίδιος φιογκός συγκρατεί τη μέση. Το σχέ- διο αυτό γίνεται από λανιάς μονό- χρωμο ή ένα είδος ντυβέν.

Ένα άλλο σχέδιο ζακέττας κ' αὐ- τὸ κιμονό με τσέπες στο στήθος και ζώνη στη μέση μ' ένα κομψή. Αυτή μπορεί να γίνει από φανταζι ή ύφασμα γιατί έχει εμφάνιση μάλλον σπορτίφ.

Έχουμε και ένα άλλο είδος ζακέ- τας που δεν διαφέρει από τις σπορ- τιστικές στολές, μόνο που έχει μό- σα με κουφώπιες μέσα στις οποίες είναι τοποθετημένες οι τσέπες και μία

ζώνη με άγκράφα συμπληρώνει τὸ σύ- νολο.

Θα φορεθούν επίσης πολλές ζακέ- τες με μανίκια κοντά. Έπειτα έχουμε τις κάπες που θα φορεθούν μαλλον ως συμπληρώματα φορεμάτων, όχι ά- μως βραδυών τουαλεττών και απλών φορεμάτων απογευμάτων.

Οι κάπες αυτές είναι άλλοτε μακρύ- τερες, άλλοτε πιο κοντές κ' έτσι πο- ρεί να διαλέξει η κάθε γυναίκα τί ταιριάζει στο ανάστημά της.

Μερικές κάπες είναι προσαρμομέ- νες πάνω σ' ένα ζιλέ ή απλώς σε δύο τσιράντες ή είναι συμπληρώματα ενός μπο- λερό, που και αυτό ξανασίει της μό-δας. Γίνεται με μανίκια κοντά ή μα- κρυσά, αλλά και χωρίς μανίκια, κάποτε δε με λίγη επινόηση το μπολερό μας βοηθά να παρουσιάσουμε ένα χαριτω- μένο και πολύ πρωτότυπο σύνολο.

Βελούδα - γούνες

Τὸ βελούδο θα χρησιμοποιηθῇ πολύ τὸ φετεινὸ χειμῶνα. Κοτλέ για τὰ

Βέστες, ζακέτες, ταγιέρ για τὴ νέα ἐποχή.

σπορτίφ φορέματα και ἴσιο λεπτὸ με- γαζατο για ἐπίσης τουαλεττές.

Τὰ βραδυὰ χρώματὰ του θα εἶνε τὸ μαύρο και ὅλοι οἱ τόνοι τοῦ μπλε και τοῦ μαύ. Ὅσο για τὰ σπορτίφ φορέματα θα χρησιμοποιήσωμε γκρι- ζα, πράσινα και μπλε κοτλέ βελούδα.

Οἱ γούνες θα κατέχουν τὰ σκῆπτρα ὁσον ἀφορὰ τὴς τουαλεττες και τὰ ἀμ- πιγίε ἐπανωφόρια.

Πολλὲς ριζιγόντες σὲ στυλ ταγιέρ ή ἐπανωφοριὸ τρουά κάρ, γιακάδες ὀρθιοι που κρυβουν πίσω τὸ μισὸ κε- φάλι, φορεζία μανίκια, σάν πόδια ἑ-

λέφαντος, λῶξες πολλὲς και παλὰ κεντήματα, εἶνε μερικά ἀπὸ τὰ χαρ- κηριστικὰ σημεῖα που εἶδαμε στὴς χειμερινὲς συλλογές.

Τὸ στυλ τῆς Ἀναγεννήσεως εἶνε στὴν ἡμερησία διάταξι και φυσικά για τὸ εἶδος αὐτὸ χρησιμοποιούνται πολὺ βραβεία μεταξωτὰ.

Αὐτὲς γούνες τὰ σκῆπτρα ἔχει ἡ ἔρμινα. Βλέπουμε πλούσιους ριακά- δες νὰ πλαισιώνουν τὸ πρόσωπο, μαν- σόν, ὀλοκλήρες ζακέττες, μπολερό, κάπες ἀπὸ ἔρμινα ή ἄλλη ἀσπρη γούνα.

Άλλο χαρακτηριστικὸ τῆς χειμερι- νῆς μόδας εἶνε τὰ κάθε εἶδους πλισ- σέ, που δὲν περιορίζονται μόνον σὲ φούστες, ἀλλὰ και σὲ κορσάζ, σὲ μα- νίκια και ὁκόμα σὲ ἐπανωφορία.

Πολλὰ βραδυὰ φορέματα ἔχουν πλισσέδες πολὺ πλατεῖες φούστες, σὲ σχῆμα βεντάλιας που δίνουν στὴ τουαλεττα μία ἐξαιρετικὴ χάρι.

Περὶ τὸ να τοῖσωμε ὅτι οἱ κοντές πρέπει να τὰ ἀποφεύγουν.

Τὰ νέα χτενίσματα

Ἀκόμη δὲν προφτάσαμε νὰ χαροῦ- με τὰ κοντὰ μαλλιά, τὰ ἐφηδία κε- φάλια, τὰ τόσο χαριτωμένα και οἱ Γάλλοι κομμωτὲς ἑνοοῦν, καλὰ και ὁσάνε, νὰ μακρύνουν τὰ γυναικεία μαλλιά. Και για νὰ μάς πείσουν χρῆ- σιμοποιούν διάφορα ἐπιχειρήματα: «Οἱ ἄνδρες δὲν ἀγαποῦν τὸ ἀγορί- στικο κεφάλι στὴ γυναίκα, βρίσκουν πὼς τῆς ἀφαίρει τὴ γυναικεία χάρι- τῆς, ὅταν βλέπουν κοντοκομμένα μαλ-

στὰ τοῦ μέτρου μακρύτερα μαλλιά και οἱ κομμωτὲς ἑστερξον νὰ λανσά- ρουν χτενίσματα που στὴν πραγματι- κότητα μὲν ἔχουν μακρύτερα μαλλιά, ἀλλὰ φαίνονται κοντὰ. Ἡ λύσις αὐτὴ φυσικά ὑπῆρξε θαυματοουργί κ' ἔτσι οἱ κομμωτὲς λανσάρσαν ἐντελῶς πρῶ- τῶτα χτενίσματα.

Ἐνα παρουσιάει τὰ μαλλιά χω- ρισμένα στὸ πλάι περασμένα με φι- ζατέρ και στὸ ἕνα πλευρὸ μπουκλά- ρουν πάνω στὸν κρόταφο. Πίσω εἶνε κομμένα κοντὰ και καλὰ βουρτι- σμένα.

Άλλο ἔχει ὅλα τὰ μαλλιά χτενι- σμένα ὀλόγρια πρὸς τὰ πίσω και ὁ- νο μὴ μπουκλα στολίζει τὸ μετωπο. Τὸ ἴδιο χτενίσμα μπορεί νὰ γίνῃ και με δύο μπουκλες στὰ δύο αὐτιά.

Τέλος μὴ ξεχνάμε τὴς ἀφελείες που τοποθετοῦνται ποτε στὸ μετωπο και ποτε στ' αὐτιά. Ἡ προσπάθεια ὅλων των κομμωτων εἶνε τέλος νὰ ἐκγελά- σουν τὴς πελάτισσές τους για ν' ἀ- φῆσουν λίγο τὰ μαλλιά τους νὰ ἀκ- ρύνουν. Τὸ πᾶν εἶνε ἡ ἐντύπωση: Νὰ μακρύνουν λίγο τὰ μαλλιά, χω- ρὶς νὰ φαίνονται ὅμως ὅτι ἐμακρύναν.

Φορέματα τῆς ἐποχῆς

Χαριτωμένα κομψὰ φορέματα ἄλλα πλέον ἐπίσημα και ἄλλα πλέον ἄπλα. Τὰ σχέδιά τους δὲν εἶνε πολὺπλοκα, εἶνε ὅμως πολὺ μελετημένα για τὴν ἐποχή. Τὰ ντραπάριαματα συναγνί- ζονται τὰ πλισσέ, τὴς σούρες, τὰ γαρνιρίσματα με κουμπιά, τὴς ἀντι- θέσεις των ὑφασμάτων.

Ἐνα ντραπάριαμα ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ ντεκολτέ, περιτρέχει ὅλο τὸ κορσάζ και καταλήγει σὲ γκοντὰ στὸ δεξι μέρος τῆς φούστας.

Ἐνα πλισσέ αρχίζει ἀπὸ τὴ μέση τοῦ κορσάζ, τριγυρίζει ὀλοκλήρη τὴ φούστα και γαρνίρει ἐπίσης τὴς τσέ- πες τοῦ κορσάζ και τὰ κάτω μανί- κια. Τὸ σχέδιο αὐτὸ μπορεί νὰ γίνῃ και με δύο χρώματα.

Ἐνα ἀμπεριαν με μύτες φαρδὰ- νει πρὸς τὰ μανίκια περιλαμβανόντας και τοὺς ὅμους. Ἡ φούστα, λοξή ἐμπρός, κουμπώνει πίσω, ὅπως και τὸ κορσάζ.

Ἐνα ρὸμπ - ταγιέρ που ἔχει τὸ κομψωμα στὸ πλάι τὸ συνεχίζει και στὸ κορσάζ. Μία μπάρκα τοποθετῆ- μένη στὸ ἀντίθετο πλάι δίνει τὴν ἐν- τύπωσι τοῦ ταγιέρ.

Ἐνα ὠραίο κιμονὸ κορσάζ με κοντὰ μανίκια, κουμπώνει πίσω ἐνῶ ἕνα ἀμ- περιαν τοποθετημένο ἐμπρός, σάν το- δίτσα, με δεξιά και ἀριστερὰ κουμ- πιά καταλήγει σὲ κουφώπιες που γαρνίρουν τὴ φούστα.

Σὲ πολλὰ κορσάζ τὰ ρεγκλάν μανί- κια ἔχουν μία σχηληή ραφή που δίνει πολλή χάρι στὸ σύνολο.

Τὰ ἀσπρόρρευχα τῶν παιδιῶν

Εἶνε και αὐτὰ πολὺ ἐργασμένα με κεντήματα, τουλά, δοντέλλες, ἀμπε- ριαν, φιλ τσιρ, ἄσους. Οἱ κερτινι- ζον εἶνε ἐλαφρὰ ἐφαρμστές στὴν τάλλια, κεντημένες στὸ στήθος και καταλήγουν σὲ μύτες στὸ μέση ἀκρι- βῶς που τοποθετοῦνται οἱ μπρετσε- λες. Στὸ μπῶ τοῦ κορσάζ και τῆς φούστας τοποθετοῦμε μία στενή δαν- τελλίτσα ή ἕνα φετονάκι ἀπὸ λίγο σκουρότερο μετάξι.

Υπάρχουν πολλὰν εἰδῶν κεντήματα για νὰ γαρνίρουμε τὸ στήθος. Αὐτὰ ἐξαρτάται ἀπὸ τὸ τί ποσὸν διαθέτο- με. Τὸ ὕφασμα τῶν κομπιναιζὶν εἶνε κρέπ σατέν, κρέπ ντε σίλ, ή και ζέρ- σεν, σὲ πολὺ καλὴ ποιότητα.

Οἱ νυχτικὲς γίνονται με πιετοῦ- λες ή σουρίτσες γύρω στὸ καρὲ ντε- κολτέ και οἱ ἴδιες σούρες ή πιέτες περιβάλλουν και τὴ μέση. Τὰ μανί- κια εἶνε κοντὰ φουρκωτὰ. Για ὕφασμα μπορεί νὰ χρησιμοποιηθῇ γραματιστὴ βατίστα, νανσου ή και τομπράλκο.

Ἐν προτίματε τὴς πετιζάμες τὸ σχέδιο εἶνε τὸ γνωστὸ κλασσικὸ που ἀποτελεῖται ἀπὸ παντελὸν γυριστὸ κάτω και σακκάκι ἀρκετὰ μακρὸ, με γυριστὸ γιακάδκι ἀνδρικό, τσέπες και ζώνη. Μποροῦμε νὰ χρησιμοποιή- σωμε διάφορα ὕφασματα και λινά, και ζεσῦρια και σατῶν, ἀλλὰ και τομπράλκο και σεμιζιέ. Κάποτε οἱ πε- τιζάμες, γαρνιρονται με χρωματιστὰ φιλέτα.

Στὴν πραγματικότητα τὰ ἀσπρό- ρευχα μίας κοπελλίτσας πολὺ λίγο διαφέρουν ἀπὸ τὰ ἀσπρόρευχα μίας κυρίας. Τὰ διακρίνει μόνον μία ὁ- στὸ ἀπλότητος ἐνῶ τῆς κυρίας εἶνε πλέον λουσάτα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ντάν Νταίλε.

Ο συμποθέστ τος χορευτής και σόρ

Ο ΗΛΟΣ, ξανθός, με γαλανὰ μάτια και συμπαθέστατα χαρακτηριστικά. Γεννήθηκε στὴς 14 Δεκεμβρίου τοῦ 1908 στὴ Ν. Ὑόρκη ἀπὸ πλούσιους γονεῖς. Ὁ πατέρας του ἦταν γενικός διευθυντὴς μίας μεγάλης ἐταιρίας ξενοδοχείων ὕπνου και φαγητοῦ, στὸ συγ- κρότημα τῆς ὁποίας ἀνῆκε και τὸ περίφημο για τὴν πολυτέ- λειά του ξενοδοχεῖο «Ρουζ- δελτ» τῆς Ν. Ὑόρκης.

Με τὴν ἐξασφαλισμένη αὐ- τὴ οικονομικὴ ἀνεξαρτησία κάθε ἄλλος στὴ θέση τοῦ Ντάν δὲν θὰ φρόντιζε ν' ἀποκτήσει προσδοφόρο ἐπάγγελμα, ἀλ- λά θὰ ἔτρωγε τὰ λεφτὰ τοῦ μπαμπὰ του.

Εἶχαμε ἀρκετὴ περιουσία, δι- γείτα ὁ Ντάν, κ' ἐγὼ προσωπικά, ἀν ἤθελα, θὰ μπορούσα νὰ μὴν ἔρ- γασαί ποτέ μου. Δὲν τὸ ἤθελα ὅ- μως. Γι' αὐτὸ, ἀπὸ μικρὸς ἀκόμα, ἀποφάσισα νὰ κερδίσω μόνος μου τὴ ζωὴ μου.

Πραγματικά, ὁ Ντάν, ἀπὸ ἔξ- ἑτῶν παιδάκι εἶχε ἀρχίσει νὰ δοκι- μάζῃ τὴς δυνάμεις του στὸ χορὸ. Δὲν θὰ ἦτανε διόλου ὑπερβολὴ ἂν λέγαμε ὅτι μεγάλωσε κ' ἔγινε ἐφα- ρδὸς χορεύοντας! Ὁ χορὸς ἦταν ἡ μανία του, ἡ «λόξα» του, ὅπως ἔλεγε κ' ὁ πατέρας του που ὅταν τὸν ἐβλεπε νὰ χορεῦν μόνος του γινόταν ἐξῶ φρενὼν.

Πολὺ με στενοχωρεῖ αὐτὸ τὸ παιδί, ἔ- λεγε τῇ γυναίκα του. Νὰ εἶνε μοναχογιὸς και κληρονόμος σημαντικῆς περιουσίας και νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ ἕνας ταπεινὸς χορευτὴς, ἕνας ἀ- σήμαντος καμποτινὸς για νὰ κερδίσι τὴ ζωὴ του. Εἶνε πρωτοφανές!...

Μάταια ὅμως στενοχωριόταν και φώναζε ὁ πατέρας Νταίλε. Ὁ γιὸς δὲν ἦταν διατεθει- μένος νὰ ὑποχωρήσει και δὲν ὑποχώρησε. Σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν ὁχι μόνον ἦταν ἕνας κα- λὸς χορευτὴς ἀλλὰ πῆρε και τὸν πρῶτο χο- ρευτικὸ ρόλο στὴ μουσικὴ ἐπιθεώρησι τοῦ Μπροντγουαῖ «Τ' ἀνῆλικά ἐν δράσει». Κ' ἡ ἐπιτυχία του ἦταν τέτοια ὥστε τὸν ἔκανε ν' ἀφοσιωθῇ ὀριστικά πιά στὴν τέχνη τοῦ χορευτοῦ και τοῦ ἡθοποιῦ.

Πέρασε μερικά χρόνια ἀκόμη χορεύοντας στὰ θεάτρα και σὲ νυκτερινὰ κέντρα και ὅταν ἔγινε 22 ἐτῶν ἀρχισε τουργὲ στὴς ἐπαρχίες!...

Ἀφοῦ γύρισε πολλὲς πολιτεῖες ἔφτασε και στὸ Σάν Φραντσκο. Ἐκεῖ τὸν πρόσεξε ἕνας παραγωγὸς ἀπὸ τὰ στούντιο Μέτρο και τὸν ἔφερε στὸ Χόλλυγουντ, με συμ- βόλαιο πέντε ἐτῶν. Τότε ὁ Ἀστιαρ δὲν ἦταν ἀκόμα στὴς δόξες του και ὁ Τζίνε Κέλλυ ἦταν σχεδὸν ἀγνωστος.

Ὡστόσο ὁ Ντάν δὲν χρησιμοποιήθηκε ὡς χορευτὴς, ἀλ- λά ὡς... δραματικὸς ἡθοποιὸς! Οὔτε μὴν ἑνὰ φορὰ δὲν τοῦ

δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ δείξῃ τὰ χορευτικὰ προσόντα του. Τὸ 1942 ὁ Ντάν ἐπιστράτευθηκε, ἀλλὰ, λίγο, πρὶν οὖν για τὸ μετωπο τῆς Βορείου Ἀφρικῆς και κατόπιν τῆς Ἱταλίας παντρεύτηκε με μίαν ὡμορρὴ κοπέλλα ἀπὸ τὸ Λος Ἀντζελες, τὴν Ἐλίζαμπετ Χόφερτ. Ἀποστρατεύθηκε τὸ 1946 και ξανα- γύρισε στὸ Χόλλυγουντ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως σκόπευε νὰ συνε- χίσῃ τὴν καριέρα του ὁχι ὡς δραματικὸς ἡθοποιὸς, ἀλλὰ ὡς χορευτὴς. Ἐτσι δὲν ξαναπῆγε στὸ στούντιο Μέτρο, ἀλλὰ στὴς Φόξ που εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν καλὸ χορευτὴ. Πρῶ- τη τοῦ χορευτικῆς ταινία ἦταν ἡ «Μέσ' τὴν ἀγκαλιά σου», με τὴ διάσημη χορεύτρια Μπέττυ Γκρέμπλ. Ἀπὸ τότε ὁ Ντάν δὲν ἔπαψε νὰ γυρίσῃ ταινίες και νὰ χορεῦν. Στὴν τελευταία του ταινία, που τιτλοφορεῖται «Κωμικός χωρὶς νὰ βέλῃ», γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τὸν πόλεμο πῆρε ἕνα ρόλο κωμικοῦ, χωρὶς τραγούδια και χορὸς και τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ δεί- ξῃ και τὸ ταλέντο του ὡς τρομπονίστας!

Ὁ Ντάν Νταίλε ζῇ ἡρεμὰ, χωρὶς ἐκκεντρικότητες, με τὴ γυναίκα του και τὸ γιὸ τοῦ Ντάν τὸ μικρότερο, που γεννή-θηκε τὸ 1947, στὴν ιδιόκτητη βίλλα του στὸ Μπέβερλυ Χίλς. Ὅταν δὲν ἔχει δουλειὰ στὰ στούντιο καταγίνεται με τὴν... ξυλουργικὴ κ' ὅταν κουραστῇ τὸ ρίχνει στὴν ἵππασία και στὸ ντρεσσαρίσμα ἀγρίων ἀλογων. Εἶνε ἐπιτήδειος δαμαστής ἀλ- λά και φίλος τῶν εὐγενικῶν αὐτῶν ζώων. Ἐχει κ' ἕνα μικρὸ ἵπποδρομικὸ σταῦλο που περιλαμβάνει ἕξ καθαρόαιμα ἄ- ξίας. Εἶνε ἐπίσης φίλος τῆς μουσικῆς και οἱ προτιμήσεις του ἀρχίζουν ἀπὸ ἔργα τοῦ Μπετόβεν και τελειώνουν στοὺς ἐξαλ- λους ρυθμούς τῆς ρομπας και τοῦ σουίξ. Εἶνε ἀκόμη συμ- παθέστατος για τὴν καλὴ του διάθεσι και τὸ ἀνεξάντλητο γού- μορ του. Να μὴ ἀπὸ τίς ἀμέτρητες ἱστορίες του!

Μία μέρα που τὸ «Δεῦα μ' ἕνα λεωφορεῖο, διηγείται, ἐνῶ ὁ εἰσπράκτορας ἐδί- σιτηρία, ἕνα παιδάκι 7-8 ἐτῶν ἀρχισε νὰ ψάχνεται και τὴν τῆς δειξά - ἀριστερά.

—Τί συμβαίνει, μικρὸν; ὦτησε ὁ εἰσπράκτορας, δὲν ἔχεις λεφτὰ;

—Εἶχα ἕνα δολλάριο, ἀλλὰ τώρα δὲν τὸ βρίσκω. Θὰ τὸ ἔχασα! εἶπε ὁ μικρὸς, ἑτοιμος νὰ κλάψῃ.

Φαινόταν τόσο στενοχωρημένος ὥστε πρὶν προφτάσω νὰ τοῦ κάνω τὰ αὐτὰ ἐπενέβη ὁ εἰσπράκτορας και τοῦ ἔδωσε τὸ εἰσιτήριο, χωρὶς νὰ πάρῃ λεφτὰ.

Ὁ μικρὸς πῆρε τὸ εἰσιτήριο, τὸ κύτταξε, κύτταξε και τὸν εἰσπράκτορα και ψιθύρισε με ἀφελεία:

—Καλὸ τὸ εἰσιτήριο ἀλ- λά... τί θὰ γίνῃ καὶ ἐέ- στα μου;

—Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέ- λια κ' ἐγὼ ἀκόμη περισσό- τερο.

Τὸ μεγάλο καλλιτεχνικὸ δ- νεριο τοῦ Ντάν εἶναι νὰ ζῶν- τανέμυ κάποτε στὴν ὁδὸν τοῦ πρόσωπο τοῦ Τζακ Ντόνα- χιου, που ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους Ἀμερικα- νούς χορευτὰς. Περιμένοντας, λοιπόν, τὴν εὐκαιρία δέχεται ὅλους τοὺς ρόλους που τοῦ δίνουν. Στὸ Χόλλυγουντ ση- μερα τὸν θεωροῦν ὡς τὸν βέ- βαιο διάδοχο τοῦ Φρέντ Ἀ- σταιρ. Ὁ Ντάν ὅμως διαμαρ- τύρεται. Καὶ με τὴν μετριο- φροσύνη που τὸν διακρίνει σπεύδει νὰ δηλώσῃ:

—Διάδοχος τοῦ Φρέντ δὲν μπορεῖ ποτέ νὰ εἶμαι ἐγὼ. Κάποιος ἄλλος ἔχει δικαιώ-ματα σ' αὐτὸν τὸν τίτλο. Κ' αὐτὸς εἶναι ὁ φίλος και ἐξαι- ρετος συνάδελφος Τζίνε Κέλ- λυ. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸν θὰ μπο- ρούσαμε νὰ συζητήσωμε...

Q. PENNY

Εύκολιες Διαζυγίων

Ἡ Μπέττυ Νταίλινς ἔπεσε θύμα τῆς λαίμαργίας τῆς. Ἀ- πὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου τῆς — τρίτου στὴ σειρά — με τὸν Γκραντ Τέερνυ, τὴν εὐρί- σκε κανεῖς πὶο πολὺ στὴν κου- ζινα τοῦ σπιτιοῦ τῆς παρὰ στὸ στούντιο. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι παραγόντηνε. Κ' ὁ ἄντρας τῆς τῆς τὸ εἶπε μὴν μέρα καθαρά. Ἡ ἡθοποιὸς κατέφυγε τότε στὰ δικαστη- ρια, κατηγορώντας τὸν ἄντρα τῆς ὅτι ἐπέβριζε ἀπέναντί τῆς «διανοητικὴ σκληρότητα». Τὸ δικαστήριο δέχτηκε τὴν αἴτη- σί τῆς και δέδωσε τὸ γάμο- τους, κηρύσσοντας ὑπαίτιο τὸν Γκραντ Τέερνυ.

Μέσα στὸν μεγαλόπρεπο αρχοντικό του πύργο, σὲ μιὰ ἀπότομη καὶ γραφικὴ βουνοπλαγιά τοῦ ὄρους Σεθιότ, στὴ Σκωτία, ζοῦσε ζωὴ εὐτυχισμένη ἕνα ζευγάρι ζηλευτό: ὁ λόρδος καὶ ἡ λαίδη Χάμμερδαν.

Νεαρός καὶ λυγερὸς ἐκεῖνος, ὡς 30 χρόνων, κληρονόμος δυνάματος λαμπροῦ καὶ τίτλων παληῶν. Πλούσιος ἀφάνταστα, μορφωμένος ἐξαιρετικὰ καὶ πολυτάξειδος, ἦταν ἀριστοκράτης ὡς τὴν τελευταία φλέβα τοῦ κομποῦ καὶ τρισαριτωμένου του κορμιοῦ. Λεγόταν Ἄρθουρ.

Ξανθὴ κουκλίτσα, λεπτὴ καὶ ἀδρὴ σὰν ζωτικὸ λουλούδι ἐκεῖνη, ὡς 25 χρόνων, μέτρια σὸ ἀνάστημα, μὲ δόλο-χρυσὰ μαλλιά, κανονικὰ ρόδινα χεῖλα, ἀπαλόχνοδο προσωπάκι, γαλαζομάτια καὶ τσαχπίνια, μοναχοκόρη τοῦ λόρδου Ἐρη Κόννερφιλντ, λάτρευε μὲ πάθος φλογερὸ τὸ σύζυγό της. Λεγόταν Ἐβελιν.

Γνωρίστηκαν δυὸ χρόνια πρίν, σὲ μιὰ δεξίωσι ξένης πρεσβείας σὸ Λονδίνο, ἀγαπήθηκαν τρελλὰ καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες παντρεύτηκαν.

Ἐφυγαν γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος καὶ ζήτησαν καταφύγιο τῆς ἀγάπης τους στὸν ἀνέφελο οὐρανὸ τῆς Κάτω Ἰταλίας. Μὰ καὶ πού ζοῦσαν ἐξέγνοιαστοι μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη, ἕνα ἀγγελμα θλιβερό τους ἔκανε νὰ γυρίσουν πίσω.

Πέθανε ὁ πατέρας τοῦ Ἄρθουρ, ἀπὸ ἀρρώστειά ξαφνική.

Θρήνησε τὸ χαμό του εἰλικρινὰ ὁ νεαρὸς κληρονόμος τῶν τίτλων καὶ τῆς περιουσίας του, καὶ κλείστηκε γιὰ τὴ χρονίᾳ τοῦ πένθους στὸν ἀπόμερο καὶ παμπάλαιο πύργο τῶν προγόνων του, πάνω ἐκεῖ στὰ βουνὰ τῆς Σκωτίας.

Σύντροφός του ἀχώριστος, ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα τὸν ἔκανε μὲ τὴν ἀφοσίωσί της καὶ τὴν ἀπειρὴ ἀγάπη της, νὰ ξεχάσῃ γρήγορα τὴν πίκρα του. Κι' ἔτσι γρήγορα ξαναβῆκαν πάλι τὶς ἀξέχαστες παλῆς στιγμὲς τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἐξγνοιασίας τους καὶ λησμονήσαν κεῖ πάνω τὶς σκοτούρες τῆς κοσμικῆς ζωῆς.

Πέρασε ἡ χρονιά τοῦ πένθους καὶ κεῖνοι ἔμεναν ἀκόμα μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο. Εὗρισκαν γοητεία ἀνείπωτη στὴ μοναξιά τους καὶ στὴν ἀμοιβαία τους ἀγάπη.

Κυνηγοῦσαν συχνὰ στὰ ἀπέραντα τοῦ πύργου δάση. Ἐκάναν ἐκδρομὲς συχνότερα στὶς μαγικὲς τοποθεσίες, πού τριγύριζαν τὰ χτήματά τους. Κι' ὦρες πολλὰς κλεινόntonουσιν στὸ λαμπροστόλιστο σαλόνι τους, αὐτὴ στὸ πιάνο καθισμένη νὰ παίξῃ καὶ νὰ τραγουδᾷ κι' αὐτὸς ἀντίκρου τῆς νὰ τὴν ἀκούῃ καὶ νὰ τὴ θαυμάζῃ.

Τὰ νειῖτα ὁμως ἔχουν πάντα τους καὶ δίκαιες ἀπαιτήσεις. Θέλουν καὶ κάποιο θόρυβο τριγύρω. Θέλουν καὶ κάποια ποικιλία...

Ἐνὰ πρωὶ Νοέμβρη, ἀνταριασμένο κι' ἐκνευριστικό, χασμουρήθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Ἄρθουρ. Καθόταν πλάι στὴ γυναῖκα του ἀντίκρου στ' ἀναμμένο τζά-

κι τους, καὶ κύτταζε ἀφηρημένα τὶς φλόγες τῆς φωτιάς πού βούιζαν χαρούμενα. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Ἐβελιν.

Ἀντὶ νὰ θυμώσῃ ἡ καὶ νὰ πειραχτῇ λιγάκι, χασμουρήθηκε κι' αὐτὴ. Ναί. Τὴν τσάκιζε κι' αὐτὴν ἡ ἀνία. Ἐστρι-

Δραματικό διήγημα

ψαν ἀπότομα κι' οἱ δυὸ τους τὰ κεφάλια τους καὶ κυττάχτηκαν μέσα στὰ μάτια τους, ξαφνιασμένοι καὶ χαμογελαστοί!

—Ναί. Καίρὸς νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ, ἀγαπημένη μου ψυχὴ. Μὰς πόθησε τὸ Λονδίνο, φαίνεται. Ἀρκετὰ φυλακιστήκαμε δῶ πάνω στὰ κατσάθραχα. Ἐ; Τί λές καὶ σύ; εἶπε ὁ Ἄρθουρ.

Κι' ἐκεῖνη, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, ἔγειρε βουβὴ στὴν ἀγκαλιά του μ' ἕνα γλυκὸ φιλί.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ βδομάδες βρισκόντουσαν ἐγκατεστημένοι σὸ πατρικὸ τοῦ Ἄρθουρ μέγαρο, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πολυτελῆ μέσα σὸ Λονδίνο.

Τοὺς ζάλισε στὴν ἀρχὴ ὁ θόρυβος τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Μὰ γρήγορα συνήθισαν στὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψι τῶν λαμπροφωτισμένων σαλονιῶν τῆς Λονδρέζικης ἀριστοκρατίας.

Πῆγαν σὲ πολλοὺς, παρσπολλοὺς γορὺς καὶ δεξιῶσεις. Καὶ δέχτηκαν πολλές, παραπολλές φορές κι' αὐτοὶ στὸ μέγαρό τους. Τοὺς παρέσυρε κυριολεκτικὰ ἡ κοσμικὴ ζωὴ τοῦ κύκλου τους καὶ χαλαρώθηκε μὲ τὸν καιρὸ ὁ πρῶτος σύνδεσμός τους.

—Καληνύχτα, ἀγάπη μου!

—Καληνύχτα σου, γλυκειά μου!

Δὲν πρόφταναν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ χεῖλῃ τους οἱ τρυφερὲς αὐτὲς ἐκφράσεις, καὶ νά! Τὰ μάτια τους σφαλοῦσαν κοντὰ στὸ ἡλιοχάραμα, κομμένα ἀπ' τὴν ἀγρύπνια, γιὰ νὰ ξανανοῖξουν πάλι μόλις ἔγερνε ἡ ἡμέρα, ἔτοιμα γιὰ τὸ καινούργιο κι' ἐξαντλητικό ξενύχτι.

Μὰ ἡ ζωὴ αὐτὴ

σέρνει μαζί της κι' ἀναπάντεχες ἐκπλήξεις. Ὁ πυρετὸς ὁ διαρκὴς, πού δέρνει πάντα τοὺς πεσμένους μὲ τὰ μούτρα στὴν ἀτακτὴ ζωὴ τῶν ἡδονῶν, δίνει φτερά ἀλλόκοτα στὴν ξαναμμένη φαντασία τους.

Κι' ὁ πειρασμὸς ὁ γοητευτικός, πού τοὺς παραμοιεῖ ἀμείλικτα ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, τοὺς ρίχνει σφιχτοδεμένους κι' ἀδύναμους σὲ κάθε λογῆς ἐλκυστικὰ, μὰ ἔνοχα παραστρατήματα!

Ἐξαίρεσι στὸν κανόνα αὐτὸ δὲν ἔκανε, δυστυχῶς, κι' ὁ Ἄρθουρ. Τὴν Ἐβελιν τὴ φύλαξε ὡς τώρα ἡ φλογερὴ, ἀγρία σχεδόν, ἀγάπη της γιὰ τὸ σύζυγό της. Ἀπὸ τὴν πρώτη της στιγμή ἔβαλε στὴ θέσι τους, τοὺς οἰκτροὺς αὐτοὺς δανδῆδες, τὰ σάπια αὐτὰ τῶν κοσμικῶν σαλονιῶν φροῦτα, πού τὴν τριγύριζαν μὲ πείσμα.

Ὁ Ἄρθουρ ὁμως;

Ὁ Ἄρθουρ, δυστυχῶς, ἀφοῦ μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια πάλεψε στὴν ἀρχὴ ἀποφασιστικά, ἔσκυψε κατόπιν τὸ κεφάλι, νικημένος ἀπὸ τὸν πόθο.

Ἐγινε κουρέλι ἀνίσχυρο στὰ νύχια μιᾶς γάτας πλουμιστῆς. Τῆς σαγηνευτικῆς σειρήνας λαίδης τοῦ Λογκεσάιρ. Τῆς μυριπόθητης Ἐβελιν!

Μὲ τὴ σατανικὴ τῆς ὁμορφιά, τὴν ἀνυπέρβλητὴ χάρι της καὶ τὴν ἀφθαστὴ γοητεία της, ἡ λαίδη Λογκεσάιρ ἔσπερνε τὸν ὄλεθρο στὸ διάθρα της.

Ἀπειρά τὰ θύματά της. Ἀνήσυχη καὶ πάντα διψασμένη γιὰ καινούργιες περιπέτειες.

Ὅταν ἀντίκρουσε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἄρθουρ καὶ τὴν Ἐβελιν, φόραξε ἀπὸ πείσμα ἡ ψυχὴ της. Δὲν εἶχε συνηθίσει νὰ τὴν κυττᾶνε τόσο ψυχρά, μάτια ἀνδρικά, ὅπως τὴν κύτταζαν τότε τὰ μάτια τοῦ Ἄρθουρ. Μάντεψε τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ γυναῖκα του. Κι' ὠρκίστηκε ἐκδίκησι!

Τὶ μέσα ἔβαλε μπροστὰ ὁ γοητευτικὸς αὐτὸς σατανᾶς; Τὶ μαεστρία ἀθάστη, τί τέχνη καὶ πανουργία χρησιμοποίησε γιὰ τὸν ἄμοιρο Ἄρθουρ γιὰ νὰ τὸν δῇ στὰ πόδια της, λίγον καιρὸ κατόπιν, ἄθουλον κι' ἀδύναμο, τρελλὸν ἀπὸ ἀγάπη;

Χάθηκε παιὰ ὁ Ἄρθουρ γιὰ τὴν ἄμοιρη γυναῖκα του. Ἀχώριστος ἀπ' τὸ πλευρὸ τῆς λαίδης Λογκεσάιρ, τὴ συνώδεψε στὶς ἐκδρομὲς της, στὰ μικροταξιδάκια καὶ στὰ γλέντια της. Ἐσθυσε γι' αὐτὸν ὁ κόσμος ὅλος μπρὸς στὴν ἀκτινοβολία ὠμορφιάς τῆς σατανικῆς του φίλης.

Μὰ χάθηκε κι' ὁ κόσμος ὅλος ἀπ' τὰ μάτια τῆς γυναίκας του. Ἐσθυσε γι' αὐτὴν ὁ Ἄρθουρ καὶ μαζί του σθῦσαν οἱ χαρὲς τῆς νειότης, ἡ εὐτυχία τῆς ἀγάπης κι' οἱ παλαιοὶ ἀπ' τὴν καρδιά της.

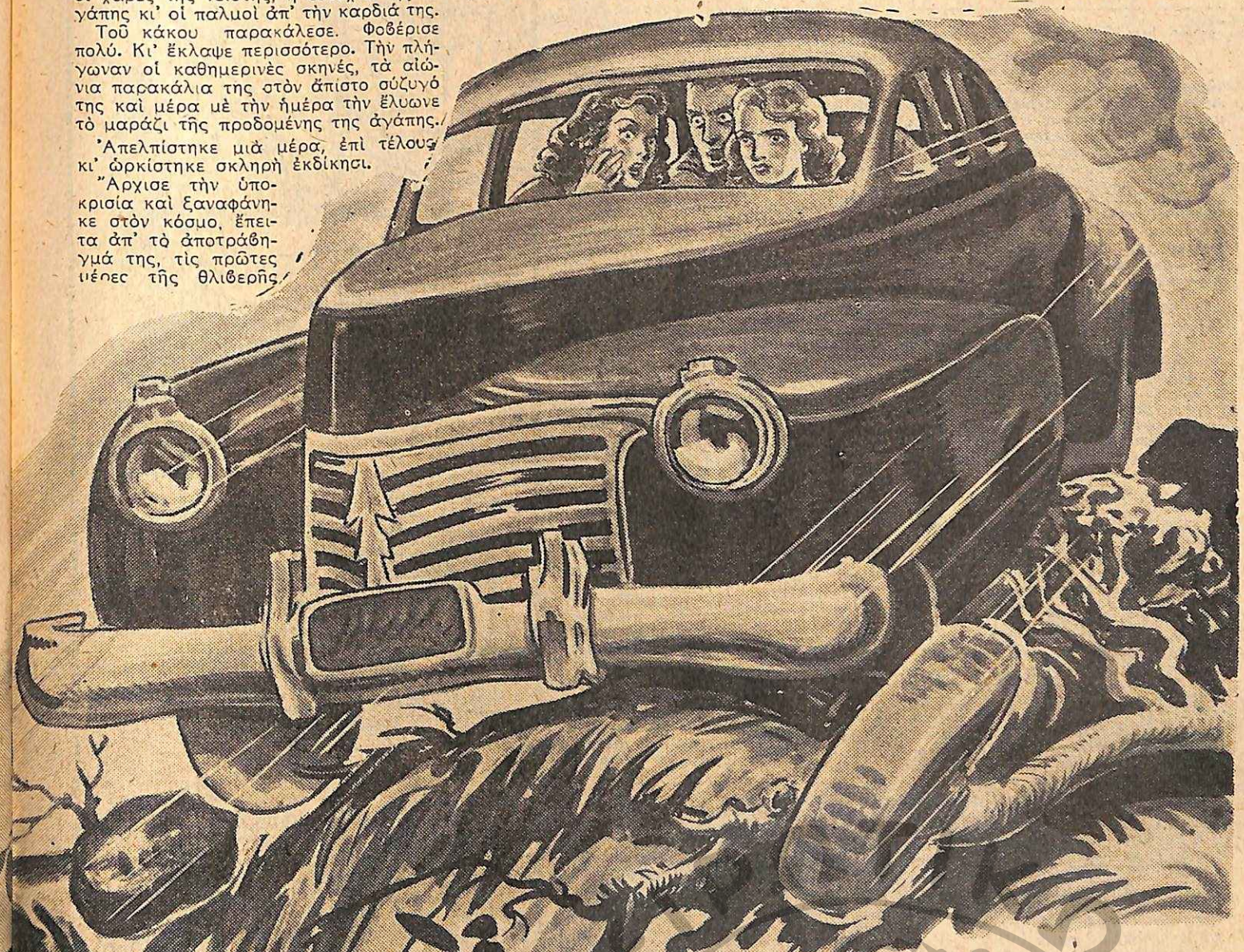
Τοῦ κακοῦ παρακάλεσε. Φοδέρισε πολὺ. Κι' ἔκλαψε περισσότερο. Τὴν πῆγαν οἱ καθημερινὲς σκηνές, τὰ αἰώνια παρακάλια τῆς στὸν ἄπιστο σύζυγό της καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὴν ἔλυωνε τὸ μαράζι τῆς προδομένης τῆς ἀγάπης.

Ἀπελπίστηκε μιὰ μέρα, ἐπὶ τέλους κι' ὠρκίστηκε σκληρὴ ἐκδίκησι.

Ἀρχισε τὴν ὑποκρισία καὶ ξαναφάνηκε στὸν κόσμο, ἔπειτα ἀπ' τὸ ἀποτράβηγμά της, τὶς πρῶτες μέρες τῆς θλιβερῆς

τὸν ἄπιστο σύζυγό της, ἐξήγησαν ἄλλοι. Ὑπῆρχαν ὁμως κι' ἐκεῖνοι πού ἔθλεπαν πὶὸ καλά, πού εἰσχωροῦσαν βαθύτερα πού μάντευαν τὸ μεγάλο δράμα τῆς

τῆς ἡ λαίδη Λογκεσάιρ. Καὶ μέσα στ' αὐτοκίνητο ὁ Ἄρθουρ. Σὰν αἰνίγμα ψυχρὴ ἡ πρώτη. Ναρκωμένοι ἀπὸ τὴν Ἀμαρτία κι' ἀνύποπτοι οἱ ἄλλοι δυο.

Ἡ δευτερόλεπτα φρίκη κι' ὕστερα τὸ κατρακύλισμα στὸ τρομερὸ βάραθρο!...

Ἐβελιν. Καὶ ἀνησυχῶσα. Ἀγωνιῶσα στὴ σκέψι ὅτι κατὶ τὸ ἀσυνήθιστο, κατὶ τὸ τρομερὸ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ.

Οἱ ἀστραπὲς τῶν ματιῶν της μὲ φοβίζουν, ἔλεγε μιὰ στενὴ φίλη τῆς Ἐβελιν σὲ μιὰ γυναῖκα τοῦ Ἄρθουρ. Ἡ Ἐβελιν δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς τύπους πού συγχωροῦν. Ἀνήκει στοὺς τύπους τῶν γυναικῶν πού μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ τους ἀγαποῦν καὶ πεθαίνουν γιὰ τὴν ἀγάπη τους...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦσαν, θαρρεῖς, προφητικά. Καὶ τὸ μοιραῖο τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἦρθε τραγικὸ, ἀπαίσιο, ἀνατριχιαστικό.

Μιὰ μέρα δροσολουσμένη — ἀρχὲς τοῦ Μάη πειὰ — ἀρκετὰ λουσατὰ αὐτοκίνητα ἐκίνησαν ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Ἄρθουρ γιὰ μακρινὴν διήμερὴ ἐκδρομὴ. Διάφοροι καλεσμένοι γέμιζαν ὅλα τὰ ἄλλα μὰ τὰ τρία πρόσωπα, πού μὰς ἐνδιαφέρουν βρισκόντουσαν σὲ ἕνα ἀπ' αὐτά.

Στὴ θέσι τοῦ σωφὲρ ἡ Ἐβελιν. Πλάι

Ξεκίνησαν τελευταῖοι κι' ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες σκαρφάωναν ἐπίπονα σὲ μιὰ θεόστενη κορδέλλα ἀπότομου καὶ ὀρθίου βουνοῦ, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, σὲ βάθος πού προξενοῦσε ζάλη, ἔσπαζε μὲ θόρυβο καὶ βουητὸ ἡ θάλασσα τὰ φουσκωμένα κύματά της.

Ἦταν ἕνας γκρεμὸς φοβερός, ἕνα τρομερὸ βάραθρο πού προκαλοῦσε τὸν ὀλγγο, τὴν ἀνατριχίλα. Τὸ ὀνόμαζαν «Βάραθρο τοῦ Θανάτου».

Καί... Σὲ μιὰ στιγμή, μιὰ ἀπαίσια στιγμή, ἀστράψαν ἀκόμα πῶς ἀπαίσια τῆς Ἐβελιν τὰ μάτια. Ἐνὰ συρτὸ καὶ βουκολακισμένο γέλιο, τὸ γέλιο της, τάραιε τὶς τρουαγμένους ψυχὲς τῶν δυὸ ἐνόχων. Μὰ στραβοτιμιονιά ἐπιτηδες! Δυὸ - τρία δευτερόλεπτα φρίκης, βουθῆς κι' ἀνείπωτης! Κι' ὕστερα τὸ κατρακύλισμα στὸ τρομερὸ βάραθρο... Πρὶν προφτάσουν ν' ἀνατριχιάσουν ἀπὸ τὸ φάσμα τοῦ θανάτου, ἔγιναν κι' οἱ τρεῖς τους, στὸ βάθος τοῦ γκρεμοῦ, μιὰ μάζα φρικαλέα, πούσπαζε ἀχνούς ἀπ' τὸ ζεστό της, τὸ χυμένο αἷμα...

Ἡ Ἐβελιν εἶχε ἐκδικηθῇ!...

Μ. ΓΚΡΕΓΚΟΡ

ΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ στὰ ἔγκατα τῆς Γῆς;

Ένας «ἥλιος» κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας

Ο συντομότερος δρόμος μεταξύ τῆς Ν. Υόρκης καὶ τοῦ Σίδνεϋ τῆς Αυστραλίας θάταν μία εὐθεία γραμμή, πού θά περνοῦσε ἀπ' τὸ κέντρο τῆς Γῆς. Καμμία ὁμῶς ἐταιρεία μεταφορῶν δὲν πρόκειται νὰ τὸν χρησιμοποιήσει, οὔτε τώρα οὔτε καὶ στο μέλλον. Γιατί θάχε ν' ἀντιμετωπίσει 13.000 χιλιόμετρα σκληροτάτου ὁλοκλήρου, θερμοκρασίες πολὺ ἀνώτερες ἀπ' τὴς ἐπιφανείας τοῦ Ἥλιου καὶ πιέσεις χιλιάδων τόνων σὲ κάθε τετραγωνικὸ πόντο ἐπιφανείας.

Με τὴν ἐπίδρασι τέτοιων ἱλιγγίων θερμοκρασιῶν καὶ πιέσεων, τὰ ὑλικά τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Γῆς παίρνουν τελείως διαφορετικὴ μορφή, ὅπως θά δοῦμε πιο κάτω.

Μολοντοὶ λοιπὸν τὸ κέντρον τοῦ πλανήτη μας ἀπέχει μόνον 6.500 χιλιόμετρα, εἶναι πολὺ πιο δύσκολο νὰ φτάσουμε ὡς ἐκεῖ, παρ' ὅσο νὰ πετάξουμε στὸν Ἄρη, πού ἀπέχει 65 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα!

Οἱ γεωλόγοι πίστευαν ἄλλοτε ὅτι ἡ Γῆ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα λεπτὸ φλοιὸ βράχων σχετικὰ ἐλαφρῶν, πιο κάτω ἀπὸ ἓνα βραχώδες στρώμα σκληρότερο, πάχους 2.800 χιλιομέτρων, καὶ κατόπιν ἀπὸ ἓνα κεντρικὸ πυρῆνα ἀπὸ λυμμένο σίδερο καὶ νικελ, διαμέτρου 7.000 χιλιομέτρων. Ὑπολόγιζαν δὲ τὴν πυκνότητα τῶν διαφόρων αὐτῶν στρωμάτων μετὰ τὴν μέτρηση τῆς ταχύτητος μεταδόσεως τῶν σεισμικῶν δονήσεων (πού μικραίνει ὅσο πυκνότερο εἶναι τὸ ὑλικό). Συγχρόνως ἐξετάζαν ἀπὸ μακρὰ τοὺς ἄλλους πλανήτες, γιὰ νὰ μάθουν τὰ μυστικά τοῦ δικοῦ μας, γιὰτί ἔκαναν τὴ σκέψιν ὅτι ὅλοι οἱ πλανῆτες δημιουργήθηκαν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, κι' ἐπομένως ἔχουν ὅμοια σύστασι.

Οἱ ἐπιστημονικὲς ὁμῶς ἔρευνες, μοιάζουν μετὰ τῆς ἀστυνομικῆς ἐκείνης υποθέσεως, στίς ὁποῖες ἓνα καινούργιο στοιχείο ἀνατρέπει ὅλα τὰ συμπεράσματα τοῦ ντετεκτιβ κι' ἀποδεικνύει ἄλλον ἐνοχόν. Ἔτσι κι' οἱ γεωλόγοι, προχωρώντας στὰ πειράματα καὶ στὴ παρατηρήσεις τους, ἄρχισαν ν' ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴς πρώτες θεωρίες τους.

Ἐκάναν π. χ. χημικὴ ἀνάλυσι τῶν μετεωρολίθων πού πέφτουν στὴ γῆ καὶ βρῆκαν ὅτι τὰ 25% τοῦ βάρους τῶν ἀποτελοῦνται ἀπὸ σίδηρο. Μετὰ τὸ συλλογισμὸν λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ Γῆ ἔχει τὴν ἴδια περίπου χημικὴ σύστασι, ὑπολόγιζαν ὅτι, ἀν ὁλοκλήρως ὁ πυρῆν τῆς ἀποτελεῖτο ἀπὸ σίδηρο, ἡ συνολικὴ ποσότης τοῦ μετάλλου αὐτοῦ θάπρεπε νάταν κατὰ 60% μεγαλύτερη.

Ἡ παλαιότερη θεωρία τοῦ πυρῆνος ἀπὸ σίδηρο χρησίμευε γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ ὁ γῆινος μαγνητισμός. Ἐφ'ὅσον ὁμῶς, ὅταν ἐρυθροπυριωθῇ ἓνας μαγνήτης, χάνει τὸν μαγνητισμὸν του, πῶς θὰ τὸν διατηροῦσε ὁ πυρῆν τῆς Γῆς, σὲ τόσο τεράστιες θερμοκρασίες;

Παρατηρήθη, τέλος, μετὰ τὴ μελέτη τῶν σεισμικῶν κυμάτων, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τῆς πυκνότητος τῶν στρωμάτων τῆς Γῆς, εἶναι ἀπὸτομη καὶ με-

γάλη, σ' ἓνα ὁρισμένο βάθος, ἐνῶ κατὰ τὴν παλαιότερη θεωρίαν θάπρεπε νάταν βαθμιαία.

Στηρίζομενος σ' ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ὁ Ἀγγλὸς γεωλόγος Ράμσεϋ διετύπωσε μιὰ καινούργια θεωρίαν γιὰ τὴν σύστασι τοῦ πλανήτη μας.

Παραδέχεται δηλαδὴ ὅτι τὸ ὕλικὸ τῆς Γῆς εἶναι παντοῦ τὸ ἴδιον: κυρίως ὀξυγόνο, σίδηρος, μαγνήσιον καὶ πυρίτιον, μαζί με μικρότερες ποσότητες ἄλλων 88 χημικῶν στοιχείων. Ἀλλάζει ὁμῶς μερὴ ἀπ' τὴν πίεσι πού ὑφίσταται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Γῆς. Σὲ βάθος 2.900 χιλιομέτρων π. χ., ἡ πίεσις αὐτὴ εἶναι περίπου 1.400.000 ἀτμόσφαιρες, ἰσοδυναμεῖ δηλαδὴ μ' ἐκείνη πού θὰ ἐξασκοῦσε πάνω στὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ μας ὁλόκληρο τὸ βάρος τοῦ ὑπερωκεανείου «Βασίλισσα Ἐλισάβετ» (80.000 τόννοι).

Με τέτοιες πιέσεις, ἀλλοιώνεται ἡ ἐσωτερικὴ σύστασις τῶν ὑλικῶν ἀτόμων. «Ξεκολλάνε» δηλ. τὰ ἐξωτερικὰ ἠλεκτρονία τους, καὶ τὰ ἄτομα πλησιάζουν περισσότερο τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, συνεπῶς ἡ ὕλη γίνεται πυκνότερη. Οἱ βράχοι συστέλλονται, γίνονται πυκνότεροι κι' ἀποκτοῦν μεταλλικὴ μορφή. Ἡ μεταβολὴ τῶν αὐτῶν γίνεται ἀπὸτομα, μόλις ἡ πίεσις ὑπερβῇ ἓνα «κρίσιμον σημεῖον», δηλαδὴ σ' ἓνα ὁρισμένο βάθος τῆς Γῆς. Ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ κάτω, οἱ βράχοι πού εἶχαν πυκνότητα 5,8 φορὲς μεγαλύτερη ἀπ' τοῦ νεροῦ γίνονται ξαφνικά σάν μέταλλα, με πυκνότητα 9,6 περίπου.

Ἀκόμη βαθύτερα, ἐξαφανίζονται οἱ φυσικὲς δυνάμεις πού συνδέουν τὰ ἄτομα σὲ μόρια καὶ κρυστάλλους. Τὰ σωματὰ ἀλλάζουν τελείως ἰδιότητες. Τὸ αἰεριο ὕδρογόνο π. χ. γίνεται ἓνα ἐλαφρὸ καὶ ἀργυρόχρωμο μέταλλο, σάν τὸ νάτριο.

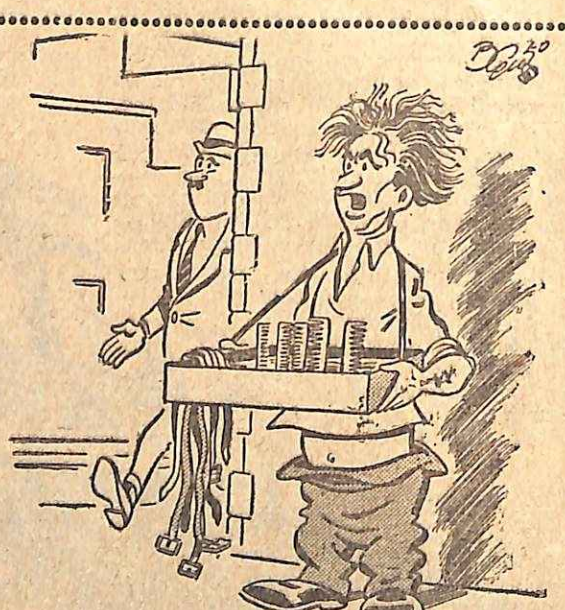
Στὸ κέντρον τῆς Γῆς, οἱ πιέσεις φθάνουν τοὺς 4.000 τόννους σὲ κάθε τετραγωνικὸ πόντο κι' οἱ θερμοκρασίες σὲ 10 — 30 χιλιάδες βαθμούς. Μ' ἄλλα λόγια, ἔχουμε κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας μιὰ μικρογραφία Ἥλιου, 2 — 5 φορὲς θερμότερου ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ πραγματικοῦ Ἥλιου. Εὐτυχῶς, τὸ βραχώδες στρώμα πού μας χωρίζει ἀπ' αὐτόν, ἀποτελεῖ ἓνα πρώτης τάξεως ἀπομονωτικὸ ὑλικό, κι' ἔτσι δὲν αἰσθανόμαστε τὴ θερμότητά τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Γῆς, ἀπὸ ἀπόστασι μόλις 6.500 χιλιομέτρων, ἐνῶ ὁ Ἥλιος μας ἔξωταινι ἐξουστὰ, ἀπὸ 145 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά.

Φυσικά, ὅλη αὐτὴ ἡ θεωρία βασίζεται σὲ ἑμμεσες παρατηρήσεις καὶ συμπεράσματα γιὰτί κανεὶς βέβαια δὲν μπόρεσε νὰ κατεβῇ στὰ ἔγκατα τῆς Γῆς καὶ νὰ δεβαιωθῇ.

Τὸ «ράδιο τῶν πτωχῶν»

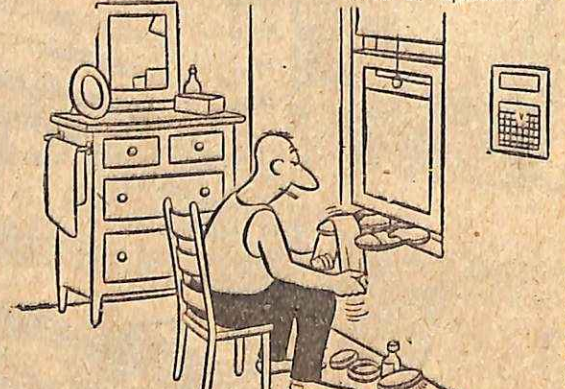
Στὸ ἐτήσιο συνέδριο τῶν Ἀμερικανῶν ἱατρῶν, πού συγκροτήθηκε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, ὁ δόκτωρ Λιούις Μόρισσον, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας, ἀνεκοίνωσε ὅτι τὸ ραδιενεργὸ κοβάλτιο ἐπιφέρει πολὺ ταχύτερα καὶ μονιμότερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὸ ράδιο στὴ θεραπεία τῶν καρκίνων τῆς μήτης καὶ τοῦ λαιμοῦ.

Τὸ ραδιενεργὸ κοβάλτιο παράγεται στὰ «ἀτομικά» ἐργοστάσια τοῦ Ἦκ Ρίντς. Στοιχίζει πολὺ εὐθὺνὰ καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἔχει ἀποκληθῇ «ράδιο τῶν πτωχῶν». Ἐκτὸς τῶν ἄλλων πλεονεκτημάτων του, τὸ ἰσότοπον αὐτό, ὅταν συμβῇ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ αἷμα, ἀποβάλλεται σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸν ὀργανισμό, ἀντίθετα μετὰ τὸ ράδιο, πού διεισδύει στὰ ὅσα καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀνυπολόγιστες βλάβες στὸν ὀργανισμό τοῦ ἀσθενούς.

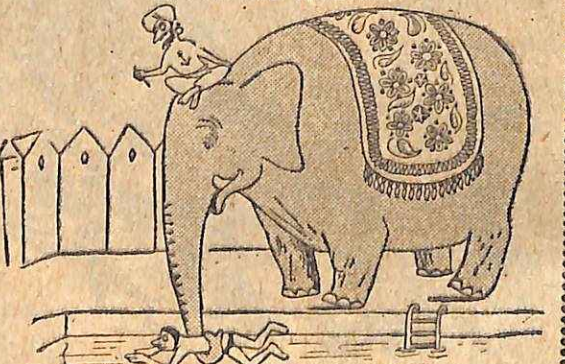

— Ἐδῶ οἱ ζῶνες κι' οἱ τασσάρες οἱ Ἀμερικανικές! ...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

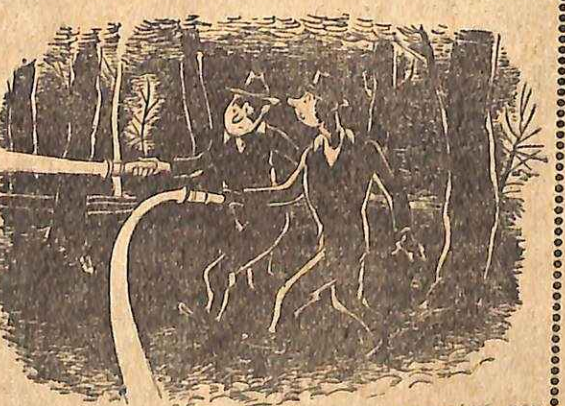

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μαχαράγιας μαθαίνει κολύμπι.

«Marius»

— Φαίνεται πῶς τὸ ρεύμα τῆς μπαταρίας μου ἄρχισε νὰ πέφτῃ! ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΣΕΤ'Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐξῆς ἡ μπόρα χαλάει τὸν κόσμον. Ἀπ' τὸ φρενοκομιο τοῦ δόκτορος Τράνερ δραπετεύει μιὰ ἐπικίνδυνη τρελλή, ἡ ὠραία Κάρολ, ἐγγονή τοῦ πολυκατομωριοῦ Χάρου Σούφολτ πού πέθανε πρὸ ἑταῶς καὶ τὴν ἀφῆσε κληρονομοῦ του. Εἰδοποιεῖται ὁ σερ-φίης τῆς περιφέρειας Κάμπ καὶ ὑποσχεταὶ νὰ βρῇ τὴν Κάρολ πρὶν ἐξημερῶσι. Μέσα στὴ βροχὴ ἡ Κάρολ σταματᾷ ἓνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο κι' ὁ ὁδηγὸς τοῦ Νικ τὴν παίρνει μαζί του, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται μετὰ ἔχει νὰ κάνει. Ὁ Νικ εἶναι κατὰκοιτῆς. Βυθίζεται στὸν ὕπνο καὶ παίρνει ἡ Κάρολ τὸ βολάν. Προχωροῦν στὴν πλαγιά ἐνὸς βουνοῦ, πάνω ἀπὸ τρομπερὺς γκρεμοῦ. Ἡ καταιγίδα ναίεται. Ἐξαφνὰ ὁ Νικ ἀντιλαμβάνεται ὅτι τοὺς κυνηγᾷ μιὰ ἀστυνομικὴ μοτοσικλέτα καὶ θέλει νὰ σταματήσουν. Ἡ Κάρολ τοῦ ἐπιτίθεται, τὸν τυφλώνει μετὰ τὴ νύχια τῆς, περνοῦν πάνω ἀπ' τὸν ἀστυνομικὸ καὶ πέφτουν στὸ γκρεμὸ. Ἀπ' τὸν ἴδιον δρόμον περνᾷ τὴν ἄλλη μέρα μιὰ Μπουικ. Πάνω σ' αὐτὴ βρίσκονται οἱ ἀδελφοὶ Στέβ καὶ Ρού Λάρσεν. Βλέπουν σὲ μιὰ στροφή τὸν γκρεμισμένον φορτηγὸ καὶ κατεβαίνουν νὰ βοηθήσουν τοὺς ἐπιβάτες του. Ὁ σάφερ εἶναι νεκρός. Ἡ Κάρολ τραυματισμένη κι' ἀνίσταται. Τὴν παίρνουν μαζί τους καὶ τὴν μεταφέρουν στὸ ἀλπειοδοχεῖο τοῦ Στέβ, στὰ Γαλάζια Βουνά. Ἡ Κάρολ συνέχεται ἐκεῖ. ὡ δὲν θυμᾷται τίποτα.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Στέβ, ὁ Ρού εἶναι ἐπικίνδυνος γκάνγκστερ. Ἡ Κάρολ τοῦ ἀρρῶσι καὶ τὸ λείει στὸ Στέβ, πού γίνεται ἐξῶ φρενὸν γιὰτί ἀγαπᾷ τὴ νέα. Περνοῦν μερικὲς μέρες. Ἡ Κάρολ ἔχει χάσει τελείως τὴ μνήμη της. Οἱ δύο ἀδελφοὶ δὲν μαντεύουν ποῖα εἶναι. Μιὰ νύχτα ὁ Ρού δὲν συγκρατεῖται πια. Ὁ Στέβ κοιμάται. Τρυπᾷ στὸ δωμάτιο τῆς Κάρολ, τὴν ἀγκαλιάζει καὶ θέλει νὰ τὴ φιλήσῃ... Ὁ Στέβ ξυπνᾷ ἀπὸ τρομερὴ κραυγὴ. Καὶ βλέπει σὲ λίγο νὰ μπαινῇ ὁ

Σὸν πού τὴ βρῆκαμε στὸ δρόμον... μέσα σ' ἓνα ἀναποδογυρισμένον καμινόνι... Ὁ Στέβ τὴν περιποιήθηκε... κι' αὐτὴ, γιὰ τὸ εὐχαρίστη, μούβγαλε τὰ μάτια! — Πῶς εἶνε αὐτὴ ἡ τρελλή; ἐπέμεινε ὁ Μάξ. — Μιὰ κοκκινόμαλλα... εἶπε ὁ Ρού.

Τὸ πρόσωπό του, πούλαμπε σάν βερνικωμένο ἀπ' τὸ πηγμένο αἷμα, φαίνονταν σάν μιὰ τρομαχτικὴ μάσκα, δίχως τίποτε τὸ ἀνθρώπινο. Εἶχε, τὸ στόμα του γεμάτο αἷματα. Ὁ τὰν μίλησε, ἔφτυσε αἷμα στὸ πρόσωπο τοῦ Μάξ... Ἐκείνος ἀναστέναξε, σκουπίστηκε μετὰ τὴ ράχη τοῦ γαντοφορεμένου χεριοῦ του καὶ βῆκε στὴν Βεράντα.

— Ὡρα εἶνε τώρα γιὰ περίπατο; ἔκρινε ὁ Φράνκ. — Αὐτὴ τρελλὴ μετὰ τὴν ἐξῆ ἑκατομμύρια δολλάρια... ἐκείνη πού μας ἔλεγε ὁ ὑπάρχον... βρίσκεται ἐδῶ! εἶπε μετὰ ἑξῆς ὁ Μάξ.

Τυχεροὶ εἴμαστε σήμερα! φώναξε ὁ Φράνκ, γαργαλίζοντας τὸ Στέβ μετὰ τὴν κἀννη τοῦ ρεβόλβερ του. Μίλησε σὺ! Πές μας, πού τὴν ἔκρυψες;

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἀπάντησε μετὰ ἐκπληξῆς ὁ Στέβ.

— Μπα; Τὸ πούλακι μου! .. Λέγε, πού εἶνε ἡ Κάρολ; — Εῖπα... Εἰπα νὰ τὴ βρῶ, ὅταν ἤρθατε.

— Αὐτὴ συγγίσε ἔτσι τὸν ἀδελφὸ σου; ρώτησε ὁ Μάξ. — Ὁ Στέβ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του καὶ προσέθεσε:

— Δὲν εἶνε ὁμῶς τρελλή... Ἀπλῶς καὶ μόνο, φοβήθηκε.

— Καλὰ, καλὰ... δὲν εἶνε τρελλή! εἶπε ὁ Μάξ κλεινώντας τὸ μάτι στὸ Φράνκ. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὴν ξαναβροῦμε. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τριγυρίζουν ἐτσι στὰ βουνὰ ἐξῆ ὁλόκληρα ἑκατομμύρια!

— Ἐχεις δίκιο, συμφώνησε κι' ὁ Φράνκ. Ἄς κυττάξουμε ὁμῶς πρῶτα τίς σοβαρές δουλειές. Τὶ θὰ κάνουμε μετὰ τὸν ἀνθρώπο μας;

— Ἐννοια σου καὶ δὲν τὸν ξέχασα! Ὁ κανονισμὸς τὸ λογαριασμὸ του... Μετὰ πού; — Ὁ Μπέρνι ἐννοεῖ νὰ γίνω

— Ὁ Μπέρνι ἐννοεῖ νὰ γίνω

σωστὴ ἡ δουλειά. Τί λές, τὸν πνίγουμε στὴ λίμνη;

— Ὁ Μάξ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὅες νὰ βραχοῦμε κι' ἐμεῖς στὰ καλά καθούμενα; διαμαρτυρήθηκε. Θυμάσαι ἐκείνη τὴν κοττοῦλα, πού τὴν καθάρισαν μέσα στὸ μπάνιο τῆς; Ἦταν καὶ παλὶ δική σου ἰδέα. Μὰ μωσακέυτηκα κι' ἄρπαξα ἓνα συνάκι πού κράτησε βδομάδες ὁλόκληρες... Ὅχι, νὰ λείπη τὸ βύσινο!

— Ἄ, ναι, τὸ ξέχασα. Νὰ με συμπαθᾷς... Τότε λοιπόν, νὰ τοῦ ἀνοίξουμε τίς φλέβες;

— Ὅα λερῶσουμε μετὰ αἷματα τὸ πάτωμα... Ἐρεῖς, εἶχα ὅλη μου, ἀφοῦ ξεφορτωθῶμε αὐτοὺς τοὺς δυο, νὰ μείνουμε μερικὲς μέρες ἐδῶ πάνω. Μ' ἄρρεσι πολὺ τὸ μέρος... Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ καταστρέψουμε τὸ σπίτι.

— Ἐχω μιὰ ἰδέα: νὰ κρατήσουμε ἐδῶ τὴν κοκκινόμαλλα, ὡς πού νὰ περάσουν οἱ δεκατέσσερες ἡμέρες. Τί λές καὶ σὺ;

— Περὶφημη σκέψι!

Ὁ Φράνκ ἀναχέτησε κάποιον ἄλλο πρωτότυπον τρόπο ἐκτελέσεως τοῦ θύματος τους.

— Νὰ τοῦ χῶσουμε τὸ κεφάλι σ' ἓνα κουβὰ πετιμέζι; πρότεινε. Ὅα πεθάνω... γλυκὰ γλυκὰ! Ἐρεῖς ἐδῶ πετιμέζι;

Ὁ Στέβ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Συγχρόνως μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του, παρακολουθοῦσε τὸ Ρού πού σερνόταν πρὸς τὴν Βεράντα.

— Γιατί δὲν μᾶς ἀφίετε νὰ ζήσουμε; εἶπε δυνατὰ, γὰ νὰ κερδίσι καιρὸ. Τί σὰς ἔκανε ὁ ἀδελφός μου;

Ὁ Ρού εἶχε σταματήσει τώρα, κολημένος στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ. Οἱ Σούλλιδαν τοῦ γύριζαν τὴν πλάτη, μὰ ἐκείνος δὲν τόξερε...

— Τοῦ βάζουμε μπουρλότο; πρότεινε ξαφνικά ὁ Μάξ, σάν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ Στέβ.

— Αὐτὸ εἶνε! φώναξε ὁ Φράνκ, ἀποδοκίμασε τὸν Μάξ, ἔτσι θὰ γλυτώσουμε κι' ἀπ' τὸν κόπο νὰ τὸν θάψουμε!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ρού τὰ παιδεῖ ὅλα γιὰ ὅλα: Διέσχισε ἀδουρὰ τὴν Βεράντα, δρασκέ-

— Μὴ μ' ἀγγίζετε! βόγγησε, ὅταν ὁ Μάξ ἔφτασε κοντὰ του. Ἀφίστε με... γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀφίστε με!...

— Κάνε τὴν προσευχὴ σου! εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Μάξ, ἀδειάζοντας ἀπὸ τὴν βελζίνη.

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺρλιασε ἐκείνος, καθὼς ἡ βελζίνη κυ-

— Ὅχι!... Ὅχι!... σὺ

λούσε στο πρόσωπό του. Δεν μπορούσε να το κάνει αυτό!... Βοήθεια, Στέβ!... Όχι!... Όχι!...

Ο Μάξ έψαξε στην τσέπη του, βρήκε ένα σπρίτο και τόνιψε στη σόλα του παπουτσιού του.

Είδες ποτέ να ψήνουν άνθρωπο ζωντανό; είπε ο Φράνκ στο Στέβ. Κι όταν ακόμη ξεψυχούσε, εξακολουθεί να πηδάει και να ταραίζεται, σαν κοτόπουλο που το κυνηγούν οι κεφάλι! Κάψαμε και κάποιον άλλο, πριν δυο βδομάδες. Έτρεξε λοιπόν προς το σπίτι του, έβαλε φωτιά κι έκαψε τη γυναίκα του και τα παιδιά του... Κύττα... κύττα! Έτσι τρέχουν όλοι τους!...

Μα ο Στέβ είχε κλείσει τα μάτια του κι είχε βουλώσει τ' αυτιά του... *

Σαν νάχε λειτουργήσει ξαφνικά κάποιος μηχανισμός μέσα στο μυαλό της Καρόλ, ο φανταστικός κόσμος των ανήλων και των σκιών, όπου ζούσε πριν από ένα λεπτό, ζωντανέψε κι έγινε πραγματικός. Πράγματα που είχαν ακαθόριστα σχήματα και χρώματα, ηχοί συγκεχυμένοι, ξαναπήραν συγκεκριμένη μορφή... σαν μια θολή εικόνα του κινηματογράφου που ξεκαθαρίζει με τη ρύθμιση του φακού. Της φάνηκε πως ξανάβγαίνε στον αέρα, έπειτα από μια παρατεταμένη βουτιά στη θάλασσα.

Είπε μια στιγμή με το νου της πως θα ένοιωθε ότι βρισκόταν στο δάσος των πεύκων. Μα να που έβλεπε πως πραγματικά είχε πάει εκεί, στον ύπνο της! Δεν προσπαθούσε να βρή άλλη εξήγηση... Απόρροια πως ήταν τόσο ήρεμη, έπειτα από τέτοιο παράξενο ξύπνημα. Κι άρχισε να

ψάχνει γύρω της, για να προσανατολισθεί, να βρή το δρόμο της και να γυρίσει στο σπίτι. Ανάμεσα στα δέντρα, είδε τη λίμνη που γυάλιζε στο φως του φεγγαριού, και τράβηξε προς τα εκεί.

Καθώς περπατούσε, προσπαθούσε να θυμηθεί τ' όνειρό της. Είχε την αόριστη εντύπωση πως είχε όνειρευτεί ότι έμπαινε ο Ρού στην καμάρια της... μα δεν ήταν παρά μια εντύπωση... Της φαινόταν ακόμη ότι, τη στιγμή ακριβώς που είχε μπει ο Ρού, αυτή είχε νοιώσει σαν ένα «κράκ» μέσα στο κεφάλι της... σαν να χέριζε κάποιον παραθωρούλο...

Της είχε ξανασημειώσει κι άλλοτε αυτό... μα δεν μπορούσε να θυμηθεί ποτέ! Κάθε φορά που προσπαθούσε, ξανάβλεπε αόριστα ένα δαιμόνιο με μπλε ταπεταρισμένους τοίχους, μια ηλεκτρική λάμπα κρεμασμένη πολύ ψηλά και τριγυρίζουσα με σιδερένιο δικτυωτό... μια νοσοκόμα με άπαιστα ματιά, που δεν έλεγε τίποτα, δεν έκανε τίποτα... μόνο την κύτταζε, αμίλητη, δείχνοντάς την με το δάχτυλο.

Ήξερε πως είχε ιδη συχνά τέτοια όνειρα, μα δεν κατόρθωνε ποτέ να τα θυμηθεί ακριβώς. Της φαινόταν πάντα σαν ένα συγκεχυμένο σύνολο από πρόσωπα και πράγματα...

Αναρωτήθηκε γιατί άραγε είχε έρθει σ' αυτό το δάσος. Τότε μόνο πρόσεξε πως ήταν μισογυμνή. Σκέφθηκε ότι ο Στέβ θαχε αντίληψη την άπουσία της κι ότι θα την αναζητούσε. Έτρεξε λοιπόν προς το σπίτι, για να φορέσει το σακάκι της, τις πατάτσες της, που είχε χαθεί μυστηριωδώς...

Ένοιωσε ένα παράξενο και ακαθόριστο συναίσθημα, μίγμα τρυφερότητας κι άμηνανίας, όσο σκεπτόταν ότι μπορούσε να τη βρή ο Στέβ σε κάποια κατάσταση. Επιθυμούσε να του μιλήσει για εκείνο τον αλλόκοτο κρότο πουχε αισθανθεί μέσα στο κεφάλι της. Ίσως θα έβλεπε αυτός να της εξηγήσει τι της συνέβαινε... Ίσως θα μπορούσε να της τα εξηγήσει όλα!

Καθώς ανέβαινε το μονοπάτι της λίμνης, διέκρινε στην όχθη τους Σουλλιδαν. Εκείνοι δεν την είδαν. Κουβέντιαζαν ζωηρά μεταξύ τους. Στο φως του φεγγαριού, ξεχώρισε μόνο τις άπαιστες σιλουέτες τους. Δεν ήξερε ποιοι ήταν, μα τους φοβήθηκε, όπως θα τους φοβόταν καθένας, βλέποντάς τους στο σκοτάδι. Γλίστρησε λοιπόν πίσω από ένα δέντρο, σταυρώνοντας τα χέρια της πάνω στο γυμνό στήθος της.

Τους είδε να ξεκινούν γρήγορα κι αθόρυβα, να μπαίνουν στο δάσος και να περνούν από κοντά της, καθώς ακολουθούσαν το μονοπάτι της λίμνης.

Είδε τα πρόσωπά τους, γλυμά και σκληρά, κι ανατρίχιασε, μαντεύοντας από ένστικτο ότι ενόσκαζαν το κακό και το θάνατο! Η σκέψη της πέταξε στο Στέβ. Και την κυρίωνε μια αδυναμία, στην ιδέα ότι του είχαν κάψει ίσως κακό εντοί οι δύο...

Όταν χάθηκαν απ' τα μάτια της, έτρεξε ως το σπίτι. Η καρδιά της σφυροκοπούσε μέσα στο στήθος της.

Καθώς διέσχισε την αλύχ, είδε τ' απομεινάρια του Ρού: ένα πράγμα άμορφο, που αραζόταν ακόμη, κυρτωμένο απ'

την επίδραση της φωτιάς δίχως πιά τίποτε το ανθρώπινο.

Το άκατονόμαστο κι απανθρακωμένο αυτό πράγμα της φάνηκε τόσο αλλόκοτο, ώστε τούρριξε μόνο μια γρήγορη και περαστική ματιά, λέγοντας με το νου της πως σίγουρα θα υπήρχε μόνο μέσα στο κεφάλι της... Αλλά, δεν είχε παρά μια μοναδική σκέψη: να φτάσει στο σπίτι, που τόβλεπε φωτισμένο, και να βεβαιωθεί τι ο Στέβ δεν είχε πάθει τίποτα!

Ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλοπάτια και σταμάτησε στο κατάφωτο του φωτισμένου σκαλοπατιού. Ο Στέβ βρισκόταν εκεί, ξαπλωμένος κατάχαμα και δεμένος χειροπόδαρα. Βλέποντάς την, προσπάθησε ν' ανασκηωθεί.

Η Καρόλ, ξεχνώντας τη νύμνια της, κύτταζε με φρίκη τα δεσμά του. Κι ο Στέβ, βλέποντάς την έτσι άγρια κι άραία, κατάλαβε πόσο την αγαπούσε, πως την είχε αγαπήσει απ' τη στιγμή που τη βρήκε μέσα σ' αναποδογυρισμένο καμινό. Όχι, δεν θα της έκρινε πια τα αισθήματά του! Ήταν η μόνη γυναίκα που θα μπορούσε ποτέ ν' αγαπήσει!

— Καρόλ! της είπε. Γρήγορα, καλή μου! Λύστε με! Εκείνη έτρεξε, γονάτισε δίπλα του και πέρασε τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό του, πλησιάζοντας πολύ το πρόσωπό της στο δικό του.

— Είσαστε πληγωμένος; τον ρώτησε μ' αγωνία.

— Όχι, δεν έχω τίποτα. Μα λύστε με γρήγορα! Την έχουμε άσχημα, κι οι δύο μας!

— Στέβ, αγαπημένο μου!... μουρμούρισε η κοπέλλα, χαιδεύοντάς του το μάγουλο με τ' α χείλη της. Φοβήθηκα τόσο πολύ!

Α ΟΝΟΝ

Με την θαυμασίαν κρέμαν

«MADA»

Θα κατορθώσετε να διορθώσετε και διατηρήσετε την επιδερμίδα σας.

«MADA»

Είναι η μόνη κρέμα που θα σας απαλλάξει οριστικά από μιμπίκια, λεκέδες, ηλιοκαύματα κ. ά. άσχημίας του προσώπου σας.

«MADA»

ο σωτήρ της επιδερμίδος.
Τηλ. 29-243

Κουμπιναιζόν
Ζέρσεϋ-Κλός

10.000 — 30.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολακοτρώνη 52

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Η πρώτη επίσημη διεύθυνση.
Με τελευταίο μηχανισμό βραχέων κυμάτων ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Δερμάτος — προσώπου, πανότων, αυτιών, φακίδων και πτώσεως των τριχών της κεφαλής με ακτίνας ultra Violet υπό του Αισθητικού δερματολόγου Ιατρού ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ. Όδός Νιφίς 13 Τηλ 29548

— Καλά, καλά! Λύστε με τώρα!

Η κοπέλλα τέντωσε το σκονινί. Οι κόμποι όμως ήταν πολύ σφιγμένοι. Χρειάστηκε λοιπόν να τρέξει στην κουζίνα για να πάρει ένα μαχαίρι. Στο γυρισμό της, άρπαξε το σακκάκι του Στέβ, το φόρεσε και το κούμπωσε βιαστικά.

— Γρήγορα, Καρόλ! της φώναζε εκείνος. Γρήγορα γιατί θα ξαναέρθουν!

Έκοψε το σκονινί. Ο Στέβ, απαλλάχθηκε απ' τα δεσμά του, έτριψε τους καρπούς των χεριών του και της χαμογέλασε.

— Όλα θα πάνε καλά! της είπε καθησυχαστικά. Δεν πρέπει όμως να χάσουμε καιρό... Εκείνη πέρασε τα χέρια της στο λαιμό του.

— Σ' αγαπώ, Στέβ! είπε. Φοβήθηκα τόσο πολύ, όταν είδα εκείνους τους δυο ανθρώπους! Νόμισα... Δεν ξέρω τι θα έκανα δίχως εσένα...

Την έσφιξε στο στήθος του και τη φίλησε στο στόμα.

Εμειναν για λίγο σφιχταγκαλισμένοι, με τα χείλη ενωμένα. Έπειτα την απομακρυνε μαλακά.

— Εγώ σ' αγαπώ απ' την αρχή, μικρή μου, της είπε. Μα μη χασομεράμε τώρα! Ντύσου γρήγορα να φύγουμε!

Η Καρόλ έτρεξε στην καμάρια της. Ο Στέβ βγήκε στη βεράντα και κύτταζε δολύφρα. Δεν φαινόταν πούθενά ο Σουλλιδαν.

Σε λίγο, πήγε κοντά του η Καρόλ. Είχε βάψει το μαλλινό φορέμα της. Τα μάτια της είχαν μια λάμψη ήρεμης εμπιστοσύνης.

— Πρέπει να πάρουμε το αυτοκίνητό τους! είπε ο Στέβ, περνώντας το χέρι του γύρω στη μέση της. Έλα να τρέξουμε... μα δίχως να βγούμε στο φως!

Κατέβηκαν τρέχοντας τα σκαλοπάτια και διέσχισαν την αλύχ. Έβλεπαν τη μεγάλη Πακάρ, στην αρχή του δρόμου.

— Θα τα καταφέρουμε! είπε ο Στέβ.

Σήκωσε στα χέρια την Καρόλ και, τρέχοντας πάντα, διέσχισε μια έκταση γυμνή και φωτισμένη απ' το φεγγάρι.

Την ίδια στιγμή, ένοιωσαν οι Σουλλιδαν απ' το δάσος. Τους είδαν, κι ο Μάξ έμπηξε μια φωνή.

— Γρήγορα, Καρόλ! είπε ο Στέβ λαχανιασμένα. Ξέρεις να σφάγεις;

— Ναί... μα θα φύγουμε μαζί. Δεν θα σ' αφήσω!

— Καλά, θαρθώ κι εγώ. Πέρασε όμως μπροστά σου. Εγώ θα προσπαθήσω να τους συγκρατήσω λίγο. Βάλε μπρός τη μηχανή... Τρέξε γρήγορα, μικρή μου!

— Σταθήτε! Σταθήτε! ούρλασε απειλητικά ο Μάξ.

Ο Στέβ σταμάτησε, γύρισε κι αντιμετώπισε τους δυο κατοπιούς. Οι Σουλλιδαν έτρεξαν προς το μέρος του.

Μόλις ο Στέβ άκουσε την Πακάρ να βάζει μπροστά την Πακάρ, ώρμησε κι αυτός προς τ' αυτοκίνητο. Την ίδια στιγμή, ο Μάξ τον πυροβόλησε, μεσ' απ' την τσέπη του.

Ο νέος τρέκλισε, σκόνταψε κι έφτασε στην ανοιχτή πόρτα του αυτοκινήτου τη στιγμή που ο Μάξ ξαναπυροβόλησε.

— Χτυπήθηκα, μικρή μου... είπε λαχανιασμένα, πέφτοντας

μεσα στ' αυτοκίνητο, δίπλα στην Πακάρ.

Το αίμα του κύλησε πάνω στο χέρι της. Εκείνη τον έσπρωξε όρθιο στο κάθισμα.

Γύρισε κι είδε τους Σουλλιδαν που διέσχισαν βιαστικά τη σελινοφωτιστή αλύχ. Αμπαγιάρισε άμέσως, και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε μ' ένα πήδημα.

Ο Μάξ σταμάτησε και σήκωσε το ρεβόλβερ του. Αλλά ο Φράνκ του άρπαξε το χέρι και του είπε:

— Φρόνιμα! Τι πιάς να κάνεις; Να σκοτώσεις... Ξεπ' έκαστο μύρια δολάρια!... — Μα θα μάς ξεφύγει! φώναζε ο Μάξ.

— Θα την ξαναβρούμε, απάντησε ο άλλος. Θα τους ξαναβρούμε και τους δυο... Αξίζει τον κόπο να κουραστούμε λιγάκι γι' αυτό!...

Κι έμειναν ακίνητοι, κυττάζοντας το πισινό φανάρι της Πακάρ που απομακρυνόταν στον έρημο κατηφορικό δρόμο, προς την κοιλάδα.

III
Βόρεια απ' το «Ακρωτήριο του Μπάτν», ανάμεσα σε μερικούς μικρούς λόφους, τρεις πρόποδες του βουνού, είχε σκορπισμένες ναυπηγικές βίλλες δικτατομυριούχων. Ο Φίλ Μάγκαρθ οδηγούσε τ' αυτοκίνητό του σ' ένα απ' αυτούς τους δρόμους.

Πήρε μια στροφή τόσο απότομα, ώστε τα λάστιχα της παλιάς Καντιλάκ άφισαν ένα στριγγό ήχο. Ύστερα ακολουθούσε ένα δρόμο με κορβέλλες, που οδηγούσε στο σπίτι της Βέντα Μπάνινγκ — μια ευρύχωρη βίλλα, ρυθμού Ισπανομαυριτανικού, με άσπρους τοίχους και κόκκινα κεραμίδια.

Η Βέντα ήταν αγαπητή σ' όλους, στο «Ακρωτήριο του Μπάτν». Περνούσε ξέγνοιαστα και εύθυμη ζωή. Ήταν πλουσία κι εκμεταλλευόταν περιήγηση τη φτώχεια της — πέντε χιλιάδες στρέμματα, γεμάτα πορτοκαλιές. Είχε έρωτευθεί τρελλά το Μάγκαρθ κι όνειρευόταν να τον παντρευτεί.

Δεν πήρε απάντηση. Μπήκε τότε στο δωμάτιο, καθύστε πάνω στο κρεβάτι κι έχωσε τα χέρια του κάτω απ' τα σκετάσματα. Η Βέντα ζύπνησε απότομα, έβγαλε μια πνιγμένη φωνή, τινάχτηκε κι άναψε τη λάμπα του κομποδίου.

— Κύριε έλεεσον! φώναζε, ξαναπέφτοντας στο μαξιλάρι της. Αυτό πια περνάει τα όριά!... Πώς τόλμησες να έρθεις εδώ, τέτοια ώρα;

— Ποιά ώρα; ρώτησε ο Μάγκαρθ μ' ένα χαμογελο που αφύπνιζε. Δεν λες πάντα πως είσαι ευτυχισμένη όταν με βλέπεις; Άρβα λοιπόν, για να χαρώ!

Η Βέντα τεντώθηκε και χαμοουρήθηκε, ενώ ο Μάγκαρθ θαύμαζε το υπέροχο κορμί της.

— Είσαι λιχουδιά! της είπε. Μα τώρα έχουμε άλλη δουλειά... Έχει ξυπνήσει καλά το χαριτωμένο και κουφίο κεφάλι σου;

— Αναρωτιέμαι κάποτε τι σου βρίσκω! είπε η Βέντα ανασπνώντας τους ώμους της και παίρνοντας συγχρόνως ένα καθαρό πανό απ' το κομποδίο.

Είχε μάτια πρασινογάλανα, πυκνές βλεφαρίδες, μαλλιά χρυσά σκούρα, στο χρώμα του χαλκού, και ονυχιαρισμένα. Ήταν όμορφη και τούερε. Μ' όλους τους σκούρους κύκλους που στεφάνωναν τα μάτια της, δεν φαινόταν περισσότερο από 26 χρονών.

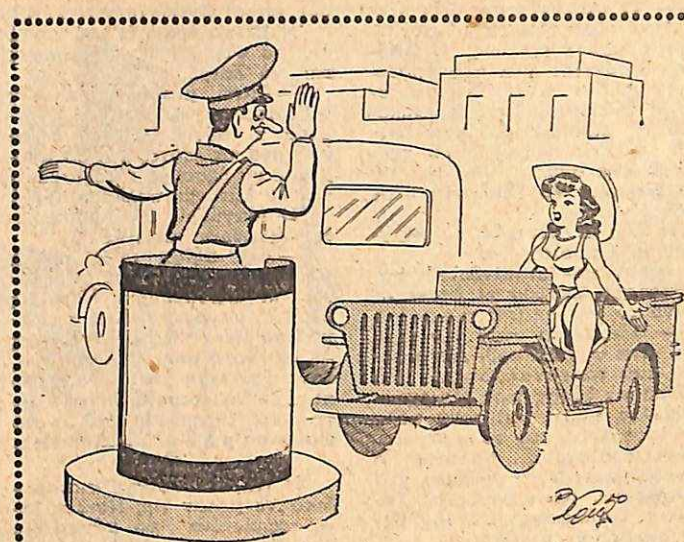
Κυττάχτηκε στον καθρέφτη μ' ικανοποίησι.

— Μμμ... δεν είμαι πολύ άσχημη! είπε, μ' ένα χαμμουπιό.

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη μ' ικανοποίησι.

— Μμμ... δεν είμαι πολύ άσχημη! είπε, μ' ένα χαμμουπιό.

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη μ' ικανοποίησι.

— Άντε, κύριε αστυφύλαξ, δεν θα μου δώσετε κι' έμένα, καμιά φορά, το σήμα να ξεκινήσω; (Του Β. Χριστοδούλου)

Ο ρεπόρτερ σταμάτησε τ' αυτοκίνητό του μπροστά στην εξώπορτα και κύτταζε το σολοι του: Ήταν 3 1/2 μετά τα μεσάνυχτα.

Ανοίξε την πόρτα του αυτοκινήτου και γλίστρησε αθόρυβα ως τη βεράντα της βίλλας. Το σπίτι ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι, αλλά ο Φίλ ήξερε που κοιμόταν η Βέν.

Στάθηκε μπροστά σε μια ανοιχτή μπαλκονόπορτα και ρώτησε:

— Είσαι ξύπνια;

Προσπαθούσε συγχρόνως να διακρίνει κάτι μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, όπου ξεχώριζε μόνο το μεγάλο και σκαλιστό κρεβάτι της Βέντας.

Δεν πήρε απάντηση. Μπήκε τότε στο δωμάτιο, καθύστε πάνω στο κρεβάτι κι έχωσε τα χέρια του κάτω απ' τα σκετάσματα. Η Βέντα ζύπνησε απότομα, έβγαλε μια πνιγμένη φωνή, τινάχτηκε κι άναψε τη λάμπα του κομποδίου.

— Κύριε έλεεσον! φώναζε, ξαναπέφτοντας στο μαξιλάρι της. Αυτό πια περνάει τα όριά!... Πώς τόλμησες να έρθεις εδώ, τέτοια ώρα;

— Ποιά ώρα; ρώτησε ο Μάγκαρθ μ' ένα χαμογελο που αφύπνιζε. Δεν λες πάντα πως είσαι ευτυχισμένη όταν με βλέπεις; Άρβα λοιπόν, για να χαρώ!

Η Βέντα τεντώθηκε και χαμοουρήθηκε, ενώ ο Μάγκαρθ θαύμαζε το υπέροχο κορμί της.

— Είσαι λιχουδιά! της είπε. Μα τώρα έχουμε άλλη δουλειά... Έχει ξυπνήσει καλά το χαριτωμένο και κουφίο κεφάλι σου;

— Αναρωτιέμαι κάποτε τι σου βρίσκω! είπε η Βέντα ανασπνώντας τους ώμους της και παίρνοντας συγχρόνως ένα καθαρό πανό απ' το κομποδίο.

Είχε μάτια πρασινογάλανα, πυκνές βλεφαρίδες, μαλλιά χρυσά σκούρα, στο χρώμα του χαλκού, και ονυχιαρισμένα. Ήταν όμορφη και τούερε. Μ' όλους τους σκούρους κύκλους που στεφάνωναν τα μάτια της, δεν φαινόταν περισσότερο από 26 χρονών.

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη μ' ικανοποίησι.

— Μμμ... δεν είμαι πολύ άσχημη! είπε, μ' ένα χαμμουπιό.

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη μ' ικανοποίησι.

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη μ' ικανοποίησι.

Ξανάπεσε ύστερα στο μαξιλάρι της. Φορούσε ένα νυχτικό πολύ ντεκολτέ, από άσπρο κρέπ — τες — οίν, γαρνιρισμένο με μαύρη νταντέλα.

— Είσαι ανυπόφορος, Φίλ! πρόσθεσε. Δεν μπορούσες να με ξυπνήσεις πιο μαλακά; Ήταν ανάγκη να με τσιμπήσεις; Ξέρεις πως μελανιάζει το σώμα μου με το άγγιγμά!

— Μπά, κι αν σε μαύρισα, δεν θα φαινόταν! της είπε γελώντας ο Μάγκαρθ.

Σηκώθηκε και πήγε στο κορμό, όπου βρισκόταν μια μποτίλια καναεξίκου ούισκυ κι ένα ποτήρι.

— Κοντεύει ν' αδειάσει, κουκλα μου, πρόσθεσε. Να παραγγείλεις άλλη.

Η Βέντα τον κύτταζε και τον ευρίσκε γοητευτικό...

— Δός μου ένα τσιγάρο, αγριάνθρωπε! του είπε.

Ο ρεπόρτερ ξαναγύρισε κοντά της με το μπουκαλί, ήπιε ένα ποτήρι, της έδωσε τσιγάρο κι άναψε κι αυτός εν' άλλο.

— Ψάρεψα μια ιστορία απίστευτη! είπε ύστερα καθίζοντας κοντά της. Αν τα βολέψω καλά, μπορεί να γίνει κλουσίος. Και τότε θαμαι πια σε θέσι να σε παντρευτώ... Άκουσε με λοιπόν προσεκτικά.

Η Βέντα τον κύτταζε μ' ειρωνεία.

— Τίχα άκούσει αυτά τόσες φορές! του είπε. Δεν αλλάξεις τροπαιο;

— Μα τώρα είναι σοβαρό! διαμαρτυρήθηκε ο Μάγκαρθ. Βρίσκει στα ίχνη της μικρής Σουφλάν!

— Εί!... Πώς; φώναζε η Βέντα, κι ανακάθισε, με το μάτια της γουρλωμένα απ' την έκπληξη.

— Ε, μη φωνάζεις έτσι! Σου τόπα εμπιστευτικά... Σ' έξη μέρες, αυτή η μικρή θα πάρει στην κατοχή της την κληρονομία του παππού της... αν δεν την έχουν βρή ως τότε αυτοί που την κυνηγάνε. Σκέφθηκα στην αρχή πως δεν θάταν άσχημο να βοηθώ να την ξαναπιάσουν και να γράψω ύστερα ένα λεπτομερές ρεπορτάζ, που θα μου το ακριβοπληρώναν.

— Μα έπειτα μου ήρθε μια πολύ καλύτερη ιδέα: Να τη βοηθήσω να μείνει ελεύθερη και να πάρει την περιουσία της, φυσικά. Θα μ' ευγνωμονή κατά-

πιν και θα με πάρει στην υπηρεσία της. Θα εξασφαλίσω έτσι μια πρώτης τάξεως θέσι! Όλη η Αμερική θα θέλει να μάθει τι θα τα κάνει τόσα λεφτά. Κι εγώ θα βρίσκωμ κοντά της για να τη συμβουλεύω! Θα σου την φερω εδώ...

Όταν εισπράξουμε τα λεφτά, θα τη διασκεδάσουμε, θα της αγοράσουμε αυτοκίνητο, σπίτι, φορέματα... Θα παίρνωμε πάντα μαζί μας ένα κινηματογραφικό όπερατέρ... Κι εγώ θα εξασφαλίσω για το πρακτορείο μου την αποκλειστικότητα αυτής της ιστορίας. Θα μπορώ λοιπόν να υπαγορεύω τους άρθρους μου.

Η Βέντα έκλεισε τα μάτια της και πρόφερε κουρασμένα:

— Ήμουν βεβαία πως θα σοφιστούν κάποια τεραστιά ηλιθιοτήτα!... Μα ξεχνάς λοιπόν, αγόρι μου, πως η μικρή είναι τρελή κι επικίνδυνη; Θα μπορούσε να μάς σκοτώσει! Και σε βεβαιώ, πως δεν έχω καμμία τέτοια όρεξη!

Ο Μάγκαρθ ανασήκωσε τους ώμους του περιφρονητικά.

— Μήπως θές ν' άφισω να με σταμάτηση μια τέτοια μικρολεπτομέρεια; είπε με τόνο μομφής. Είμαι άλλωστε ικανός να της βάλω γνώσι! Ουμμάσαι μια φορά πουμείνα δυο ώρες μέσα στο κλουδί ενός ούρακοτάγκου, για να γράψω ένα συνταρακτικό ρεπορτάζ;

— Δεν βλέπω πού υπήρχε η γενναιοτής σου, έφόρην ο ούρακοτάγκος... δεν βρισκόταν μέσα στο κλουδί!

— Αυτό δεν ένει σημασία! Είπε πάντως κάτι τι... Όπως όηποτε, δεν θα φοβηθώ τώρα μια μικρή κοπελλίτσα!... Μίλησα, ξέρεις, με τη νοσοκόμα του φρενοκομείου. Είναι μια κοπέλλα παχουλή, γεμάτη, θείο κορμάτι!...

Η Βέντα έδωσε μια κλωστή στο φίλο της, μέσα απ' τα σκεπάσματα. Ύστερα τον ρώτησε:

— Είσαι ξύπνια;

Προσπαθούσε συγχρόνως να διακρίνει κάτι μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, όπου ξεχώριζε μόνο το μεγάλο και σκαλιστό κρεβάτι της Βέντας.

Δεν πήρε απάντηση. Μπήκε τότε στο δωμάτιο, καθύστε πάνω στο κρεβάτι κι έχωσε τα χέρια του κάτω απ' τα σκετάσματα. Η Βέντα ζύπνησε απότομα, έβγαλε μια πνιγμένη φωνή, τινάχτηκε κι άναψε τη λάμπα του κομποδίου.

— Κύριε έλεεσον! φώναζε, ξαναπέφτοντας στο μαξιλάρι της. Αυτό πια περνάει τα όριά!... Πώς τόλμησες να έρθεις εδώ, τέτοια ώρα;

— Ποιά ώρα; ρώτησε ο Μάγκαρθ μ' ένα χαμογελο που αφύπνιζε. Δεν λες πάντα πως είσαι ευτυχισμένη όταν με βλέπεις; Άρβα λοιπόν, για να χαρώ!

Η Βέντα τεντώθηκε και χαμοουρήθηκε, ενώ ο Μάγκαρθ θαύμαζε το υπέροχο κορμί της.

— Είσαι λιχουδιά! της είπε. Μα τώρα έχουμε άλλη δουλειά... Έχει ξυπνήσει καλά το χαριτωμένο και κουφίο κεφάλι σου;

— Αναρωτιέμαι κάποτε τι σου βρίσκω! είπε η Βέντα ανασπνώντας τους ώμους της και παίρνοντας συγχρόνως ένα καθαρό πανό απ' το κομποδίο.

Είχε μάτια πρασινογάλανα, πυκνές βλεφαρίδες, μαλλιά χρυσά σκούρα, στο χρώμα του χαλκού, και ονυχιαρισμένα. Ήταν όμορφη και τούερε. Μ' όλους τους σκούρους κύκλους που στεφάνωναν τα μάτια της, δεν φαινόταν περισσότερο από 26 χρονών.

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη μ' ικανοποίησι.

— Μμμ... δεν είμαι πολύ άσχημη! είπε, μ' ένα χαμμουπιό.

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη μ' ικανοποίησι.

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη μ' ικανοποίησι.

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη μ' ικανοποίησι.

Μόρφωσις

σημαίνει ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Εμπιστευόμενοι τα παιδιά σας εις το «ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ» θεμελιώνετε την μόρφωσιν των επί στερεών βάσεων.

“ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ”

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ
ΙΔΡΥΜΑ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1903

ΠΛΗΡΕΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 14

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ 2

ΤΗΛΕΦ. 27-147

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ

RIDA

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΩΝΑΡΙΗ
ΚΑΡΟΦΗ 4 ΤΗΛ 26123

μέ προσποιητή ήρεμία :
— Τί σου είπε λοιπόν αυτή ή νοσοκόμα;
— Μου είπε ότι ή Κάρολ ύποφέρει από δίχασμο της προσωπικότητος. Παθαίνει κρίσεις κάπου - κάπου. Μήνες δολιχέρους, καθεται φρόνιμα, σαν καλό και λογικό κορίτσι βολικό, με μαλακωτάτο χαρακτήρα. Το μόνο που της χρειάζεται, είναι κάποια επίβλεψη... Κι' είμαι πολύ καταλλήλος, ξέρεις, για να επίβλεπω τα βολικά κορίτσια!

Η Βέντα κατάφερε και δεύτερη κλωτσιά στο ρεπόρτερ.
— Καταντάς άηδια! τού είπε.

— Μή με διακόπτης! πρόσφερε εκείνος αύστηρα. Ήρθε στο ψυχιατρείο ένας απ' τους εκτελεστές της διαθήκης, ο Σάιμον Χάρτμαν, ένα γεροντάκι ζαρωμένο και κίτρινο, σά στυμένο λεμόνι. Ή νοσοκόμα μού είπε πως πήγε να τρελλαθεί απ' το κακό του, όταν έμαθε τη δραπέτευση της Κάρολ. Μα φυσικά, γιατί θα χάρη μέσ' απ' τα χέρια του το ψήτο, το παραδάκι!...

Ο Μάγκαρθ άδειασε δεύτερο ποτήρι και συνέχισε :
— Θα σου πώ και κάτι ακόμη : Δέν πιστεύω πως ή μικρή είν' επικίνδυνη όπως την παριστάνουν! Πολύ άφιθάλλω άν ή κατάστασί της απαιτεί κλείσιμο σέ ψυχιατρείο! Ύποψιάζομαι πως την έστειλαν άρον άρον στο φενοκομείο, για να μπορέση ό γερο-Χάρτμαν να βάλη στο χέρι τα 6 εκατομμύρια!

— Μή λές τέτοιες βλακεςες! διέκοψε ξανά ή Βέντα. Την έκλεισε στην κλινική ό παππούς της, πριν από τρία - τέσσερα χρόνια.

ΣΚΟΝΑΚΙΑ ΚΟΚΚΟΡΑΣ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Με μικρή δαπάνη μπορείτε να κάνετε τα Λουτρά σας εις τα θερμά Ισλαμικά Θαλάσσια Λουτρά Πολυτελείας.

Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΥ & Σ

Πλατεία 'Αλεξάνδρας Πασσαλιμάνι, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
Τό μυστικό μας που συντελεί στην θεραπεία σας είναι ότι τό θαλάσσιο νερό—έν συνδυασμώ βέβαια με τα εις Φιάλας χρησιμοποιούμενα Λουτρά Καθηγητού Δαμβέρη— εισέρχεται απ' ευθείας εκ της θαλάσσης εις τον Λουτήρα, χωρίς ν' αλλοιώνεται.

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΟΣΤΕΦΟΡ ΚΟΡΔΩΝΗΣ
ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ 21.852

— Ο παππούς της δέν ήξερε απόλυτως τίποτε γι' αυτήν. Άδιαφορούσε τελείως. Ο Χάρτμαν φρόντιζε για τις ύπουσεις του, κι' αυτός τάκανε όλα... Έκλεισαν στο φρενοκομείο τη μικρή, γιατί είχε επιτεθή σ' ένα κτήνος, που χτυπούσε ένα σκυλί. Μα και συ δέν θάκανες τό ίδιο στη θέσι της;

Η Βέντα κύτταζε τό Μάγκαρθ με άπορία.
— Μα είνε επικίνδυνη! παρτήρησε. Σκέψου τί έκανε σ' εκείνο τό δυστυχισμένο σωφέρ!

— Ύπερασπι' όταν την τιμή της, είπε ό Μάγκαρθ. Δέν μπορείς εσύ να καταλάβης... Μα πρέπει να ξέρης πως υπάρχουν κοπέλλες που παίρνουν πολύ στα σοβαρά αυτό τό πράγμα!

— Πολύ καλά... πρόσφερε ή Βέντα, μη έχοντας διάθεσι για λογομαχία. Κάνε όπως σ' άρέσει... Άλλωστε, δέν τη βρήκες άκίμα, τη μικρή!

— Όχι, άλλα ανακάλυψα τό μέρος όπου βρισκόταν όλες αυτές τις μέρες. Από κει έρχομαι τώρα... Είδα άποψε δύο τύπους, μέσα σε μία μεγάλη Πακάρ. Ρωτούσαν για τό Στέβ Λάρσον, που έχει ένα άλεπουδοτροφείο ψηλά στα Ιαλάζια Βουνά.

— Τόν έχω δει! είπε μ' ένθουσιασμό ή Βέντα. Είνε ψηλός, ξανθός, χαριτωμένος. Χτύπησε ή καρδιά μου, όταν τόν πρωτοείδα...

— Δέν έχεις άλλο πράμα στο μυαλό σου από τόν άντρα; μουμούρισε ό ρεπόρτερ μ' ένα μορφασμό. Θα μ' αφίσης να εξακολουθήσω;

— Αναγνώρισα λοιπόν αúτους τους δύο άνδρούπους, που ζητούσαν τό Λάρσον. Πιστεύω πως είνε οι Σούλλιθαν, δυο φονιάδες εξ επαγγέλματος.

— Τί θες να πής; ρώτησε ζωηρά ή Βέντα.

— Όποιος θέλει ν' απαλλαγί από κάποιον, δέν έχει παρα ν' άποταθή στους άδελφους Σούλλιθαν. Τους σκάζει λίγο παραδάκι και τελειώνει ή δουλειά του! Σκέφθηκα, που λές, να κάνω μία βόλτα ως εκεί πάνω, κι' ανέδηκα πραγματικά στο άλεπουδοτροφείο. Τό βρήκα όμως έγκαταλελειμένο, με τα φώτα άναμμένα, τις πόρτες άνοιχτές, τ' αυτοκίνητο στο γκαράζ, τό σκύλο φοβισμένο και χαμένο στη φωλιά του... Έψαξα στο σπίτι κι' άνακάλυψα αυτό εδώ...

— Άφισε να πέση πάνω στο κρεβάτι ένα μαντήλι και συνέχισε :

— Στοιχηματίζω πως άνήκει στην Κάρολ Σουφολντ... Βλέπεις; Έχει κεντημένο στη γωνιά τό μικρό της όνομα... Και κάτι άλλο : Βρήκα εκεί πάνω την καρπορίνα του σωφέρ του δόκτορος Τράνερ, αúτην πούχε πάρει ή Κάρολ όταν τόσκασε απ' τό ψυχιατρείο.

— Τί βγαίνει απ' όλ αυτά; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ή Βέντα.

— Βέβαια, βρίσκομαι ακόμη στην άρχή... Φαίνεται πως ό Λάρσον έκρυψε την Κάρολ στο σπίτι του. Οι Σούλλιθαν τους ξετρώπωναν και τούς άναγκασαν να φύγουν. Πού έχουν πάει τώρα; Τους κυνηγάνε οι δυο φονιάδες; Δέν ξέρω... Πάντως, άν τυχόν βρώ εγώ πρώτος την Κάρολ, θα τη φέρω εδώ. Κανείς δέν θα σκεφθή ποτέ ναρρή να τη ζητήσει στο σπίτι σου... Άν πάλι δέν τη βρώ, τόσο τό χειρότερο για μένα! Ό άναβλήθη τότε ό γάμος μας...

— Άγνωστο για πότε! Η Βέντα τραβήξε πιο κοντά της τό φίλ και τόν άγκαλιάσε απ' τό λαιμό.

— Γιατί, μικρούλη μου; τού ψιθύρισε, δαγκώνοντας του τρυφερά τ' αυτί. Θα σου δώσω όλα μου τά λεφτά, και θα μπορούμε να ζήσουμε εύτυχισμένοι και να κάνουμε πολλά παιδιά!

Ο Μάγκαρθ την απομάκρυνε, σηκώθηκε και είπε :
— Δέν αξίζω ίσως πολλά πράγματα, έχω όμως περηφάνεια κι' αξιοπρέπεια. Νομίζεις πως θα μπορούσα ποτέ ν' ανεχθώ να λένε πως μ' άγόρασες με τά λεφτά σου;... Έλα τώρα, κάνε μου λίγη θέσι! Θα πέσω κι' εγώ να κοιμηθώ λιγάκι, ως πού να ξημερώση. Μα έννοώ να κοιμηθώ! Κατάλαδες;

— Η Κάρολ έσφιγγε σπασμαδικά τό βολάν της Πακάρ. Είχε καρφωμένα τά μάτια της στο φαινό μονοπάτι που χάραζαν οι προβολείς του αυτοκινήτου πάνω στο δρόμο με τις πολλές στρώφες... Η καρδιά της της φαίνονταν πετρωμένη, τό μυαλό της παράλυτο από φόβο. Στο λιγιστό φως που ξεχνούταν απ' τό ταμπλό του αυτοκινήτου, μπορούσε να δει τό πελιδνό πρόσωπο του Στέβ, καθώς ήταν έαπλωμένος κάτω, με μάτια κλειστά...

Θάθελε να σταματήσει, μα ή σκέψι των Σούλλιθαν την έσπρωχν' να συνεχίση. Θα σταματούσε σε λίγο, όταν θάταν πιά βεβαία ότι οι Σούλλιθαν δέν θα μπορούσαν να τούς φτάσουν. Άρκει μόνο να μην ήταν τότε πολύ άργα πιά... άρκει να μπορούσε ακόμα να κάμη κάτι για τό Στέβ!

Ο στενός και φειδωτός

"CONSTANCE BENNETT,"
Η μάρκα που έπεδλήθη
«Constance Bennett»
Τα καλλυντικά που κατέκτησαν τον Γυναικείον κόσμον.
«Constance Bennett»
Τό σύμβολον της όμορφιάς και της Δροσιάς του πρωτού. Πωλούνται παντού.

ΚΥΡΙΕΙ ΜΟΥ
Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΖΕΡΙΕΥ
ΚΑΙ ΠΛΕΚΤΑ
μόνον στή...
"ΣΤΕΛΛΑ"
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14

ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ
Θ' άποκτήσετε ΔΙΑΡΚΗ ΝΕΙΔΙΑ ΝΕΑΝΙΚΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ άν χρησιμοποιήτε τά βιταμινούχα Καλλυντικά
ΓΑΛΑΚΤΙΩΜΑΤΑ KISS-ME
VITAMIN D-U.S.A
Γιατί
ΟΣΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΜΕ ΩΡΑΙΟ ΔΕΡΜΑ στο KISS-ME τό όφείλουν.

δρόμος την έμπόδιζε ν' άνοίξη περισσότερη ταχύτητα. Όπως όποτε οδηγούσε όσο γρηγορώτερα μπορούσε, προσέχοντας τις άποτομες στρώφες και τις πολυαριθμής λαϊκούδες. Μία μόνο σκεψι' την άπασχολούσε : ν' απομακρυνή όσο τό δυνατόν περισσότερο απ' τούς Σούλλιθαν.

Έφτασε, τέλος, στο μεγάλο δρομο, κι' έκει μπορούσε ν' άναπτύξη όλη την ταχύτητα της Πακάρ. Έπειτα από 2-3 χιλιόμετρα, λιγιστεψε την ταχύτητα, αναζητώντας κάποιο μέρος για να στα, ατήση.

Μπροστά της, ένα ζεφωτό του δασους οδηγούσε σε μία έγκαταλελειμένη κατασκηνασι έυλοκοπων. Έστριψε πρós τα έκει τ' αυτοκίνητο κι' ακολουθήσε ένα δυσάστο μονοπάτι, που έδωγχε σε μερικές καλύδες μισογκρεμισμένες.

Η Πακάρ ήταν τώρα άθέατη απ' τό δρομο. Η Κάρολ φρεναρήσε, ύστερα έσκυψε πάνω απ' τό Στέβ.

«Πρέπει να διατηρήσω την ψυχραιμία μου» είπε με τό νύ της.

Η σκέψι πως ό Στέβ μπορούσε νάταν βαρεία πληγωμένος, ή νεκρός, την γέμιζε με τέτοιο φόβο, ώστε έτρεμε συγκορμη και χτυπούσαν τα δόντια της.

— Στέβ, άγαπημένε μου! είπε, αγγίζοντας του τό πρόσωπο. Μίλα μου! Είσαι πληγωμένος;...

Ο Λάρσον δέν άπαντούσε. Έμενε ακίνητος. Όταν του άνασήκωσε τό κεφάλι, ξανάπεσε πρós τα πίσω, βαρεία, δίχως ζωή...

Η Κάρολ έμεινε πολλή ώρα σαν άπολιθωμένη, με τις γροθίες σφιγμένες, συγκρατώντας με κόπο τά σούρλιάσματα που ανέβαιναν στο λαιμό της. Άνοιξε έπειτα την πόρτα του αυτοκινήτου, κατέδηκε απ' αυτό κι' άκούμπησε σ' ένα δέντρο για να μην πέση λιπόθυμη. Η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε την έπνιγε.

Ύστερα τράβηξε έξω τό Στέβ. Ήταν βαρύς, μα κατώρωςε ώστόσο να τον έαπλώση πάνω στο μαλακό χαλι που σχημάτιζαν οι βελόνες των πεύκων.

Άναψε έπειτα ένα προβολέα και, στο φως του, διάκρινε τό αίμα που λέρωνε τό πουκάμισο του Στέβ. Άνοιξε βιαστικά τό σακκάκι του κι' είδε να σταλάζει τό αίμα του.

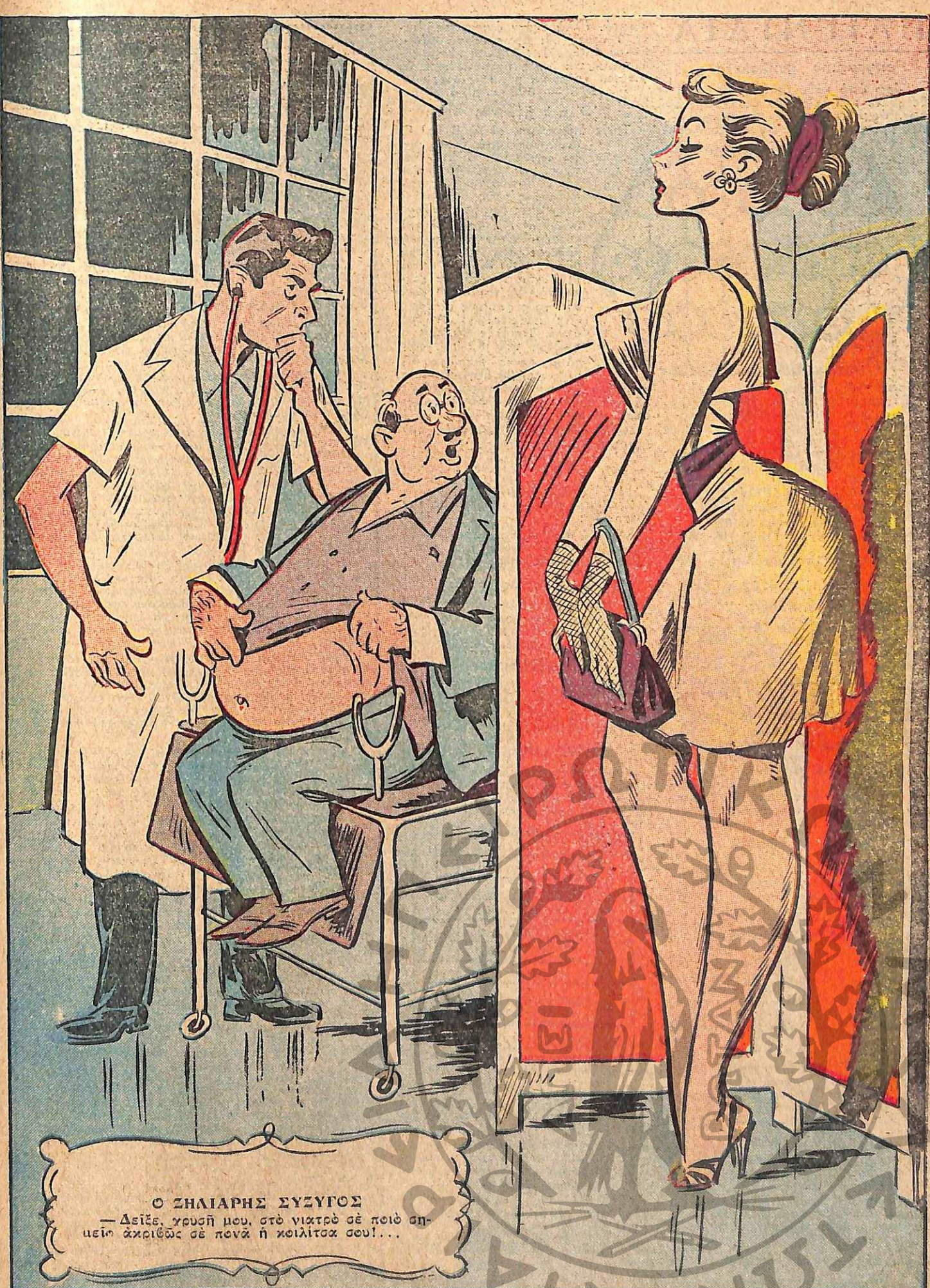
Άκούμπησε τό χέρι της πάνω στην καρδιά του και την έννοιωσε να χτυπά ή ακόμη, άδύνατη κι' άκανόνιστα. Άνάσανε τότε μ' άνακούρσι : Ο Στέβ δέν ήταν νεκρός! Μα μπορούσε να πεθάνη από στιγμή σε στιγμή, άν δέν του πρόσφεραν γρηγορά βοήθεια. Έπρεπε με κάθε τρόπο να σταματήσει τό αίμα πούχανε συνεχώς!

Η Κάρολ έαναγύρισε στην Πακάρ. Έψαξε στο πίσω μέρος της κι' άνακάλυψε δυο βαλίτζες. Άνοιξε τη μία και βρήκε πουκάμισα και μαντήλια, που άρχισε να τά ξεσκίζει γρηγορά για να φτιάση επίδεσμούς.

— Κάρολ! της φώναξε ό Στέβ μ' άδύνατη φωνή.

Έβγαλε μία έλαφριά κραυγή κι' έτρεξε κοντά του. Τό φως του προβολέως τον στράβωνε, μα έμενε ακίνητος. Η βωνε, μα έμενε θολωμένη και δίχως ζή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέλεια.

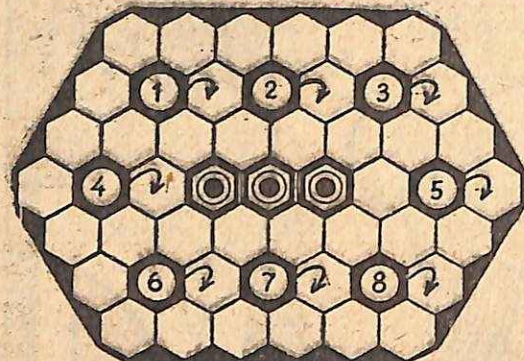

Ο ΖΗΛΙΑΡΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ
— Δείξε, χρυσή μου, στο γιατρό σε ποιά σημεία ακριβώς σε πονά ή κοιλίτσα σου!...

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Γεωγραφικό κυκλόλεξο

Γύρω από κάθε αριθμό θα τοποθετήσετε μία λέξη των έξι γραμμάτων, αρχίζοντας από το σημείο όπου βρίσκεται το βέλος και ακολου-

θώντας την κατεύθυνση που δείχνει. Οι σημασίες των διαφόρων λέξεων, που είναι όλες γεωγραφικές ονομασίες, είναι οι ακόλουθες:

- 1) Νησί του Α. Αιγαίου.
- 2) Ευρωπαϊκό κράτος.
- 3) Γαλλική πόλις, ιδεώδης για παραθερισμό.
- 4) Όρος της Ελλάδος.
- 5) Κράτος που καταλαμβάνει το μεγαλύτερο μέρος δύο ηπείρων.
- 6) Η μεγαλύτερη λίμνη της γής.
- 7) Νησί της Επτανήσου.
- 8) Ένα απ' τα μεγαλύτερα παλάτια.

K. N. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Οι πέντε πόλεις

Θα ξέρετε, βέβαια, ότι η Βιέννη είχε επωνομασθή άλλοτε «Πόλις του τραγουδιού». Κάποιοι λοιπόν περιηγητές έδωσαν ανάλογες ονομασίες σε πέντε άλλες μεγαλουπόλεις που γνώρισε. Πιο κάτω θα βρήτε τις πόλεις αυτές και τις επωνυμίες τους άλλ' ανακατεμένες. Μπορείτε να πείτε σε ποιαν ανήκει η θεμερία:

- 1) Λονδίνο, 2) Παρίσι, 3) Καλκούτα, 4) Σαγκάι, 5) Νέαπολις.

α) Πόλις της ωμορφιάς. β) Πόλις του κεφιού και της ακαθαρσίας. γ) Πόλις της αμαρτίας. δ) Πόλις του θάρρους. ε) Πόλις της αθλιότητας.

Σύγχρονη... Βαβέλ

Ένας Άμερικανός, ένας Άγγλος, ένας Γάλλος, ένας Ιταλός κι ένας Ισπανός βρέθηκαν όλοι μαζί σε μία δεξίωση και συζητούσαν για τη διεθνή κατάσταση. Ο Γάλλος ήξερε ιταλικά, ο Ιταλός ισπανικά, ο Άμερικανός γαλλικά κι ο Ισπανός ιταλικά. Ο Άγγλος όμως δεν ήξερε άλλη γλώσσα απ' τη δική του, για να μιλήσει δε στον Ισπανό έπρεπε να μεταφράσουν τα λόγια του δυο άλλοι. Πώς ακριβώς γινόταν η συνεννόηση Άγγλου και Ισπανού;

Τα άλογα του Σείχη

Ένας σείχης άφισε στους τρεις γιους του 11 θαυμάσια άρσενια άλογα, με την έντολη να τα μοιράσουν ως εξής: Ο πρώτος να παρή να μισό, ο δεύτερος το ένα τέταρτον κι ο τρίτος το ένα έκτο. Πως θα κάνουν όμως αυτή τη μοιρασιά, χωρίς να κομματιάσουν κανένα άλογο; Ένα βρίσκονται σ' αυτή την αμηχανία, περνάει από εκεί ένας καβαλλάρης, κι όταν μαθαίνει το πρόβλημα που τους απασχολεί, βρίσκει αμέσως τη λύση. Μπορείτε να τη βρείτε και σεις;

Ανακατεμένοι αριθμοί

Στην παρακάτω αφαίρεση, τα ψηφία κάθε ταμπλάκιου αριθμού είναι τα

σωστά, αλλά έχουν ανακατευτή μεταξύ τους (όχι όμως με τα ψηφία άλλου αριθμού). Μπορείτε να τα τακτοποιήσετε όπως πρέπει, ώστε να γίνεται κανονικά η αφαίρεση; 570 = 892 = 074

Ο πιο έξυπνος

Τρεις υποψήφιοι, οι Α, Β και Γ, διεκδικούν μία θέση, που θα την πάρη ο πιο έξυπνος. Για να κρίνουν λοιπόν την εξυπνάδα τους, ο προϊστάμενος τους υποβάλλει στην εξέταση δοκιμασία: Τους βάζει σ' ένα δωμάτιο και κρεμάει στην πλάτη του καθενός ένα χρωματιστό δίσκο. Οι δίσκοι αυτοί προέρχονται από ένα σακκουλάκι με πέντε δίσκους, απ' τους οποίους οι τρεις είναι κόκκινοι κι οι δύο μπλέ. Νικητής θα είναι ο πρώτος που θα μαντέψει το χρώμα του δικού του δίσκου και θα εξηγήσει πως το βρήκε. Φυσικά, καθένας μπορεί να δη τους δίσκους των άλλων δυο, όχι όμως το δικό του.

Ποιος είναι ο συλλογισμός που έκαμε ο νικητής;

Ερωτήσεις

- 1) Τι είναι ο Καχινούρ;
- 2) Ποιος ήταν ο «Ναυάρχος του Ωκεανού»;
- 3) Ποιο αντικείμενο από ξύλο και γραφίτη έχει το όνομα ενός στοιχείου το οποίο δεν περιέχει;

Λεγοπαλινδρικός λεξιγρίφος

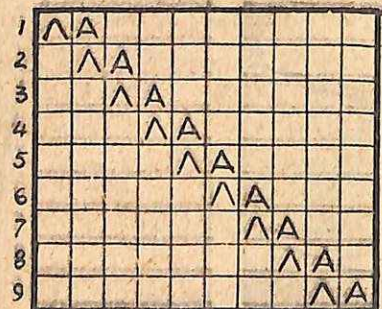
Εχτύπησα το λά μονάχα μία φορά, κι' ακούστηκε μία πόλι, που τη γνωρίζουν όλοι.

Συλλαβόγριφος

Ένα γράμμα, νότες δυο, κι' ένα όμοιο γράμμα ένωνά, κι' ένα πάθημα δηλώνω που σε κάνει σά νεκρό.

Κλιμακόλεξο

Συμπληρώστε τα λευκά τετραγώνια κατά τρόπον ώστε να σχηματιστούν ο ριζόντιως ένεννα λέξεις των 10 γραμμάτων με τις

παρακάτω σημασίες. Η συλλαβή «ΛΑ» θα μετατεθεί κλιμακωτά, όπως δείχνει το σχέδιό μας.

- 1) Γάλλος ποιητής του 18ου αιώνα.
- 2) Ένα απ' τα προϊόντα που εξαγει η Ελλάς.
- 3) Πεπειραμένος πολεμιστής.
- 4) Μουσικό όργανο των Σλαβών.
- 5) Γυναικείο κόσμημα.
- 6) Μογγόλος κατακτητής.
- 7) Κάνω τους ήθοποιους ενός φιλμ να μιλούν ελληνικά.
- 8) Ρωμαίος αυτοκράτωρ.
- 9) Κράτος της Κεντρικής Αμερικής.

Οι λύσεις στη σελ. 69

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ να ξεφλουδίζωμε τα φρούτα

Οι φλούδες τους περιέχουν πολύτιμες βιταμίνες και διαστάση.

Πρέπει να ξεφλουδίζουμε τα φρούτα προκειμένου να τα φάμε; Οι κανόνες της καλής συμπεριφοράς είναι άτεγκτοι πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Και δεν δέχονται καμμία σχεδόν εξαίρεση. Αν, όμως, αφήσουμε τα χεiriδια των καλών τρόπων και ζητήσουμε τη γνώμη των υγιεινολόγων, θα τους ακούσαμε να καταδικάζουν ανεπιφύλακτα όλα όσα συμβουλευούν τα ποώτα στο ζήτημα των φρούτων.

Τα πιο πλούσια σε βιταμίνες και διαστάση μέρη των φρούτων, θα μάς πούν, είναι εκείνα που δέχτηκαν περισσότερο την επίδραση της ηλιακής ακτινοβολίας, συνεπώς τα περιφερειακά κι όχι τα κεντρικά.

Το ίδιο ισχύει και για τα χορταρικά. Τα πράσινα μέρη των, που είναι πλούσια σε χλωροφύλλη, περιέχουν πολύ περισσότερα θρεπτικά στοιχεία από τα λευκά. Το σπυρί του σιταριού επίσης περιέχει ένα μεγάλο αριθμό θρεπτικών στοιχείων στο εξωτερικό περίβλημά του, ενώ το εσωτερικό του, η ψύχα, από την οποία γίνεται το λευκό ψωμί, δεν περιέχει τίποτε άλλο από άμυλο.

Άλλ' ως περιουσιόθυμοι στα φρούτα, ξεφλουδίζοντας τα, αποβάλλουμε το μέρος των που περιέχει τη μεγαλύτερη αναλογία βιταμινών — που αποτελούν στοιχεία προστατευτικά και εναπορθωτικά των βλαβών του οργανισμού — και διαστάσης, που διευκολύνει την πέψη και την αφορμώση του καρπού που τρώμε. Να ένα χτυπητό παράδειγμα: η φλούδα ώριμων μήλων περιέχει 77% ασκορβικού οξέος (βιταμίνης C), ενώ το εσωτερικό μέρος του δεν περιέχει περισσότερο από 16%.

Οι παλαιότεροι, που συνήθιζαν να τρώνε τα φρούτα, κόβοντας τα με τα δόντια τους και χωρίς να τα ξεφλουδίζουν, είχαν γερές μασσέλες. Ενώ οι σημερινοί άνθρωποι, που ξεφλουδίζουν προσεχτικά τα φρούτα και τα κόβουν σε μικρά κομματάκια με το μαχαίρι έχουν αδύνατες μασσέλες και δόντια αξιοθρήνητα.

Άλλα και για έναν άλλο λόγο πρέπει να τρώμε τα φρούτα χωρίς να τα ξεφλουδίζωμε. Η φλούδα των, που είναι κάπως σκληρή, μάς αναγκάζει να τα μασάμε πολύ περισσότερο παρά αν ήταν ξεφλουδισμένα. Μ' αυτό τον τρόπο, τα έμπαιζουμε με αβιοτικό σάλιο, πράγμα που διευκολύνει σε σημαντικό βαθμό την πέψη των.

Προκειμένου για τα σταφύλια, όχι μόνο δεν πρέπει να ξεφλουδίζωμε τις ράγες τους, αλλά είναι καλό επίσης να τρώμε και τα κουκούτσια τους. (Αφού τα δουλέψωμε καλά με τους τραπέζιες μας) γιατί περιέχουν ένα πολύ θρεπτικό λάδι.

«Δεν πρέπει, ωστόσο, παρατηρεί ο δόκτωρ Πουσέλ, να είμαστε απόλυτα μονοπλευροί σ' αυτό το ζήτημα. Η φλούδα των φρούτων προκαλεί σε μερικά άτομα δυσπεψίες και έντερικες διαταραχές. Οι περιπτώσεις αυτές είναι, όμως, σπάνιες. Αντίθετα, συναντά κανείς πολλούς ανθρώπους, που δεν τρώνε ξεφλουδιστά φρούτα, γιατί έχουν την ιδέα πως οι φλούδες τα βλάπτουν. Άλλα, στίς περισσότερες περιπτώσεις, πρόκειται για μία ανόητη προκατάληψη, που δεν βασίζεται πάνω σε κανένα πραγματικό γεγονός».

Είναι αυτονόητο ότι τα φρούτα πρέπει να πλένονται με άφθονο νερό, για να εξαφανισθούν τα μόρια του κονιορτού και τα παντός είδους παθογόνα σπέρματα, που είναι δυνατόν να βρίσκονται πάνω σ' αυτά.

Η νοβοκαΐνη εναντίον του άσθματος και των κωλικών

Οι ενέσεις της νοβοκαΐνης δεν χρησιμοποιούνται μόνο για την πρόκληση τεχνητής αναισθησίας σε άτομα που πρόκειται να υποβληθούν σε χειρουργεία. Οι Άγγλοι επιστήμονες τις χρησιμοποίησαν επίσης με αξιολόγα αποτελέσματα εναντίον των κρίσεων του άσθματος. Δεν ήταν λιγότερο ικανοποιητικές οι δοκιμές που έγιναν σε περιπτώσεις κωλικών του ήπατος ή των νεφρών.

Στην τελευταία περίπτωση, η νοβοκαΐνη συνδυάζεται με την άτροπίνη και την αμινοφυλλίνη. Οι ενέσεις γίνονται πολύ σπάνια και με συνεχή παρακολούθηση του σφυγμού του ασθενούς. Γιατί οι αντιδράσεις είναι πολύ συνήθεις, αλλά εύτυχως χωρίς σοβαρότητα. Συνιστάται κυρίως σε υπερηκίασι, λίγους κτλ. Οι κωλικοί εξαφανίζονται 5 - 10 λεπτά μετά την ένεση.

Ο σπάταλος Τζιοβάννι

Το παρχμυθάκι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε σε μία μακρινή πολιτεία ένα παλληκάρι, ο Τζιοβάννι, που όσο πλούτο και χρυσάφιο κι' αν βρήκε απ' τον πατέρα του, τα ξόδεψε όλα με τις σπατάλες του και στο τέλος κατάντησε ζητιάνος.

Στο δρόμο του ένα πρωινό αντίκρυσε ένα παλληκάρι, παραξενά ντυμένο, και ιού ειπε:

— Καλό μου παλληκάρι, δώσε μου λίγα λεφτά, γιατί δεν έχω ούτε ψωμί να φάω!

— Άκουσε, του αποκρίθηκε το παλληκάρι, που ήταν η Τύχη του μεταμορφωμένη, θα σου χαρίσω ένα πορτοφόλι που σ' αν τ' ανοίγεις θα σου δίνει όσα θέλεις. Αλλά για να στο δώσω πρέπει να μου υποσχεθείς πως θα μείνεις τρία χρόνια, γρεις μήνες και τρεις ημέρες άπλutos, ά-ξυριστος κι' ανάλλατος, για να δάλεις γνώσι για τις σπατάλες σου.

Ο Τζιοβάννι, αφού σκέφτηκε καλά-καλά και είδε πως θάχρη πολύ πλούτο στις τσέπες του, έδωσε την υπόσχεσή του. Πήρε, λοιπόν, το πορτοφόλι, χαιρέτησε το παλληκάρι και τράβηξε το δρόμο του. Σε λίγο άρχισε να ζητά από το πορτοφόλι λεφτά. Κι' εκείνο τούδινε πρόθυμα όσα ήθελε. Από τη χαρά του όμως ούτε προσέχε πως τα μαλλιά του μεγάλωναν, ούτε πως τα ρούχα του κατάντησαν κουρέλια.

Σ' αυτά τα χάλια που ήταν, έτυχε να περάσει από το μέγαρο ενός πλούσιου. Καθώς ήταν λιακάδα πήγε και κάθησε στα σκαλιά να λιαστή.

Ο αφέντης του σπιτιού άρχισε τότε να του φωνάζει από μακριά:

— Βρωμερή ζητιάνε. φύγε από δω γρήγορα!

— Μπορείς να μιλάς πιο όμορφα, του αποκρίθηκε ο Τζιοβάννι. Δεν είμαι ζητιάνος. Αν ήθελα μπορούσα ν' αγοράσω όλο σου το μέγαρο.

— Μπα! αυτός είναι τρελλός! είπε ο πλούσιος. Άς του πω όμως ότι το πουλάω.

Και του φώναξε δυνατά:

— Το σπίτι μου το πουλάω κι' αν θέλεις πάμε να κάνουμε το συμφέρον!

Ο Τζιοβάννι δέχτηκε και το συμβόλαιο έγινε με τη συμφωνία να πληρώσει τον πλούσιο σε όχτω μέρες.

Τότε ο Τζιοβάννι πήγε σ' ένα ξενοδοχείο νοίκιασε δυο κάμαρες και βγάζοντας το πορτοφόλι το διέταξε να γεμίσει τη υιά κάμαρα χρυσάφι.

Κι' όταν η κάμαρα γέμισε λίρες φώναξε στις όχτω μέρες τον πλούσιο νάρθη να πάρη τα λεφτά του.

Εκείνος σαν ήρθε τάχασε, μα έπειδή δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά, έδωσε το μέγαρό του στον Τζιοβάννι, που εγκαταστάθηκε σ' αυτό.

Σίγα-σίγα τον πλούτο του Τζιοβάννι τον έμαθε κι' ο βασιλιάς κι' έπειδή αυτή την εποχή βρέθηκε σε στενοχωρίες του παρηγγείλε να τον δανείσει ένα μεγάλο ποσό.

Ο Τζιοβάννι την ίδια μέρα τούστειλε ένα σακκι γεμάτο χρυσάφι.

Ο βασιλιάς σαν είδε τόσο πλούτο τάχασε. Κράτησε λοιπόν όσα του χρειαζόταν και έστειλε τα άλλα πίσω.

Σαν τούφεραν πίσω τα λεφτά, ο Τζιοβάννι είπε στους ανθρώπους του βασιλιά: — Πήτε στον Μεγαλότατο, ότι το χρυσάφι που τούστειλα δεν είναι δανεικό, αλλά χάρισμα. Μου καικοφαίνεται πολύ

Η μοιά μου

Το πειγματάκι σας

Κι' αν μου χτίστε και παλάτια και μου πείτε κάτ' εδώ, δεν γυρνά τα δυο μου μάτια μια στιγμή να τα ιδώ.

Κι' αν μου χτίστε κι' ένα θρόνο, με χρυσάφι καπνιστό, μηδ' αυτόν σας βεβαιώνω δεν θέ να τον λυμπίσω.

Καθενού πουλιού τ' άρεσει μόνο η ίδια του φωλιά. Μένω μοναχά μια θέσι: της μαμάς μου ή άγκαλιά!

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

αυτό που κάνει. Πάρτε τα λοιπόν πίσω κι' αν δεν βέλη να τα κρατήση, κρατήστε τα βέεις.

Ο βασιλιάς σαν άκουσε την παραγγελία αυτή, γύρισε στη βασιλίσσα και της ειπε:

— Άκουσε, γυναίκα, αυτός ο άνθρωπος μάς έχει καταυποχρώσει. Φαίνεται πως είναι πολύ καλός και φιλότιμος. Ήθελα να τον αρραβωνιάσω με τη μεγάλη κόρη μας.

Η βασιλίσσα δέχτηκε κι' έστειλε τον υπηρέτη της να τον ευχαριστήσει και να τον παρακαλέσει να περάσει απ' το παλάτι να τον δουνε.

Όταν η βασιλοπούλα αντίκρυσε το Τζιοβάννι, έβαλε τις φωνές:

— Τι; Εγώ να πάρω αυτόν τον κουρέλη! Πουτέ! ποτέ!

— Παιδί μου, της ειπε τότε ο βασιλιάς, δεν φανταζόμουν ποτέ ότι αυτός ο πλούσιος θαχε τέτοια χάλια. Μα έχω δώσει το λόγο μου και δεν γίνεται αλλιώς. Πρέπει να τον πάρης άντρα σου.

— Πατέρα μου, προτιμώ να μου κόψης το κεφάλι μου παρά να πάρω αυτόν τον κουρέλη.

Ο βασιλιάς σήκωσε όργισμένος το σπαθί του. Μα αμέσως μπήκε στη μέση η δεύτερη κόρη και ειπε:

— Πατέρα, αφού έχεις δώσει το λόγο σου, παίρνω εγώ άντρα τον Τζιοβάννι.

Ο βασιλιάς άγκάλιασε την κόρη του. Σε λίγες μέρες ο βασιλιάς έστειλε μηνυμα στο Τζιοβάννι να όρση την ημέρα των γάμων.

— Όχι, ακόμα, παράγγειλε εκείνος. Θέλω δυο μήνες για να ετοιμαστώ.

Αυτό το ειπε ο Τζιοβάννι γιατί σε δυο μήνες τέλειωνε η προθεσμία και θα έπαυε να εινε κουρέλης κι' άπλutos.

Κι' όταν τέλειωσαν κι' οι δυο μήνες ο Τζιοβάννι έβρισε τα γένεια του, έκοψε τα μαλλιά του, έκαψε τα κουρέλια του, έκανε ένα λουτρό, φόρεσε λαμπρά ρούχα κι' έφτασε στο παλάτι μέσα σε χρυσό αμάξι.

Όλη η βασιλική οικογένεια τάχασε που βρέθηκε μπροστά σ' ένα όμορφο γαμπρό.

Από το κακό της ή μεγαλύτερη κόρη λίγο έλειψε να σκάση. Η μικρότερη όμως δόξασε το Θεό για την καλή της τύχη. Και σε λίγες μέρες έγιναν οι γάμοι τους.

Μέσα σ' ένα χρόνο πέθανε κι' ο βασιλιάς και τον διαδέχθηκε ο Τζιοβάννι, που βασιλέψε καλά κι' ευτυχισμένα, γιατί κι' η γυναίκα του τον αγαπούσε και το πορτοφόλι του τούδινε πάντα χρήματα, αφού έπαψε να εινε σπάταλος κι' άσυλλογιστος.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Κόλπο μιά φορά

Η ιστοριούλα σας

Ένας καλόγερος, ο πάτερ Άθακούμ πηγαίνει στο σπίτι του Γιαννάκη και ζητάει το μπαμπά του.

Στο σπίτι δεν εινε κανείς αυτή την ώρα κι' ο Γιαννάκης οδηγεί τον καλόγερο στο σαλόνι. Κάθονται εκεί κι' οι δυο τους αμίλητοι.

Ο Γιαννάκης όμως λαχταράει να κατέβη στην αυλή να παίξη με τ' αδερφάκια του και συλλογίζεται πως να το σκάση.

Άξαφνα ρωτάει τον πάτερ Άθακούμ: — Εινε αλήθεια, πάτερ μου, ότι ο Θεός εινε πανταχού παρών;

— Ναι, παιδί μου, απαντάει ο καλόγερος.

— Παντού; Παντού; έπιμένει ο Γιαννάκης.

— Ναι, παιδί μου, παντού, σε κάθε μέρος, σε κάθε γωνιά.

— Όποτε λοιπόν, βρίσκεται και μέσα στο σπίτι μας; Και μέσα σ' αυτό το σαλόνι;

— Βέβαια, μικρό μου.

— Τότε, πάτερ μου, δεν θα μείνεται χωρίς συντροφιά, αν κατέβω στην αυλή να παίξω...

Και φιλώντας το χέρι του τρέχει όλοταχώς στην αυλή.

MIKY - ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Δάσκαλος: Μιά υπηρέτρια χρειάζεται δυο ώρες να πακετάρη ένα δωμάτιο είκοσι τετραγωνικών μέτρων. Σε πόσην ώρα θα κάνουν δυο υπηρέτριες την ίδια δουλειά;

Κωστάκης: Σε όχτω ώρες!

Δάσκαλος: Δεν ξέρεis τι σου γίνεται, αμαθέςτατε!

Κωστάκης: Δεν λογαριάζετε, κύριε, την κουβέντα που θα πιάσουμε;

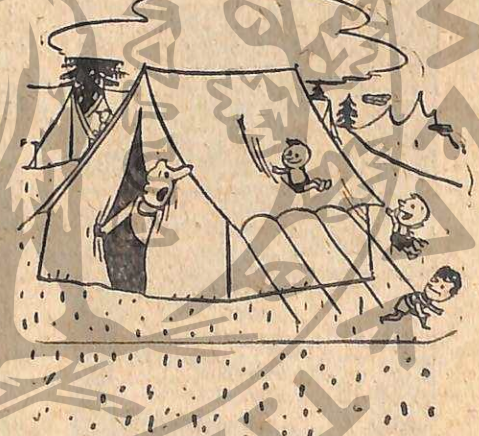
★

— Κάμε μου μιά φράσι με τη λέξι ρεβίθι, λέει ο δάσκαλος στο μικρό Γιαννάκη.

— Μάλιστα, κύριε, απαντάει αυτός. Ο μπαμπάς μου πίνει κάθε πρωί ένα φλυτζάνι καφέ.

— Και που βρίσκεται το ρεβίθι;

— Μέσα στον καφέ, κύριε.

— Ε, παιδιά, θα πάψετε καμιά φορά την τσουλήθρα;

«Canefours»

«ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ»

Μία πρωτότυπη ἀνθολογία τῶν
κακοποιῶν

“Ένας Άμερικανός εκδότης είχε την έμπνευση να εκδώσει μια... ανθολογία των κακοποιών, όπου περιγράφονται τα μεγαλύτερα έγκλημά των των νεωτέρων χρόνων στις πολιτισμένες κοινωνίες. Ένα από τα κεφάλαια, που είχε ίσως και το πιο ένδοξο, αναφέρεται στους «διοικητές πολυτελείας». Πρόκειται για τους κακοποιούς, που κατάφεραν να βγούν από το ανώνυμο πλήθος και να δημιουργήσουν ένα όνομα μεταξύ του κόσμου των εκτός νόμου.

Ο Πρόδρομος των μεγάλων διαρρηκτών ήταν ο Άμερικανός Λάνγκατς Μούρ, που έπραγματοποίησε το «αριστούρημα» της ζωής του το Σεπτέμβριο του 1855. Ή διαθήκη του χρηματοδοτούσε μιας Τραπεζής στο Κόνγκοντ της Μασαχουσέτης του έφερε κέρδος 350.000 δολларίων, ποσό που έβρεται τότε αστρονομικό.

Κατά την εποχή αυτή δεν είχαν ανακαλυφθεί ακόμη τα χρηματοκρίσιμα που άνοιγαν με συνδυασμό γραμμάτων ή αριθμών. Ο Μουρ είχε κατορθώσει, λοιπόν, να φτιάξει μερικά αντικείμενα, του άνοιγαν οποιοδήποτε χρηματοκρίσιμα. Αυτό ήταν το μεγάλο κατορθώμα του. Η φύσις τόν είχε προκίσει, έξ' άλλου, με μεγάλο θάρρος και επιτηδεύοντα. Ένα άλλο προσόν που ήταν η μυστικότητα. Σε καμμία από τις «επιχειρήσεις» του δεν χρησιμοποιούσε περισσότερους από ένα βοηθο. Έτσι, δεν διέτρεπε τόν κίνδυνο να κοινολογηθώ το μυστικό του.

Ἐνας ἄλλος περίφημος διαρρήκτης ἦταν ὁ Τζαίμς Χόπ. Ἐκτός ἀπὸ τὸ θάρος καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ Μούρ, εἶχε καὶ τὸ μεγάλο προσὸν τῆς ὑπομονῆς.

Σε μία περίπτωση, για να ληστέυση μία Τράπεζα της Βοστώνης, νοίκιασε ένα κατάστημα που βρισκόταν στο ισόγειο και έβαλε στην πρόσοψή του μία ταμπέλλα με την

Επιγραφή: «Καθαρίζονται τάπητες». Ποιός θα μπορούσε να τὸν ὑποπτεύ-
 η; Ἀλλά, τὴ νύχτα, ὁ Χόπ ἐργα-
 ζόταν. Κατάρθωσε, τέλος, να τρυπή-
 σῃ τὸ ταβάνι, πέρασε ἀπὸ κεί τὴν
 Τράπεζα, ἄνοιξε μ' ἓνα ἀντικλεῖδι
 ἓνα χρηματοκιβώτιο καὶ πήρε ἀπ'
 αὐτὸ τίτλους ἀξίας 1.200.000 δολ-
 λαρίων.

“Ἀλλ’ ἡ βασιλεία τῶν διαρρηκτῶν
 μὲ ἀντικείμενα θεματίσθηκε ἀπὸ
 τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐφευρέθησαν τὰ χρη-
 ματοκιώτια μὲ συνδυασμούς. Ὑπο-
 λογίσθηκε ὅτι, γιὰ νὰ ἐξαπατηθοῦν
 οἱ συνδυασμοὶ ποὺ παρέχει ἓνα χρη-
 ματοκιώτιο, ποὺ ἀνοιγοκλείνει μὲ
 ἓνα δίσκο ἀριθμημένον ἀπὸ τὸ 1 ὡς
 τὸ 100, δὲν θὰ ἐπαρκῇ ὁλόκληρὴ ἡ
 ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, κ’ ἂν ἀκομ-
 ριχνόταν σ’ αὐτὴ τὴ δουλειὰ λίγες
 ὥρες μετὰ τὴ γέννησί του. Γιατὶ
 ἓνας παραμοίος δίσκος παρέχει τὴν
 ευχέρεια 100 ἑκατομμυρίων συνδυ-
 σμῶν. Ἄν, λοιπόν, ὁ διαρρηκτὴς δὲν
 ξερεῖ τὸν ἀριθμητικὸ συνδυασμὸ ποὺ
 ἀνοίγει τὸ χρηματοκιώτιο, μόνο
 μιὰ σατανικὴ τύχη θὰ μπορούσε νὰ
 τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν βρῇ. Κ’ ὅμως,
 μιὰ νύχτα τοῦ 1921, ὁ Τζάιμς
 Βαλεντίνο τάσπασε 200.000 δολλα-
 ρία, ἀνοίγοντας τρεῖς χρηματοκιώ-
 τια, ποὺ ἀνοιγοκλείναν μὲ τρεῖς ἄ-
 ριθμημένους δίσκους τὸ καθένα. Ὁ-
 πρεπε, δηλαδὴ, νὰ εἰσιάζῃ κανεὶς ἓ-
 ν’ ἕναν ἀριθμὸ, ἀλλὰ τρεῖς γιὰ νὰ
 μπορεῖ νὰ τ’ ἀνοίξῃ.

Πῶς τὸ κατάφερε; Ὁ ἴδιος ἀφηγήθηκε κατόπιν ὅτι εἶχε περάσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς νύχτας σὲ ἀκαρπες προσπάθειες. Κατὰ τὰ ξημερώματα, τέλος, πρόσεξε πᾶνω ἀπὸ τὰ τρία χρηματοκιβώτια ἕνα αὐτόματο μηχανικό ημερολόγιο, πού, ἐκτός ἀπὸ τὸ χρόνο, τὸν μῆνα καὶ τὴν ἡμέρα, εἴδεικε ἐπίσης τὶς φάσεις τῆς σελήνης, τὸν ἀριθμὸ τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν ἐβδομάδων πού εἶχαν διαρρέυσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου, ἐκείνων πού υπολείπονταν πρὸς τὸ τέλος κτλ. Σκέφθηκε, λοιπόν, πῶς ὁ ἰδιοκτήτης τῶν χρηματοκιβωτίων συμβουλευτὰν πιθανόν αὐτὸ τὸ ημερολόγιο, γιὰ νὰ κανονίζῃ τοὺς ἀριθμητικούς συνδυασμούς του. Καὶ δὲν ἔκαμε λάθος. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς καινούργιες προσπάθειες, κατάφερε νὰ ἀνοίξῃ καὶ τὰ τρία χρηματοκιβώτια.

Στο μεταξύ, είχε κάμει την εμφάνισή της η φλόγα του όξυνου. Ο πρώτος που την εγκαίνισε στο έλδος αυτό της εργασίας ήταν κάποιος έργατης σιδηρουργείου, που λεγόταν Τοϊμυ Όκλαντ. Μαζί μ' ένα συντροφό του, διέπρξαν μόνο κατά το 1913, 24 χρηματοκιβώτια σε διάφορες πόλεις της Αμερικής.

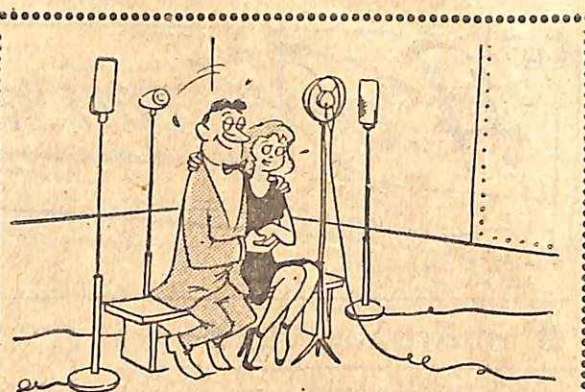
Από τότε, το πάχος των χρηματοδοτιών αυξήθηκε πολύ. Οι μεγάλες Τράπεζες έχουν σήμερα χρηματοκρίσιμότητα που το πάχος των τραπεζικών τους ξεπερνάει το ένα μέτρο. Κι' ωστόσο, μία συσκευή οζυγόνου νεατόνων τύπου, στα χέρια ενός έμπειρου διαρρηκτού, είναι δυνατόν να τρυπήσει αυτό το παχύ στρώμα χάλυβος μέσα σε δύο μόνον λεπτά. Άλλα τα σύγχρονα χρηματοκρίσιμότητα δεν είναι απροστάτευτα όπως κατά το παρελθόν. Προστατεύονται από ρομπότ, από κώδωνες κινδύνου που λειτουργούν με υπέρυθρες ακτίνες ή με υπέρηχους, από φωτοηλεκτρικές συσκευές κτλ.

Τιμολόγιο . . . σκελετῶν

Σύμφωνα με ένα διεθνές τιμολό-
γιο που έχει γίνει δεκτό από τα
διάφορα Πανεπιστήμια, ένας σκελε-
τός ανθρώπου σταθμίζεται 25 λί-
βρα.

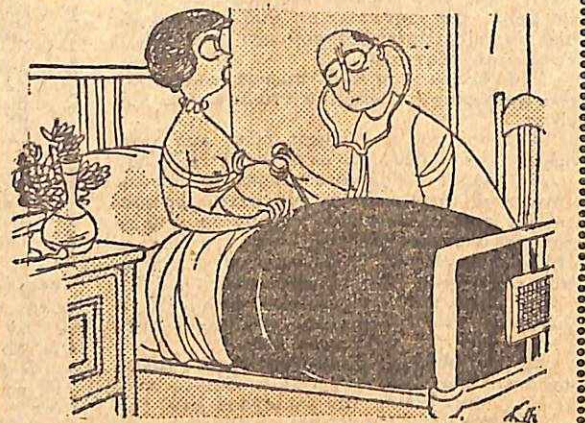
Οι σκελετοί αυτοί χρησιμοποιούνται για έπιστημονικές παρατηρήσεις.

Δηλαδή τὰ κόκκαλα τοῦ ἀνθρώ-
που εἶνε πιὸ ἀκριβὰ ἀπ' τῇ...
ζωῇ του.

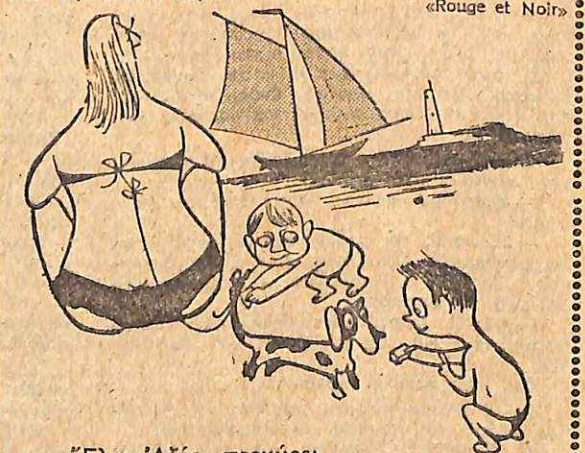

ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΚΠΟΜΠΗΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

—'Επὶ τέλους μόνοι!...

— Πῶς τὴ βλέπετε τὴν καρδιά μου, γιατρέ;...
Μοῦ τὴν ἔκανε κομμάτι... ἄθλιος!...

—"Ελα, Ἀζόρ, προχώρει! . . .

ΟΙ ΑΙΩΝΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

— Άνυπομονώ να φτάσω σπίτι, για να δω τί ψώνισα!...

«ΜΠΕΟΔΕΜΟΤΑ»

μου δεν την είδα; Μ' όλους σας τούς φόβους ωστόσο, δεν νομίζω ότι σοβαρά υποστηρίζει πώς της άρσει ο... έκφ.!!! Μαλλον για να κινήν έν- τύπως να λείι αυτά όλα. Γιατι άλ- λωιώς δεν θα τάλεγε βέβαια...

Ἰ ἄ σ ω ν α - Κ α ι τ ἄ κ ι, Θεσσαλονίκη: Φαντάζομαι ὅτι ἡ αἴσθηματικὴ σας ἀδρόνηια καὶ ἡ ἐπιτολαιοτὴ σας σὺγχυαν τόσο, πού τοι μὲν γράμμα σας πού προορίζετε γιὰ μένα το στείλετε στο «ἐγκυλο σας ἀγοράκι», ἐγώ δὲ ἔλαβα το τυφροφο καὶ πονεμένο, μὰ πρὸ πάντων τόσο καλογορημένο τοι νεο... Τί κρίμα μὰ μην το πᾶρή οἱ ἴδιοι! Καὶ αὐτοῖμα ἐλίκρινά τοι δὲν ἔχω τροπο να σας το ἐπιστρέψω.

Δυστυχισμένοι Ἡρώ-
τες ὡς ἡ ν. Κρήνη: Ἀπο-
το γράμμα σας καταλαβαίνω ὅτι καὶ
γινωσκτικὸς ἄνθρωπος εἰσθε καί ποῖα
μορφὰ ἔχετε, ὥστε νομίζω ὅτι δὲν
θα δυσκολευθῆτε νὰ πείσετε τὸν πά-
τέρα σας νὰ συγκατατεθῇ στὸ γάμο
σας μὲ τὴν κοπέλα, ἀρκεῖ βέβαια νὰ
τοῦ μιλήσετε μὲ στοργὴ καὶ σεβασμὸ
καὶ πολιτισμένο πνεῦμα. Ἀλλὰ συγ-
χρόνως νὰ τοῦ δώσετε νὰ καταλάβῃ
ὅτι ἡ ἀρνήσις τοῦ δὲν θα σας ἐπι-
βίῃ καὶ νὰ κανεὶ τὸ καθήκον σας, ἀν-
τίστοιχον ἀνθρώπου, ἀφοῦ ἔχετε ἐκτεθῇ.
Δὲν καταλαβαίνω γιὰτὶ ἀντὶ τῆς
τόσο ὁ πατέρας σας, ἀφοῦ ἠμαρτή-
ῃ ἡ κοπέλα ὅπως εἶνε βίβλου υπεύθυνη
γιά τὴν ἀπόληψιν τοῦ δικοῦ της πα-
τέρα. Ἀν μὲ ὅλ' αὐτὰ ἐπιμένῃ, τότε
σας πρέπει νὰ φανῇ συννετής στὸ
ἠθικὸ χρέος σας, ἀφοῦ μάλιστα εἰ-
σθε καὶ «τελείως ἀνεξάρτητος» καθὼς
νοῦ γράφετε...

Μι κρήνη γόησσαν: Σᾶς συμβουλεύω, ἀγαπητή μου, νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ μὴ πού διετε σημανσιὰ καὶ νὰ διετε τί γρήγορα καὶ καλά πού θὰ ξεφουρωθῇτε αὐτὸν τὸν θρασὺ νέαν. Φτάνει μοχαγὰ νὰ εἰσθε ἀρκετὰ σθεαρὴ καὶ νὰ μὴ σᾶς συγκινήσῃ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ, ὅποτε θὰ τὸν λυπηθῇτε καὶ συνεπῶς θὰ τὴν πᾶτε, ὅπως τὴν παθαίνουν τὰ ἐπιπόλαια κορίτσια τῆς ἡλικίας σας.

Εἶπε ἡ ζωὴ μου — ζωὴ ἡ μου: Σὰς ἀπαντὰ ἐγώ, ἀγαπήτη μου, ἀφοῦ τὸ γράμμα σας ἔφτασε στὰ χέρια μου. Λοιπὸν, ἀν καὶ δὲν ἔξω ποῖα εἶνε ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας σας κατ' ἄρχην νομίζω ὅτι οὐκ ἔνδεο πρεπεῖ ν' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον τόσο βαθεῖας πνευχωρίας, ὥστε νὰ μὴ σὰς ἀσφῇ νὰ χαίρεσθε τὴν αἰμοβαία σας ἀγάπην. "Ὁ μῶς ἐσείς, — σὰν τὸν καλὸ νοικοκύρη ποὺ ἔχει περισσότερον ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον... — βλέπετε ὅτι ἡ διαφορά ἡλικίας σας βὰ ταῖς σπουδαῖο ρόλο στὶς σχέσεις σας καὶ γιγούρα βὰ σὰς ἐπηρεάζῃ ἀρνητῶς, ὥστε πιά καὶ ἄχατε δεσμευθῇ καὶ ἰδιὸς σας μὲ τὸ γάμο, τότε πρέπει νὰ τὰ σκεφθῇτε καλά, νὰ τὰ ζυγίσετε καὶ ν' ἀντιμετωπίσετε μὲ νῆφριν ὅτι τὸ ἐνδοχόμενο νὰ σταματήσετε τὶς σχέσεις σας μὲ τὸ νεαρό. Εἶπε ποσιμῶς νὰ πονέσετε σήμερα παρα νὰ αἰσθάνητε ἀρύτερα ἀπογοητεύσεις, ὅταν βὰ ὑπὲρσθε τὴν ψυχρότητα τοῦ καὶ βὰ ζήλευτε, ποὺ ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας σας βὰ τὸν ἀναγκάζῃ νὰ γίνῃ... ἐλευθέρως σκοπεύητε!

Ἡ Ἀ Τ Υ Χ Η μικροῦλα, Α. Α. 17: ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΛΗΚΙΑΣ ΣΕ, 17 ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΠΗΛΕΙΣ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΠΑΣ ΕἶΝΑΙ ΕΝΑ ΑΡΚΕΤΑ, «ΕΙΔΗΜΑΝ» ΠΕΡΑ ΣΗΜΑΤΙΚΑ, ΣΤΗΤΑΜΕΝΑ, ΘΕΟΥ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ! ΟΣΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙΣΑΡΕΣ ΝΑ ΜΑΘΩ, ΕΝ ΕΞΩ ΑΥΤΑ, ΕΚΕΡΤΗΚΑΤΕ ΠΟΤΙ ΣΟΒΑΡΑ ΤΙΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΟΠΙΣΘΙΟΝ, ΣΤΟΝ ΕΛΥΤΟ ΣΑΣ, ΣΤΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΑ ΒΥΛΑΞΕΤΕ ΠΕΡΑ, ΔΕΝ ΤΟ ΜΥΛΩΣ ΣΑΝ ΤΡΥΦΙΛΟΙ ΣΤΙΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΔΟΧΤΑΡΕΣ; ΟΣΟ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΑΡΟ — Μ' ΕΛΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΟΙ ΣΑΣ ΛΕΝΕ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ — ΘΕΦΟΒΑΙΝΕΙ ΤΙ ΔΕΝ ΟΣΑ ΔΕΥΑΝΤΑΙ. ΓΙΑΤΙ ΤΩΝ ΠΛΕΙΣΤΙ ΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ ΠΟΥ ΤΟ ΕΧΕΙΣ ΕΙΧΕΙΝ; ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ ΚΑΙ ΣΑΣ ΚΑΤΑΛΟΓΙΣΤΕΙ ΑΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΠΑΤΕΣ ΕΒΒΙΚΕΣ Κ' ΑΝΥΠΟΚΡΙΤΕΣ. ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΤΙ ΘΕΛΕΙ ΨΩΔΑ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΙ ΑΓΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΡΩΝ ΑΠΟ ΘΕΩΣ..

Καταραμὲν ἡ τύχη σήμε-
ρον τοῦτο. Μὴ γράψῃς τὴν συνδεδε-
σθε μετὰ κοίτῃ ἀπὸ χρόνια. Καί
ώρα πού τινι ἀνοίξῃς τὴν καρδιά
καὶ τῆς προτίεις τὴν καρδίαν σου
γυμνασθῇ, αὐτὴ ἐξέλθῃ καὶ ἔγινε
ἐπιφυλακτικὴ. Καὶ μετὰ τὴν τὴν
κάνετε. Ὑποθέτω ὅτι ἡ νέα κατὰ βά-
θος σὰς συμπαθεὶ καὶ σὰς ἐκτιμᾷ,
ἀφ' οὗ δέχεται νὰ κάνει τόσο στενὴ συν-
τροφία μετὰ σὰς. Ἡ ἐξομολόγησις
σας ὅμως τὴν ἀνασταύσει, γιατί
ἐξάλε καινοῦργιαις ἰδέαις σχετικὰ με-
τὰ σὰς, στίς ὁποῖες βέβαια δὲν μπορεῖ
ἀκόμα νὰ συνιῇται, ἀφοῦ τόσον καιρὸς
σας θεωροῦσε καὶ σὰς φερόταν ὡς
στ' ἀδελφόν. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ
βιάσῃς τὰ πράγματα. Ἀρπάξτε τὴν
νὰ νοιώσῃ καλὰ τὰ λόγια σας, ὥστε
νὰ ψυχραιμῇ νὰ πάρῃ μὴν τὴν μίαν
ἀπόφασιν... ἐλπίζω ὅχι ἀπογοητευ-
τικὴ γιὰ σὰς!...

Η Λίζαν Α. Ρ.: Το όραό γχα-
ματίσας μου προκάλεσε βαθιά εν-
τύπωση κι' ακόμα με συνεκίνησε πο-
λύ. Βρίσκα όλες σας τις σκέψεις και
τις παρατηρήσεις που κάνετε όρες
και λογικές και με βρίσκατε απόλυ-
τως συμφωνη μαζί σας σχετικά με
τη στάση που πρέπει να κρατά-
άπέναντι στην αταγήνηνη του ά άντρας
που αγαπάει αλβήνη. Πιθανόν οι
σημερινές αντίληψεις της κοινωνίας
η αποδοκιμάζον ένα τέτοιο «ρωμα-
ντικό» τρόπο, άλλα για μένα μιλι-
σμός ανήκει στην ουσία του έρωτα
ούτε ο υποδοκιμάζον η ανάγκη να
αδειάζει τους διαταγούς και τη σε-
μνή αιδωσύνη της κόρης. «Ισα-ίσα»,
δείχνει τη αξιοπρέπεια και τη σοφo-
ρότητα του άντρου. Συνεπώς η στά-
ση σας άπέναντι τών λεγομένων «πα-
ραχωρήσιμων» είνε άπόλυτα δικαιολο-
γημένη και σας δείχνει κοπέλα με
γνώση και άρετη.

Γυιὸν τῆς νεράϊδας, Κορυβαλλόν: Ἄφου βλέπετε με τὴν κοπέλλα, σὰς συμβουλεύω με τῆς μιλήσετε γιὰτὶ «τὰ γρᾶπτά μένοντα» καὶ κάποτε δημιουργοῦν μετεβάρματα Ἡ μὲν μὴ ἐπιφύλαξις εἶνε ὅτι στὴν ἡλικία ποὺ εἶσε καὶ οἱ δύο καὶ με τίς υποχρεώσεσι τῶν παυθῶν σας, τὰ εἰδύλλια αὐτὰ εἶνε μάλλον αἰσθηματικά παιγνίδια χωρὶς ἐξελιξί καὶ συνέπεια, καὶ ἔτσι πρέπει νὰ τὸ πάρτε, γιὰ νὰ μὴ ἀπογοητευθῆτε ἀργότερα...

Βότρυς — Βάκχον — S.O.S.
Χαλκίδα: Για να μη σας απαντήσου-
με στα προηγούμενα γράμματά σας,
σημαίνει, ότι δεν τα λάβαμε, αγαπητέ
κύριε! Ένα γράμμα σας που έλαβame
τε παρέδωσα στον αρμόδιο συνεργάτη
για να σας απαντήσει από τη γενική
στήλη «Αλληλογραφίας» σχετικά με

τῇ διευθύνει ποὺ σὰς ἐνδιαφέρει.
 Ἀλλὰ ἐπιτρέψτε μου καὶ μὲνὰ νὰ ἐκ-
 φράσω πῶς περιέργειά μου: Τί τῇ ἐκ-
 λετε ἀραγε τῇ διευθύνει τῶν «Πεντα-
 δύμων τοῦ Καναδά»;

Δὸν Ζούαν: Οὐτὸ τοῦ φευδω-
 νυμο σας, οὐτὴ ἡλικία σας ἐν ὁρ-
 κητικῇ δικαιολογίᾳ γιὰ νὰ μπλεχθῆτε
 ἀπὸ τώρα σὲ αἰσθηματικὲς περιπέ-
 τειες. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπορῶ
 μαζί σας, ποὺ ζητᾶτε συμβουλὲς γιὰ
 νὰ δράσετε... κατακτητικὰ, ἐνὶ ὄνο-
 ματι τοῦ τοῦ γράμμα σας, ὅτι ἐνὰ παι-
 διὸν ἐν τῇ ἡλικίᾳ σας δὲν ἐπιτρέπεται
 ν' ἀπασχολῇ τὸν καιρὸ τοῦ με... ἡ-
 δὴ λέω; Τότε λοιπὸν γιὰτὶ δὲν
 συμμορφώνεστε καὶ σεῖς μὲ τὴν ἴδια
 τῇ ἀντίληψι;...

Γαλαξιών, λωπτόν, Περαιάδ· Συμφωνία κι ἐγὼ μαζί σας, τότε κατ' ἀρχὴν δὲν μπορεῖτε νὰ παρτε, σὺνέχον· ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὸν ἀγαπᾶτε, καὶ ποὺ δὲν εἶναι τοιαύτης ἡ κοινωνίας ἄλλος· ὁλόκληρο οικονομικὸς ἡ κοινωνικὸς· Ὅσο γιὰ τὸ μικροσυγγενὲς σας, γιὰ τὸν ὁποῖον ἀνδραφέρθηκε, ἐν νομίστει πραγματικὰ ὅτι τὸ αἰσθῆναι σας εἶνε σωρὸν, τότε πρέπει μὲν τρόπον ποιοτικὸν ν' ἀρρίψετε νὰ τὸν καταλάβῃ. Μπορεῖτε, ἄλλωστε, νὰ τὸν ψυχολογήσῃτε, ἀφοῦ τὸν βλέπετε ταχτικά. Μόνο βὰς πρῆπτον, πρὶν προηθῆτε σὰ καμμία ἐκδηλῶσι, νὰ ἐξακριβώσατε μήπως ὁ νέος ἔχει κανέναν ἄλλον σὺνδεσμον, γιὰ νὰ μὴ προκαλέσῃτε κανένα δυσάρεστο ἐνδεχόμενο, εἴτε ἀπὸ ἀντίβρασι διηκτὴ τοῦ εἰς βάρος καμμίας ἄλλης κοινότητος. Εἰσθε ἀκριβεστὴς λογικὴ γιὰ νὰ ἐνεργήσετε μὲ ψυχραιμίαν καὶ κατ' ἐξουσίαν, γιὰ νὰ μὴ δώσατε στὸν ἄνθρωπον τὴν κακὴ ἐντύπωσιν ὅτι κυνηγᾶτε τὴς περιπέτειας...

Χ ρ υ σ , 'Ενταῦθα: Νομίζω, ὅτι δὲν εἰσθε δικαιολογημένοι· ἀντί-
κριστε γὰρ εἰς ἕνα κατήγορον καὶ ἀστυ-
μαγο ἑπισκοπῶν, ὅπως μὴ γράψετε
Φαιναίτοι λοιπὸν, ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε τὴν
ἀλήθειαν. Ἀφῆστε τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐν-
γυμνάσια σας σὲ ὥρες καὶ σὲ ζητή-
ματα πού ὀφείλετε νὰ τ' ἀντιμετωπι-
σετε μὲ κατανόησιν, ἀμοιβαία συγκα-
τάβησιν καὶ υποχωρητικότητι. Ὁρῶ
ὅτι ἀσπάζεσθε τὴν γῆν; Καταλαβαίνει
ὅτι υποσέρετε ἀπὸ τὴν γαρισμὸ σας.
Σὰς συνιστῶ ὅμως νὰ ἰσχυρῶνται
διὰ μίοντον τὸν φίλον σας, γιὰ τὴν
ἐπιθανοδότησιν τῶν σχεσίον σας, ὅτι
δὲν ἐξορκίζετε πρῶτον ὅτι καὶ ἐν-
γεία εἶνε διατεθειμένη νὰ ἐναρμονί-
ζεσθαι. Βλέπετε λοιπὸν πόσο ἀστοχα
σκέπτεσθε; Δημιουργήσατε τὴν δυστυ-
χίαν σας ἀπὸ ἕνα κατήγορον καὶ τὰ-
ρα θυσιάζετε τὴν ἀνδρεία σας φιλο-
τιμίαν γιὰ νὰ ἱκετεύσετε τὴν ἀγάπην

ΞΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ο Γάλλος ηθοποιός Ρενέ Νταρύ έγινε παραγωγός και σκηνοθέτης για το πρώτο του φιλμ «Ο γάμος», το γυμνάσιο του οποίου άρξαι-
αλλά στο Παρίσι, προσέλαβε δύο ξένους ηθοποιούς: τον Καναδό Πά-
Νταρτυ και την ηγούμενη της γυμναστικής Πατρίστια Ρόκ. Ο «Φιλαρέτος» είχε έναν
αυτοτελές χαρακτήρα, τον τελευταίο παλιό του ρόλο του οποίου δια-
ποιεί ο ίδιος ο Ρενέ Νταρύ. Στη φωτογράφιση, ο γνωστός μας άπτε-
το φιλμ «Θες, δες μου το φάσμα μου» Πάλλ Νταρτυ και η Πατρίστια Ρόκ
σε μια σκηνή του έργου.

Η ΚΟΡΩΝΙΣ

 ΤΗΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
 ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
 ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΘΟ-
 ΔΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
 ΕΛ. ΖΙΩΓΑ

Διότι βασίζεται
ἐπὶ νέου ἀποδο-
υτοῦ συστήματος
δωδεκαμετρικῆς, κο-
πῆς, ἀσυγκρίτου εἰς
μεθοδικότητα καὶ
ἀποτελέσματα.

ΠΕΤΡΑΚΗ 26 ΤΗΛ. 33 643
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

Ο Διεθνής ΧΗΤΒΟΛ

Γαρυφαλον, Φούντην και
Ανδρεάδην.

★

Το κλειδί της επιτυχίας όμως στους Πανελληνίους αγώνες δεν είναι οι πρώτες νίκες! Είναι οι πολλές δευτερεύουσες νίκες, ακόμη και έκτης. Έπειδή σε κάθε αγώνισμα βαθμολογούνται οι έξι πρώτοι νικηταί, είναι φυσικό, όποιος συλλογος κατορθώσει να κατακτήσει περισσότερους βαθμούς στους τελικούς των αγωνισμάτων, να είναι και ο νικητής.

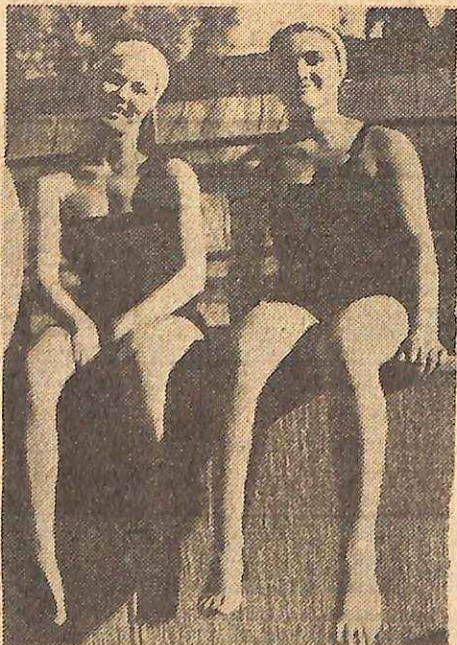
Πέραν πρωταθλητής αναδείχθηκε ο Έθνικός Πειραιώς με δεύτερο τον Ολυμπιακό με τρίτο το Παλαιό Φάληρο. Έφτες, όπως δείχνουν οι εμφανίσεις των Συλλόγων, η κατάταξη θα αντιστραφεί και το Παλαιό Φάληρο θα αναδειχθεί πολυνίκης συλλογος.

Σκληρή δουλειά του Γεωργακόπουλου, του Καβδαδία, του Μπουρούσαλη, του Μπεζιριάν, του Ακουραστού που παντός Βασιλή αναχαίτισε μια προσωρινή αδυναμία του Α. Ο. Π. Φαλήρου και τον πλούτισε με νέο υλικό, με νέα στελέχη, τόνον στο ανδρικό όσο και στο γυναικείο τμήμα. Άξιος ο μισθός τους!

★

Στους Πανελληνίους του 1950 σημαντικό ρόλο θα παίξουν και οι δεύτεροι διεκδικηταί των τίτλων. Στα 100 μ. έλευθερας ο Παπαδόγιαννης του Ολυμπιακού, ο Γαρυφαλος του Έθνικού και ο Πύρρος του Π. Φαλήρου είναι οι καλύτεροι.

Στα 400 και 1500 μ. ο Σιδώρωφ του Παναθηναϊκού,

Δυό από τα κολυμβητικά μας ατέρια, η Λίλη Χατζηαρύρη (αριστερά) και η Πούπα Ρουμπέν, αχώριστε φίλες και πάντοτε αντίπαλες.

οι Γαρυφαλος και Φούντης του Έθνικού και ο Τελώνης, ο φιλότιμος και πειθαρχικός, φιλοδοξούν να γίνουν οι διάδοχοι του Άλκεου Ζήσιμου. Στα 100 μ. υπτίως ο Δεδελιάδης του Π. Φαλήρου, ο Βασιλάκος του Άρεως Θεοφάνης, οι Ορφανίδης και Κατσιγεράκης του Έθνικού Πειραιώς, οι Ανδρεόπουλος και Βαρελτζίδης της Μυτιλήνης και ο Γερακάρης του Ολυμπιακού θα παλαίσσουν σκληρά για την κατάταξη.

Συναγωνισμός μεγάλος θα γίνει και στα 200 προσθίας, όταν αγωνισθούν ο Μητσάτσος του Ολυμπιακού, ο Παπαγιαννάκης του Π. Φαλήρου και οι Θεσσαλονικείς και Πατρινοί πρόσθιοι κολυμβηταί, που είναι από τους ικανότερους.

★

Στα γυναικεία αγωνίσματα θριαμβευτικές θα είναι οι νίκες του Παλ. Φαλήρου. Η Πούπα Ρουμπέν στα 100 έλευθερας είναι δυνατότερη από τη Λίλη Χατζηαρύρη. Αντιθέτως στα 400 μ. έλευθερας η Χατζηαρύρη είναι ακαταγάνιστη.

Στο ύπτιο κολύμπι των 100 μ. πάλι η Χατζηαρύρη έχει ειδικότητα, ενώ στο πρόσθιο των 100 μ. η Ρουμπέν θεωρείται κολυμβήτρια κλάσεως.

Υπάρχουν όμως τέσσερις ακόμη γερές πρωταθλήτριες, η Δανέλη του Π. Φαλήρου στο ύπτιο, η Καλογερά του Παναθηναϊκού στα 100 και 400 μ. έλευθερας, η Κανάκη της Μυτιλήνης στα 100 μ. ύπτιο, η Βουκαλίδου του Έθνικού στα 100 μ. πρόσθια.

Τα έπαρχιακά ναυτικά κέντρα πάλι διαθέτουν μυστικές έδεσσεις ανδρών και γυναικών. Ο Άρης και ο Ήρακλής της Θεοφάνης, ο Ναυτικός Όμιλος Μυτιλήνης, ο Ναυτικός Όμιλος Βόλου, ο Ναυτικός Όμιλος Πατρών, η Χαλκίδα, η Κερκυρα, η Καβάλλα, τα Χανιά, η Καλαμάτα έχουν στελέχη, που ασφαλώς θα κατακτήσουν θέσεις μέσα στους έξι πρώτους νικητάς των Πανελληνίων.

Μεγάλη και σκληρή θάνα η πάλι στα αγωνίσματα έφηβων, παίδων και κορασίδων. Ειδικώς στα 100 μ. έλευθερας έφηβων ο Παλαιολόγος της Μυτιλήνης, οι Μακρής Δημήτριος και Ευάγγελος του Έθνικού Πειραιώς, ο Κολοβός του Έθνικού Αθηνών και μερικά καινούργια «φιντανία» θα μάς χαρίσουν εξαιρετικές συγκινήσεις, όχι δε και λίγη αγωνία για την έκβασι του αγώνος.

Φαίνεται όμως πως ο Παλαιολόγος θάνα ικανός να επιτύχει περί το 1' 08" 5-1' 09". Έπομένως εκείνος μόνον που θα επιτύχει καλύτερο χρόνο θα κατορθώσει να τον νικήση.

Θα δοίμε αν θα επαληθεύσουν οι προβλέψεις μας αυτές. Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Γεωγραφικό κυκλόλεξο

1) ΛΕΣΒΟΣ. 2) ΑΓΓΛΙΑ. 3) ΝΙΚΑΙΑ. 4) ΠΙΝΔΟΣ. 5) ΡΩΣΣΙΑ. 6) ΚΑΣΠΙΑ. 7) ΛΕΥΚΑΣ. 8) ΝΕΙΛΟΣ.

Οι πέντε πόλεις

Η αντίστοιχη πόλεων (αριθμών) και ονομασιών (ψηφίων) είναι η εξής: 1—δ, 2—α, 3—γ, 4—ε, 5—β.

Σύγχρονη... Βαβέλ

Ο Άγγλος μιλούσε στον Αμερικανό άγγλικά, αυτός τα μετέφραζε στο Γάλλο γαλλικά κι' εκείνος στον Ισπανό ιταλικά.

Τα άλογα του Σεΐχη

Ο καβαλλάρης πρόσθευε το δικό του άλογο στα 11, κι' έτσι έγιναν 12 εν όλω. Ο πρώτος αδελφός ήπρε τα μισά, δηλ. 6, ο δεύτερος το ένα τέταρτον, δηλ. 3, κι' ο τρίτος το ένα έκτον, δηλ. 2. Κι' απόμεινε, τέλος, το άλογο του καβαλλάρη.

Ανκατεμένοι αριθμοί

Οι σωστοί αριθμοί είναι: 705 — 298 = 407.

Ο πιό εξυπνος

Ας υποθέσουμε ότι κερδίζει ο Γ. Νά πως σκέφθηκε:

1) "Αν ο Α κι' ο Β έχουν μπλέ δίσκο, ο δικός του θάνε κόκκινος (έφόσον δεν υπάρχει τρίτος μπλέ)". Αν ο Α έχη κόκκινο κι' ο Β μπλέ, ο Α θάν κτύπησε το δίσκο του 1, κι' αν τόν έβλεπε μπλέ θα συμπέρανε ότι ο δικός του ήταν κόκκινος και θα δήλωνε άμσως ότι κέρδισε. Αφού δεν τόκανε, σημαίνει ότι ο δίσκος του Γ είναι κόκκινος. 3) "Αν οι δίσκοι των Α και Β είναι κόκκινοι, τού Γ μπορεί νάνε μπλέ ή κόκκινος. "Αν ήταν μπλέ, τότε ο Α κι' ο Β θα κτύπαζαν ο ένας τόν άλλο, περιμένοντας να δηλώση ότι κέρδισε, σύμφωνα με τόν συλλογισμό 2. Εφόσον δεν γίνεται αυτό, ο Α κι' ο Β βλέπουν καθένας τούς δύο κόκκινους δίσκους, άρα ο δίσκος του Γ είναι κόκκινος.

Έρωτήσεις

1) Ένα απ' τὰ περιφημότερα διαμάντια. 2) Ο Χριστόφορος Κολόμβος. 3) Το μολύβι που γράφουμε.

Λογοπαικτικές λεξιγραφίες

ΛΑΜΙΑ (ΛΑ - ΜΙΑ).

Συλλαβόγραφος

ΑΦΑΣΙΑ (Α - ΦΑ - ΣΙ - Α).

Κλιμακόλεξο

1) ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ. 2) ΕΛΑΙΟΛΑΔΟΝ. 3) ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ. 4) ΜΠΑΛΑΛΙΚΑ. 5) ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙ. 6) ΤΑΜΕΡΑΛΑΝΟΣ. 7) ΝΤΟΥΜΠΑΡΟ. 8) ΚΑΛΙΓΟΥΛΑΣ. 9) ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑ.

Φύτευσις... δοντιών

Θα έρθη ήμέρα που ή τοποθέτησις δοντιών θα γίνεται κατά ένα παρότυπο τρόπο: Θα φυτεύονται στα ούλα!

Ηδη μεταφυτεύσις δοντιών από τόν ένα στόμα στο άλλο γίνεται στίς... νάτες!

Οι Άγγλοι οδοντίατροι βγάζουν τίς ρίζες των δοντιών από τὰ νεογένητα γατάκια, πρίν ακόμα έκδλασσην τα γατάκια, πρίν τίσ μεταφυτεύουν στίς ξεστονισμένες γέριες γάτες, με άριστα άποτελέσματα.

Μάθετε να κρίνετε τους ανθρώπους

Οι προκαταλήψεις για την
εξωτερική εμφάνιση

Ξέρετε να κρίνετε τούς ανθρώπους απ' την εξωτερική τους εμφάνιση; Η παρασύρεσθε από ώρισμένες προκαταλήψεις, που έχει αποδειχθεί επιστημονικά ότι δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα; Για να τόν εξακριβώσετε, απαντήστε στίς παρακάτω ερωτήσεις, κι' ύστερα συγκρίνετε τήν κάθε απάντησί σας με τή σωστή, που ακολουθεί μετά τήν ερώτησι:

Τό πλατύ στόμα δείχνει άνοιχτοκαρδο άνθρωπο;

Όχι. Είναι ζήτημα κληρονομικότητας. Έχει παρατηρηθεί ωστόσο ότι οι άνοιχτοκαρδοί τύποι γεννούν «πλατείς» άνοιγοντας πολύ τό στόμα τους, ενώ οι συγκρατημένοι σφίγγουν μάλλον τό χείλη τους.

Όποιοι δεν σάς κυττάει στα μάτια όταν μιλάει, είναι ψεύτης;

Όχι πάντα. Πολλοί άνθρωποι άπόλυτα ειλικρινείς είναι τόσο ντροπαλοί, ώστε δεν κυττάει στα μάτια τό συνομιλητή τους. Κι' αντίθετος, αρκετοί ψεύτες κυττάζουν κατάματα, άκριβώς γιατί επιδιώκουν να έμπνευσουν έμπιστοσύνη μ' αυτό τόν τρόπο.

Η φυλετική κληρονομικότης έχει άμεση επίδρασι στην ιδιοσυγκρασία;

Ναί, αλλά σε γενικές μοίς γραμμές. Περισσότερο ρόλο παίζουν τό περιβάλλον κι' ή λειτουργία των άδένων.

Τα κρύα χέρια φανερώνουν ζεστή καρδιά;

Η παροιμία αυτή είναι έντελως άνόητη. Τα κρύα χέρια δείχνουν άπλως και μόνον έλαττωματική κυκλοφορία τού αίματος.

Εκείνοι που τούς αγαπούν...

Αφοβα! Χάρη τόν ήλιο τήν θαλάσση

ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ

Katia

ΗΓΙΥΝΑΜΕΝΑΙΑ ΤΗΣ ΑΡΟΜΑΤΟΣ

Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ

τά σκυλιά και τὰ παιδιά, είναι πάντα άξιοι έμπιστοσύνης; Όχι. Τα σκυλιά και τὰ παιδιά αγαπούν εκείνους που παίζουν μαζί τους, δίχως να έξετάζουν τό χαρακτήρα τους. Πολλές καλές ψυχές έπεσαν θύματα αυτής τής λαθασμένης προκαταλήψεως, γιατί τούς έλείπε ή ικανότης να διασκεδάσουν ένα παιδί.

Οι άνθρωποι με τὰ πράσινα μάτια είναι συνήθως ζηλιάρδες;

Όχι. Η ζήλεια προέρχεται απ' τήν ιδιοσυγκρασία, τίς περιστάσεις και τήν έλλειψι συναισθηματικής ώριμότητας, ποτέ όμως απ' τό χρώμα των ματιών.

Οι χοντροί είναι εκ φύσεως πιό μαλακοί κι' ευδιάθετοι απ' τούς αδύνατους; Ναι, κατά κανόνα. Ο χοντρός έχει περισσότερη άπάθεια κι' έξερειβίζεται δυσκολώτερα. Υπάρχουν ωστόσο κι' ώρισμένες αξιοσημείωτες εξαιρέσεις. Μία απ' αυτές ήταν π.χ. ο Νερών.

Τό στενό μέτωπο δείχνει διανοητικώς καθυστερημένο άνθρωπο;

Όχι. Είναι ή αλήθεια ότι τό χαρακτηριστικό αυτό άπαντάται σε ώρισμένες άγριες φυλές και σε μερικούς τύπους έλαττωματικούς στο μυαλό, δεν μπορεί όμως να θεωρηθεί ως μέτρο τής αντίληψως στους πολιτισμένους ανθρώπους.

Οι έγκληματίες έχουν συχνά χαρακτηριστικά αυτιά;

Όχι. Τό σχήμα και τό μέγεθος των αυτιών αποτελούν άπλά φυσιογνωμικά στοιχεία, χωρίς καμμία οπλοτύπος σχέσι με τό χαρακτήρα και τόν ψυχικό κόσμο.

Τό σχήμα των χειρών δείχνει τό χαρακτήρα;

Όχι. Μόνον ή φιλαρέσκεια ή ή ματαιοδοξία μπορεί να προσδοθούν από τήν έπιμελή περιποίησι των χειρών. Τό σχήμα όμως δεν σημαίνει τίποτε. Δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα τὰ πολυδύρλητα «χέρια για τρού» ή «χέρια καλλιγνώστου». Όταν συναντώνται σ' ώρισμένα άτομα αυτόν των κατηγοριών, αποτελούν άπλως συμπτώσεις.

Τα μεγάλα πόδια αποτελούν ένδειξι χωριάτικης καταγωγής;

Όχι. Τό μέγεθος των ποδιών έξαρτάται από άλλους κληρονομικούς παράγοντες, τελείως άσχετους προς τήν άριστοκρατική ή άσημη καταγωγή.

Όρισμένες άσολίες άφίνουν τή φανερή σφραγίδα τους πάνω στή σάσι;

Ναί, γιατί συνεπάγονται τήν ανάπτυξι ή έξάσκησι ώρισμένων μυών τού σώματος. Ο χορός και τό μπόντ π.χ. δίνουν μεγαλύτερο μυϊκό συντονισμό.

Τό κοκκίνισμα τού προσώπου είναι άσφαλές σημάδι μετριοφροσύνης;

Όχι. Πολλοί άνθρωποι υπορούν να κοκκινίζουν κατά θέλησι. Τό κοκκίνισμα μπορεί να δείχνει θυμό, σύγχυσι, ένοχη, έξαι ή άλλη έλλειψι αυτοκριτικής. Έξ άλλου, πολλοί μετριοφρόνες χλωμαίνουν όταν θάπρεπε να κοκκινίσουν.

Τό τετράγωνο σαγόνι είναι δείγμα ισχυράς θελήσεως;

Όχι. Οφείλεται άπλως σε κληρονομικότητα. Έπειδή όμως εκείνος που τόχει αδυτοβάλλεται απ' αυτή τήν προκατάληψι, συμβαίνει συχνά ν' άποκτήσθ αληθινά δυνατή θέλησι.

Η Θεία Δίκη

Ο Τζών Πόλντερ, ο καπετάνιος τής «Τουσκαλόζα» κι' ο Φράνσις Μπόρερ, ο τιμονιέρης, ήταν πλασμένοι από τή φύσι: γιά να συνεννοούνται μεταξύ τους. Κι' αυτή τή φορά τὰ είχαν καταφέρει περίφημα. Μία νύχτα, καθώς περνούσαν σ' άνοιχτά τής Ταϊτής, άνοιξαν τίς μηχανοκίνητες τού καραβιού και τώστειλαν στο βυθό, μαζί μ' όλους τούς αύτες, που, κείνη τήν ώρα, κοιμόνταν άνυποπτοι μέσα στο θάλαμο τής πλώρης. Είχαν τήν πρόνοια ν' άμπαρώσουν από πρίν τίς πόρτες αυτού τού θαλάμου κι' όταν είδαν πως τό νερό ανέβηκε άρκετά, πήδησαν σε μία βάρκα κι' άπομακρύνθηκαν.

Τό κέρδος τους απ' αυτό τό άποτρόπαιο έγκλημα θα ήταν τεράστιο. Πρώτα - πρώτα, θάπαιρναν από τήν ασφαλιστική έταιρία μία σημαντική άποζημίωσι. Τό δεύτερο κέρδος τους ήταν πως, έπειτα από λίγον καιρό, θα περιόδευσαν και πάλι στίς θαλάσσεσ με τήν... «Τουσκαλόζα», αφού, βέβαια, θα τής άλλαζαν τ' όνομα.

Γιατί, πρίν από τό έγκλημά τους, είχαν κάμει μία τοληρη λάθροχειρία, που θα τούς έπέτρεπε να γελάσουν δυό φορές τήν ασφαλιστική έταιρία. Είχαν κρύψει τήν πραγματική «Τουσκαλόζα», που ήταν ένα καινούργιο και γερό καράβι, σ' ένα έρημονησί και είχαν βαφτίσει με τ' όνομα τής ένα γέρικο πλοίο, που τό είχαν άγοράσει από τόν ιδιοκτήτη τού γιά ένα κομμάτι ψωμί.

Να γιατί τὰ πρόσωπά τους...

Όταν τήν έπαινε, ο Φράνσις Μπόρερ, ο τιμονιέρης, άρχισε να χειρονομή και να φωνάζει σαν τρελλός. Έπειτα, έσκυψε πάνω από τή βάρκα κι' άρχισε να πίνη με τίς φοιχτες του τό άλυρο νερό τής θαλάσσεσ, που, αντί να τόν δροσίξει, τού έκαίγε σ' ένα έρημονησί και είχαν βαφτίσει με τ' όνομα τής ένα γέρικο πλοίο, που τό είχαν άγοράσει από τόν ιδιοκτήτη τού γιά ένα κομμάτι ψωμί.

Να γιατί τὰ πρόσωπά τους...

Ο κομφορατισμός: Λόγω άδιαθεσίας τής ντιέζ μας, άπόψε θα μάς τραγουδήσθ... ή μητέρα τής!

Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Έλαμπαν από χαρά, καθώς τὰ κύματα έσπρωχναν τή μικρή βάρκα τους προς τό μέρος τής Πατέτης, τής πρωτεύουσής τής Ταϊτής. Τό τί θα έλεγαν, όταν έφταναν εκεί, τό είχαν προσχεδιάσει με μεγάλη προσοχή. Κι' ήξεραν κι' οι δυό καλά τό μάθημα τους.

Είχαν πλησιάσει άρκετά τώρα και ξεχώριζαν πολύ καθαρά τὰ δολωμένα σπιτάκια τής Πατέτης, που ύψωνονταν άμφιθεατρικά στο βάθος τού μικρού ήμου.

Αλλά, ξαφνικά, έξσπασε ένας άγριος τυφάνας, από κείνους που είναι τόσο συχνοί στίς θαλάσσεσ τού Ειρηνικού. Οι δυό εκόσισοι ναυαγοί πάλεψαν τήν ολόκληρη μέρες και τρεις νύχτες με τὰ κύματα. Κι' όταν ή θαλασσοταραχή άρχισε να υποχωρεί, είδαν πως τὰ άγριεμένα κύματα τούς είχαν παρασύρει πολύ μακριά. Όλογυρά τους άπλωνόταν άπέραντος ο άκεανός. Κανένα νησάκι δεν ξεχώριζε πουθενά. Δεν έβλεπαν τίποτε άλλο εκτός από τόν ούρανό και τή θάλασσα.

Στό μεταξύ, είχαν εξαντλήσει τὰ λιγοστά τρόφιμα και τό νερό που είχαν πάρει μαζί τους, όταν έφευγαν από τήν «Τουσκαλόζα». Και τό χειρότερο ήταν πως, έπειτα από λίγον καιρό, θα περιόδευσαν και πάλι στίς θαλάσσεσ με τήν... «Τουσκαλόζα», αφού, βέβαια, θα τής άλλαζαν τ' όνομα.

Κατά τό μεσημέρι τής τέταρτης μέρας, ο Φράνσις Μπόρερ, ο τιμονιέρης, άρχισε να χειρονομή και να φωνάζει σαν τρελλός. Έπειτα, έσκυψε πάνω από τή βάρκα κι' άρχισε να πίνη με τίς φοιχτες του τό άλυρο νερό τής θαλάσσεσ, που, αντί να τόν δροσίξει, τού έκαίγε σ' ένα έρημονησί και είχαν βαφτίσει με τ' όνομα τής ένα γέρικο πλοίο, που τό είχαν άγοράσει από τόν ιδιοκτήτη τού γιά ένα κομμάτι ψωμί.

Να γιατί τὰ πρόσωπά τους...

Ο κομφορατισμός: Λόγω άδιαθεσίας τής ντιέζ μας, άπόψε θα μάς τραγουδήσθ... ή μητέρα τής!

Η μικρή βάρκα κυλούσε πάνω στα κύματα. Ο Τζών Πόλντερ περίμενε να νυχτώσει, για να μπορέσει να καταλάβει από τη θέση των αστεριών που περνούσαν βρισκόταν. Κι είχε πάρει την απόφασή του. "Αν έδινε πώς βρισκόταν σε περιοχή, όπου περνούσαν πλοία, θα έκανε ακόμη κουράγιο. Διαφορετικά, θα βουτούσε στη θάλασσα, για να γλυτώσει από το μαρτύριο της πείνας και της δίψας.

Η Θεία Δίκη τον είχε τιμωρήσει σκληρά...

Τη νύχτα, ωστόσο, δεν μπορούσε να κάνει καμιά από τις παρατηρήσεις που σχεδίαζε. Γιατί τον έπιασε ο ύπνος. Ένας ύπνος βαρύς και μολυβένιος που τον έκαμε να σωριαστεί στο βάθος της βάρκας σαν άψυχος όγκος...

Όταν άνοιξε και πάλι τα μάτια του, είχε ξημερώσει. Κι η καταραμένη δίψα του ξέσχιζε και πάλι τα σωθικά.

Η σκέψις πώς έπρεπε να περάσει ακόμη μία μέρα κάτω από τον άπαισιο ήλιο, που του τρυπούσε το μυαλό, με το στομάχι άδειο και τη φωτιά της δίψας μέσα στα σπλάχνα του, τον άναστατωνε.

— Πρέπει να τελειώσω, ψιθύρισε.

Κι έκαμε ν' ανασηκωθεί, με την απόφαση να πέσει στη θάλασσα.

Αλλά, ξαφνικά, ανατρίχιασε από το κεφάλι ως τα πόδια. Μπροστά του, σε απόσταση μόλις διακοσίων μέτρων, έπλεε ένα όμορφο ιστιοφόρο, μ' άπλωμένα όλα του τα πανιά.

Έπιασε τότε το μοναδικό κουπί που είχε απομείνει στη βάρκα και, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις του, άρχισε να προχωρή προς το πλοίο.

Αλλά, πράγμα παράξενο, ψυχή ανθρώπου δεν φαινόταν πάνω σ' αυτό.

Ο Πόλντερ δεν είχε, όμως, καιρό για να κάνει παρατηρήσεις. Σε μία στιγμή, διπλώθηκε το καράβι, πιάστηκε από κάτι σχοινιά κι ανέθηκε στο κατάστρωμα. Εκεί έδρασε μία δυνατή φωνή. "Αλλά κανείς δεν του άπαντησε. Προχώρησε, ωστόσο, όχι χωρίς κόπο, και σε λίγο αντίκρυσε ένα ανατρίχιαστικό θέαμα: Μπροστά στη σκάλα που οδηγούσε στη γέφυρα του κυβερνήτη βρισκόταν ένα πτώμα. Ένα πτώμα χωρίς κεφάλι. Εκείνο που αποτελούσε πριν το κεφάλι του ήταν μία άμορφη μάζα από κόκκαλα και σάρκες, σαν κάποιο βαρύ αντικείμενο να είχε θρυμματιστεί το κρανίο αυτού του ανθρώπου.

Ο Τζών Πόλντερ ανασήκωσε τους ώμους και, χωρίς να χάνει καιρό, διευθύνθηκε προς το μέρος της τροφαιοθήκης του πλοίου, που ήξερε πως έπρεπε να βρισκόταν στην πλώρη, όπως σ' όλα τα ιστιοφόρα. Το κυριώτερο ήταν να βρή λίγο νερό, μία-δυο γαλέττες και καμιά κονσερβία για να βάλει στο στομάχι του. Έπειτα θα σκεφτόταν για όλα τ' άλλα. Αλλά όσο προχωρούσε, συναντούσε κι άλλα πτώματα. Μονο που αυτά δεν ήταν άκεφαλα. Τα πρόσωπά τους ήταν μαυρισμένα και τα μάτια τους πεταμένα έξω από τις κόγχες τους, σαν να είχαν βασανιστεί πριν πεθάνουν.

Μέσα στην τροφαιοθήκη, που χρησίμευε και για τραπέζια, ο Πόλντερ βρήκε το τραπέζι στρωμένο και ρίχτηκε στο φαί

και το πιότο, χωρίς να σκέφτεται τίποτε άλλο.

Κατόπιν ανέθηκε στη γέφυρα, με την ιδέα πως ίσως εύρισκε εκεί την εξήγησή του μυστηρίου που τον τύλιγε. Αλλά ήταν έρημη. Περνώντας, όμως, στο διπλανό δωμάτιο, που οι τοίχοι του ήταν στρωμένοι με χαρτες, διέκρινε στο πάτωμα ένα καινούργιο πτώμα, με μαυρισμένο το πρόσωπο και τα μάτια έξω από τις κόγχες. Πάνω σ' ένα τραπέζι βρισκόταν ανοιχτό ένα μεγάλο βιβλίο. Ήταν το ημερολόγιο του πλοίου... Ο Πόλντερ πήγε κοντά και διάβασε:

«Εγώ, ο Τζέραλντ Μόρρις, ιδιοκτήτης και κυβερνήτης του ιστιοφόρου «Βικτώρια», προαισθανόμενος το τέλος μου, αφήνω το πλοίο μου, με το φορτίο της «κόπρα» που περιέχει και τα μαργαριτάρια που βρίσκονται μέσα στο χρηματοκιβώτιο στον πρώτο άνθρωπο που θ' ανεδείξει σ' αυτό και θα φροντίσει να στείλει στο Βυθό όπως ταιριάζει σε ναυτικούς, τα πτώματα των δυστυχισμένων συντρόφων μου και το δικό μου...».

Τα μάτια του Τζών Πόλντερ έλαμψαν. Πώς του είχε περάσει η ιδέα ότι η τύχη τον καταδίωκε; Κάθε άλλο. Από τη στιγμή που ναυαγίου της «Τουσκάλόζα» η για την ακρίβεια του γέριου πλοίου που κρυβόταν κάτω απ' αυτό το όνομα, τον είχε ευνόησει με το παραπάνω. Τον είχε απαλλάξει πρώτα - πρώτα από τον τιμονιέρη, που θα ήταν ένας ενοχλητικός σύντροφος. Έπειτα, τον είχε φέρει σ' ένα πλοίο, όπου βρήκε άφθονη τροφή και νερό. Και τώρα τον έκανε κληρονόμο ενός πλοίου, ενός φορτίου «κόπρα» και μιας συλλογής μαργαριταριών.

Αλλά γιατί είχαν πεθάνει όλοι αυτοί οι άνθρωποι; Ο Πόλντερ ξανάσκυψε στο ημερολόγιο και διάβασε.

Ο Τζέραλντ Μόρρις εξηγούσε με λίγα λόγια το μυστήριο της «Βικτωρίας». Η περίπτωση της είχε πολλές ομοιότητες με της «Τουσκάλόζα». Ο δεύτερος πλοίαρχος Γκράντον κι ο τρίτος Ρότζερς είχαν συνωμοτήσει για να ξεκάμουν τους συντρόφους τους και να πάρουν στην κατοχή τους τα μαργαριτάρια και το πλοίο. Είχαν δηλητηριάσει, λοιπόν, το νερό που βρισκόταν μέσα στο ντεπόζιτο της τροφαιοθήκης... Ο πρώτος απ' αυτούς, ωστόσο, όταν είδε τους συντρόφους του να σωριάζονται στο έδαφος και να σφαδάζουν από τους πόνους, κυριεύθηκε από τύψεις κι άφου εξωμολόγηθηκε το έγκλημά του, ρίχτηκε στη θάλασσα και δεν ξαναφάνηκε ποτέ. Το δεύτερο τον είχε σκοτώσει ο πλοίαρχος Μόρρις, θρυμματίζοντας φρικτά το κεφάλι του μ' ένα χοντρό σιδερένιο ραβδί...

Ο Τζών Πόλντερ αισθάνθηκε τα γόνατά του να λυγίζουν και σωριασθηκε λιπόθυμος στο πάτωμα. Αλλά συνήλθε πολύ γρήγορα, νοιώθοντας τρομερούς πόνους στο στομάχι...

Καταλάβαινε τώρα πως δεν του έμενε να κάνει τίποτε άλλο από το να περιμένει το θάνατο. Η Θεία Δίκη ήταν άμειλικτη και καμιά δύναμη δεν μπορούσε πια να τον γλυτώσει από το θάνατο... Κάτω στο Βυθό, το θύματά του της ψεύτικης «Τουσκάλόζα» θ' αναγλύαζαν χωρίς άλλο, από χαρά...

ΧΕΝΡΥ ΤΖΑΚΣΟΝ

ΠΡΟΣΟΧΗ!! ΠΡΟΣΟΧΗ!!

Ζητείται ο άποστείλας το κάτωθι ανώνυμον όκτάστιχον κατά τον διαγωνισμόν της ΤΣΙΚΛΑΣ «ΚΑΜΠΑΛΛΕΡΟ» της 25ης Αυγούστου εις το Κέντρον ΑΛΣΟΣ (Πεδίον "Αρεως"), όπως διέβληθ εκ του Έργουσσίου και παραλάβη το κερδηθέν δώρον του.

ΘΕΜΑ:

ΤΣΙΚΛΑ "ΚΑΜΠΑΛΛΕΡΟ,"

Οι Καμπαλλέρος κάνανε καλό απεριόριστο γιατί έκταργήσανε εν πρώτοις τη μαστίχα, έκαναν το χαμόγελο των κοριτσιών αγνώριστο γιατί μασσιώνται άπαλά σαν του ψωμιού την ψύχα.

Κύριοι αντιπρόσωποι σας βγάζω το καπέλλο γιατί είν' οι Καμπαλλέροι σας έφεύρεσι χρυσή. Μιά Καμπαλλέρο θάκανε ήμερο τον Όθελλο και ο Μακρής για χάρι της θα κόψη το κρασί.

"ΣΕΡΑΛ,"

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΜΠΙΣΚΟΤΩΝ & ΖΑΧΑΡΩΔΩΝ
Αρτεμισίου και Δράμας 71 Τηλ. 47-452

ΠΙΑΝΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ σχεδόν καινούργιον, πωλείται ή ενοικιάζεται. Αχαρνών 127 σ' Αθήνας, πωλείται. Τηλέφωνον πτώμα, διαμ. 2ον. 8-10, 4-6.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ τοποθετημένο στην καλύτερη γραμμή της Αθήνας, πωλείται. Τηλέφωνον πτώμα, διαμ. 2ον. 8-10, 4-6.

Μάλισια,
αυτό είναι τοιγάρο!
ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Η Μπλάνς Στέρσον ανατρίχιασε και κύταξε προς το ανοιχτό παράθυρο. Μέσα στο νυκτερινό σκοτάδι, διέκρινε ένα πρόσωπο αλλοιωμένο απ' τον τρόμο, ένα κεφάλι αναμαλλιασμένο, δυο χέρια γαντζωμένα στο πεζούλι του παραθύρου! Πήδησε όρθια, μπηγώντας μία φωνή, και άρπαξε ένα σίδερο για ν' άμυνθ.

— Λυπηθήτε με! τραύλισε ο άγνωστος, πηδώντας μέσα στο δωμάτιο. Με κυνηγάνε για να με σκοτώσουν!... — Ποιος είσθε; Τί θέλετε από μένα; ρώτησε η κοπέλλα, με κάποιον οίκτο.

— Κρύφτε με γρήγορα!... "Υστερα θα σας τα εξηγήσω όλα!..."

Η Μπλάνς ένοιωσε μία άοριστη συμπάθεια για το όμορφο εκείνο παλληκάρι.

— Σας είδαν που μπηκάτε εδώ; τον ρώτησε.

— Όχι... μα θάρθουν σίγουρα να ψάξουν! Δεν έχετε καμμία ασφαλισμένη κρυψώνα;

Η κοπέλλα έσκυψε, άνασκήωσε το χαλί κι' άνοιξε μία καταπακτή.

— Κατεβήτε! είπε, δείχνοντας μία κινητή ξύλινη σκάλα.

Σε λίγα λεπτά, άκούστηκαν απ' έξω γρήγορα ποδοβολητά, κι' άμέσως κατόπιν ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. Η κοπέλλα βεβαίωθηκε πως όλα ήταν εν τάξει και πήγε έπειτα ν' άνοιξη. Μπήκαν τότε στο σπίτι μερικοί άντρες όπλισμένοι.

— Καλησπέρα σας, είπε ο άρχηγός τους. Κυνηγάμε το Σάμ το Σιδερό-χέρη, που έμφανίσθηκε πριν δυο ώρες στην ταβέρνα του «Κόκκινου Γάτου». Τη στιγμή που θα τον πιάναμε, μας τσόκασε. Ήλπιω κρύφτηκε στο σπίτι σας; Οι γυναίκες είνε ρωμαντικές και συγκινούνται εύκολα απ' τα λόγια ενός ληστού... Μα τί έχετε, δεσποινίς; Είσαθε άδιάθετη;

— Όχι, όχι... τραύλισε η κοπέλλα. Ταράχθηκα μόνο

Πάνω σε μερικά κασόνια αντίκρυσε ξεπλωμένο τον άγνωστο νέο, μισοπεταμένο απ' την πείνα και τη δίψα!...

λίγο απ' την ξαφνική επίσκεψί σας... Δεν υπάρχει κανείς εδώ! Ζώ όλομόναχη σ' αυτό το σπίτι, άφ' ότου πέθανε η άδελφή μου...

— Θα μās επιτρέψετε ωστόσο να κάνουμε μία μικρή έρευνα... είπε ο άρχηγός.

Οι άνθρωποι του έψαξαν τα τρία δωμάτια του μικρού εκείνου σπιτιού, χτισμένου σε κάποια απόσταση από ένα χωριό μεταλλωρύχων. Δεν βρήκαν κανένα, χαιρέτησαν την κοπέλλα, της έζητησαν συγγνώμη κι' έφυγαν.

Όταν έμεινε μόνη η Μπλάνς, ξεκρέμασε απ' τον τοίχο ένα πορτραίτο μιας νέας κι' όμορφης γυναίκας, που της έμοιαζε πολύ. Το κύταξε μερικές στιγμές κι' έπειτα το φίλησε, ψιθυρίζοντας:

— Δυστυχισμένη άδελφούλα μου! Τον έχω τώρα εδώ, στη διάθεσί σου! Θα πληρώσω άκριβά το έγκλημά του άπεναντί σου!...

Ξανακρέμασε στη θέση του το πορτραίτο. Έσκυψε έπειτα κι' άνοιξε την καταπακτή.

— Άκουσα φωνές, της είπε ο νέος. Ήταν οι άνθρωποι που με κυνηγούσαν;

— Όχι, ήταν κάποιοι περαστικοί συγγενείς μου. Καθήστε ήσυχος. Μη φοβάσθε...

— Σας εύχαριστώ! Είσατε καλή όσο κι' ώραια!

Η Μπλάνς γέλασε άγρια. Άρπαξε έπειτα την ξύλινη σκάλα με τα δυο της χέρια, τη σήκωσε γρήγορα και την τράβηξε έξω απ' το υπόγειο.

— Τί κάνετε; την ρώτησε έκπληκτος ο νέος. Πώς θα βγά-

από δω μέσα!

Περιπετειώδες διήγημα

— Μιά στιγμή! πρόφερε σαρκαστικά η Μπλάνς. Άκούστε μία ιστορία που θα σας διηγηθώ... Ζούσα με την άδελφή μου σ' αυτό το σπίτι, πουχαμε κληρονομήσει απ' τους γονείς μας. Η Ρίτα ήταν μία κοπέλλα γλυκειά, χαριτωμένη, καλή κι' αίσθημα-τική.

» Μιά μέρα, γνώρισε έναν όμορφο νέο, που ήξερε να μιλάει στις γυναίκες... Τον πίστεψε η άμοιρη... Όταν την έγκατέλειψε, άτιμασμένη, δεν μπόρεσε ν' άνθεξη η καρδιά της στον πόνο. Και πέθανε!... Καταλαβαίνετε; Πέθανε!

— Είνε λυπητερή αυτή η ιστορία. Μα δεν καταλαβαίνω...

— Άργότερα, έμαθα πως ο άνθρωπος που είχε καταστρέψει τη ζωή της άδελφούλας μου, λεγόταν Σάμ ο Σιδερόχέρης και πως ήταν ένας ληστής... Τί ντροπή!... Μα τώρα μπορώ επιτέλους να έκδικηθώ! Είσασι στη διάθεσί μου, Σάμ, και δεν θα μού ξεφύγεις! Η καταπακτή αυτή θα κλεισι για πάντα, θα γίνει η πλάκα του τάφου σου!...

Και, πριν προλάβη ο νέος ν' άπαντήσει, η Μπλάνς κατέβασε γρήγορα το βαρύ σκέπασμα, άπλωσε από πάνω τη χαλί και βγήκε απ' το δωμάτιο. Άκουσε για μία στιγμή τις μακρινές και σδυμένες φωνές του φυλακισμένου της. Όταν όμως έκλεισε τη μεσόπορτα των δυο δωματίων, έσδυσε πια κάθε ήχος κι' άπλώθηκε νεκρική σιωπή...

Πέρασαν μερικές μέρες. Ένα πρωί, στην πλατεία του χωριού, η Μπλάνς άκουσε φωνές.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ένα διαβάτη.

— Έπιασαν επιτέλους το Σάμ το Σιδερό-χέρη, της έδήγησε εκείνος.

Η κοπέλλα έμεινε κατάπληκτη. "Υστερα προχώρησε με κόπο ανάμεσα στο πλήθος, για να δει καλλίτερα.

Πραγματικά, ήταν ο ληστής! Πως είχε δραπετεύσει απ' τον τάφο όπου τον είχε κλείσει. Ένα άοριστο τραγικό προαίσθημα έσφιξε την καρδιά της. Έτρεξε στο σπίτι της, άνοιξε την καταπακτή, κατέβασε πάλι τη σκάλα, πήρε ένα φανάρι και κατέβηκε στο υπόγειο να βεβαιωθεί.

Έδρασε τότε μία φωνή έκπληξης: Πάνω σε μερικά κασόνια, αντίκρυσε ξεπλωμένο τον άγνωστο νέο, μισοπεταμένο απ' την πείνα και τη δίψα!

Η Μπλάνς κατάλαβε άμέσως την τρομερή αλήθεια: Δεν ήταν ο ληστής, αλλά κάποιος σωσίας του! Η μοιραία όμοιότης είχε δημιουργήσει την τραγική παρεξήγησι.

— Συγγνώμη!... τραύλισε η κοπέλλα.

— Άνασκήωσε το ακίνητο εκείνο κορμί και, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της, κατέφευξε να τ' άνεδείξει πάνω, για να το ξαναφέρει στη ζωή.

— Θα με συγχωρέσετε ποτέ;... Έλεγε και ξανάλεγε στο νέο, καθισμένη δίπλα στο μαξιλάρι του, νύχτα και μέρα.

Ήταν όμορφη... κι' η αγωνία την έκανε ακόμη πιο γοητευτική.

Ο νέος ένοιωσε μία γλυκειά συγκίνησι.

— Σας συγχωρώ, άπάντησε, γιατί μου σώσατε τη ζωή. Οι μεταλλωρύχοι που με κυνηγούσαν, θα με σκοτώσαν πριν προλάβω να τους εξηγήσω το λάθος τους... Γι' αυτό έτρεξα να κρυφτώ εδώ.

— Αλήθεια λοιπόν, με συγχωρείτε;

— Ναι... γιατί σας άγαπώ! Άφήστε με να γίνω...

— Και ερωτός σας... Θέλετε; — Και ρωτάτε; άπάντησε εκείνη με συγκίνησι. — Έπειτα από ένα μήνα, τους είχαν ενώσει για πάντα τα δεσμά του γάμου.

Υπάρχουν αληθινοί ΚΙΝΓΚ-ΚΟΝΓΚ;

Τά μυστηριώδη ίχνη στη Βραζιλία κλιζή στο Θιέτ

Παράξενες ειδήσεις μας έρχονται απ' τη Βραζιλία: Στις όχθες του ποταμού Αραγκουάγια, στην καρδιά της απέραντης αυτής χώρας, παρετηρήθησαν επανειλημμένως άποτυπώματα ποδιών, σαν τὰ ανθρώπινα, αλλά μήκους 60 πόντων! Μέσα απ' τὸ παρθένο δάσος, ακούσθηκαν έξ άλλου κάτι άλλοκοτα και ισχυρότατα μουγκρητά. Τέλος, βρέθηκαν σκοτωμένα αρκετά βώδια, με τις γλώσσες τους ξεριζωμένες, σαν τὰ σφαγιασμένα ζώα, και κάποιο πλάσμα, με τερατώδη δύναμη!

Ένας περιηγητής έκαμε τελευταίως ένα ταξίδι διάρκειας 7 μηνών, στο έσωτερικό της Βραζιλίας. Ταξίδεψε 8.000 χιλιόμετρα, με μουλάρι, με μονόβυλο ή πεζή, ως εις πηγές του ποταμού Τοκαντίν. Στην περιοχή λοιπόν αυτή, βρήκε τους κατοίκους άνασταταμένους απ' τὸν άνεξιχνήτη θάνατο άρκετών ζώων τους. Πήγε μάλιστα κι ὁ ίδιος σ' ένα βοσκοτόπι, όπου είδε με τὰ μάτια του καμπόσα βώδια, στραγγαλισμένα. Τὸ άγνωστο πλάσμα πού τὰ είχε σκοτώσει, είχε ξεριζώσει ή είχε κόψει με τὰ δόντια του τις γλώσσες τους, αφήνοντας στη γύρω σάρκα ένα παράξενο άσπρο χρώμα.

Ο Τοκαντίν είναι παραπόταμος του Αραγκουάγια, κι' οι δύο μαζί αποτελούν τὸ βόρειο σύνορο τῆς πολιτείας του Γκοιάζ. Ός γνωστόν, ή Βραζιλία είναι ένα ήμισιονδιακό κράτος, αποτελούμενο από πολλές πολιτείες, κατά τὸ πρότυπο τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν. Η πολιτεία Γκοιάζ είναι μία απ' τις πιό καθυστερημένες. Έχει έκταση 652.370 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Βρίσκεται στο έσωτερικό βραζιλιανό ψήπεδο καί διασχίζεται από πολλούς ποταμούς, με πυκνά δεντροφυτευμένες όχθες. Ίδιως τὸ βόρειο μέρος τῆς μοιάζει με τὴ ζούγκλα του Αμαζονίου κι' ένα μεγάλο τμήμα του μένει ακόμη άνεξερευνητό.

Όπως πιστεύουν λοιπόν πολλοί — για νὰ εξηγήσουν τὰ περίεργα περιστατικά πού αναφέρονται στην άρχή — στα μέρη αυτά γὰ ένα άγνωστο είδος πηθήκων, πραγματικῶν Κινγκ - Κόνγκ. Απ' τὴ μήκος πού έχουν οι πατημασιές τους, τὸ ύψος τους υπολογίζεται σε 4 μέτρα τὸ λιγώτερο!...

Είναι δυνατόν λοιπόν νὰ υπάρχουν τέτοια τεράτα, άγνωστα στην Επιστήμη; Κανείς δεν μπορεί νὰ ὀβριώσῃ, ἀλλὰ οὐτε καί νὰ τὸ ἀποκλείσῃ κατ' ὑπόθεσιν. Όσο κι' αν γελούν με μιά τέτοια ιδέα οι συντηρητικότεροι επιστήμονες, εἶναι γεγονός ὅτι, μέχρι πρό ολίγων δεκάδων ετών, οι ζωολόγοι άγνοῦσαν τελείως τὴν ύπαρξή του «όκαπι». Σήμερα όμως ξέρουν πώς εἶναι ένα ζῷο πού συγγενεύει με τὴν καμηλοπαρδαλί, μεγάλο ὅσο ένα

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ίατρος Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9 — 12 καί 4 — 6 ὥς καί ἐπὶ συνευτέρῃ. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΛΕΥΚΑ ΜΑΛΛΙΑ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΛΗΞΕΙΣ: Ριζική ταχέα θεραπεία. Ειδική θεραπεία δια ξανάνοιωμα προσώπου, πανόδης, τριχοπτώσεως, ουτίδης, αγγυώματα, στίγματα, ουλές καί κληρονομική Μ. ΓΙΟΕΛ Βαλαωρίτου 12 τηλ. 33-039 Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

μουλάρι, με ύψος 1,50 ὥς τὸν ὄμο του καί με λαϊμό ὄχι πολύ μακρύ. Μολοντί ὑπῆρχε βέβαια από αἰῶνες, ανακαλύφθηκε για πρώτη φορά τὸ 1900 στὸ Βελγικό Κογκό. Τὸ άγριο περιβάλλον του κι' ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του δικαιολογοῦσαν τὸ ὅτι εἰμεινε άγνωστο στην Επιστήμη ὡς τὴν εποχή μας. Δεν αποκλείεται μάλιστα νὰ υπάρχουν κι' άλλα ακόμη πλάσματα άγνωστα για τοὺς ζωολόγους, στα ίδια αδιάβαστα δάση τῆς Κεντρικῆς Αφρικῆς, όπου ζή τὸ «όκάπι».

Οι ίδιες λοιπόν συνθήκες επικρατοῦν καί στη Βραζιλία, στην περιοχή όπου λέγεται ὅτι υπάρχουν οι πηθήκοι Κινγκ - Κόνγκ. Αλλά καί στὸ Θιέτ, στις άπάτητες πλαγιές τῶν ὄρους Έβερεστ, λέγεται ὅτι ζή ένα μυστηριώδες είδος πελωρίων πηθήκων ή πιθηκανθρώπων! Γράφανε άλλοτε λεπτομερώς για τὰ μυστηριώδη αὐτά πλάσματα, πού τὰ ἀποκαλοῦν οι ιθαγενεῖς «Ανθρώπους του Χιονιού».

Διηγηθήκαμε τότε ὅτι βρέθηκαν επανειλημμένως, στα τελευταία 50 — 60 χρόνια, τεράστιες πατημασιές πάνω στο χιόνι τῶν ἱμαλαίων, πλατειῶς καί στρουγγυλές, σαν από πόδι ελέφαντος. Δεν είναι όμως δυνατόν νὰ υπάρχουν ελέφαντες σ' αὐτά τὰ ψηλά καί δύσβατα βουνά.

Οι φυσιοδίφαι πού εξέτασαν τις φωτογραφίες τέτοιων άποτυπωμάτων — παρμένες απ' τὸν περιφθόρο δρεϊβάτη Φ. Σμαύθ — ἀποφάνθηκαν ὅτι προέρχονται από ένα είδος πελωρίας άρκουδας. Άλλοι όμως εξερευνῆται τῶν ἱμαλαίων δεν παραδέχθηκαν αὐτή τὴν εξήγησι καί τόνισαν ὅτι οι πατημασιές πού βρήκε καί φωτογράφησε ὁ Σμαύθ, δὲν ἦταν πραγματικά ἀποτυπώματα «Ανθρώπων του Χιονιού».

Ο ταγματάρχης Μπράουν έχει τραβήσει άλλες φωτογραφίες, όπου οι πατημασιές έχουν μήκος 25 πόντων καί πλάτος 15. Αὐτά τὰ άποτυπώματα δεν μπορεί νὰ προέρχονται από άρκουδα — βεβαιώνουν οι ειδικοί.

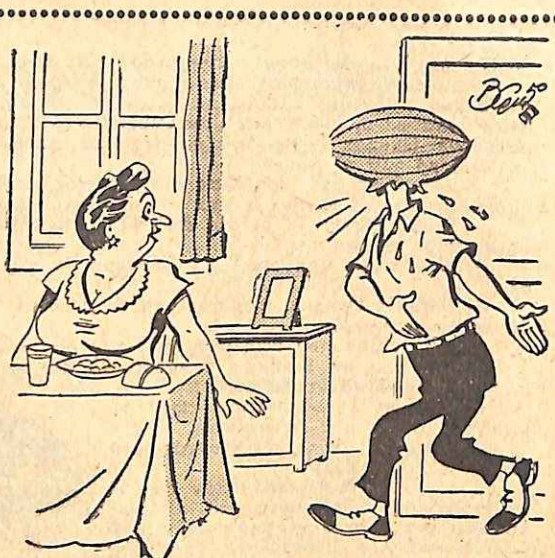
Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀπέχουν πολύ τὸ ένα απ' τὸ άλλο, πράγμα πού δείχνει: ὅτι τὸ άγνωστο άν προχωρούσε με τεράστιες δρασκελιές. Τέλος, μερικοί ιθαγενεῖς ὀρκίζονται ὅτι έχουν ἰδῇ από μακριά «Ανθρώπους του Χιονιού». Κι' οι περιγραφές τους παρουσιάζουν μάλλον μιά εἰκόνα πελωρίου πιθηκανθρώπου. Άλλοι όμως πιστεύουν ὅτι πρόκειται μάλλον για ὀπτική ἀπάτη, από ἀντικατοπτρισμό.

Θὰ προσθέσουμε ὅτι καί ή ύπαρξις πελωρίων σαυρῶν στίς Ὀλλανδικές Ἰνδίες, εθεωρείτο παραμυθία απ' τοὺς ζωολόγους, ὡς τὸ 1910, όταν ένα αλιευτικό πλοίο προσήγγισε στη νήσο Κομοντό, κι' οι ναύτες του είδαν με τὰ μάτια τους καί τὰ σαύρες τεράστιες, μήκους 3 μέτρων! Τὰ έρπετά αὐτά πήραν τὴν ὀνομασία «Δράκοντες του Κομοντό».

Έχοντας λοιπόν ὑπ' ὄψιν αὐτά τὰ προηγούμενα, πώς μπορεί ν' αποκλείσωμε ὅτι ὑπάρχει μιά τερατώδης ράτσα Κινγκ - Κόνγκ, σε άνεξερευνητες ακόμη περιοχές του κόσμου;

Δικαιώματα...

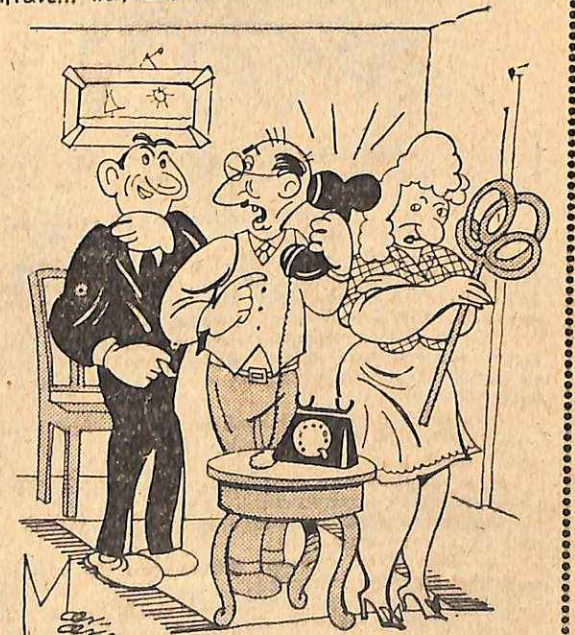
Η Αμερικανική Κάτλην Ντρένδου ήταν χωρισμένη απ' τὸν άντρα της από τέσσερα χρόνια. Είχε τὴν αντίληψι, ὡστόσο, ὅτι τῆς ανήκε πάντα. Καί, μιά μέρα, βλέποντάς τον νὰ διασκεδάξῃ σ' ένα κέντρο με μιά άλλη γυναίκα, έτρεξε σ' ένα γειτονικό ὀπλοπωλείο, αγοράσε ένα περιστροφικό καί σκότωσε μ' αὐτὸ τὸν άντρα τῆς καί τὴ φίλην του!...

— Τί μ' έστελλες, βρε γυναίκα, σ' αὐτὸν τὸν παλάνθρωπο τὸ μανδῆ; Δεν μάς τ' αλλάζει, λέει, τὸ πεπόνι!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Μωρέ μπράβο ή Πιπίτσα!... Δεν τόξερα ὅτι ἦταν... παγκοσμίου λήψεως!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Τὸ ακουστικό εἶνε... παραγγελία τῆς γυναίκα μου! Για νὰ παρακολουθῇ καί τοῦ λόγου τῆς τις συνδιαλέξεις!... (Τοῦ Μ. Αναστόπουλου)

Χαμένη εὐτυχία

Ήμουν πολύ εὐτυχισμένη κοντά στο σύζυγό μου, τὸ Λάκη καί τὸ παιδάκι μου, τὸν Ἀλέκο, ὡς τὴν ἡμέρα πού μπήκε στη ζωῇ μας ή Βαρβάρα Δαμίρη, μία γοητευτικὴ ἡθοποιός. Ήταν γνωστή στὸ Λάκη κι' όταν έρχόταν σπῆτι έφερνε πάντα γλυκίσματα στὸν Ἀλέκο πού τὴν αγαπούσε πολύ.

Έτσι άρχισα νὰ ὑποπτεύομαι, νὰ ζηλεύω τὸν άντρα μου, ακολουθώντας τὴν τακτικὴ ὅλων τῶν γυναικῶν πού οι σύζυγοί τους τις άπατοῦν. Ὡστόσο, ή φίλια μου με τὴ Βαρβάρα συνεχίζονταν καί φαινομενικά ἤμουνα εὐτυχισμένη όταν βρισκόμαστε καί οι τρεῖς μαζί, εκείνη, ὁ άντρας μου κι' ἐγώ, κουβεντιάζοντας ή πίνοντας τὸ τσάι μας στὸ μικρὸ σαλόνι. Αφῆνα στὸ Λάκη κάθε ελευθερία, προσπαθώντας νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου πὼς δεν εἶχα τίποτα νὰ φοβηθῶ. Μά, ὡστόσο, τοὺς παρακολουθοῦσα.

Μιά μέρα γυρίσαμε κι' οι τρεῖς απ' ἕναν περίπατο πού εἴχαμε κάνει με τ' αὐτοκίνητο στην έξοχ. Όταν φτάσαμε σπῆτι μας, ὁ άντρας μου στάθηκε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας καί με τὸ πιό ἡρεμό ὄφος, μου εἶπε: — Άννα, θὰ συνοδέψῃ τὴ Βαρβάρα στὸ σπῆτι τῆς. Έπειτα θὰ πάω στὸ στούντιο γιατί ἔχω δουλειά.

Ο σύζυγός μου έγραζόταν ὡς σκηνοθέτης σ' ένα κινηματογραφικό στούντιο.

— Τί ὥρα θὰ γυρίσης για τὸ βραδυνὸ φαγητό; ρώτησα.

— Αὔψε, θὰ φάω ἔξω. Μου φαίνεται πὼς σου τὸ ἔχω πῆ.

Νόμισα ή πραγματικά, είδα τὰ χείλη τῆς Βαρβάρας νὰ μισανόγουν σ' ένα αδιόρατο χαμόγελο; Ἀνέβηκα μόνη στὸ σπῆτι, πήρα στην ἀγκαλιά μου τὸν Ἀλέκο καί τὸν ἀποκοίμισα με χάδια καί φιλιὰ.

Διάφορες σκέψεις γύριζαν στὸ μυαλό μου, όταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ήταν μιά φίλη μου.

— Πῶς; Βρίσκεσαι σπῆτι σου, μου εἶπε. Φαντάσθηκε πὼς θὰ εἴχες πάει στὸ θέατρο μαζί με τὴ Βαρβάρα Δαμίρη.

— Ήμουνα λίγο ἀδιάθετη, αγαπητή μου, καί προτίμησα νὰ μείνω σπῆτι, δικαιολογήθηκα.

Εἰκλεια τὸ τηλέφωνο. Τώρα ἔλα μου φαίνονταν καθαρά καί ἑστέρα. Η βία τοῦ Λάκη νὰ φύγῃ μαζί με τὴ Βαρβάρα, τὸ χαμόγελο τῆς μοιτῆς αὐτῆς γυναίκας, ὅλα ξεκαθάρισαν μιάς τὸ μυαλό μου. Δεν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς «οι δύο τους» βρίσκονταν μαζί.

Μπήκα μιά στιγμή στην κάμαρα τοῦ Ἀλέκου για νὰ βεβαιωθῶ ἂν τὸ παιδάκι μας κοιμόταν. Πραγματικά, τὰ μάτια του ἦταν κλειστά.

— Ἀλέκο, χρυσὸ μου, κοιμήσου ήσυχα. Τὸ ξέρεις, μωρό μου, πὼς ή

μανούλα σου εἶνε μιά δυστυχισμένη γυναίκα; Πές μου, φαντάζεσαι πὼς ὁ μπαμπάς σου δὲ μ' αγαπάει πιά; Πῶς αγαπάει τώρα τὴ Βαρβάρα; Ένα χαμόγελο ἀγγελικό ἀνθισε στὰ χείλη τοῦ παιδιού. Έσκυφα καί τὸ φίλησα ἀπαλά στὸ μέτωπο.

Ντύθηκα βιαστικά καί πήγα στὸ θέατρο. Όταν τελείωσε ή πρώτη πράξι κι' άναψαν τὰ φῶτα, προσπάθησα νὰ τοὺς δῶ μαζί, στην πλατεία. Μά βρέθηκε, με τὸν κόσμο, πού ἔβγαλε στὸ διάλειμμα για νὰ πάῃ στὸ μπάρ, καί, ξαφνικά, άκουσα τὴ φωνή τῆς Βαρβάρας:

— Εἰδοί, αγαπητὴ μου; Πῶς αὐτό; Πού εἶνε ὁ Λάκης;

Δικαιολογήθηκα ὡς μποροῦσα καί τόσκασα με τρόπο. Γύρισα ὑπὲρ μου μ' ένα ταξί. Όλα τὰ φῶτα, στὸ σπῆτι, ἦταν άναμμένα καί ὁ Λάκης στεκόταν ὀρθός, στην κάμαρά μας, με τὸ πρόσωπο χλωμό.

— Πού ἦσουν; Αὐτὸ πού ἔρχεσαι τέτοια ὥρα; μου φώναξε άγρια. Γύρισα ἐδῶ καί βρήκα τὸν Ἀλέκο σὲ κακό χάλι! Έκλαιγε καί μουλεγε: «Η μαμά λείπει... Δεν εἶνε κανένας ἐδῶ... Ὁνειρεύτηκε καί τὸ τρομερό. Πὼς τὴ μαμά τὴν εἶχε χτυπήσει ἐν αὐτοκίνητο... Μά ὕστερα ζῆπνησα. Έτρεξα στὸ παράθυρο, τὸ άνοιξα κι' άρχισα νὰ φωνάζω: «Μπαμπά, τρέξε νὰ βρῆς τὴ μαμά. Έπειτα, δεν ξέρω, ξανάπεσα στὸ κρεβάτι μου καί έκαίνα ὅλος...»

Πηγαίνοντάς μου σάν τρελλός μέσα στὸ σπῆτι. Ὁ Ἀλέκος παραληροῦσε τώρα. Φώναζε άμέσως τὸ γιαιτό, πού τὸν εξέτασε καί διέγινωσε κρυολόγημα. Τὸ παιδί μας πούντισε με τὸ νὰ καθεταί τὸσην ὥρα μπῆρος στὸ άνοιχτὸ παράθυρο. Ἀς εὐχρηθῶμε πὼς θὰ σωθῇ... Μ' ἂν δεν σωθῇ, τότε...

Ο Λάκης με κύτταξε με μῖσος. — Μά πού ἦσουν ἐπὶ τέλους καί με ποῖον; φώναξε.

— Δεν ἤμουνα με κανένα, τοῦ ἀπάντησα συντηρητικῶς. Πήγα στὸ θέατρο για νὰ δῶ ἂν εἴς καί ή Βαρβάρα... Μά ή Βαρβάρα ἦταν μόνη... Μ' ἔτρωγε ή ζήλεια.

— Σε συχαίνομαι, τ' άκούς; Σε συχαίνομαι...

Καταλάβαινα τώρα πὼς ὁ Λάκης με εἶχε καταδικάσει στη συνειδητοί του. Έβλεπε σὲ μένα μιά γυναίκα σάν τις άλλες: ζηλιάρα, φιλυποπτη, ταπεινή.

Πέντε μέρες άργότερα, ἐκδηλώθηκε περιπνευμονία. Καί σε δέκα μέρες τὸ ἀγγελούδι μας πέθανε... *

Τὸ σπῆτι μας γέμισε από ένα πλῆθος κόσμο, πού ἦρθε νὰ μας συλλυπηθῇ τυπικά, ψυχρά. Σιγά - σιγά, καθώς οι θλιβερές μέρες κυλούσαν, μάς άφσαν μόνους.

Η Βαρβάρα, πού στάθηκε μιά πραγματικὴ φίλη καί πού τόσο αγαπούσε τὸν Ἀλέκο, ἔφυγε τελυταία. Προσπάθησε ν' ἀπαλύνῃ τὴν ὀδύνά μας, νὰ μάς παρηγορήσῃ, λέγοντάς μας πὼς εἴμαστε ακόμα νεοί καί πὼς ὁ Θεός θὰ εὐλογῇ ξανά τὴν έννοσί μας. Μά ή παρουσία τῆς μεγάλωνε τὴ θλίψι μας. Τὸ κατάλαβε στὸ τέλος καί δεν θανάρθε πιά. Τώρα, εἴμαστε μόνοι. Σάν δύο ξένοι. Ὁ Λάκης δεν με συγχώρεσε. Κι' ἐγώ, δεν συγχώρῶ τὸν ἑαυτό μου.

Τις νύχτες μου φαίνεται πὼς άκούω τὴν τραγικῆ φωνή τοῦ παιδιού μου: «Μαμά». Κυττάζω ψηλά, στὸν οὐρανὸ, ἀνάμεσα στ' αστέρια, μήπως ὁ μικρός μας λάμπει κι' αὐτὸς σάν αστέρι, στὸ στερέωμα. Εἶνε στιγμές πού πάω νὰ στερεώμα. Εἶνε στιγμές πού πάω νὰ στερεώμα. Εἶνε στιγμές πού πάω νὰ στερεώμα.

Η εὐτυχία μας χάθηκε. Πέταξε για πάντα. Ὁ Λάκης μόλις μου μιλάει. Ίσως με τὸν καιρό... Ίσως... Τὸ εὐχομαι, μὰ φοβάμαι πὼς κατὶ ράγισε μέσα μας... για πάντα...

Θεέ μου, Θεέ μου, λυπήσου με!...

MIPANTA

ΑΝΗΚΕΤΕ ΣΤΟΥΣ ΓΗΗΣΙΟΥΣ ή τοὺς ψευδεῖς παχυσάρκους;

Η ένδεικνυομένη άνωγὴ στην καθεμιά περίπτωση

Κάθε άνθρωπος με κάπως πλούσιες σάρκες χαρακτηρίζεται ὡς παχύσαρκος. Ἀλλ' ή επιστήμη διακρίνει σήμερα δύο είδαν παχυσάρκους: τοὺς γνησίους καί τοὺς ψευδεῖς.

Ἄν, όμως, συμβαίνει νὰ εἴσαστε παχύσαρκος, πὼς θ' αναγνωρίσετε σὲ ποιὸν από τοὺς δύο τύπους ανήκετε; Κατὰ τὸ Γάλλο δόκτορα Ντεκορμείν, τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα καθενὸς απ' αὐτοὺς τοὺς δύο τύπους εἶνε τὰ ακόλουθα:

Α. Γνήσιος παχύσαρκος

1. Αγαπάει τὸ πολὺ καί καλὸ φαγητό.
2. Ζή συνήθως καθιστικὴ ζωῇ. (Ὁρισμένα ἐπαγγέλματα τὸν ἀναγκάζουν ν' ἀκολουθῇ αὐτὴ τὴ ζωῇ).
3. Η πρόσθετη ἀνάπαυσις π.χ. ή διαμονή ἐπὶ μερικές ἡμέρες στην έξοχή, τὸν παχαίνει άμέσως.
4. Οι συγκινήσεις καί οι σκοτούρες τὸν ἀδυνατίζουν.
5. Ἀντίθετα, τὰ μασσάζ καί τὰ ντους τὸν παχαίνουν.
6. Λαχανιάζει εύκολα.
7. Η ἐλάττωσις τοῦ ψωμιού, τῶν ζυμαρικῶν, τῶν γλυκισμάτων, κτλ. προκαλοῦν άμεση καί αἰσθητὴ μείωσις τοῦ ὄγκου του.
8. Στις γυναῖκες, ή παχυσαρκία αὐτοῦ τοῦ είδους δεν προκαλεῖ καμμία διαταραχὴ τῶν ἐμμηνῶν.
9. Η παχυνσις εἶνε καθολικὴ, ἐπεκτείνεται, δηλαδή, σ' ὅλες τὸ σώμα.
10. Δεν ἔχει κυκλοφορικὰς διαταραχές.
11. Δεν δοκιμάζει έντονην τὴν αἰσθητοί τοῦ κρύου.
12. Οι χιονιστρες στὸν παχύσαρκο αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶνε σπανιότατες.

Τί πρέπει όμως νὰ κάνετε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση;

1. Νὰ ζυγίζεστε κάθε 28 ἡμέρες.
2. Νὰ ἐλαττώσετε ποσοτικὰ τὴν τροφή σας καί νὰ περιορίσετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο τὸ ψωμί, τὰ ζυμαρικά καί τὰ γλυκίσματα. Λίγο αλάτι.
3. Καταργήστε τὸ πρωῒνὸ πρόγευμα.
4. Μὴν πίνετε όταν τρώτε.
5. Νὰ ἐλαττώσετε τὴν ὀρεξί σας χρησιμοποιώντας ένα από τὰ εἰδικὰ φάρμακα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ.
6. Στις γυναῖκες, ἐφ' ὅσον εἶνε εύκολο, ένδεικνυνται τὰ λουτρά με παραφίνη.
7. Γυμναστικὴ 20 λεπτά κάθε πρωῒ. Σπόρ. Ποδῆλατο.
8. Πίνετε συχνὰ διουρητικὰ άφεψηματα.
9. Μεθοδικὴ ἀποσπιντικὴ λουτροθεραπεία.

Β. Ψευδὴς παχύσαρκος

1. Δεν εἶνε κατὰ κανὸνα φαγάς. Τὸ πάχος του ὀφείλεται σὲ υπερβολικὴ συγκέντρωσι ὕδατος στοὺς ἰστούς (νερούλιασμα). Γι' αὐτὸ, ή ἐλάττωσις τῆς τροφῆς, ή χορτοφαγία, κτλ. δεν ἀποδίδουν κανένα ἀποτέλεσμα.
2. Δεν ζή καθιστικὴ ζωῇ.
3. Μερικές ἐβδομάδες ἡρεμῆς ζωῆς στην έξοχή τὸν ἀδυνατίζουν ἀντὶ νὰ τὸν παχύνουν.
4. Οι συγκινήσεις κι' οι φροντίδες τὸν παχαίνουν.
5. Τὸ πάχος συνοδεύεται καί από κυψελίτιδα.
6. Τὰ ἀτμόλουτρα ἐλαττώνουν τὸ βάρος.
7. Η ζερὴ τροφή (ὄχι ὕδαρής) έχει ευεργετικὴ ἐπίδρασι.
8. Στις γυναῖκες, τὸ είδος αὐτὸ τῆς παχυσαρκίας προκαλεῖ σοβαρὰς διαταραχές τῶν ἐμμηνῶν.
9. Τὸ πάχος εἶνε μεγαλύτερο στὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος (μέση, κοιλία, γλουτοί). Στις γυναῖκες ἐπεκτείνεται ἐπίσης καί στὸ στήθος.
10. Σοβαρὰς διαταραχὲς τῆς κυκλοφορίας.
11. Έντονη αἰσθησις τοῦ κρύου.
12. Χιονιστρες τὸ χειμῶνα.

Στὴν περίπτωση αὐτὴ θὰ κάνετε τὰ ἑξῆς:

1. Ἐλεγχος τοῦ βάρους σας. Ζύγισμα κάθε 28 ἡμέρες.
2. Καταργήστε τὸ ψωμί καί τὰ γλυκίσματα. Θὰ ἀποφύγετε τὰ χορταρικά, τις σοῦπες καί τὰ φρούτα πού έχουν άφθονο χυμό.
3. Πρόγευμα: Μόνον ένα βραστὸ αὐγὸ, χωρίς ψωμί.
4. Μὴν πίνετε νερό κατὰ τὸ φαγητό. Πολὺ λίγο νερό μεταξύ τῶν γευμάτων.
5. Τρεῖς ὡς τέσσερις φορές τὴν ἐβδομάδα, ή τροφή σας πρέπει ν' ἀποτελῇται ἀποκλειστικὰ από ένα αὐγὸ, λίγο κρέας καί τυρί.
6. Λουτρά με παραφίνη.
7. Ἀνάπαυσις στὸ κρεβάτι, ὅσο περισσότερα σὰς ἐπιτρέπουν οι ἀσχαλίες σας.
8. Διουρητικὰ άφεψηματα.
9. Λουτροθεραπεία, σύμφωνα με τις ὑποδείξεις τοῦ ἱατροῦ σας.

82

